THE WOLF AND THE WITCH

A WITCH WALKER NOVELLA



CHARISSA WEAKS



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KURT VE CADI

OceanofPDF.com

CHARISSA VkAflS



OceanofPDF.com

KURT VE CADI
Tarafından
Charissa Weaks



Telif Hakkı © 2023 Charissa Weaks Tee

Tate tarafından düzenlenmiştir.
Kapak Tasarımı MiblArt tarafından yapılmıştır.
Tüm stok fotoğraflar uygun şekilde lisanslanmıştır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde City Owl Press tarafından
yayımlanmıştır. www.cityowlpress.com

Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen info@cityowlpress.com adresinden yayıncıyla iletişime

geçin. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın ya da
yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik,
yaşayan ya da ölü, tamamen rastlantısaldır ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu yayının hiçbir bölümü, 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen durumlar haricinde, yayıncının önceden izni ve onayı alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

OceanofPDF.com

K ON T E N T S

Daha Fazla City Owl Press Kitabı

İster misiniz? Lorian Çağının

Lanetleri

I. Bir Yaşam İçin Bir Yaşam
- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8

II. Göze Göz 9.
- Bölüm 10.
- Bölüm 11.
- Bölüm 12.
- Bölüm 13.
- Bölüm 14.
- Bölüm

III. Kana Kan
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26

IV. Bir Söz İçin Bir Söz
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31

Kanatların ve Yıldız Işığının Olduğu Bir Geceye
Kısa Bir Bakış Bir Sonraki Okumanızı Bulun
Daha Fazla City Owl Press Kitabı
İster misiniz? Teşekkür
Yazar Hakkında
Yayıncı Hakkında Ek
Başlıklar

OceanofPDF.com

P R A I S E F OR C H A R I S S A W E A fl S

"Bu kitap beni en iyi şekilde tamamen nefessiz bıraktı. Dürüst olmak gerekirse, yazabileceğim hiçbir eleştirinin bu hikâyenin ne kadar inanılmaz olduğunu ve Charissa Weaks'in ne kadar zeki olduğunu doğru bir şekilde tasvir edebileceğini düşünmüyorum. Yazımı görkemli ve canlı, okuyucunun kaçması için çarpıcı bir dünya inşa ediyor... Jennifer L. Armentrout ve Sarah J. *Maas* hayranları için mükemmel - bana güvenin, hayal kırıklığına uğramayacaksınız." - *Ashley R. King, Painting the Lines'ın Yazarı*

"Öncelikle bu kitap harika bir dünya kurgusu, güçlü bir kadın kahraman, gerçek bir KÖTÜ ADAM ve baygınlık geçirmeye değer bir aşk ilgisi ile düşmanlardan aşıklara. Merak uyandıran bir olay örgüsü ve yavaş ilerleyen bir romantizm de ekleyince ben bittim... Kitabın sonu beni bir sonraki kitabı hemen okumaya itti ve hikâyenin bundan sonra ne kadar daha iyi olacağını hayal edebiliyorum." - *The Bookish Journal*

"Arzuladığınız tüm tehlike, dövüş, büyü ve romantizmi içeren muhteşem, iyi yazılmış bir fantezi! Bu kitap sizi yeni bir dünyaya sürüklüyor ve bir sonraki virajda nelerle karşılaşacağınızı asla bilemeyeceğiniz bir yolculuğa çıkarıyor. Fantastik romantizmi, düşmandan sevgiliye, süper kötü düşmanlar, zorlu bir geçmişe sahip kahraman, sevmeye (ya da sevilmeye) isteksiz vahşi dilsiz kadın kahramanı seviyorsanız, bu kitap tam size göre." - *Poppy Minnix, Şarkımın Laneti'nin Yazarı*

"Cadı Koleksiyoncusu, sayfaları aşk, kayıp ve iyileşme konularıyla dolu, büyülü, büyüleyici bir fantastik aşk romanı. Fantastik romantizmi, güçlü kadın başrollü fantezileri, benzersiz büyü sistemlerini ve güzel yazımı seven herkese şiddetle tavsiye edilir." - *Alexia Chantel/AC Anderson, The Mars Strain'in Yazarı*

"Yemyeşil bir düzyazı, güzel bir dünya inşası ve günlerce sürecek bir cinsel gerilim... İnanın bana, bu kitabı okunacaklar listenize eklemek isteyeceksiniz." - *Jessa Graythorne, Fireborne'un Yazarı*

"Cadı Koleksiyoncusu bir fantastik hikâyede aradığınız her şeye sahip; derinliği olan karakterler, harika büyüler, siyasi entrikalar, kadim tanrılar, uğursuz bir kötü adam ve mükemmel bir romantik gerilim inşası. En iyiler arasında!" - *Emily Rainsford, Bookstagrammer @coffeebooksandmagic*

"Cadı Koleksiyoncusu, bir *fantezide* arzu edilebilecek her şeyin ince ince dokunduğu bir duvar halısı; etkileyici karakterler, karmaşık bir dünya inşası, sürükleyici bir aksiyon ve yakıcı bir romantizm. Bu hikâyenin iplikleri Weaks'in yetenekli ve tutkulu ellerinde şarkı söylüyor." - *Annette Taylor, Erken Eleştirmen*

"Cadı Koleksiyoncusu sizi entrikalarla dolu büyülü bir dünyanın içine çekecek. Beklenmedik ve şaşırtıcı bir ittifak sizi aşık edecek." -
J Piper Lee, Çağdaş Romantik Yazar

"Bu hikaye çok güzel hazırlanmış. Sizi götürdüğü yolculuk o kadar sürükleyici ve yoğun ki, sizi koltuğunuzun ucunda tutuyor. Elimden bırakamadım!" - *Paulina De Leon, Bookstagrammer, @bookishnerd4life*

"Bir romanı hiç bu kadar çabuk okumamıştım, çok keyif aldım! Cadı Koleksiyoncusu benim yeni favori kitabım." - *Marcia Deans, Birleşik Krallık Bookstagrammer, @itsabookthing2021*

"Bu hikâye o kadar eşsiz ki, bu da çok ferahlatıcı. Kitap iyi ilerliyor ve kendimi elimden bırakamazken buldum!"- *Emily McClung, Bookstagrammer, @busybookreporter*

"Raina kalbimi tamamen ele geçirdi ve bu kitabı elimden bırakmamı imkânsız hale getirdi. Keşke bu kitapta bu karakterlerle birlikte yaşayabilseydim. Mutlaka okunmalı!!!"
- *Gabrielle Perna, Bookstagrammer, @fantasybookobsessed*

OceanofPDF.com

B A Ş K A N L I K M Ü D Ü R L Ü Ğ Ü ?

City Owl Press haber bültenine kaydolmak için buraya tıklayın ve ÜCRETSİZ kitap günleri, içerikler, çekilişler, kapak tanıtımları ve daha fazlası dahil olmak üzere özel tekliflerden ilk siz haberdar olun!

Şimdi kaydolun ve bugün bir City Owl Okuru olun! Ve daha fazla fırsat ve bir sürü topluluk ve eğlence için City Owl Okur-Yazar grubumuza buradan katılın!

OceanofPDF.com

Her zaman büyük, kötü bir kurttan
hoşlanan okurlar için

OceanofPDF.com


NERI
THAMAOS
ASHA
URDIN
TIRESSIA

A L OR I A N A G E S ' İ N K U R S E L L E R İ

Kitap 213 Yılında, Fia Drumera'nın Hükümdarlığında Yazıldı

Kanda Bir Lanet

M Loria'nın tanrıların son dinlenme yeri olarak Ulra Dağı'ndaki koruyu seçmesinin tek nedeni Yazlıkçıların zamanla evrimleşen gücünün

Böyle kutsal bir toprağı korumak. Ama aynı zamanda mistik toprak, ağaçların içinde kendi koruyucularını da sağlayacağı için.

Asha, Kraliçe Alma Drumera'nın hizmetkârı Rikke'ye yazdığı kayıp mektuplarda Loria'nın dirilişle ilgili hükümlerinden bahsetmiştir. Loria'nın bir dirilişin sonuçsuz bir şekilde gerçekleşmesi için bir ön şartı olduğunu belirtmiştir: Herhangi bir ritüel gerçekleştirilmeden önce, Kutsallar Salonu'ndaki güvenilir âlimler kraliçeleriyle bir tanrının ortaya çıkması gerektiği konusunda hemfikir olmalıdır.

Eğer bu emir dikkate alınmazsa, Asha'nın mektubu korunun kutsal yasalara saygısızlık eden ve tanrıları ebedi dinlenme hallerinde rahatsız edenlere ceza vermekle sorumlu olduğunu ilan eder. Asha bu cezanın kana karışan bir lanet olarak geleceğine inanıyordu.

Summerland tanrıçasının şimdi Kutsallar Salonu'nda bulunduğu söylenen eski mektuplarında geçen bu söz dışında, bu lanetin bilinen başka bir kaydı ve bilinen bir başlığı yoktur.

OceanofPDF.com

I

OceanofPDF.com

A L I F E F OR A L I F E

OceanofPDF.com

1



OceanofPDF.com

NEPHELE

Ulra Dağı
Tanrıların Korusu

Tkoru feryat ediyor.

Kederli ağlar sürüklenme aracılığıyla ve kavrulmuş Kalıntılar. Mezarlık, toprağın derinliklerinden gelen acı dolu ulumalar.

Ayaklarımın altındaki kömürleşmiş zemin karla kaplı, Neri'nin büyüsü Aki-Ra Mahallesi'nde yaptığı gibi ateşleri boğuyor. Yukarıda, eski, ağır dallar artık yok. Artık gece gökyüzünü karartan yoğun, gri bir buluttan başka bir şey yok.

Tek ışık Alexus'un yıldız ışıklarından geliyor. Tahtayı aydınlatıyorlar, böylece görebiliyoruz, küçük klanımız Neri'nin karı kadar ağır kül yağarken umutsuzca kız kardeşimi arıyor.

Soğuk havaya karşı titreyerek, Raina'nın adını çağıran Alexus'un yanına gidiyorum. Derin sesi o kadar sert ve pürüzlü bir hal aldı ki, yas tutan korunun ağıtları arasında neredeyse tanınmaz hale geldi. Çaba sarf etmekten öksürüyor, kalan duman neredeyse hiçbirimizin dayanamayacağı kadar fazla.

Neri hariç. Etrafımızdakilerden etkilenmeyen beyaz kurt, bedensel formuna geri dönmüş bir şekilde arkamızdan yaklaşıyor. Beni gözünün önünden ayırmıyor ama kralım da peşinden geliyor, zincirlerinden kurt tarafından kurtarılmış.

Neri, Alexus'a "Bu korunun üzerinden üç kez geçtim," diyor. Yumuşak ve aksanlı sesini sinirli bir ton pürüzlendiriyor. "O burada değil."

Daha önce Alexus'un gözlerinin içine bakarak, "Duymak istediğin bu değil Un Drallag, ama kadının ya kendi ateşinde öldü, ya uçurumunu kullanarak bu ormanı terk etti ya da prens ve Thamaos ile birlikte Quezira'da." dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, sözleri acıyla süslenmemişti, kesmek ya da yaralamak için söylenmemişti. Kulağa samimi geliyordu, şu anda yaptığımız şeyi yapmamızı engellemek için söylenmişti: Tanrıların kabarmış mezarlarında dolaşmak, keder tehdit ediyor, her şeye rağmen bir sonraki virajda kız kardeşimin güzel yüzünü görmeyi umuyor. Yangın sırasında hepimiz garip bir güç dalgalanması hissettik. Nefes kesen bir güç, koruda büyük bir fırtına gibi esti ama neredeyse hissettiğimiz anda yok oldu.

Acıyan gözlerime daha fazla yaş dolarken bir sızı göğsümü yumrukluyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, ayağım bir köke takılıyor ve hala ağrıyan ayak bileğime basıp tökezliyorum.

Neri bir anda yanıma geldi. Pençe uçlu kocaman bir elini çıplak koluma, diğerini de belime dolayarak düşmemi engelliyor. "Dikkatli ol."

Kendimi onun kaslı göğsüne yaslıyorum. Kaslı gövdesinin pürüzsüz teni ve insani özellikleri, şık, beyaz kürkle kaplı hayvani alt yarısıyla garip bir şekilde yan yana duruyor.

Kimera formundan bağımsız olarak, güçlü parmakları kolumu kaplayan tüylerimin üzerinde ileri geri gezinirken, temas içime bir ısı seli gönderiyor. Bu onun gücü. Üşümemi bir anlığına hafifleten bir sıcaklık hediyesi.

"Daha iyi misin?" Bana o tatlı bakışlarıyla bakıyor ve ben de yardım edemiyorum ama kasvet içinde bile teninin ay ışığı altında kar gibi nasıl parladığını fark ediyorum.

"Ben iyiyim. Sanırım Raina'nın iyileşmesi kemiği tamamen onarmak için çok kısa sürdü."

Kaşlarını çatıyor. "O zaman seni taşımalıyım."

"Dene bakalım," diye uyarıyorum, sesimi saf zehir kaplıyor ve kurdun dudaklarından küçük bir kahkaha dökülüyor.

Bana şöyle bir göz gezdiriyor. İlk başta, sanki envanter çıkarmak istiyor gibi, bu yüzden yaralı ayağımı elbisemin eteğinin altına sokuyorum. Şişmiş ayak bileğime, soğuk ve iltihap karışımı yüzünden kızarmış derime bir bakış atıyor ve istesem de istemesem de beni ayaklarımın altından çekip alacağını hayal edebiliyorum.

Dikkati, her şey ters gitmeden önce Fia Drumera'nın sarayındaki düğün için seçtiğim is lekeli şarap rengi elbisemden, boynumda asılı duran kalbinin kalıntısına, sonra da ağlamaklı gözlerime kayıyor. Bakışları yumuşuyor ama hâlâ çok delici. Çok bilgili. Ve Colden'ın gece karanlığındaki bakışları, kısa bir mesafeden beni mızraklıyor, çok farkında. Çok dikkatli.

Sorular çoğalıyor ve ben hiçbirine cevap vermek istemiyorum.

Kurdun sıcak pençesinden kurtulup tek bir adım atıyorum. Derin bir nefes alarak bir elimi ağrıyan kalbime bastırırken diğer elimle kararmış bir ağaca yaslanıp dik duruyorum. "Raina bizi terk etmezdi."

Bu sözleri söylüyorum çünkü onlara inanıyorum. Tüm bunları atlatmamı sağlayan tek gerçek onlar.

Ağlayan ağacın şarkısı dindiğinde Colden bana doğru gelmeye başlıyor. Gümüş kadife akşam yemeği ceketini çıkarıp, küllerin çizgileriyle işaretlenmiş özel dikim kalaylı bir tunik giyiyor. Soluk teni külden inci grisine dönmüş, normalde ipeksi olan sarı saçları ise karmakarışık. Hareket etme şekli neredeyse Neri kadar yırtıcı ama bir canavardan çok, düşmüş bir adamı korumak için acele eden yetenekli bir askere benziyor. Colden da uzun boylu ama Neri'nin gözlerinin içine bakabilmek için çenesini kaldırıp kül ve kar tanelerini göz kırparak uzaklaştırması gerekiyor. Lanetinin yaratıcısı kuzey tanrısına dişlerini göstererek bakıyor, sonra da ince akşam yemeği ceketini omuzlarıma yerleştirip yüzümü kırılgan bir cam gibi nazikçe ellerinin arasına alıyor.

Colden alnımdan öpüyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Onu bulacağız. Yemin ederim, aşkım. Onu bulacağız."

Neri'nin dudağı geriye kıvrılıp uzun bir dişini ortaya çıkarıyor ve içinde derin, kontrollü bir hırıltı yükseliyor. Bir an durur, ama isteksizce döner ve o uzun ve kaslı arka ayakları üzerinde dev bir ağacın kömürleşmiş kalıntılarına doğru ilerler, üzerinden sis gibi buzlar dökülür.

Elleri yumruk olmuş, istediğini düşündüğü şeye sahip olamadığı için öfkeden kuduran şımarık bir tanrı. Eğer akıllı olsaydı, benim bir ödül olmadığımı anlardı. Ben ödül değilim.

Ben bir şirretim.

Ya da en azından yollarımız planlandığı gibi kesişirse ben kesişeceğim.

Kurdun bölgesel bakışlarının ağırlığı bir kez olsun üzerimden kalkınca, Colden'ın beni bekleyen kucağında eriyorum. Kollarının tanıdık rahatlığına ifade edebileceğimden çok daha fazla ihtiyacım var. "Raina gücünü kullanırsa," diyorum göğsüne karşı, "Raina'nın

"General Vexx'i yok ettikten sonra uçurumun kenarına geri dönecekti. Alexus'un yanına. Ne olursa olsun."

Diğer seçenekler düşünülemez bile.

Dayanılmaz.

"Katılıyorum," diyor Neri omzunun üzerinden. "Bu da demek oluyor ki bu dağ yamacını arkamızda bırakıp Quezira'da olup olmadığını öğrenmeliyiz. Çünkü eğer değilse-"

"Öyle olmalı." Alexus'un sesi etrafımızdaki ölüm kadar ağır. Düşen küllerin arasında bir heykel gibi hareketsiz duruyor. Siyah ve gri is, iri cüssesini kaplıyor ve onu bir tür gece yaratığına benzetiyor. Cam gibi yeşil bakışlarını Neri'ye çeviriyor ve tek bir damla gözyaşı yüzünden aşağı dökülüp kül izlerini siliyor. "Aramızdaki bağ zayıf ama onu hissediyorum." Elini köprücük kemiğine götürüyor, Raina'yla paylaştığı rün tuniğinin altındaki deriyi işaretliyor. Gözleri bana kayıyor ve yapabileceği tek güvenceyi sunuyor. "Sonuyla karşılaşsa bilirdim, Nephele. *Bilirdim. Bilirdim."*

Helena ve Rhonin, Keth ve Jaega, Callan ve Zahira korunun arka tarafından görünürler. Yüzleri asık, gri ve gözyaşlarıyla lekelenmiş.

"Şans yok," diyor Rhonin, Hel'in elini sıkıca tutarak.

Yüzündeki ifade o kadar soğuk, sert ve sessiz ki, sinir bozucu. Önce annesi ve kız kardeşleri, şimdi de erkek kardeşi ve en iyi arkadaşı. Belki de söylememeliyim ama bir gün Helena Owyn'in bastırılmış öfkesi ve acısıyla karşılaşacak kişi için korkuyorum.

Hel ve Rhonin Alexus'a ulaştıklarında Rhonin onun omzuna sarılır. Gözlerindeki kederli yaşlar güneş ışığı altındaki kırık camlar gibi parlıyordu. "Çok üzgünüm dostum."

Alexus koruda etrafına bakınıyor, her birimizin bakışlarıyla buluşuyor, korkusuz liderimiz kalbini çalan kadın olmadan çok açık bir şekilde kırılmış ve kaybolmuş.

Kalbi olan kadın.

Başını sallıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken kalın kalın yutkunuyor. "Eğer Quezira'daysa, gidip onu almalıyım."

Hafif bir *uğultu* havayı titreştirirken başımı Colden'ın göğsünden kaldırıyorum.

Alexus geriye, dalların ince olduğu küçük bir açıklığa doğru yürüyor. Hâlâ başını sallıyor, yeni bir tür öfke benimkilerle kilitlenen gözlerini aydınlatıyor.

"Hayır!" Panik ve anlayış beni yutarken sesim titriyor. "Yapma!"

Elimi Alexus'a doğru uzatarak Colden'ı itiyorum ama onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ellerini iki yana açıyor ve kadim güç ellerinden taşarak külü, karı ve toprağı savuruyor; bu güç onu yankılanan bir kükremeyle gökyüzüne fırlatmaya yetiyor ve yörüngesindeki kömürleşmiş uzuvları parçalıyor.

Nefes nefese ve enkazdan sıçrayarak, hepimiz aniden sessizleşen koruda sersemlemiş bir şekilde duruyoruz. Feryatlar yerini sessizliğe bıraktı, sanki ağıt nihayet gerçekten bitmiş gibi, ama yeni bir yas türü daha yeni başlamış gibi.

"Lütfen biri bana *bunu* yapmayı ne zaman öğrendiğini açıklayabilir mi?" Colden yukarı doğru bakıyor. "Peki şimdi ona nasıl yardım edeceğiz?"

Sonraki birkaç dakika içinde, kendimi yardım için yalvarmamam gereken *bir* varlığa doğru dönerken buluyorum, kesinlikle Alexus'la ilgili değil. Ama yine de Neri ile aramdaki mesafeyi kapatıyorum, adımlarımda bir gevşeklik var. Yine o erimiş gözleriyle bana bakıyor, uzun beyaz saçlarının parlak telleri arasından sivri bir kulak görünüyor.

"Bana zaten hayatımı borçlusun," diyor.

Bu açıklamayla birlikte, arkamdaki Northland'liler bir dizi ses çıkarıyor - iç çekişler, nefes alışlar, küfürler. Her biri korkunç bir anlayışla doluydu. "Öleceğim güne kadar sana hizmet etmem karşılığında," diye hatırlatıyorum ona, duymalarını istemedim.

Memnuniyet, duruşunu rahatça genişletip ellerini arkasında kavuştururken kurdun acı bakla gibi yüz hatlarını aydınlatıyor. "Kesinlikle. Beni dirilttikten sonra, emirlerinize amadeyim. Ondan önce değil."

"Lütfen." Göz kapaklarımın kenarlarından taşan yaşların düşmemesi için mücadele ederken bir adım daha yaklaşıyorum. "Ne istersen yapacağım. Sadece Alexus'u bul ve onu buraya geri getir. Sonra Quezira'ya git, Raina ve Fleurie'yi bul ve onları eve getir. Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Bir damla gözyaşı düşüyor ve onu parmağıyla o kadar hızlı yakalıyor ki elinin hareket ettiğini bile göremiyorum.

Bu jest nazik ve farklı bir kadına bir parça umut sunabilecek olsa da, hayır demesini beklerken sadece öfke ve kızgınlık hissediyorum. Raina'yı Vexx'in Finn'e yaptıklarını görmekten korumak için yaptığım ricayı reddetti. İsteğimi kabul etseydi bunların hiçbiri olmazdı. Onun yerine Raina'ya intikam verdi ve bu hangi amaca hizmet etti?

Neri eğiliyor, sanki tenimi okşamak ona aitmiş gibi pençe uçlu parmağıyla yüzüme dokunmaya devam ediyor. O kadar yakın ki nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissediyorum. "Ne kadar baştan çıkarıcı olsan da cadı, anlaşma anlaşmadır. Beni ölümden dirilt, güneş öğle vakti gökyüzünün ortasına ulaşmadan önce istediğin her şeyi yapayım."

Cezbedici mi? Hissettiğim tek cazibe, onun kendini beğenmiş suratını tokatlama dürtüsü, ama acımı bastırıyorum. Ona istediğini verdiğimde bana borçlu olacak. O zaman bu felaketteki rolünü ona ödeteceğim.

Ama önce...

"Nasıl?" Ben soruyorum. "Tüm bunları birkaç saat içinde nasıl yapacaksın? Thamaos buradan bir kemik yığını halinde ayrıldı. Onun yeniden uyanışı anında olmadı. Senin için farklı olacağını düşündüren ne?"

"Güzel soru." Başını eğiyor. "Kız kardeşin o generali öldürdüğünde koruya bir kurban bıraktı. Hatırladığım kadarıyla, gereken tek şey bir cana karşılık bir can. O canı Thamaos çoktan öldükten *sonra* aldı, bu yüzden dirilişimin hızlandırılmış bir süreç olacağı umuduna tutunuyorum. Thamaos'un dönüşümünün onu gerçekten yaşayan bir duruma getirmek için aylar olmasa bile haftalar gerektirmesi muhtemelken, Vexx'in fedakârlığı göz önüne alındığında benimki oldukça hızlı olmalı."

Aman Tanrım. Raina'nın yaşadıklarından hâlâ nefret ediyorum ve eğer her şeyi yeniden yapacak olsaydım, kendimi toparlar ve o kargıyı o kadar çok sarmaşıkla sarardım ki Finn'den geriye kalanları görmesi mümkün olmazdı. Ama panik ve şok içinde bunu yapmadım ve onun öfkesi ve acısı sonsuza dek ruhumun suçlu gölgelerinde hissedeceğim bir şey olacak.

Yine de koruyu yok etmesi boşuna değildi. Kuzey'e bir silah buldum ve Vexx'i öldürerek bana bu silahı daha etkili bir şekilde kullanmam için bir araç vermiş gibi görünüyor.

Kurdun fazla kolay dokunuşundan uzaklaşıyorum ve kemiklerinin kavrulmuş toprak ve karın altında gömülü olduğu uçurumun kenarına doğru elimle işaret ediyorum. "Tamam. Yolu göster. Eğer tekrar *benim baş parmağımın altında* yaşamak istiyorsan, öyle olsun. Ama yönetimim o kadar da hoş olmadığında sakın şikâyet etmeye kalkma."

Sanki şaka yapıyormuşum gibi ağzını büküyor. "Biri için nahoş olan, bir başkası için hoş olabilir." Dönüyor ve ağaçların arasında gezinen karanlığa doğru yürüyor. "Kabuğun hoşuma gitti cadı," diye sesleniyor. "Gerçi ben daha çok ısırıp ısırmadığını görmekle ilgileniyorum."

Dört ayak üzerine düşüp bir canavar gibi hızla uzaklaşana ve ağaçlardan yükselen dumanın içinde kaybolana kadar sırtına bakıyorum. Soğuk

Çok iyi tanıdığım sıkılmış ve endişeli bir ifadeyle yanıma yaklaşıyor.

"Beni azarlama," diye çıkışıyorum. "Seni tüm kalbimle özledim ama lütfen beni azarlama."

Kaşlarını çatıyor ve alnını alnıma değdirmeden önce kolunu omuzlarıma doluyor. "Aklıma bile gelmezdi."

"Evet, yaparsın." Bileğini kavrıyorum, burada olduğu için çok minnettarım. Burnumun ucunu öpüyor. "Ama yapmayacağım."

"Ne yaptıysam Tiressia için yaptım Colden. Kuzey ve Yazlık Diyar için. Neri benim olacak ve onu kullanmak istiyorum."

Parmağını çenemin altından geçiriyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Anlıyorum. O piç Min-Thuret'teki hücremde durumu açıkladığı anda anladım. Sadece dikkatli olmanı istiyorum. Oldukça yetenekli olduğunu biliyorum ama Neri bir *tanrı*. Tehlikeli ve zekânın da ötesinde." Gözlerinin kenarları yumuşuyor, sanki hüzünle çekilmiş gibi. "Seni bundan korumak istiyorum ama bir şeytanla anlaşma yaptın ve ben bu konuda hiçbir şey yapamam."

Kucağına doğru eğildiğimde, bakışlarım kurdun uçuruma doğru giden yoluna, Neri'nin her zaman yanımda olacağı bir geleceğe giden yola sabitlendiğinde, mide bulandırıcı bir endişe düğümü göğsümü sıkıyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "İnan bana, biliyorum."

OceanofPDF.com

2



OceanofPDF.com

NEPHELE

"Ben ve *senden* başka kimsenin orada olmasını istemiyorum." Neri yukarı bakar. Bakışlarının keskin fiskesi bu son kelimeyi noktalıyor.

Hatıra ağacının kalıntılarının altında yere oturur. ve yanmış bir dalı pençeli parmakları arasında ileri geri yuvarlarken kaslı ön kollarını kürklü dizlerine dayıyor. Kurt kıçına değen soğuk hiçbir şey değilmiş gibi davranıyor. Sanırım değil.

Ben cevap veremeden Colden bir omzunu devasa ağaç gövdesine yasladı, ellerini siyah pantolonunun içine soktu ve "Onu seninle yalnız bırakacağımı sanıyorsan, kim olduğumu unutmuşsun demektir" dedi.

Neri Colden'a bakar. "Eğer tehditlerinden korktuğumu düşünüyorsan Moeshka, belki de kim olduğumu unutmuşsundur."

Colden başını sallar ve bıkkın bir iniltiyle elini yüzünde gezdirir. "Hay sikeyim. Nephele'in seninle yaptığı bu anlaşmanın bir felaketten daha azı için bir fırsat olabileceğine bir an için bile olsa nasıl inanabilirdim bilmiyorum. Ona nasıl baktığını gördüm, melez."

Yüzü taş gibi sert olan Neri dişlerini tekrar ortaya çıkarır. "Peki bu hangi yol?"

"Sanki onu yiyip bitirebilirmişsin gibi," diye cevap veriyor Colden. "Eğer seni gerçekten insan formuna geri döndürürse, Beyaz Kurt'un bir sonraki avında onun bir av haline gelmesine seyirci kalmadan önce seni Gölge Dünya'ya kendim göndereceğime emin ol."

"Ona sahip değilsin. Ne isterse yapabilir ve şu anda ona bu çağrının onunla benim aramda olmasını tercih ettiğimi söylüyorum. Hiç kimse

Başka. Yani gerçekten siktir *git kral*. Eğer isteğimi kabul ederse, bununla yaşamak zorunda kalacaksın."

Colden ağacı iter. Güzel kıyafetlerinin altında, zayıf, kaslı vücudu tamamen farklı bir duruşa bürünüyor. Çoğu zaman gördüğüm kendini beğenmiş, çocuksu yapısı kayboluyor, yerini tehditkâr bir hava alıyor; omurgasında çelik, gözlerinde buz, yumruklarında öfke. Onu sık sık böyle görmemiştim, Alexus'la eğitim alanında, ellerinde kılıçlarla karşılaştığında bile.

Bir günlük Colden vardır, bir de asker Colden. Bir zamanlar küçük bir kuzey taburunu, kendilerinin iki katı büyüklüğündeki bir Eastland ordusuna karşı yöneten ve sadece kazanmakla kalmayıp, adını efsane haline getirecek kadar şaşırtıcı bir ölü sayısı bırakan adam. O adamla hiç gerçek anlamda tanışmadım, ama gittiğimiz yolun onu tanımamı sağlayabileceğine hızla inanmaya başlıyorum.

Siyah gözleri kısılır ve hava o kadar soğur ki gökyüzünden küçük buz parçaları yağmaya başlar. Aynı anda, buzlu damarlar Neri'nin ağacına doğru ilerliyor, budaklı, yanmış uzuvlar boyunca dallanıyor.

Havayı aniden dolduran kalın ayazdan titreyerek kendi üzerime kıvrılıyorum ve Colden'ın ceketini başımın üzerine kaldırıyorum, ani soğukluktan hangisinin sorumlu olduğunu anlayamıyorum.

Birini ya da ikisini birden azarlamak için ağzımı açıyorum ama dikkatim ağaçlardaki harekete takılıyor. Diğerleri yakın mesafede beliriyor, bize katılmaya geliyorlar. Başlarını siper edip, şaşkınlıkla yukarı doğru dikkatlice bakıyorlar.

"Hava durumu tiyatrosu," diyor kurt. "Tüm yapabildiğin bu mu *asker*?"

Colden'ın yüzünde bir anı gölgesi titreşir. Nefretle yoğrulmuş bir tanıma. "Öyle olmadığını biliyorsunuz, *efendim*."

Hava üç yüz yıllık bir gerginlikle olgunlaşıyor, ki bu beni ve onurumu savunmayı eklemeden de yeterince kötü. Durum daha da kötüleşmeden yatıştırmak için aralarına giriyorum.

"Kesin şu saçmalığı. Şimdi." Gıcırdayan dişlerimin arasından bile sesim sert çıkıyor. "Horoz ölçümü için vaktimiz yok. Ayrıca, kurtla yalnız kalmaktan memnunum."

Colden gözlerini kırpıştırır ve üzerine bir örtü gibi çöken öfke bulutu dağılır. Kutsanmış bir şekilde, kar yağışı yavaşlar ve yanmış ağaçlara çarpan buzun aceleci pıtırtıları sonunda tamamen sessizleşene kadar azalır.

Rahat bir nefes veriyorum ve Colden'ın ceketini omuzlarıma indiriyorum. "Prensin hâlâ bir Dread Viper'a erişimi var," diye hatırlatıyorum onlara. "O yapabilir

Fleurie'yi her zaman Aki-Ra Mahallesi'ne geçit açmak ve daha fazla Engerek'i sifon olarak almak için kullanır. Böyle bir güçle bu savaşı daha başlamadan kazanabilir. Kurt bizim tek giriş yolumuz ve onu olduğu gibi kullanmak istiyorum."

Şimdiden zihnim ne yapacağıma dair fikirlerle dolup taşıyor, hangi stratejinin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Neri sadece Raina ve Alexus'u eve getirmekle kalmaz, anlaşması yerine getirilirse muhtemelen Fleurie'yi de getirir, aynı zamanda bana prensin kellesini de getirebilir.

Ve Thamaos'un kırılgan, yaşlı kemikleri.

Neri'nin ağzı, sinir bozucu derecede yakışıklı yüzünün keskin hatlarını, özellikle de şafak sökerken daha da yıkıcı hale getirecek şekilde hınzırca bir kavis çiziyor. Her zamanki gibi, o dolgun dudakların ardına gizlenmiş dilinde dile getirilmemiş bir cinsel ima seziyorum, ama aynı zamanda yüz hatlarında bir zevk görüyorum, gözlerinde dans ediyor, sanki sözlerim onun ruhunun özünde bir şeyleri yakmış gibi.

"Eğer düşmana karşı bir avantaj sunuluyorsa," diyor o derin, zengin sesiyle, bakışlarını Colden'a kaydırmadan önce, "*onu alırsın*. Bir gün daha savaşmak için yaşamak anlamına geliyorsa, *kabul* edersin."

Omuzlarımı dikleştirerek, ısınmak için bir topun içine kıvrılmak istesem de, çenemi kaldırıyorum. "Aynı fikirde değilim."

Colden kaskatı kesiliyor ve sanki hoşuna gitmeyen bir şey görmüş gibi Neri ile benim aramda gidip geliyor. Sonunda odağı Neri'ye yerleşti.

Tekrar ellerini pantolonunun ceplerine sokar ve omuz silkerek Colden'ı rahatça serinletmeye geri döner. "Peki. Diğerleri şehre inen merdivenleri kullanabilir. Ama *benim* tam olarak nereye gitmemi istersin, Yüce Kişi? Biraz *kapana* kısıldım. Asha sayesinde Harabe Şehri'ne giremiyorum ve senin sayende Fia'yla yüz yüze gelemiyorum. Nephele senin acınası, kemikli leşini kazarken sen de onunla baş başa kalabilesin diye çölün dibine düşmeye niyetim yok."

"Kıskançlık seziyorum," diye takılıyor Neri.

"Koruyuculuk hissediyorsun." Colden yanıma gelip çizmeli ayağını açıktaki bir köke dayıyor. "Kıskanacak bir şeyim yok, en azından senin için. Ama söz konusu Nephele olduğunda, ona göz kulak olduğuma inanabilirsin."

"Biliyorum. Son sekiz yıldır seni gezinirken gördüm. Sen ve büyücü de. Sanki ikiniz *de o* kadının" - parmağını bana doğru uzattı- "kendi başının çaresine bakabileceğinin farkında değilsiniz."

Gözlerimi hızla kırpıştırıyorum, Neri'den böyle sözler duymak beni şok ediyor. Ama ne kadar yankı uyandırdıklarına daha da çok şaşırdım. Colden ve Alexus'u seviyorum. Colden benim en iyi arkadaşım, Alexus ise hiç sahip olamadığım kardeşim. Ve içten içe kendi başımın çaresine bakabileceğimi anladıklarını bilsem de - Tanrı aşkına, bana onlar öğretti - bırakıp bana bir şans vermekte zorlandıklarını da biliyorum. Belki de onları zorlamalıyım.

"Bu kadar didişme yeter. Hava ölüm kadar soğuk ve değerli vaktimizi boşa harcıyoruz." Yorgun ve titreyen arkadaşlarıma bakıyorum ve başımı dağın yamacına oyulmuş binden fazla basamağa doğru sallıyorum. "Hepiniz gitmelisiniz. Gün doğumu yaklaşıyor. Fia Drumera endişeden aklını kaçırıyor olmalı."

Hel bir kez başını sallıyor ama sonra Rhonin'den uzaklaşıp yanımdan geçerek doğruca kurda yöneliyor. Koyu renk saçları yumuşak bir rüzgârda birbirine dolanarak Rhonin'in üzerine doğru geliyor ve Rhonin yavaşça bakışlarını kaldırıp onun kaynayan bakışlarıyla buluşuyor.

"Sana *dua* ettim." Ayaklarına tükürüyor. "Hepimiz ettik. Sana yürekten inanan kardeşim bile. Bütün bir vadi dolusu masum insan bize göz kulak olman için sana güvendi. Her hafta tapınağa gittik. Dizlerimizi büküp senin rehberliğin ve bilgeliğin için dua ettik. Ellerimizi ve *kalplerimizi* sana kaldırdık."

Kaşlarını çattı, ağzı sıkı bir çizgiye çekildi. "Kimsenin bana tapmasını istemedim kızım. Un Drallag'ın içine hapsolmamış olsaydım bile dualara cevap veremezdim. Dualar, bir yanlış yaptığında vicdanını rahatlatmak ve yüce bir varlığın seni hayatın yüklerinden ve insanların çatışmalarından kurtarabileceğini hissettirmek için tasarlanmıştır. Gerçekte, diğer tarafta kimse dinlemiyor, belki Thamaos'un kuklası prense kulak vermesi dışında. Bu yüzden kayıplarınız için beni suçlamadan önce, tanrıların her şeye kadir olmadığını düşünün. Hele ki lanet olası mezardan hiç değil."

"Ya da belki *de* değilsin," diye yanıtlıyor. "Çünkü Thamaos yeniden dirilmek ve vadimize saldırmak için *Nether* Reaches'ten koca bir komplo kurdu, sen ise bir büyücünün sihirli kafesinden nasıl kurtulacağını çözemeyen kayıp bir yavruydun."

Neri'nin yüzü kararır. "Cadıyı dinleyip gitmen senin için en iyisi olur kızım. Kazanamayacağın bir kavgaya girmeden önce."

Rhonin yün ceketini çekiştirerek öne doğru adım atıyor, göğsü dışarıda ve yumrukları hazır, ama onu durduruyorum.

Hel tek dizinin üzerine eğilir. Bir tanrıyla yüz yüze gelirken içinde tek bir damla bile korku yok. "Nephele bir çeşit kurtarıcı görüyor

Sende kalite. Ben bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var. Kuzey Toprakları ve Tiressia için doğru olanı yapacaktır. Eğer bu seni kullanmak anlamına geliyorsa, bunu sadece zekice bir beceri ve niyetle yapmakla kalmayıp aynı zamanda seni Gölge Dünya'nın bu tarafındaki en sefil tanrı yapacağına da güveniyorum. O yüzden iyi şanslar." Göz kırpıyor. "O *cadı* sana sahip olmak üzere, seni piç kurusu."

Şaşırtıcı bir şekilde, aleve karşı kaybettiği onca şeyi düşününce, Hel ayağa kalkıyor ve gri sabahı aydınlatmak için avucundan ateş çağırıyor, ışık karanlık, cam gibi gözlerine yansıyor. "Haydi," diyor gruba, tekrar onlara katılmak için yürürken. "Kraliçeyle konuşacak çok şeyimiz var."

Yüzünde endişeli bir ifade olan Rhonin, daha fazla ısınmak için paltosunu omuzlarıma sarıyor ve onlar geçerken kısa bir süre omzumu sıkıyor. Yine de hiçbir şey söylemiyor. Keth ve Jaega tereddütlü ve şaşkın görünüyorlar, yanlarından geçerken el ele tutuşuyorlar.

Zahira yanıma yaklaşıyor ve nazikçe elimi tutuyor. Gözlerinde gördüğüm korku ve endişeyi anlıyorum. Eğer Vexx Finn'i öldürdüyse, Yaz'a ne yapmış olabilir? Mari'ye? Onları biliyor muydu? Yoksa Finn ona mı gitti? Kuzey Toprakları Arası'na dönmeden bunu öğrenmenin bir yolu yok.

"Doğru hamleyi yaptığına inanıyorum," diyor Zahira, gözleri gölgelenerek.

"Ben de," diyor Callan arkasından, bir eliyle yüzümü kavrayarak.

Zayıf bir gülümseme sunuyorum. En iyi seçimi yapıp yapmadığımdan emin değilim ama görebildiğim tek çözüm bu.

Onlar dağın aşağısında kaybolduğunda, kuzey tanrısına dönüyorum.

"Wolf," diyorum onu onaylayarak. Nedense onun adını yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor. "Bunu yapabiliriz, sadece sen ve ben, ama yalnız olmamız bu kadar önemliyse önce Colden'ın binekten inmesine yardım *etmelisin*. Ve Colden, o güzel çeneni kapatıp işbirliği yapacaksın." Elini tutuyorum ve sesimi alçaltarak Neri'den uzaklaşıyorum. "Bana güvenebilir misin? Lütfen? Diğerleri beni senin yarısı kadar bile tanımıyor ama yine de onların onayını aldım. Neri'nin bana zarar vereceğini düşünseydim bunu yapmazdım."

Başını eğiyor, dudaklarını büzüyor, burun delikleri açılıyor. "Sana güveniyorum. Ama zarar farklı şekillerde gelir, Nephele. Daha önce de söylediğim gibi, acımasızca kurnaz. Şimdiden başardıklarına bir bak. Bu kadar kısa sürede imkansızı başardı. Tanıdığım en zeki kadınla bir anlaşma yaptı. Daha da kötüsü? Onun derisinin altına işledi." Ben irkilince, "İnkar etme. Bunu görebiliyorum."

"Bir *diken* gibi belki de," diye karşılık veriyorum. "Adı olmayan yakışıklı prensin *seni* nasıl etkilediği gibi bir şey."

İçindeki yoğunluk kayboluyor ve onun aksine, kendini savunmak için hiçbir şey söylemiyor. Piç Thamaos'a dua ederken prensi nasıl izlediğini fark etmiştim ama o zaman pek önemsememiştim. Çünkü bazı insanlar -hatta kurtlar ve Ruh Yiyiciler bile- merak uyandırır. Bu onların ilgimizi çekmek için can sıkıcı bir meraktan başka bir şey olmadıkları anlamına gelmez.

"Seni istediğin yere götürebilirim, Moeshka," diye araya giriyor Neri ve bir kez olsun koca ağzı için şükrediyorum. "Neresi olabilir acaba?"

Colden sarışın başını yavaşça çevirir ve yükselen sabah ışığında ikisi soğuk bir bakış paylaşır.

"Winterhold'a gidecek. Sen gitmeyecek misin? İnsanları hazırlamak için?" Yüzünü bana dönmesi için Colden'ın kolunu çekiştiriyorum. "Kurt diriltildikten sonra ilk emrim Alexus ve Raina'yı ve kurtarılması mümkünse Fleurie'yi bulması olacak. Ama ondan sonra bana Thamaos'un kemiklerini getirecek ve prensin bunun bedelini ödemesini sağlayacak. Hem de çok. Eğer başarırsa -ki tekrar bütün olduğunda neden başaramayacağını anlayamıyorum- bu felaketin daha da kötüye gitmesini engelleyebiliriz."

Colden'ın yüzü taş kesildi. Sanki büyüden kristalleşen bir maske, sadece bir saniyeliğine gördüğüm bir anlık gerçeği gizlemek içindi. Panik ve korku dolu bir ifade.

"Hmmm, Winterhold." Neri ayağa kalkmak için yeri itiyor. "Sizi soğuk Kuzey'e götürmeme hazır mısınız kralım? Ya da belki de-"

"*Hiç* susmaz mısın sen?" Colden tersler.

Neri gülümsüyor, dişlerinin uçları ayrık dudaklarının arasından görünüyor. "Bu anlamda aynı kumaştan kesildiğimizi söyleyebilirim," diye yanıtlıyor. "Kelimeler bizim silahlarımızdır. En keskin hasarı verebilirler, özellikle de zaten yaralı olanlara, değil mi?"

Colden'ın kare şeklindeki çenesindeki kalın kaslar dişlerini sıkarken dalgalanıyor. Sanki bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum. Bu eski general ve asker arasında sessiz bir konuşma geçiyor, atlanmış kelimeler ve bilmiş bakışlar aracılığıyla konuşuluyor.

Neri eliyle bir hareket yapıyor. "Haydi, Moeshka. Seni eve götüreyim de güzel bayan arkadaşın beni hayata döndürebilsin." Gözleri

Tehditle parıldıyor ve dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Toplamam gereken kemikler ve öldürmem gereken bir prens var."

Colden elimi tutuyor ve bana bakıyor. Daha sert nefes alıyor. Daha hızlı. "Eğer savaşa girersek senden iyi bir lider olur. En cesuru." Elini saçlarımın arasına sokuyor ve parmaklarını ensemde dolaştırıyor. Tatlı bir şekilde yanağıma yumuşak, şefkatli bir öpücük konduruyor. "Savaş başladığında yanında olmazsam beni affet. Olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Çünkü seni seviyorum, Nephele. Lütfen bunu unutma."

O kadar yorgunum, zihinsel olarak o kadar b i t k i n i m ki az önce ne olduğundan, ne demek istediğinden emin değilim. Gerçi bunu düşünmek için fazla zamanım yok, çünkü Colden Neri'ye doğru yürüyor, o da kocaman elini Colden'ın tuniğinin arkasındaki kumaşa sokarak geniş göğsünün üzerindeki kumaşı sıkıyor.

Colden nefesinin altında kurda bir şeyler mırıldanıyor ve kurt bir kez başını sallıyor. Hava, ağaçlardan sarkan binlerce cam çan gibi çınlayan bir sesle doluyor.

Neri'nin metalik ve tatlı gücü o kadar yoğunlaşıyor ki dilimde gümüş ve şeker tadı alıyorum. Bir tedirginlik hissiyle onları neredeyse durduruyorum ama rüzgâr gibi hızlı bir şekilde, kar ve don telaşıyla yok oluyorlar.

Ulra Dağı'nın uçurumunun kenarında tek başıma durup güneşin doğudan doğuşunu izlerken Colden'ın ektiği endişe tohumu yeşeriyor. Son birkaç saat ve gün zihnimde resimli bir kitap gibi oynaşıyor, sayfalar Neri'nin Min-Thuret'ten ilk kez döndüğü zamana geri dönüyor, sadece Colden'in, benim dehşetime rağmen, kalmak istediğini söylemek için.

Sayfalar tekrar çevriliyor, korunun gölgelerinde durduğum ve kralımı prensin yanında, kuzguni saçlı Doğulu'ya parıldayan kara gözlerle bakarken gördüğüm o ağır anlara. Colden prensle birkaç on yıl önce tanıştığından bahsettiğinde düşüncelerim yıllar öncesine bile gitti. Hayallere dalmış gibi görünüyordu, hatta küçük bir gülümseme bile takınmıştı, ama sonra o ziyaret sırasında ne olduğunu sorduğumda ölüm gibi sessizleşmişti. Cevabı ne olursa olsun, bana hiç söylemedi.

Hatırlayarak zihnimi koruya geri getirdim. Dün gece prensin Thamaos'a dua edip onu çağırmasını dinlerken Colden'ın gözlerinde basit bir aşinalıktan başka bir şey parlıyordu. Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir ciddiyet vardı; acısını maskelemek için anlık bir gülümsemenin ardına gizlenmiş bir keder ve umutsuzluk. Fleurie prensi ve Thamaos'u güvenli bir yere götürdüğünde ve ben de Colden'ın yanına gittiğimde...

O zaman yakından bakmış olsaydım, hararetle koruduğu kalkanların ötesinde, sanırım sönmekte olan en zayıf umut korunu ve kırılan bir kalbi görebilirdim.

Siktir. *Siktir. Siktir. Siktir.*

Colden'ın adını dumanlı rüzgâra fısıldarken içimden kesik kesik bir nefes çıkıyor. Onu çok iyi tanıyorum, Neri'den bile daha iyi. Buna inanmak istiyorum. Yine de sadece birimizi kandırdı ve o kurt değildi. Çünkü Colden Moeshka Winterhold'a gitmiyor ve Neri bunu biliyordu, muhtemelen Colden kararını vermeye fırsat bulamadan önce.

Colden Quezira'ya gidiyor. Min-Thuret Sarayı'na.

Prensi kurtarmak için.

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

NERI

Min-Thuret tapınağı bir tepenin üzerine yayılmış, şafağın kristalimsi ayazının altında kırılgan bir zemin. Krallık koltuğu gri bir sisin içinde yüzüyor, gözlerim kolayca sinsi ruhlardan oluşan bir çelenk sanıyor
tepeyi çevreliyor. Sis, kasvetli gölgeler gibi aşağı mahallelerden yükseliyor, ibadet salonlarının kuleleri ve kubbeleri etrafında yılan gibi kıvrılıyor, sivri kemerleri ve şehir boyunca iç içe geçmiş eğik çatıları yutuyor.

Tüm krallık gölgelenmiş durumda. Buraya Colden Moeshka için ilk kez geldiğim zamankinden farklı hissediyorum. Gölge Dünya'nın diyarlardan sızdığını ve Cehennem Menzilleri'nin zehirli varlığını topraklara akıtmaya başladığını düşünebilirsiniz.

Belki de Thamaos'un yükselişiyle öyle olmuştur.

Moeshka elimden kurtuluyor, bizi diyar diyar gezdirirken öksürerek buz patlamaları çıkarıyor. "Beni sarayın *içinde* teslim edemez miydin? Ya da en azından daha az-" Belinden eğilip tekrar öksürüyor, sonra yanımdan geçip gidiyor. "Korkunç mu?"

Derin bir nefes alarak, düzgün bir adam gibi doğruldu ve tuniğini ayarladı. Eskiden olduğu askerden çok daha düzgün ve benim gibi bir canavardan bir fersah uzakta.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Bir gümüşçü dükkânının arkasındaki dar bir ara sokakta duruyoruz, pençeli ayaklarım soğuğunu hissedemediğim çamur ve hava da olabilecek keskin kenarlı çakıl karışımına basıyor. Uyuyan bir kadın sırtını ve başını gümüşçü dükkânının kapısına dayamış, tahta bir paletin üzerinde oturuyor. Horlarken ağzı sonuna kadar açık duruyor ve

Korse, belinin etrafında siyah kumaştan bir su birikintisi içinde yatıyor. Bir adam kütüğü başını kadının kucağına koymuş yatıyor. Adamın bir eli şarap şişesinin boynuna yapışmış, yüzü kadının çıplak memesine bastırılmış.

Yarı uyanık, boncuk gözlerinin odaklanması için bir an gerekiyor, ama sonra bakışlarını Moeshka ve bana kilitliyor, şaşkınlıkla göz kırpıyor, sanki hala sarhoş olabilir ve bunu şimdi fark ediyor.

"Rüya görüyorsun, seni aptal herif," diye homurdanıyorum. "Uyumaya devam et." Kaşlarını çatarak başını yavaşça bir kez daha kadının kucağına indiriyor ve ben Moeshka'ya dönüyorum. "Ruh formundayken, insanların büyüsü üzerinde hiçbir gücüm yok. Nephele için seni kurtarmaya gelmek yeterince tehlikeliydi. Prensin Kardeşliği tarafından tuzağa düşürülme riskine girmeyeceğim, çünkü duvarlarına bir kez sızdığımı biliyorlar. Bu sefer daha hazırlıklı olacaklardır, özellikle de Thamaos içerideyken."

Tekrar saraya bakıyorum. Sokak görüntüsü hatırladığımdan farklı ama bu manzara binlerce anıyı canlandırmayacak, hatta beni çok uzun zaman önce bu topraklarda kadife çiçeği ve yaban hayatı dışında hiçbir şeyin bulunmadığı bir zamana geri götürmeyecek kadar da farklı değil. Quezira, bir tanrı ve adamları tarlalarını, ormanlarını ve kıyılarını kirletmeden önce çok güzeldi.

"Eminim Min-Thuret'e giden yolu tek başına bulabilirsin," diyorum Moeshka'nın elini kirli saçlarında gezdirmesini izlerken. "Eğer bulamazsan, eğitimini hatırlamaya çalış. Düşman kapılarından geçmenin basit bir yolu var."

Üç yüz yıllık nefretin amansız sürtünmesine karşı ölümcül bir noktaya kadar keskinleştirilmiş siyah bir bakışla bana bakıyor. Yine de, bir zamanlar beni lideri olarak gören askerin tortuları, önümde duran ölümsüz kralın yüzeyine yükseliyor.

"Yakalandım," diye mırıldanıyor, sanki sözlerimi unutmamış olmasından nefret ediyormuş gibi.

"Ve bunu yapman için seni yalnız bırakacağım. Eğer amacına ulaşır ve prensi kaçmaya ikna edersen, döndüğümde hazır ol. Seni burada çürümeye terk etmekte tereddüt etmeyeceğim." Gökyüzünü inceliyorum, bulutlar hala dünyayı grinin tonlarına büründürse de gökyüzünün aydınlanma şeklini. "En fazla birkaç saatin olduğunu söyleyebilirim. Cadıya söylediğim gibi, güneş öğle vakti gökyüzünün ortasına ulaşmadan önce istediği her şeyi yapacağım."

Bana yan gözle bakıyor. "Daha önce hiç mezardan kalkmamış bir tanrı için çok özgüvenli."

"Benimle alay ediyorsun. Ama haklı olduğumu ummalısın. Hiç değilse arkadaşlarının iyiliği için."

"Bir *tanrı mı?"* Bir kadın sesi duyunca arkamdaki çifte doğru dönüyorum. Kadın bir eliyle adamı iterken diğer eliyle oldukça şehvetli göğüslerini korumaya çalışıyor ama başaramıyor. "Bu da ne böyle? *Senin dişlerin* var. Ve pençelerin. Emon'*un dişleri ve pençeleri* var."

Adam irkilerek uyanıyor ve beyaz saçlarımdan canavar gibi ayaklarıma kadar beni tekrar süzüyor. Muhtemelen hâlâ içkinin etkisinde olsa da, bir hayalet olmadığımın farkına vardığını görebiliyorum. Yutkunuyor, boğazındaki düğüm sallanıyor.

"Elbette, dişlerim ve pençelerim var." Dudaklarımı geriye kıvırıyorum. "İçini boşaltıp seni *bir şeyle* yemem gerekiyor." Onlara doğru hamle yapıyorum ve tekrar hırlıyorum, bu sefer öncekinden çok daha yüksek sesle. Ayrıca havaya, açıkta kalan tenlerini parıldayan beyaz bir parıltıyla kaplamaya yetecek kadar ağır bir ayaz gönderiyorum.

İkili çığlık atarak ayağa kalkıyor ve şehrin kıpırtılarını duyduğum başka bir sokağa girene kadar tökezleyerek koşuyorlar. Tahta tekerlekli arabalar Arnavut kaldırımlı sokaklarda gümbürdeyerek ilerliyor ve uykulu sesler günün doğuşuna itirazlarını mırıldanıyor. Bu piç kurusu ve kadınının gece polislerine, yarı insan yarı kurt dev bir yaratığın Quezira'nın arka sokaklarında dolaştığını haykırarak koşmalarına dakikalar var.

"Git." Başımı Moeshka'ya doğru salladım. "Önümüzdeki birkaç saatin kaderi üzerindeki tüm kontrolün kaybolmadan önce."

Moeshka dişlerini sıkıyor, kare çenesindeki kaslar sanki bana itaat etme düşüncesine dayanamıyormuş gibi sıçrıyor. Etkili olması için elini kaldırıyor ve parmaklarını savurarak buz parçalarını sokağın aşağısına doğru fırlatıyor. Ok kadar hızlı ve keskin uçlular ama çarptıkları tek şey yandaki binanın yan tarafı oluyor.

Parmaklarını yumruk şeklinde kıvırıyor. "Kaderimi kontrol edebilirim ama biraz sabırsızım ve saçma bir caydırıcılığa maruz kalmamayı tercih ederim." Bununla birlikte, ayrılmak için döner.

"Sana yapmanı söylediğim şeyi yapmadığına kendini ikna etmek için ne söylemen gerekiyorsa söyle asker." O başını sallayıp yürümeye devam ederken ben alay ediyorum. "Sende *ne* bulduğunu anlayamıyorum," diye ekliyorum, elimde olmayan bir bıçakla.

Neden onu rahat bırakamadığımı bilmiyorum. Ölümsüz olsun ya da olmasın, bir insan için bu kadar kin ve düşmanlık hissedecek kadar onu neden kıskanıyorum? Ama ben

yap. Ve başka bir hayat gibi hissettiren bir şey yaşadığımız için değil. Hayır. Sadece Nephele Bloodgood'un kalbini elinde tuttuğu ve onunla ne yapacağını bilmediği için.

Duruyor ve geri dönüyor. "Ah. Şimdi anlıyorum. Eğer ikimizden biri kıskançsa, o sensin, değil mi?" Birkaç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Eğer Nephele'yi zerre kadar önemsiyorsan," diyor, "bu tamamen imkânsız görünse de, ona geri döneceğimi söyle. Eğer bana ulaşamazsan, ona ne yaptığımı bildiğimi ve eve dönüş yolunu bulacağımı söyle. Bana yaptıklarından sonra, bana bu kadarını borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim ve sen zaten evini seçtin. Bir hain gibi, düşmanla birlikte olmayı seçtin. Uğruna arkadaşlarına ihanet ettiğin adamın adını bilmek ister misin?"

Moeshka'nın gözleri, bana karşı güvensiz olsa da, öfkeyle ama aynı zamanda merakla parlıyor. "Evet," diye homurdandı. "Onun adını istiyorum."

"Prensiniz gerçekten de bir prens," diyorum ona. "Hatırlayabileceğiniz çok ünlü bir kralın en büyük çocuğu ve tek oğlu. Kral Gherahn."

Moeshka'nın yüzündeki şok tam da beklediğim gibiydi. Bu bilgiyi sindirmesi için ona birkaç dakika verdim.

"Adı Prens Elias Gherahn," diyorum sonunda. "Babası, uzun zaman önce ordularıyla savaştığımız adam. Bir şekilde prens hâlâ yaşıyor. Ve sen ona karşı bir şeyler *hissediyorsun*, değil mi? Yıllardır yatağını ısıtan cadıya ya da senin adına kan döküp ölen krallığa duyman *gereken* sadakatten daha fazlasını."

Neredeyse fark edilemeyecek kadar hızlı bir hareketle, boğazıma buzdan bir hançer tutuyor. Arkasına geçip hançeri kafatasına saplayabilirdim. Ama yapmadım.

Sırf cadı için bile yapmam.

"Ne *hissettiğimi* sormaya nasıl cüret edersin?" Kelimeyi yüzüme tükürüyor. "Daha önce, istemediğim bir tanrıça için ölümlülüğümü elimden aldığında hiç umursamadın. Şimdi ne cüretle duygularım önemliymiş gibi davranırsın?" Bıçağa baskı uygulamak için eğiliyor. "Bilmen gereken tek şey prensin -eğer doğruyu söylüyorsan İlyas'ın- bunu istemediği. Her zaman böyle olmadığını biliyorum. Siz tanrılar bir *enfeksiyonsunuz*, özellikle de Thamaos ve bazı insanlar var ki hiçbirinizin sahiplenmesine izin vermeyi reddediyorum. Nephele de dahil. Onu bir anlaşmayla tuzağa düşürmüş olabilirsiniz ama bilin ki onu sizden kurtarmanın bir yolunu bulacağım, sizi zavallı virüsler."

Başımı eğiyorum, yüzümde oluşan sırıtmaya engel olamıyorum. "Bir, o küçük bıçağın bana hiçbir şey yapamayacak ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. İki, biraz kararsız görünüyorsun. Sanki hangi sevgilini koruyacağına karar veremiyormuşsun gibi. Ama bu konuda sana yardımcı olabilirim. Çünkü üç, Nephele Bloodgood benim yanımda bu kırık kıtadaki herkesten daha güvende." Bıçağa doğru eğildim. "Ancak son olarak, ruh emici prensini kurtarmak için çok geç kalmış olabileceğini anlamalısın. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Belki." Bıçağını boğazıma doğru salladı, anlamsız bir çaba. Hiçbir şey olmayınca, "Ama denemek zorundayım." diyor.

Arkamdan bir kargaşa sesi geliyor. Döndüğümde az önceki adam ve kadının, bronz deriler giymiş, kılıçlı iki polis memuruyla birlikte sokağın sonunda durduğunu görüyorum. Gözleri tabak gibi açılmıştı.

Moeshka elindeki buz hançeriyle yanımdan geçip gidiyor ve beni koruyormuş gibi kollarını iki yana açıyor ki bu gülünç. Tek kaşını kaldırarak arkasına bakıyor. "Şimdi ortadan kaybolmak için iyi bir fırsat, melez. Yakalanma zamanım geldi."

Histriyonik tavırları karşısında başımı sallıyorum, soğuk bir rüzgârı ve beni Yazlık Diyar'a geri götürmesi için bu diyarda hâlâ varlığını sürdüren tanrıların eterini sessizce çağırıyorum.

Kar ve buzun içinde savrulurken duyduğum son şey çamurda sıçrayan ayak sesleri ve Colden Moeshka'nın gülerek söylediği alaycı ses: "Merhaba orospu çocukları. Hadi dans edelim."

"QUEZIRA'DA, DEĞIL MI?"

Cadı, hatıra ağacımın dibinde, kralın ceketinin altında büzülmüş oturuyor. Dağın donuk, gri ışığında titriyor ve güneşin doğuşunun altın çöl topraklarına dokunduğu, uçurumun ötesinde uzanan denize doğru bakıyor. Yanına oturuyorum ve solan duman yüzünden sesinin ne kadar kısık olduğunu fark ediyorum.

"Evet, öyle. Bana döndüğümde hazır olmaya çalışacağını söyledi. Görünüşe göre kralınız Elias Gherahn'dan hoşlanmış." Yavaş ve ürpertici bir nefes veriyor ama bu haber beklenen etkiyi yaratmıyor. "Zaten biliyordun."

"Sen gittikten birkaç dakika sonra bir araya getirdim." Buz mavisi gözleri parlayarak bana acı ve buruk bir ifadeyle bakıyor. "Senden ne istediğine bakmaksızın onu Winterhold'a götürebilirdin."

"Onun kaderi için *onunkinden* önce senin arzularına uymamı mı istedin?" Bakışları yumuşuyor ve yüzündeki keder ve endişe yerini basit bir üzüntüye bırakıyor. "Moeshka'nın yaptığı her şeye katılacağımdan şüpheliyim," diyorum ona. "Ama işte bu yüzden dün gece kız kardeşinin intikamını almasına izin verdim. En azından benim üzerimde tam bir hâkimiyet kurana kadar, sevdiğin kişinin seçimlerine sen karar vereceksin. O zaman bile, bırakın size en yakın olanları, hemcinslerinizin özgür iradesini ellerinden alacak bir kadına benzemiyorsunuz. Belki bir tanrıdan," diyorum daha hafif bir tonla. "Ama senin insanlarından değil. Neyi yanlış ya da doğru gördüğünüzün bir önemi yok."

Göz kapağının kenarında bir gözyaşı damlası şişiyor. Bakışlarını tekrar çölün üzerinde gezdirirken içindeki kargaşayı hissedebiliyorum.

Karşı koyamayınca bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Yine de tüm bunları engelleyebilirdin. Senden istediğimde Raina'yı korumuş olsaydın."

"Eninde sonunda öğrenecekti. Gecikseydi acısı daha mı az olurdu? Düşmanı özgür olacaktı ve intikam arzusuyla yanıp tutuşacaktı. Bu onu yiyip bitirecekti. İntikamını reddetmek sadece ruhunu karartacak ve öfkesini erteleyecekti."

"Belki," diye yanıtlıyor ve bir damla gözyaşı daha dökülüyor. "Ben sadece bizi bir arada ve güvende tutmak istedim. Yeterince şey kaybettim. Raina, Colden ve Alexus benim için çok şey ifade ediyor. Elimde kalan ailemi de kaybedemem."

Benimle hiç bu kadar açık konuşmamıştı. Birkaç saat önce kız kardeşi için yaptığı yalvarış dışında, alay, kin ve tehditlerden başka bir şey paylaşmadık. Böyle bir dürüstlükte onu rahatlatmak istememe neden olan bir şey var.

Bir anlığına Moeshka'nın mesajını merhem olarak iletmeyi, yüzündeki gözyaşı lekesini silmeyi ve avucumu elbisesinin lal kumaşını sıkan soluk elin üzerine kaydırmayı düşünüyorum. Bu haliyle ona dokunabilirim ama tıpkı Moeshka'nın kılıcı gibi onu gerçekten hissedemem. Ne kanının sıcaklığını ne de damarlarındaki yaşamın nabzını. Ne teninin yumuşaklığını ne de soğukluğunu. Ne insan formunun kırılgan doğasını ne de emin kavrayışındaki şaşırtıcı gücü. Sadece basınç. Sağlamlığın farkındalığı. Başka bir şey yok.

Yine de onu teselli etme ihtiyacı duyuyorum, ama elimi kaldırdığım anda isle kaplı elbisesini çözüyor, gözyaşlarını siliyor ve ayağa kalkıyor.

"Şu işi artık bitirebilir miyiz?"

Bu. Benim dirilişim. Geri dönüşüm. Un Drallag'ın içine hapsolmuş, ölümsüz hapishanesinin karanlığından zamanın gelgitlerini ve akışını izleyen dayanılmaz derecede uzun üç yüzyıldan sonra, yeniden yaşama zamanım geldi.

Bu düşünce ruhuma bir heyecan damlası gönderiyor, bana yabancı bir şeyin parıltısı tarafından takip edilen bir heyecan. *Korku*. İşlerin ters gidebileceği ya da hiçbir şeyin değişmeyeceği ve bu topraklarda sonsuza kadar duygusuz bir ruh olarak dolaşmaya mahkûm olacağım, kokuşmuş bir hayaletlerden biraz daha iyi olacağım. Bunun sonuçları olabilir. Tarih bunu söylüyor, gerçi tarih çoğu zaman en cesur yalancıdır.

"Önce sana ayin şarkısını öğretmeliyim. Üzerinde çalışabileceğin bir parşömenimiz yok, bu yüzden umarım hafızan iyidir ve sesimi kulağına hoş gelir."

Keskin, alaycı bir kaşını kaldırıyor, daha önce ondan sızan herhangi bir kırılganlık şimdi sıkıca saklanmış. "Sakın bana şarkı söyleyeceğini söyleme."

"Elbette öyle. Kelimeleri ezbere bilene kadar tekrar tekrar."

Kollarını ortasında kavuşturmuş, başını çeviriyor ve sanki hayatının en kötü günüymüş gibi inliyor. Belki de öyledir. Bir parçam bu anlaşmanın onun ve geleceği için ne anlama geldiğini, bu dirilişin bildiği hayatla ilgili her şeyi nasıl değiştireceğini ve beni onun dünyasında kalıcı bir demirbaş haline getireceğini merak ediyor. Ama bu şanstan vazgeçmek için çok yol kat ettim. Öyle değil mi?

Tekrar oturur ve bacaklarını elbisesinin uzunluğuyla dikkatlice örter. "Peki, devam et. Bu iş bugün bitiyor."

Suçluluk duygusunu bir kenara itip gözlerimi kapatıyorum. Bu bir şekilde rüya gibi gelse de, ilk nakarata başlıyorum. *Morentha tu morai... Yüksel benim ilahi ölümsüzüm...*

Bu sözleri yıllardır duyuyorum, Loria'dan çalınan ve ikinci el dedikodu gibi bir dizi tanrıdan aktarılan gizli bilgiler. Ama şu ana kadar, mahkûm edilmeden önce kadim Elikesh'in bu dizelerini dile getirmemiştim. Yine de her hece akıcı bir şekilde akıyor, yanlış çıkamayacak kadar ruhumun bir parçası.

Şarkı söylerken Kuzey Toprakları'nı hayal ediyorum ve ayaklarımın altındaki derin karın çıtırtısını hayal ediyorum. Frostwater Ormanı'nı ve vadiyi özledim. Mağaralarda dolaşmayı, ateşte yemek pişirmeyi, kulübemde her bir sürü üyesi yerde uyurken uyumayı özledim. Dağların üzerinde kurtlarla koşmayı özledim.

Kanlı bir ayın altında, ağaçların arasında yırtınırken insandan hayvana zahmetsizce geçiyorum.

Her iki formun da hayat dolu, vahşi doğasını nasıl da arzuluyorum.

Ne kadar şarkı söylediğimi bilmiyorum. Nephele Bloodgood'un sonunda uzanıp elime dokunmasına yetecek kadar uzun.

"Kurt. Artık durabilirsin."

Sesi beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar etkiliyor ve kendime dönüyorum, gözlerimi açıyorum, sanki ruhum başka bir yere sürüklenmiş gibi hissediyorum.

Dikkatim benimkinin üzerinde duran, süslü cadı işaretleriyle kaplı eline kayıyor. Sanki sıcak bir şeye dokunmuş gibi geri çekiliyor ve avucunu elbisesine sürtüyor, şüphesiz beni hissetmemek için bir çaba.

"Bu..." Yüzünü buruşturuyor, mükemmel küçük burnu kırışıyor. "Ne?

İğrenç mi? Berbat mı? Eminim buna uygun başka bir kelimeniz vardır."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra "Kesinlikle korkunç" dedi.

Buna gülümsüyorum çünkü aksini biliyorum. "İnsan halimle şarkı söylediğimi duyana kadar bekle. Eğer bu korkunçsa, içimdeki erkeği de iğrenç bulacaksın."

Gözlerinde bir titreşim dans ediyor. *Endişe*. Bir erkek olarak katlanılması daha da kötü bir deneyim olacağıma ikna olduğuna beni inandırmak istiyor. Ama şimdiden hissettiğim gerçek şu ki, onun için şu anda olduğumdan daha çekici bir şeye dönüşeceğimden korkuyor. Çok daha tehlikeli ve baştan çıkarıcı bir şey.

Haklı olabilirdi.

"Ezberledin mi?" Ben soruyorum. "Ayin şarkısı mı?"

"Var. Şimdi tek ihtiyacımız olan şey bu." Soğuk ellerini sıcaklık yaratmak için ileri geri kaydırıyor ve uzun, sarı saçlarını omzunun üzerinden çekiyor. Kalbimin kalıntısını taşıyan kolyenin tokasını açmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Lanet olsun." Ellerini sallıyor ve parmaklarını uzatıyor, sabah güneşinin henüz ısıtmadığı hava yüzünden kızarmış derisi. "Hiçbir şey hissedemiyorum."

Elimi uzatıyorum, tanrıların bile centilmen olabileceğini kanıtlamak için her türlü çabayı gösteriyorum. "İzin verir misiniz?"

Sanki aramızda zehirli bir yılan varmış gibi teklifimi değerlendiriyor. Sabırla bekliyorum, düşünürken dudaklarını büzen güzel dudaklarının kıvrımlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Neyse ki sonunda pes ediyor ve küçük elini benim büyük elimin içine koyuyor.

Onu gerçekten hissedebilmeyi dileyerek parmaklarımı onunkilere doluyorum ve elimden gelen tüm gücü vücuduna gönderiyorum, bir sıcaklık dalgası kolundan yukarı yayılıyor ve göbeğine ve uzuvlarına yayılıyor. Gözleri kapanıyor, güzel ağzı aralanıyor ve ağır ağır nefes alıyor -bir, iki, üç kez- sonra bir rahatlama titremesi onu sarıyor.

Gözlerini açıyor ve yine dokunuşumdan hızla uzaklaşıyor. "Bu kullanışlı değilmiş gibi davranmayacağım," diyor. "Ama aynı zamanda müdahaleci de hissettiriyor. Sanki sen..."

Onu yakından izliyorum, zihninin çalıştığını görüyorum, dudağını ısırırken bir düşünceyi kemiriyor. "Sanki ben neyim? Senin *içinde* mi?"

Yanakları pembeleşiyor ve bu sefer bunun soğuktan olmadığının tamamen farkındayım.

"Benim için dön. Ben tokayı getireyim." Beni çok şaşırttı ve bir anlık tereddütten sonra bunu yaptı. Küçük bir kuş gibi başını aşağı eğiyor ve ince boynunun narin uzunluğunu ortaya çıkarıyor.

Sonraki birkaç saniye içinde onunla ilgili pek çok şey fark ettim. Saç çizgisinin etrafına sıkıca sarılmış her zarif sarışın kıvrım. İşaretli teninin soğuk bir rüzgârdan ya da belki de benim yakınlığımdan nasıl yükseldiğini. Kulağından omzuna doğru hafifçe eğimli çizgi ve onu takip eden renkli süslemeler.

Son haftalar bir irade ve istek savaşı, bir özlem kavgasıydı. Cinsel özlemlerime yenik düşmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, onun yumuşak tenini öptüğümü, parmaklarımı ipeksi saçlarına doladığımı ve kulağına onu ne kadar çok istediğimi fısıldadığımı hayal etmemek çok zor.

Ama şimdi zamanı değil. Eğer beni geri getirirse, doğru zaman gelecek ve ben o zaman fazlasıyla hazır olacağım.

Dikkatlice, yıllanmış tokayı açıyorum. Nephele kolyeyi avucunun içinde tutuyor. "Şimdi tek yapmam gereken şarkıyı söylemek mi? Bu oldukça basit görünüyor. Böylesine ciddi bir görev için daha fazla koruma olması gerekmez miydi?"

Şimdi vicdan yapmanın da zamanı değil, yine de önceki suçluluk duygusu geri dönüyor. Kaybettiğim yıllar göz önüne alındığında, en son ne zaman dürüstlükten yana olma ihtiyacı hissettiğimi hatırlamıyorum, ancak bildiğim her şeyi açıklamadıkça daha ileri gitmesine izin veremem. Tanrılar onurlu ya da sadık yaratıklar değildir ama kurtlar farklı bir hikâye. Loria'nın beni tanrıdan çok kurt yapmasının bir sebebi olabileceğini sık sık düşünmüşümdür.

"Söylentilere göre, korudaki ağaçlar bir tür ceza vermesin ya da bir kefaret talep etmesin diye kraliçe ve bilginlerinden izin almak gerekiyormuş. Fia Drumera'nın kutsamasını istemediğimize göre, tek yapman gereken kolyeyi toprağa bastırmak, kalıntımı toprağa geri vermek ve sonra ne olursa olsun, ben tekrar bütün olana kadar bir serçe gibi şarkı söylemek."

Başparmağını elindeki taşın yüzeyinde gezdirerek yumuşak bir parıltı yaymasını sağlarken alnında belirsizlik çizgileri beliriyor.

Sonraki sözlerim için kendimden nefret ederek derin bir iç çektim. "Ya da seni Fia'nın sarayına geri götürebilirim ve yollarımızı ayırabiliriz."

Gözleri yukarı fırladı ve genişledi. "Anlaşmanın yapıldığını sanıyordum."

"Öyle. Ama istediğim zaman seni serbest bırakabilirim. Eğer daha ileri gitmek istemiyorsan, öyle olsun. Arkadaşım dediğin o uçan salağı *ve* gezgin kız kardeşini yine *de* geri alacağım. Hatta mümkünse Moeshka'yı bile. Ondan sonra, ölümden dönmenin başka bir yolunu bulacağım. Seninle ya da sensiz."

İşte. Her şeyinden nefret etsem de vicdanım tatmin oldu.

Nephele tekrar doğuya, kız kardeşine doğru bakıyor ve kolyemi kalbine yakın tutuyor. "Bana bir çıkış yolu veriyorsun."

"Öyleyim."

"Ve yine de bana düşmanım üzerinde bir güç tadı verdin. Muhtemelen kız kardeşimi bu dağdan alan bir düşman." Tekrar bana bakıyor. "Çatışma zamanında böyle bir güç her şeyi değiştirebilir. Bunun ellerimden kayıp gitmesine nasıl izin verebilirim?"

Omuz silkiyorum. "Yapmak zorunda değilsin. Ama Tiressia'nın kaderinin tek bir kişinin omuzlarında olmaması gerektiğinin farkına var. Bırak seninkini."

"Bu *benim* omuzlarımda olmazdı" diyor. "*Bizim omuzlarımızda* olacak*."*

Bizim. Anlaşmamız dışında bizimle ilgili olarak henüz kullanmadığım bir kelime.

Bakışlarını tutuyorum. "Ben topraklarıma sadığım, Nephele. Evime. Northland Break'e. Aksini söylediğimde ne kadar acı ve kızgın olsam da, seninle aramda herhangi bir anlaşma olmadan onu koruyacağım. Winterhold'a dönersen, sana zarar gelmeyeceğinden emin olacağım. Ayrıca bugün bu dağda ne olursa olsun Thamaos'la eninde sonunda savaşacağımıza inanıyorum ve bu yaptığım son şey bile olsa onu yeneceğim. Yani karar bir kez daha senin. Eğer bu savaşta bir tanrıyı kullanan kadın olmak istiyorsan, o zaman içgüdülerine güveniyorum ve arzularına itaat edeceğim. Eğer istemiyorsan..."

"Başka birine geçeceksin," diye sözümü bitiriyor.

Kollarımı dizlerime dayayıp kara bakıyorum. Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Hala anlaşmayı istiyorum."

Başımı kaldırıyorum ve bir tarafa doğru eğiyorum. "Tekrar söyle?"

"*Anlaşmayı istiyorum.*" Kollarını Moeshka'nın ceketinin kollarına sokuyor ve casusun paltosunu omuzlarına yeniden yerleştiriyor. "Thamaos'a karşı bir tanrıyı kullanan kadın olmak istiyorum. *Seni* kullanan kadın olmak istiyorum."

Sik beni. Henüz farkında değil ama korkarım çoktan o kadın oldu.

Ağaca doğru topallayarak yanıma oturuyor, ayak bileğini korumak için dizlerini büküyor. Karla kaplı zemine bir bakış attı. "Bu bir sorun."

Ağır düşüncelerimi o ana geri çekmem biraz zaman alıyor. Bunu yapıyoruz. Bunu *o* yapıyor. Çünkü o istiyor.

Elimi sallıyorum. Ağacın etrafındaki kar kayboluyor ve altında ne sakladığını ortaya çıkarıyor: eski Elikesh dilinde yazılmış adımı taşıyan altın plaket, birbirine karışmış ağaç kökleri, yanmış bitki örtüsünden saçılmış küller ve siyah, ham toprak. Bu ana kadar ruhumu barındıran kemiklerin hemen altımızda, gömülü ama yeniden yaşamaya hazır olduğunu fark etmemiştim.

Nephele kaşlarını kaldırıyor ve o uzun, tüylü kirpiklerini kırpıştırıyor. "Buna hazır mısın kurt?" Kolyemi baş ve işaret parmakları arasında sıkıca sıkıştırıyor.

Ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama bir cevabım var. "Üç yüz yıldır hazırım."

Nephele bir kez başını salladıktan sonra parmaklarıyla toprağı kazıyor ve küçük tümsekleri bir kenara iterek bir çukur oluşturuyor. Bilinçli hareketlerle kolyeyi toprak çukura yerleştiriyor ve altın zinciri etrafına düzgünce diziyor. Eğer gerçek bir insan kalbim olsaydı, avuçlarını yere bastırıp şarkı söylemeye başladığında çarpardı, sesi hışırtılı ve yorgun ama yine de çok güzel.

"Morentha tu morai..."

Kalk, benim kutsal ölümsüzüm.

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

NEPHELE

A Sadece birkaç mısra sonra Neri yanımdan kayboldu. *Tamamen anlaşılabilir,* diyorum kendi kendime, ani yokluğunun ürkütücülüğünü üzerimden atarak. Ruhu bedenine dönmüş *olmalı*.

O gider gitmez yeryüzü sanki yeniden uyanıyormuş gibi yumuşak bir gümbürtüyle titriyor ve dün geceden tanıdığım hafif bir çığlık başlıyor. Ağaçlardan gelen unutulmaz iniltiler yükseldikçe şarkı söylemeye neredeyse ara veriyorum.

Neri korunun bu çağrıya tepki verebileceğinden bahsetmişti. Fia'nın ya da bilginlerin iznini almadık ama dün gece Neri'nin düğüne gelişinde yüzünü gördükten ve öfkesini hissettikten sonra Kraliçe Drumera'nın, düşmanlarına karşı ne kadar savunma sağlayabilirse sağlasın, kuzey tanrısının mezardan geri getirilmesine asla izin vereceğini düşünemiyorum. Bunca yıldır, ihtiyacı çok büyük olsa bile hiçbir tanrıyı diriltmeye kalkışmadı.

Ne yazık ki, bunun için şüphesiz cezalandırılacak olsam bile, onun reddini karşılayabileceğimizi sanmıyorum. Neyse ki, daha fazla kan dökülmesini, savaşı ve sefaleti büyük olasılıkla önleyebilecek bir tanrının korumasına sahip olacağım.

Eğer doğru kararları verirsem.

İlk kararım şarkı söylemeye devam etmek. Ne olursa olsun.

Koruda bir rüzgar ıslık çalıyor. Toprağın sarsıntısı o kadar şiddetleniyor ki bir köke tutunmak zorunda kalıyorum. Belirsizlik içinde şarkı sözlerini tekrarlarken, kolyenin etrafındaki toprak yerde açtığım küçük çukura doğru çöküyor ve kutsal olmayan bir uluma nöbetçi ağaçların arasında yankılanıyor.

Neri dualarımızı kimsenin duymadığını söyledi ama ben yine de şarkı söylerken Loria'ya dua etmeyi düşünüyorum. Yaratıcımıza en yakın olacağım an bu, bu yüzden ondan yardım istiyorum. Onun rehberliğini. Kurt tanrıyı benim himayeme bırakmasını ve işlediğimi bildiğim kutsal suçun sonuçlarından beni korumasını. Bunu herkesin iyiliği için yapıyorum, yalnızlığımdan, bir anlamda *hayatımdan* vazgeçiyorum, bir tanrıyı evcilleştirmek ve onu bir değişiklik için dünyanın yararına kullanmak için. Elbette bu ağır bir cezayı hak etmiyor.

Bir anlık sessizliğin ardından altın rengi bir ışık havayı yarıyor, ardından ürkütücü sessizliği bozan bir kükreme ve ağaçlardan gelen çığlıklar duyuluyor. Dün geceki gibi kederli bir çığlık değil bu. Tedirgin.

Kızgın. Acı. Huzursuz.

Feryat sustuğunda, yeryüzü durgunlaşıyor. Işık solmaya başlayana kadar kaynağının ağacın diğer tarafından geldiğini fark etmiyorum. Hala şarkı söylüyorum, ama sözlerim artık daha çok ilahiye benziyor, ayağa kalkıyorum ve kaygan kar ve budaklı, gizli kökler üzerinde dikkatlice manevra yapıyorum. Orada, loş ışıkla çevrelenmiş, ters dönmüş bir toprak yatağında Neri yatıyor, gözleri açık, gökyüzüne doğru kırpmadan bakıyor.

Şarkım boğazımda düğümleniyor. O bir kemik yığını değil. Çürüyen bir leş değil. Canlanmış bir ceset değil. O bir bütün, kış solgunluğundaki eti kaymaktaşı gibi pürüzsüz, devasa formunun üzerinde kusursuzca şekillenmiş.

Çıplaklığından uzak durmam gerektiğini bildiğim için bakmamaya çalışıyorum ama daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Saçları artık o kadar uzun ve doğal olmayan ipeksi değil ama yine de eskisi kadar güzel ve kürkü eskisi kadar beyaz. Ve kulakları... Artık bir kurdun sivri ucunu değil, bir insanın kıvrımını taşıyorlar.

Bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin olamayarak yaklaşıyorum. Hareket etmediğinde, göğsünü ya da gözlerini bile kıpırdatmadığında, bakışlarım herhangi bir yaşam belirtisi arıyor.

Neri, mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde kaslı ve Colden Moeshka'yı çıplak, Alexus Thibault'yu da gömleksiz gördüm, hepsi de etkileyici manzaralar. Ama Neri...

Onu Alexus'a ve hatta Colden'a karşı hiç hissetmediğim bir şekilde güzel buluyorum; cildimi rahatsız edici bir şekilde ateşlendiren ve düşüncelerimi tamamen mantıksız kılan türden bir güzellik.

Dikkatim çok uzun sürüyor ve daha çok takdir edici bir incelemeye dönüşüyor. Anatomisinin belirli bir bölümünü görmezden gelmek imkansız, şu anda sağ bacağının iç uyluğuna doğru ağır bir şekilde uyuyor.

Kesinlikle bir tanrı.

Neredeyse bakışımı hissetmiş gibi, siki seğiriyor ve ben irkiliyorum, neredeyse yerimden sıçrıyorum. Neri yüksek sesle, hırıltılı bir nefes çektiğinde elimi ağzıma kapatıyorum ama çok geç kalıyorum.

Bir avucunu alnına sürüyor ve orta parmağı ile başparmağının geniş açıklığı arasında şakaklarını sıkıyor. Sonra *kıkırdıyor*. "Eğer sikim seni şimdi bu kadar korkutuyorsa cadı, bir de kabadayıyken görmelisin."

Utanç alevleriyle tenim daha da ısınıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Kıkırdıyor ve yavaşça kendini ham topraktan kaldırıp oturur pozisyona getiriyor. Başını kaldırıp bana baktığında, gözlerinin parlayan kehribar renginin sönerek güzel, altın sarısı bir kahverengiye dönüştüğünü fark ediyorum. "Çok iyi iş çıkardınız, Bayan Bloodgood."

Tanrı aşkına, sesi *neden* böyle? Husky ve derin ve iyi likör gibi pürüzsüz.

Neri ayağa kalkarken yine bakmamaya çalışıyorum. O uzun vücut yumuşak sabah ışığında bir hediye gibi açılıyor, kaslar her yerde dalgalanıyor. Ellerini kaslı kollarında gezdiriyor, sonra da etkileyici gövdesinde gezdiriyor, ruhunun yeni evine hayranlıkla bakıyor. Ama gözlerinde sanki bir şey eksikmiş gibi bir soru parıltısı da var.

Aldırmama girişimim sefil bir şekilde başarısız oluyor, çünkü onun her bir çıplak ve tehditkâr santimi şu anda görkemli bir şekilde sergileniyor ve bakışlarımı ayıramıyorum. Kurda gelince, saklayamadığım huşu duygusunu zar zor fark ediyor ve sanki hiç tanımadığı bir kadının önünde *her şeyini* ortaya dökmek önemsizmiş gibi davranıyor.

Başını sallıyor ve avucunun içini suyla doldurmuş gibi kulağına vuruyor. Sonra kemiklerini teslim eden ve ruhuyla yeniden bir araya gelmesine izin veren toprağa şaşkın bir bakış atıyor.

Kollarımı iki yanımda kavuşturarak, nihayet gözlerimi onun oldukça dikkat çekici arka tarafına dikmek yerine kömürleşmiş koruya çeviriyorum. *Acı verici derecede büyüleyicisin, seni ölümsüz piç,* diye düşünüyorum kendi kendime. *İnsan formunda bile.* Özellikle *de insan halindeyken.*

Ve yaşlanıp saçlarım ağarana kadar onunla uğraşmak zorundayım. Ya da en azından onu kovana veya ölene kadar.

Hangisi önce gelirse.

"Çarpıcı mı?" diye soruyor. "Ve *acı verici* bir *şekilde* mi?"

Başımı çevirip gözlerimi kısıyorum. Elbette... "Bunu duymuş olamazsın. Ben bir şey söylemedim."

O da gözlerini kısar. "Evet, duydun. Seni duydum. Açıkça."

"Söylemedim," diye ısrar ediyorum, birden telaşlanıyorum. "Ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. Tek bir tane bile."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten konuşmadın mı?"

Rhonin'in ceketini omuzlarımdan kaptığım gibi Neri'nin yakışıklı yüzüne fırlatıyorum. "Hayır, yapmadım. Şimdi benimle dalga geçmek için sahip olduğun tanrısal zihin gözetleme gücünü kullanmayı bırak ve üzerine bir şeyler giy."

Bir eliyle giysiyi yakalıyor ve ben gülmesini beklerken o şaşkınlıkla bana bakıyor. "Benim böyle bir gücüm yok ve alay etmiyorum."

Sesinde şakacılıktan eser yok. Eğlence tonu da yok.

Boğazımda kalın bir düğüm oluşuyor. Düşüncelerimi duyamaz. Bu-

"İmkânsız," diye bitiriyor. "Tabii senin yaptığın bir şey aramızda bir bağ kurmadıysa."

O zaman yüzümü tamamen ona dönüyorum, ciğerlerim daha çok çalışıyor, başımdaki nabız zonkluyor. "Ben gerekli ayini yapmaktan başka bir şey yapmadım, bu yüzden sakın beni kandırmaya kalkma. Raina bana onun aklını okuduğunu söyledi."

Aklına bir fikir gelmiş gibi başını eğiyor, paltosunu bırakıyor ve bana doğru yürüyor, o uzun ve güçlü bacakları onu aramızdaki kısa mesafeyi çok hızlı bir şekilde kat ediyor. O kısacık saniyeler içinde, insan bedenine bürünmüş olsa da, tanrıdan çok kurt, insandan çok hayvan, zarif bir avcı gibi görünüyor.

Birkaç santim ötemde durup üzerime eğilerek beni kış havası, tütsülenmiş huş ağacı ve... vetiver kokusuyla sarmaladığında ensemde acımasız bir ürperti geziniyor. Korkmadan başımı arkaya eğiyorum ve bakışlarına meydan okuyorum.

"Öğrenmen gereken çok şey var," diyor. "Birincisi, ben zihinlerle oynayan bir tanrı değilim. İkincisi, beni çağıran herkesin düşüncelerini duyabilirim ve sen az önce beni ölümden geri çağırarak en büyük çağrıyı yaptın. Bir seçeneğin vardı. Ben diriltme görevini yerine getirecek başka birini bulana kadar ruhumu bu dünyada dolaşmaya bırakabilirdin. Ama yapmadın." Hınzır bir sırıtış ağzının kenarını kıvırıyor. "Görünüşe göre böyle bir büyünün gerçekten de sonuçları var. Cadının gizli gözlemleri artık kurdun kulaklarına fısıldanıyor." Altın sarısı bir gözünü kırpıyor. "Hangi düşünceleri çağrıştırdığınıza dikkat etmelisiniz, Bayan Bloodgood. Onları gerçeğe dönüştürebilirim."

Panik, göğsümün içinde minyatür bir güneş gibi çalkalanıyor ve içimi sıcaklıkla dolduruyor. Zihnim hızla çalışıyor ama o beni tekrar okumadan önce onu kilitlemeye çalışıyorum. İşte

Alexus'un Raina'yı prensten korumak için zihninin etrafına yaptığı gibi. Onlar benim en büyük yeteneğim değil.

Yine de zihinsel bir yapı, zihinlerimiz arasında bir bariyer kurmak için elimden gelen çabayı gösterdim. İşe yarayacak mı bilmiyorum ama-

Kurt genişçe sırıtıyor ve dişlerinin bile yok olduğunu fark ediyorum, ona yolundaki her türlü direnci yok edebilecek bir gülümseme bırakıyor. Benimki hariç. Bu canavar tanrının beni bir daha etkilemesine izin vermeyi reddediyorum.

"Benden hoşlanıyorsun," diye suçluyor.

"Oh, yıldızlar. Nefret etmiyorum. Senden nefret ediyorum. Eğer bir bıçak tehlikeli olsaydı, günler önce kalbine saplardım. Hâlâ cazip geliyor." Elbisemin eteğini yırtmaçtan geriye doğru kıvırıp hançerimi ortaya çıkarıyorum.

Neri kaşlarını oynatıyor, sonra burnuma dokunarak geri çekilmeme neden oluyor. "Küçük yalancı. Beni sevimli buluyorsun. Özellikle de çıplakken."

Birdenbire gerçek olan dokunuşundan kurtulmak için yüzümü ovalıyorum. "Sen gerçekten hayal görüyorsun. Sevimli, seninle ilişkilendirdiğim son kelime. Sinir bozucu. Küstah. Asinine. Aklıma geldiğinizde düşündüğüm kelimeler bunlar."

Göz kırpıyor. "Ki bu sık sık olur. Ve bahse girerim şimdi daha da sık olacak." Boğazım kızarırken elimi hançerimin kabzasına koyuyorum. "Çünkü sık sık seni öldürmeyi hayal ediyorum."

Kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, hâlâ o sinir bozucu gülümsemesini takınıyor. "Zihninin etrafındaki duvarları yık o zaman. Eğer beni bu kadar itici buluyorsan, saklayacak ne var?"

Kavraması bir saniye sürüyor ama az önce söylediği şey yapının çalıştığı anlamına geliyor.

"Sayılır," diyor başını hızlıca eğerek. "Hâlâ ufak tefek şeyler duyabiliyorum. Tutarlı bir düşünceyi bir araya getirmeye yetecek kadar."

Tekrar, yarışan zihnimi sıkıştırıyorum ve bilinçaltımın etrafındaki bariyeri güçlendirmek için çalışıyorum. Delikler kapandığında, Kuzey Tanrısı'na yaklaşıyorum ve omurgamı sertleştiriyorum. "Aklımdan uzak dur kurt, yoksa Helena Owyn'in dediği gibi yaparım. Aramızdaki bu anlaşma medeni de olabilir, alçakça da. Savaşlarınızı akıllıca seçin." Ona ölçülü bir bakışla bakıyorum ve hiç de öyle olmadığım halde etkilenmemiş, şaşırmamış bir yüz ifadesi takınıyorum. "Şimdi beni saraya geri götür. Ondan sonra ne yapacağını biliyorsun."

Doğrusu, anlaşmamızın parametrelerinden, bir tanrı üzerinde güce sahip olmanın nasıl yönetileceğinden emin değilim. Emir emirdir diye düşündüm.

"Çok talepkârsın," diyor gözlerinde bir parıltıyla. "Keşke bunun bana ne yaptığını bilseydin."

"Talepte bulunmamı mı istiyorsunuz? Talepte bulunabilirim." Parmak ucumu göğsünün ortasında gezdiriyorum, meme uçlarının anında nasıl sertleştiğini fark ediyorum, bir yandan da sertleşen sikinin kalçama sürtündüğünü hissediyorum. Ona bakma arzumu bastırıyor, teninde gerçek bir sıcaklık hissetmenin ve kalbinin hafifçe çarpmasının ne kadar tuhaf olduğuna odaklanıyorum. Burada bir tür kontrol sağlamaya kararlı bir şekilde, yüzümdeki yumuşaklığın sert çizgilere dönüşmesine izin veriyorum. "Giyin. Hemen. Ve acele et. Bu nasıl bir talep?"

Kurt bir kahkaha atarak hatıra ağacına doğru dönüyor ve anında tam bir takım elbise giyiyor: koyu gri pantolon, krem rengi keten tunik, koyu erik rengi palto ve uzun siyah çizmeler. Saçları da yarıya kadar arkadan bağlanmış ve yana baktığında sol kulak memesini kavrayan küçük bir gümüş halka küpenin parıltısını yakalıyorum. Ama dikkatim sırtında asılı duran tuhaf görünümlü kılıçta toplanıyor. Kabzası kurt başı şeklinde ve metal daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Tanrıların silahlarının yeryüzünün derinliklerinde bulunan özel bir cevherden, demir içermeyen ve tüm çeliklerden daha güçlü olan galatin adlı bir cevherden dövüldüğünü duymuştum.

Neri ben daha fazla detay toplayamadan ağacın arkasında kayboluyor ve kısa süre sonra elinde kolyesiyle geri dönüyor, taşın ve zincirin etrafındaki telkari işlemede çamur ya da toprak izi kalmamış. "Bu senin," diyor. "Anlaşmanın bir parçası. Bu kalıntı bizi birbirimize bağlıyor. Ayrı kaldığımızda tek yapman gereken kalbimin bu parçasına dokunmak, bana seslenmek ve ben de geleceğim."

Elini aramızda tutuyor ve parmağını döndürerek bana dönmemi işaret ediyor. Bunu bu kadar çabuk yapmaktan nefret ediyorum.

Kolyeyi başımın üzerine kaldırıyor ve o tokayı takarken ben saçlarımı yukarı kaldırıyorum. Parmak uçlarının saç çizgimin kenarına değmesinin tesadüfi olduğunu söylüyorum kendime. Ayrıca kendime dokunuşunun verdiği hissi sevmediğimi de söylüyorum.

Bitirdiğinde eğiliyor, burnu boynumu sıyırıyor. "Uzun zamandır bir kadının kokusunu almamıştım," diye fısıldıyor tenime doğru. "Kokunu böyle içime çekmek çok farklı, bir erkeğin körelmiş duyularıyla değil, tanrısal duyularla." Bir sıyrık daha, bir nefes daha, bir el belimde. "Aynı anda hem mutluluk hem de yıkım gibi kokuyorsun."

Hızlı nefes alıp verişimi kontrol altına almaya çalışarak onunla yüzleştiğimde içimde bir ürperti dolaşıyor. Vücudumun diğer kısımları da onun yakınlığına, dokunuşunun kalıcı sıcaklığına, nefesinin tenimdeki hissine tepki veriyor. Az önce bana ne yaptığını hissedebildiğinden eminim.

"Dur," diye emrediyorum. "Bana öyle bakmayı kes ve burnunu, ellerini ve diğer tüm uzuvlarını kendine sakla."

"Neden?" diye soruyor sesinde muzip bir ısırıkla. "Benden aksini yapmamı istediğin bu kadar açıkken?" Eğri büğrü gülümsüyor ve bunun beni içten içe bayıltmasını istemiyorum ama lanet olsun, bayıltıyor.

"*Kes şunu,"* diyorum tekrar, parmağımla onu işaret ederek. "Beni saraya geri götürün ve yolunuza devam edin."

"Seni elemek için sana dokunmam gerekiyor," diyor kaşlarını kaldırarak. "İznim var mı?"

Midem bulanıyor, tıpkı Colden gibi tanrısal bir tasarımın telaşıyla Ulra Dağı'ndan uzaklaştırılmak üzere olduğumun farkındayım. Cesaretim korkaklığı bırakırken kendimi oyalanırken buluyorum.

"Buna tam olarak neden eleme diyorsunuz?" diye sordum. "Eleme işinin Yazlık Diyar'dakiler tarafından yaratılan bir beceri olduğunu anlamışımdır hep. Prensin yaptığı gibi."

Yüzü biraz mizahla yumuşuyor, sanki onun sorusunu kendi sorumla geçiştirerek ne yaptığımı anlamış gibi. Ama eğer öyleyse, benimle alay etmiyor.

"Ben buna eleme diyorum çünkü tanrılar böyle yapar. İçinden geçiyoruz" -elini bir kelime arıyormuş gibi sallıyor- "ilkel bir madde. Tanrıların özü."

"Aether," diye arz ettim, hakkında okumuştum.

"Evet. İnsanların kullandığı kelime bu. Ama eleme işlemini Summerland'liler icat etmedi. Sadece çok uzun bir süre boyunca eteri nasıl kontrol edeceklerini öğrenmeye çalıştılar, böylece insanlık için kullanılabilecekti. Bazı büyücüler ve hatta Doğu'dan gelen bazı büyücüler bile bu maddeyi manipüle etmeyi öğrendi. Yine de yanlış ellerde tehlikeli bir güçtü, bu yüzden Urdin - iyiliğin kararlı kalesiydi" - gözlerini deviriyor - "büyücüleri dışarıda tutmak için Gölge Dünya'yı mühürledi. Büyücüler bu beceriyi sıkı bir şekilde kontrol altında tuttular, tanrılar öldükten sonra sadece belirli insanlara öğrettiler ve aether'a hükmedecek başka kimse kalmadı."

Göğsüm panikle sıkışıyor. "Thamaos. Artık aether'a erişimi olacak."

Neri başını sallar. "Hayır, yapmayacak. En azından daha önce hiç yapmadı. Kimse nedenini bilmiyor ama aether bazı varlıkların kullanımını reddediyor. Çağlar boyunca aether'in çağrıldığında cevap vermeyi reddettiği pek çok tanrı oldu."

Titreyerek rahat bir nefes aldım. "Muhtemelen gerçek kötülüğü tanıdığı içindir."

Sırıtıyor. "Ve yine de beni ağırlıyor."

"Urdin onu yaşayanlara kapattıktan sonra bile Alexus Gölge Dünya'ya aether sayesinde geçebildi," diyorum, hikâyesini hatırlayarak dikkatim dağılmış bir halde. "Hepiniz ölüp gömüldükten sonra onu manipüle etmeyi öğrendi."

"Ve güçlendiğinde," diyor Neri, sesi kızgınlıkla karışık, "piç kurusu bunu tekrar kullanabilir ve kız kardeşinle olan durumu göz önüne alırsak bunu yapacağını hiç sanmıyorum."

Zihnim çalkalanıyor. "Alexus, Raina'nın yaptığının eleme olmadığını söyledi ama şimdi merak ediyorum."

Neri başını sallar. "Kız kardeşinle birlikte seyahat ettim. Onun yeteneği âlem yürüyüşü gibi bir şeydi, ya da belki de farklı bir portallama biçimi. Ama eleme değildi. Un Drallag'ın daha önce koruda yaptığı şey de eleme değildi. Bu basit bir itiş gücüydü." Daha da yaklaşıyor, varlığı çok etkileyici. "Yine de sana eleme işleminin ne *olduğunu* gösterebilirim. Ama yine de sana dokunmama izin vermelisin. İzin var mı?" diye tekrar soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum uzun saniyeler süren tereddütten sonra, sesimdeki ve kıpır kıpır parmaklarımdaki gerginliğin farkındayım. "Öncelikle bilmem gereken bir şey var mı?"

"Sadece bırakırsan ya da nefesini tutmazsan tatsız olur," diye yanıtlıyor. "O yüzden sana söylediğimi yap, saniyeler içinde bitecek." Kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Temas anında ilk içgüdülerim iki yönlüdür. Bir yanım onu itmek isterken, diğer yanım onu kendime yaklaştırmak istiyor. Kollarında garip bir şekilde korunduğumu hissediyorum.

Soğuk bir rüzgar geldiğinde, kar ve buz etrafımızda dönmeye başladığında, basınç görünmez, kıştan kalma bir yumruk gibi bizi sıkıştırdığında her türlü düşünce yok olur.

"Dayan!" Sesini kükreyen rüzgârın üzerine yükseltiyor ve ellerimi boynunun arkasına sürüklüyor. "Şimdi, derin nefes al."

Ellerimi birbirine kenetliyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve gözlerimi kapatırken derin nefes alıyorum.

"Aferin kızıma," diyor kulağıma doğru ve beni ürpertiyor.

Bir sonraki kalp atışında, ayaklarımın altındaki dünya parçalanıyor ve aniden ağırlıksız kalıyorum, sadece kurda bağlıyım, onun güçlü kollarında güvenli bir şekilde tutuluyorum.

O bizi dağdan indirirken, yemin ederim rüzgârın sınırlarında bir şey duyuyorum. Yükselen ve sonra hızla kaybolan bir ses.

Korudan feryat figan, intikam dolu bir feryat yükseliyor.

OceanofPDF.com

5



OceanofPDF.com

NEPHELE

"Will Fia kızgın mı?" Ateş Kraliçesi'nin günler önce bana büyük bir nezaketle sunduğu odadaki banyo küvetinden dikkatlice çıkarken Hel'e soruyorum. Bileğim hâlâ şiş ama artık daha az acıyor, teşekkürler suyun rahatlatıcı sıcaklığı.

Hel gardıroptan kum rengi bir tunik ve arduvaz grisi bir pantolon çıkarır. "Çok öfkeliydi. Rhonin ona dağda olanları ve saraya girdiğimizde Neri'yle aranızda geçenleri fark ettiğimizi söylediğinde parmak uçlarında alevler dans etti. Korunun çığlıklarını tüm şehir duydu." Giysileri tuvalet masamdaki sandalyenin üzerine örtüyor, sonra dönüp bakışlarımla buluşuyor, gözleri kırmızı ve yorgun ama tetikte. "Aslında öfkelenmek hafif kalır. Senin için onunla dövüşürdüm, tanrılar biliyor ki havamdayım, ama itiraf etmekten nefret etsem de, burada ligimizin dışındayız."

Banyo çarşafını ıslak saçlarımın üzerinde son bir kez ovalıyorum ve vücuduma sarıyorum. Bu kadar uzun bir gecenin ardından kendimi hasta ve halsiz hissederek ellerimi masaya dayıyor ve aynada kendime bakıyorum. Hasta bile *görünüyorum*, gözlerimin altındaki deriyi morartan koyu halkalar.

Ama dikkatim hemen boynumdaki kolyeye kayıyor. Neri konusunda doğru kararı verip vermediğimi bilmiyorum.

"O gideli en az iki saat oldu." Parmaklarımı kırmızı taşın etrafına kapatıyorum. "Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

"Ama değil," diyor Hel. Yatağın kenarına oturuyor ve ellerinin üzerine yaslanıyor. "Ve Fia'yı daha fazla erteleyemezsin."

Fia'nın bize büyük toplantı odasına kadar eşlik etmesi için gönderdiği muhafız sanki çağrılmış gibi kapıya vuruyor. "Hanımlar. Kraliçe *bekliyor*."

"*Biliyoruz*," diye bağırır Hel. "Sadece birkaç dakika daha, lütfen."

Acele etmeye çalışarak elime bir tarak alıyorum ve saçlarımı örmeden önce düğümlerini çözmeye başlıyorum.

"O köpeğin Ulra Dağı'nda söylediklerine aldırmayın," diyor Hel. "Korudan ayrıldığımızdan beri Loria'ya dua ediyorum. Raina için. Tiressia için. Finn için. Diğerleri bizi duymayabilir ama Kadim Olanlar? Yaratıcımız? Hâlâ duyduklarına inanıyorum."

Haklı mı bilmiyorum ama haklı olduğuna inanmak istiyorum. O dağın yamacındaki ağaçlarda yaşayan ruhlar bir yerden geliyor olmalı. En eski tanrılarımızın sesleri mi? Ya da daha da ilkel bir şeyin mi? Loria'dan daha eski bir şey hayal edemiyorum, belki evren hariç.

Zamanım doldu, bu yüzden deri bandı saçıma bağladıktan sonra hızla giyiniyorum, hançerimi kuşanıyorum ve silahlı muhafızlar tarafından kuşatılmış olarak aşağıya iniyoruz. Toplantı salonuna girmeden önce duraksıyorum ve Neri'nin kalbini gömleğimin içine sokuyorum. Fia'nın onun ne olduğunu ya da kime ait olduğunu bileceğinden şüpheliyim ama en iyisi onu saklamak gibi görünüyor.

Muhafızlar, girişimizde inleyip gıcırdayan devasa bronz kapıları sürükleyerek açıyorlar. Hel ve ben birlikte eşikten geçiyoruz. Rhonin, Zahira, Callan, Keth ve Jaega'yı görünce derin bir rahatlama nefesi alıyorum. Uzun, pırıl pırıl ahşap bir masanın en ucunda oturmuş, sıcaklık ve endişeyle beni izliyorlar.

Sıranın ilerisinde altı bilgin oturuyor. Her biri altın rengi bir cübbe giymiş ve boyunlarında sarı bir kuşak var. Dün Kutsal Salon'u ziyaret ettiğimizde onları görmemiştim ama kim olduklarını hemen anladım. Soğukkanlı yüzleri, muhteşem kıyafetleri ve alınlarındaki Elikesh ilim mührü bunu açıkça ortaya koyuyor.

Sonunda kraliçeyle bakışlarımı çarpıştırmadan önce her birinin gözleriyle tanışıyorum. Masanın başında oturuyor, beyaz, tüllü bir kaftan giymiş, boğazında ve bileklerinde her zamanki gibi altın torklar var. Omurgası sert, çenesi yüksek ve duruşu mükemmel. Süslü oymalı sandalyesinin arkasında, benim üç katım boyunda, ateşsiz büyük bir ocak duruyor ve üzerindeki taştan onun ve annesinin olması gereken devasa bir resim sarkıyor. Etraftaki duvarları silah teşhirleri, geniş haritalar ve yaldızlı yazılar kaplıyor.

Fia oturduğu yerden zarafetle kalkıyor, kusursuz bir lider. Güzel yüzü gergin, bakışları sivri, öfkeli bir parıltıyla

Ben.

"Otur," diye emrediyor. Sesi keskin ve ıslıklı.

Başını kraliçeye doğru eğen Hel'e bakıyorum. O baktığında gözleri *itaat* etmemi haykırarak odanın diğer ucuna geçip Rhonin'in yanındaki yerini alıyor.

Tüm beklentili bakışlar üzerimdeyken, Fia'nın karşısında boş bir sandalyenin beklediği masanın ucuna doğru topallıyorum. Ama içimden bir ses Neri'yi diriltme suçu için bile olsa onun önünde diz çökmeyi reddediyor.

Kraliçenin duruşuna uymak için çenemi kaldırıyor ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Sanırım ayakta duracağım, Majesteleri."

Algıladığı küstahlığım karşısında burun delikleri alevleniyor ama başka görünür bir tepki vermiyor. Gözünü bile kırpmadı.

"Colden Moeshka'nın rehberliği altında olduğunuz çok açık, Bayan Bloodgood. Bir zamanlar karşı konulmaz bulduğum oldukça *fevri* bir doğası var. Ama zaman bizi olaylara farklı bakmaya zorluyor. Ayın doğuşu ve batışı kadar kısa bir zaman bile, ki bu bana bir nefesten daha kısa geliyor." Ellerini kavuşturuyor. "Buraya ilk geldiğinizde kıvılcımınızı takdir etmiştim. Ama şimdi halkımın ve belki de tüm Tiressia'nın başına gelmeyi bekleyen bir tehlikeden başka bir şey olup olmadığınızı merak etmek zorunda kalıyorum." Önündeki masanın üzerinde küçük bir parşömen duruyor. Fia'nın bir el hareketiyle masanın üzerinden aşağı doğru uçuyor, havada dönerek önümde aniden duruyor. "Aç onu," diye emrediyor.

Uçları parşömeni sabit tutmak için bronz kaplamalarla kapatılmış, mühür uzun zaman önce kırılmış ve sökülmüş. Çok dikkatli bir şekilde ve parmaklarım hafifçe titreyerek kapakları çekip çıkarıyorum ve parşömeni açıyorum.

Kraliçeye bakıyorum, nabzım kulaklarımda davul gibi. "Bu antik Elikesh. Anladığımdan emin olmadığım bir lehçe."

"Dene," diyor.

Tekrar baktım. "Bu Summerlander lehçesi." Arkamdaki toplantı salonunun kapıları inleyerek açılırken sesimi sertleştiriyorum. "Okuyamıyorum ve sen de bunu biliyorsun."

Boynumdaki kolye tenimde titreşiyor ve bakır rengi bir koku burun deliklerimi dolduruyor.

"Ama *ben* yapabilirim," diyor bir adam.

O zengin, vaatlerle dolu, karanlık sesi duyunca taş gibi hareketsiz kalıyorum. "Ben de öyle."

Kalbim gümbür gümbür atarak etrafımda dönüyorum. Neri, Fia Drumera'nın büyük toplantı salonunun kapısının hemen içinde duruyor.

Alexus Thibault da onunla birlikte.

Formalitelerin ve kraliyet görgü kurallarının canı cehenneme. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde eski dostuma doğru yürüyorum ve kendimi onun kollarına atıyorum. Bana sıkıca sarılıyor ve başını omzumun kıvrımlarına gömüyor. Ağlamıyor ama ondan yayılan hüznü hissedebiliyorum. O kadar yoğun ki tüm odayı kaplıyor.

Geri çekilip yüzünü ellerimin arasına aldığımda, kesikler ve çiçek açan morluklar görüyorum, taze kan kokusu midemi bulandırıp boğazımı yakacak kadar keskin. "Ne oldu? Colden nerede? Raina nerede?"

Başparmağımı Alexus'un patlamış ve şişmiş dudağının altındaki deriye sürterek kanayan burnunu ve kararan gözünü görüyorum. Daha da kötüsü, gece yarısı tuniğinin parçalanmış kalıntıları, pençeler tarafından kesilmiş gibi kesilmiş, kıpkırmızı çizgili bir göğsü ortaya çıkarıyor.

Neri'ye ölümcül bir bakış fırlatıyorum. Damlayan kanı dudaklarına ulaşmadan yakalamak için elinin tersini burnunun altına siliyor. Tertemiz giysileri de kirli ve yer yer yırtılmış, her yere kırmızı lekeler sıçramış.

"Tanrı aşkına ne yaptın sen?" Şak diye söyledim.

Kaşları sinirli bir şekilde çatılıyor. "Neden herkes hep *beni* suçluyor*? Arkadaşın* benimle dönmek istemedi. Bir düşünsene. Onu ikna etmeye çalıştım ve o da büyüsüyle beni yok etmeye çalıştı ama işe yaramadı. Yine de bu beni kızdırdı ve birkaç yüzyıldır bastırdığım hayal kırıklıklarımı birinden, yani ondan çıkarmak istedim, bu yüzden bu büyük, önde gelen büyücünün hala acınası gücünün tam hakimiyetine sahip olmadığı için kaza yaptığı lanet çölde bir mücadele yaşadık."

Ben daha cevap veremeden mavi bir alev topu Neri'nin kafasının yan tarafına doğru fırlıyor. Elini havaya kaldırıp onu yakalamadan önce düşünecek zamanım bile olmuyor. Ateş buza dönüşüyor ve yumruğundan yere yağıyor.

Odanın öbür ucundan Fia Drumera'ya bakıyor, altın sarısı gözleri artık ışıl ışıl. "Seni binlerce buz iğnesiyle kazığa oturtmadığıma şükret."

Başını tiksintiyle sallıyor, bakışları onun etkileyici boyunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "İşaretlerin olmadan biraz farklı görünüyorsun ama onun dışında hiç değişmemişsin. Hâlâ en güzel bakirenin kahramanı olmaya çalışan kibirli bir hayvansın."

Koruda kendini nasıl incelediğini düşünüyorum. Kayıp olan onun işaretleriydi, her ne iseler.

Sırıtıyor, çenesinden akan kanı sanki bir rahatsızlıkmış gibi silkeliyor. "Vahşi mi? Şeytan olduğumu sanıyordum. Kötü adam. Masallardaki alçak kötü adam."

"Sen bir *israfsın*," diye tükürüyor. "Çüküyle düşünen ve başka pek bir şey düşünmeyen bir tanrı."

"Sikimin seni hiç düşünmemesini mi kıskanıyorsun?"

Altın bir hançer Fia'dan Neri'ye doğru süzülüyor. Bıçak yüzüne saplanmadan önce onu havadan kapıyor.

Elindeki bıçağı yavaşça çevirdi ve *çıtladı.* "İşte şimdi belanı arıyorsun, Fia."

Bilginleri ayağa kalkıp kavisli kılıçlarını çekiyor, en yüksek Summerland mertebesinin büyücüleri. Sevgili kraliçeleri masanın etrafında dönüyor ve Neri'ye doğru ilerleyerek atılmış parşömeni kapıyor. Kuzeydiyarı mürettebatımızın her bir üyesi oturmaya devam ediyor, ancak elleri benimki gibi silahlarına kayıyor, oda Yazdiyarlıların sert büyüleriyle uğulduyor.

Fia Drumera hiç tereddüt etmeden Neri'ye yaklaşır, çenesini kaldırır ve parşömeni uzatır. "Şu anda nefes alıyor olabilirsin," der. "Ama bu kutsal toprakları bilirim. Yabancılar, özellikle de yaşayanlar âleminden sürgün edilip Gölge Dünya'da sonsuzluğa mahkûm edilen tanrılar tarafından çiğnenmeyi ve istismar edilmeyi pek hoş karşılamaz." Çenesini parşömene doğru salladı. "Devam et. Eski sevgilinin mektubunu oku. Kaderini öğren, kurt."

Hançeri Fia Drumera'nın yanında asılı duran kılıfa saplar ve parşömeni elinden alır. O okurken oda sessizleşir.

"Gerçekten Asha ve benim bunu hiç konuşmadığımızı mı düşünüyorsun?" diyor alaycı bir tonla. "Bunun gerçek olduğuna dair söylentiler dışında hiçbir kanıt yok. Eğer gerçekse, koru beni ve büyük olasılıkla prensi ve Thamaos'u da lanetleyecek. Onları bilmem ama ben bir grup kadim ağaç tarafından yapılan küçük bir büyüden korkmuyorum."

"Belki de değil," diye yanıtlıyor Fia. "Ama *onu* da lanetleyecekler."

Bakışları bana kaydığında Fia'nın karanlık bakışları altında solmamaya çalışıyorum, bir yandan da odanın üzerine çöken ve omurgamdan yukarı tırmanan garip önsezi hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Bir hayat için bir hayat. Sanırım bu özel şartın kapsamı hakkında bilgi almalıydım.

Neri bana doğru bakarken Alexus, "Siktir et," diye mırıldanıyor.

Kurdun ifadesi artık o kadar da kibirli değil. O mağrur sırıtışı biraz azalıyor ve kayıtsızlık maskesine sarılırken çenesindeki kaslar geriliyor. Düzeltiyor ama gözlerindeki ışıltıdan rahatsız olduğunu görebiliyorum, sanki işlediğimiz suçun sonucuna benim katlanmam düşüncesi, bunun sadece onun başına gelmesinden daha kötü bir şeymiş gibi.

Başım dönüyor ve kan kokusu midemi bulandırıyor olsa da, kraliçe yaklaşırken etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak Neri'yle aynı tepkiyi veriyorum.

"Anneni çok takdir ederdim," diyor. "Ophelia seni şimdi görseydi ne düşünürdü? Burada, anavatanında, tanrıça ana Loria ve korusuyla alay ediyorsun, kendine hizmet eden ve mahkûm edilmiş bir tanrı olan Neri'nin yanında duruyorsun, tüm bunlar dünyadaki en kutsal yeri kirletmeyi seçtiğin için."

"Kullandığım bir silahı geri almak için," diye savunuyorum. "Umutsuzca ihtiyacımız olan bir silah. Neri bana Thamaos'un kemiklerini getirecek. Bugün. Ve Doğu Prensi'nin kellesini. Ona öyle emrettim. Belki bu kısım bittiğinde, daha fazla kan dökülmesini önlemek ve Tiressia'yı birleşik bir kıta olarak gerçekten iyileştirmek için hep birlikte çalışabiliriz."

Gözlerini kocaman açıp onaylamayan Fia alay ediyor. "Gördüğüm kadarıyla Neri seni etkilemiş. Seni her zaman güçlü olan doğasına ikna etmek için o güzel yüzünü ve nazik cazibesini kullandı." Bakışlarını kurda doğru kaydırıyor. "Hiç Min-Thuret'e gittin mi, Neri? Ve yalan söyleme. Üzerindeki şehrin kokusunu alabiliyorum."

"Evet," diye cevap veriyor, sesi gerilmiş bir yay gibi gergin.

Kraliçe ellerini uzatır. "Peki Thamaos'un kemikleri ve prensin kafası nerede? Onları görmeyi çok isterim. Büyücülerim Thamaos'un kalıntılarını güvenle atabilir ve bu gece zaferimizi prensin kellesini mızrağa geçirerek kutlayabiliriz. İntikam için çağrıldığını duydum."

Helena'nın Finn'in cinayetini hatırlatan küçük soluğu kalbimi acıtıyor ve öfkelendiriyor, ama dikkatimi odadaki başka hiç kimse önemli değilmiş gibi bana dönen Neri'de tutuyorum.

"Önce Moeshka için gittim," diyor. "Benimle dönmeye hazır değildi. Onu aşağı mahalledeki bir hücrede, sorgulanmak üzere Min-Thuret'e götürülmeyi beklerken buldum. Sonra sarayın içine girdim. Fleurie orada değildi. Hissedebildiğim kadarıyla yoktu. Thamaos ve prense gelince, Ayin Salonu'nun içinde Kardeşlik tarafından çok iyi korunuyorlar." Sanki bir sonraki sözlerinden tedirgin olmuş gibi duraksıyor. "Kalkanlarını geçemedim. Ben... henüz yeterince güçlü değilim." Kurt yine kanlı burnunu siliyor ve gözlerini

Elindeki kırmızı leke kafasını karıştırmıştı. "Görünüşe bakılırsa bu diriliş benimle uğraşıyor."

Kanım dondu. Ne kadar çabuk iyileşeceğini sorgulamakta haklıydım. Ama haklı olmam, değerli silahımın o kadar da ilahi bir müdahale olmayabileceği anlamına geliyor. En azından hemen değil.

"Peki ya Raina?" Kelimelerim titreyerek soruyorum. "O da mı Ayin Salonu'nda tutuluyor?"

Neri ve Alexus bakıştılar. Bu konuyu zaten konuştuklarını anlamam için bir şey söylemelerine gerek yok.

"Onu hissedemedim," diyor Neri. "Min-Thuret'te ya da Quezira'da bile değil. Dönmeden önce her yeri aradım ve Thibault'yu buldum."

Elimi mideme bastırıyorum ve Neri ile Alexus'un arasına bakıyorum. "Nerede o zaman?"

"Bilmiyoruz," diye cevap veriyor Alexus, yüzü asık. "Muhtemelen Fleurie'nin tutulduğu yerde. Elimdeki tek cevap bu."

"Raina benimle değil," diyor kadınsı bir ses odanın öbür ucundan, o kadar kısık ki sanki çakıl taşlarına sürtünmüş gibi geliyor. "En azından burada değil," diye ekliyor.

Hepimiz ocağa doğru dönüyoruz, toplantı masasında oturanlar ve ayakta duranlar bile. Orada, Fia'nın sandalyesinde oturan ve isle kaplı kıyafetler giymiş, daha önce orada bulunmamış bir kadın var. Alev alev yanan kızıl saçları külden matlaşmış olsa da yüzünü tanıyorum. Kız kardeşim onu çok iyi tarif etmişti. Onu dün gece koruda gördüğüm andan beri tanıyorum.

Fleurie.

OceanofPDF.com

6



OceanofPDF.com

NEPHELE

Oda sessizliğe gömülür ve uzun, ağır bir anın ardından Alexus Fia'nın yanından geçer.

İfadesi tam bir kuşku, bakışları tereddütsüz odanın karşısındaki tanrıçaya sabitlenmişti. Onun varlığından haftalardır haberdar olmasına ve dün gece de onu görmesine rağmen, Fleurie'nin prens ve Thamaos'un kemikleriyle birlikte ortadan kaybolduktan sonraki akıbetini kimse bilmiyordu.

Şimdiye kadar.

Alexus'un canlı gözleri alışılmadık bir şekilde gölgelenmiş, alnı sanki onu hayal ediyormuş gibi yavaşça Fleurie'ye doğru ilerlerken aşağı çekilmiş. O her zaman çok yüksek ve heybetli bir varlıktır. Ancak bugün, titiz cephesinde bir çatlak var: eski arkadaşını görünce tüm vücudunda dalgalanan titreme.

Fleurie ayağa kalkar, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlar ve ışıldar. Masanın arkasından kalkıp Alexus'a doğru yürür ve aralarındaki üç asırlık mesafeyi kapatır.

Her adım, herkesten ve her şeyden uzakta gömülmüş, yarı canlı bir halde, yalnız ve karanlıkta çok uzun süredir var olan bir kadın için sakin ve garip bir şekilde güçlü. Sanırım bir tanrının kanı bir insanın damarlarında dolaştığında bunu yapabiliyor.

Hepimizin birkaç saat önce göründüğü gibi görünmemeli. Kıyafetleri yanmış ve yer yer kavrulmuş olmamalı. Yüzüne is bulaşmamalı, saçları külle dolmamalı.

Raina'nın yangınından *önce* gitti. Öyle değil mi?

Fleurie ve Alexus bot bot karşılaşırlar. Başını yukarı kaldırır, çenesi titrer. Altın rengi gözlerinde gerçek ve inkar edilemez bir sevgiyle, titreyen elini Alexus'un yüzünü okşamak için kaldırırken gözyaşlarını serbest bırakır.

Alexus'u bir kez ağlarken gördüm, o da bu sabah korudaydı. Sessizce ağlarken güçlü, geniş omuzları titriyor, arkadaşına bakıyor, yanağını Fleurie'nin dokunuşuna bastırıyor, sanki onu parçalanmaktan alıkoyan tek şey buymuş gibi.

Tatlı bir şekilde kollarını onun boynuna doluyor ve onu şefkatli bir kucaklamanın içine çekiyor. Yüzünü kızın saçlarına gömen adam, kollarını kızın beline dolayarak onu kaldırır ve göğsünden gelen derin acı dolu bir çığlık odayı doldururken ona sarılır. Bu çığlık geçtikten sonra, iki arkadaş arasındaki tek ses gözyaşlarının etrafındaki sert nefes alışlar ve neredeyse duyulamayacak kadar sessiz, kederli, mırıltılı kelimelerdir. Neredeyse.

Seni terk ettiğim için çok üzgünüm.

Çok üzgünüm. Bilmiyordun.

Bilmem gerekirdi.

Yapamazdın.

Sen yaşadın, Fleurie. Bunca

zaman. Yaşadım. Biz yaşadık.

Ama sen yalnızdın. Seni yalnız bıraktım.

Hafızan bendeydi. Asla yalnız değildim.

Çok özür dilerim, çok özür dilerim, çok özür dilerim.

Affet beni. Shhh, tatlı Alexi. Şşşt. Şimdi buradayım.

Anlaşılamayacak kadar yumuşak ve akıcı Elikesh'te daha fazla kelime konuşuluyor. Ama melankoli orada, en tatlı keder gibi aralarında dolaşıyor.

Hel ve Rhonin bana doğru bakıyor. Yüzleri, kalbimi sıkıştıran ve boğazımı daraltan aynı büyük üzüntüden dolayı kederli. Bir insan ne kadar kayba, kalp acısına ve suçluluğa dayanabilir?

Fleurie geri çekilir, yüzünde yumuşak, hüzünlü bir gülümseme vardır. Sevgiyle saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Konuşmamız gerek," diyor törpüleyerek. Sesi hırpalanmış ve pürüzlü ama yine de bir şekilde pürüzsüz, çakıl ve ipek gibi. "Raina'nın nerede olduğunu biliyorum."

Kız kardeşimin adını duyunca kalbim umutla çarpıyor ama başım dönüyor, kulaklarımdaki nabız teneke bir çatıdaki yağmur damlaları kadar yüksek. Neden bilmiyorum ama kurda bakıyorum. O da Fleurie'ninki gibi altın sarısı gözleriyle bana b a k ı y o r, o delici bakışlarıyla beni izliyor. O

Beni boğmaya çalışan yorgunluk sayesinde zayıflamaya başlayan kalkanlarımın arasından düşüncelerimi okumak için çok uğraşıyorum.

Parmağıyla elimin arkasını sıyırıyor, fark ettiğim ama kendimi geri çekemediğim bir his.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

Ben değilim. Ama sadece başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar o ana veriyorum. Şu anda her şey benden çok daha büyük geliyor. Hastalıklı bir büyüden daha büyük, öfkemden ve incinmişliğimden daha büyük. Neri'yle olan durumumdan bile daha büyük. Bir değişimin yaklaştığını hissediyorum, sanki Fleurie hayatlarımızla ilgili her şeyi, hatta halihazırda değişmiş olanlardan daha fazlasını değiştirme gücüne sahipmiş gibi.

Alexus kederinin ağır pelerininden sıyrılıp Fleurie'yi ayağa kaldırdı. "Raina'yı nereden biliyorsun? Colden mı söyledi? Prens mi?"

"Prens," diyor Fleurie hüzünle. Sesi çok düzensiz ve kederli, daha eski tonlamaları alışılmadık, ama *prensin* onun cevabı olmadığı açık. Bu hüzünlü ve dalgın bir düşünce. "Onu gerçekten hatırlayamıyorsun, değil mi?"

Şaşkınlık Alexus'un yüzünü buruşturuyor. "Onu birkaç on yıl öncesinden hatırlıyorum, Kral Regner öldükten sonra, Thamaos onu tamamen bozmadan önce Colden'la birlikte onunla tanışmaya gitmiştik." Duraksıyor, sanki onu açık bir kitap gibi okuyormuş gibi inceliyor. "Kastettiğin bu değil, değil mi?"

Fleurie başını sallayarak Alexus'u boş bıraktığım sandalyeye götürüyor ve oturması için ona rehberlik ediyor. Daha sonra ayaklarının dibinde diz çöküyor ve onları net bir şekilde görebileceğim bir açı yapıyor. Alexus'un iri, sert elini kendi ellerinin arasına alıyor ve parmak uçlarını uzun yıllar kılıç kullanmaktan oluşan nasırların üzerinde hayranlıkla gezdiriyor.

Kirli yüzünü kaplayan gözyaşlarını bir çırpıda silerek hâlâ ayakta duran üçümüze baktı. "Oturmalısınız." Masayı işaret ediyor ve sanki kim olduğumu biliyormuş gibi özellikle bana bakıyor. "Lütfen."

Fia, Neri ya da ben kıpırdamıyoruz. Neri hâlâ beni izliyor, bakışları ağır ve dikkatli bir şekilde yüzümün yan tarafında.

Üst dudağımda soğuk bir ter damlası oluşuyor. "Ayakta durmayı tercih ederim." "Ben de," diyor Neri.

Fia keskin kaşlarını çatıyor ve karanlık bakışlarını ikimize de yöneltiyor. Neri'yi bilmem ama ben bu sefer zor olmaya ya da yerimi korumaya çalışmıyorum. Bileğim zonkluyor, hastayım ve başım dönüyor ama oturmuş olmayı dilesem de hareket edersem bayılacakmışım gibi hissediyorum. Bu sefer bir

Raina'nın nerede olduğunu öğrenmeye bu kadar yaklaşmışken olmaz. O yüzden yerimden kıpırdamıyorum.

Fia büyücülerine yerlerine oturmalarını işaret ettikten sonra ellerini arkasına götürüp çenesini kaldırıyor. "Devam et Fleurie. Tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyorum."

Birkaç hamile dakikadan sonra Fleurie Alexus'un elini kaldırır, hırpalanmış eklemlerini öper ve başlar.

"Çok uzun zaman önce, babamın ölümünden bir yıl önce, Scholarada'da genç bir kadınla tanıştım." Boğazını temizliyor, prensin demir yakasından kalan kırmızı halkanın hâlâ açık teninde iz bıraktığı yeri tutuyor.

Rhonin her zamanki gibi centilmen bir tavırla oturduğu yerden kalkar ve arkasındaki büfede duran seramik sürahiden bir bardak limonlu su doldurur. İçkiyi Fleurie'ye ikram eder, o da nezaketle kabul eder ve boğazını ıslatmak için bardağı yukarı kaldırır. Bardağı bir kenara bıraktığında tekrar dener.

"Her şey kadının gizemli bir şekilde Min-Thuret yakınlarındaki harabelere gelmesiyle başladı. Korkmuş ve köşeye sıkışmış bir halde Kral Gherahn'ın muhafızlarından birini öldürdü. Min-Thuret'teki zindanlar doluydu ve büyü gücüne sahip olduğu açık olduğundan, scholarada'ya götürüldü ve itaatsiz öğrencilerin sık sık tutulduğu hücrelere hapsedildi." Fleurie, Alexus'un elinin arkasında daireler çiziyor. "Ama onu sorguladığınızda, o kadınla ilgili bir şey sizi onu krala teslim etmekten alıkoydu. Ve daha sonra, cazibesi onu scholorada'nın arazisinde, hatta şehir içinde ve bazen de Min-Thuret'te, bir refakatçisi olduğu sürece özgür bıraktı."

Alexus kaşlarını çatıyor ve kan çanağına dönmüş gözlerini kırpıştırıyor. "Bu kişiyi hatırlamıyorum. Ama yine de pek çok şeyi hatırlamıyorum. Özellikle de o yıldan."

Fleurie, hikâyesini anlatırken bu hareketin onu rahatlatacağını biliyormuş gibi, bakışlarını onun bakışlarından ayırmadan elini ovmaya, parmaklarının uzun çizgilerini takip etmeye devam ediyor.

"Bazı şeyleri hatırlamamanın bir nedeni var," diyor. "Sırf onu yavaşça ve büyük bir acıyla öldürme şansı için bile olsa babamın tekrar yaşadığını görmek istememe neden olan bir neden."

Alexus öne doğru eğilir, dirseklerini dizlerine dayar ve onun yanağına dokunur. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun Fleurie? Lütfen söyle. Sadece söyle."

Cevabını sürdürmek için havaya ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes alıyor. "O kadın benim arkadaşım oldu. Aslında bir kız kardeş. Ve senin sevgilin oldu."

Zavallı Alexus her zamankinden daha şaşkın görünüyor. "Bu karımla mı ilgili?" diye sorar.

Fleurie'nin kaşları çatılır. "Karın mı? Eğer bir eş aldıysan, Alexus, onu tanımıyorum."

"Evie," diyor Fleurie'nin hatırlaması gerekiyormuş gibi ama o sadece başını sallıyor.

"Hayır. Bahsettiğim kadın bizimle sadece bir yıla yakın bir süre birlikte oldu. Ve bu süre içinde ona o kadar derin bir ilgi duymaya başladın ki bu senin, benim ve Elias'ın hayatının akışını değiştirdi."

Yine kaşlarını çatıyor. "Elias?"

"Gherahn," diye cevaplıyor Neri. "Elias Gherahn. Diğer adıyla Doğu'nun Prensi. Bu çok sıkıcı bir oyun gibi gelmeye başladı."

Fleurie kurda bir bakış fırlatıyor, ama beni şaşırtıyor, kızgın bir bakış değil. Sözlerinin onaylanmasından dolayı rahatlamış görünüyor.

O zaman aklıma Neri'nin dün gece prense söylediği şey geldi. *"İsminizi ister misiniz?"*

Onu tanıyordu. Çünkü aynı zamanda yaşamışlardı.

Alexus sandalyesinde doğrulur, endişeli bakışları Fleurie'nin üzerindedir. "Bana yalan söylediğini söyle."

Başını iki yana sallar. "Yapamam. Dünyanın İsimsiz Prens dediği adam Kral Gherahn'ın oğlu. Benim dışımda Elias, çocukken scholorada'ya getirildiğinden beri senin en iyi arkadaşındı."

Ben de dahil olmak üzere odadaki herkes şaşkın bir nefes aldı.

Alexus alay etse de aklından geçen çalkantılı düşünceler şaşkın ifadesinden anlaşılıyor. "Bunu hatırlardım. O da öyle. Ayrıca, o kadar uzun süre yaşamış olmasına imkân yok."

Başını eğiyor, bakışları yumuşak. "Bir Ruh Yiyici olarak mı, Alexi? Gölge Dünya için bile bir tehdit olarak mı? Babam Elias'ın her hareketini manipüle etmek için neredeyse mezardan seslenene kadar beslenmek onu canlı tuttu, solgun ama canlı bir durumda." Gözyaşları pembe yanaklarından aşağı yuvarlanırken sesi titriyor. "Çünkü bizim tanıdığımız prens bir canavar değildi. Onu sevdik çünkü öyle biri değildi. Sadece ikiniz de o zamanı hatırlamıyorsunuz çünkü Thamaos bunun imkânsız olduğundan emin oldu. Hepimiz babamın çarpık zihninin en karanlık köşelerinde yaratılan bir oyunun piyonları haline getirildik."

Alexus sanki bilinmeyen bir karanlığa bakıyormuş gibi onun yüzünü inceliyor. "Yani sen... Thamaos'un anılarımı *çaldığını* mı söylüyorsun?"

Neri huffs. "Un Drallag, bilmeni istemediği bir şeyi bilseydin seni bağışlar mıydı sanıyorsun? O en yüksek mertebeden bir hafıza hırsızıydı. Yoksa o bilgiyi de mi çaldı?"

Alexus Neri'ye dik dik bakıyor, boynundaki tendonlar geriliyor ve alevleniyor ama yine de zihninin döndüğünü görüyorum.

Aman Tanrım. Ellerimi yüzüme bastırıyorum çünkü kurt haklı. Thamaos'un yaptığı da tam olarak buydu.

Fleurie uzanıp Alexus'un çenesine dokunarak dikkatini tekrar ona çeker. "Thamaos anıları bazı cadıların büyü iplerini gördüğü gibi görür. Eğer unutmanı istediği bir anı görürse, uzanır ve onu toplar. *Bana* gelince, anıları basitçe *çalamadı*. Kendisine karşı bu şekilde duyarlı olmayan bir yavru yaratmıştı. Sanırım rünümüzü tersine çevirmeden önce gizlice denedi. Ben gençtim ve o benim ölümsüzlüğüm ve gücüm konusunda hala emin değildi. Ama anılarımla oynayamayacağını anladığında, seninle aramızdaki bağı ve duygusal bağı yok etmekten başka seçeneği kalmadı. Bizi ayırabilmesinin tek yolu buydu. Bir zamanlar onun bu yeteneğini biliyordun. Hatta zihninin etrafında yapılar inşa etmekte ustalaştın çünkü biz büyüdükçe ona güvenmemen gerektiğini daha iyi anladın. Elias'ı da korumaya çalıştın ama en zayıf anında babam ikinizi de soydu." Sesi titriyor ve ağlayarak yere bakıyor, elleri yumruk olmuş dizlerinin üzerinde. "Elias'ın zihnini paramparça edip içini boşaltırken bize izletti, böylece o boşluğu daha sonra dilediği şeyle doldurabilecekti. Ve senin için sadece seni perişan edecek kadar anı bıraktı." Başını kaldırıyor, acısı belli, sesi kalın. "Ama yapabildiği en değerli anı parçasını yok etmeden önce değil."

Alexus şaşkın görünüyor, parmak uçlarını bileğindeki yara izinin üzerinde gezdiriyor, Raina'nın bana bahsettiği yara izi. Bir zamanlar Fleurie ile paylaştığı bağ yok olmuştu. "Seninle ilgili hatıralarımı almadı Fleurie."

Ona dikkatle bakarken gözleri ve dudaklarının kenarları aşağı doğru dönüyor. "Bahsettiğim değerli anılar bunlar değil Alexi. Urdin babamı öldürmeden önceki o son yılın anılarından bahsediyorum. Senin için her şey demek olan anılar, çünkü onlar bir yaz gecesi geç saatlerde Min-Thuret'te ortaya çıkan ve Un Drallag'ın himayesine giren Raina Bloodgood adlı bir kadının anılarıydı."

Alexus'un yüzü düşüyor, ben ayaklarımın üzerinde sallanırken bir kez daha inançsızlığa kapılıyor. Refleks olarak Neri'ye uzanıyorum, dengede durması için ona tutunuyorum ama o

Zaten oradaydı, bir eli belime uzanıyordu, diğer eli de benim arayışımla kavrıyordu.

"Raina Bloodgood'un zamanda *geri* gittiğine inanıyor musun?" Kurdun endişeli gözlerine bakarken Fia'nın söylediğini duyuyorum.

"Buna sadece *inanmıyorum*," diye yanıtlıyor Fleurie. "Ben *yaşadım*. Hatırlıyorum."

Odayı bir başka toplu nefes alma sesi doldurur ve bunu akademisyenler arasındaki alçak mırıltılar izler.

"Tanrılar asla unutmaz," diye fısıldıyor Neri, sesine gerçek bir empatinin tonları karışıyor.

Fleurie'nin hikâyesi içime işlerken, ona ve Alexus'a dönüyorum. Kendimi kopmuş hissediyorum, vücudumun her santimi titriyor, yine de Neri'nin elinde güvendeyim. Alexus sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleri boş ama yine de vahşi, geri kalanı şokla donmuş.

"Bana Ulra Dağı'ndaki yangından bahsetti," diyor Fleurie. "Ona yardıma geleceğimi ve güçlerimizin buluşmasının onu geçmişe göndereceğini söyledi - benim geçidim onun uçurumuyla felaket bir şekilde reaksiyona girecekti." Sesi titriyor. "Ama dün gece dağa döndüğümde, bir zamanlar bana ne söylemiş olursa olsun ve ona yardım etmekten ne kadar korkmuş olursam olayım, onu kurtarmaya çalışmalıydım. Kurtarmasaydım yanarak ölecekti. Kader, o zalim kaltak, bana başka seçenek bırakmadı. Raina'ya uzandım ve o da elimi tuttu. Sonra hiçbir şeyin içinde yüzüyorduk -zamandan, havadan ya da herhangi bir maddeden yoksun bir yerde- ta ki o benden koparılana kadar." Elinin tersiyle yanaklarını siliyor ve nefes veriyor. "Çölde bir yere indim. Orada karanlığın içinde yattım, bir geçidin beni yutmasını ve Ayin Salonu'na geri götürmesini bekledim, küçüklüğümden beri hep olduğu gibi. Ama hiç gelmedi. Dahası, babam senden ve Elias'tan anılarımı aldığı gece beni lanetledi. Sesime görünmez bir sessizlik meşalesi yerleştirdi, böylece onun istemediği hiçbir şey hakkında tek bir kelime bile edemeyecektim. Yine de çığlık atmama izin verdi. Ve ölümünden sonra Kral Gherahn sesimin duyulmasını sağladı."

Alexus'un gözleri onunkilere kilitlenir, şüphesiz Pensea Uçurumu'ndaki kayalıklarda paylaştıkları o acımasız işkence günlerini hatırlamaktadır. Ona ne kaybettiğini bile söyleyememişti.

"Ama şimdi," diye ekliyor Fleurie, "o lanet bile yok oldu. Sanki benim ve Raina'nın gücünün çarpışması babamın eski büyüsünü yok etmiş gibi. Yokluğu çok tuhaftı. Harikaydı. Şok ediciydi. O anda aklıma Quezira'ya dönüp Elias'ı Min-Thuret'ten çalmak geldi. Ama ben

O adamı artık tanımıyorum ve ben sadece... kendimi oraya geri dönmeye zorlayamadım. Küçüklüğümden beri ilk kez babamın pençesinden ve Rite Hall'dan kurtulduğumu hissettim ve geri dönemedim. Kendimi çok parçalanmış hissettim. Thamaos'un Elias'ı tamamen ele geçirmiş olması ve Raina'nın bana söylediği her şeyin gerçekleşiyor olması beni ikiye böldü."

"Raina gerçekten Quezira'da mı?" Helena gözle görülür şekilde sarsılmış bir halde, "Raina gerçekten Quezira'da mı?" dedi. "Üç yüz yıl geçmişte mi?"

Fleurie başını sallar. "Öyle. Önümüzdeki birkaç ay bir savaş olacak. Alexi'ye yeniden aşık olacak. Ama babam onun tarafından tehdit edildiğini hissedecek." Odanın içinde Kuzey'den gelen bizlere bakıyor. "Son haftalarda başınıza gelenlerin nedeni Raina. Thamaos Kahinlerinden yaklaşan ölümünden kısmen onun sorumlu olabileceğini öğrendiğinde, Tanrı Bıçağı'nın yapıldığından emin oldu, böylece eğer onlar haklıysa, diriliş için bir kalıntı var olacaktı. Elias'ı bir Ruh Yiyen yapmasının ve onu dünyevi bir kap olarak kullanmasının nedeni oydu. Ve bunca yıl sonra Elias'ı vadiyi yerle bir etmesi için göndermesinin nedeni de o." Gözlerini tekrar Alexus'a çeviriyor. "Thamaos sadece başka bir piyon olan Colden Moeshka'ya ulaşmaya çalışmıyordu. Kahinlerinin onu uyardığı sessiz cadıyı da ortadan kaldırmak istiyordu. Min-Thuret'te, ünlü Büyük Salon'unda düzenlenen bir baloda tanıştığı bir kadın. Sonunda hayatını kaybetmesi halinde Gölge Dünya'dan dönüşünü engelleyebileceğinden korktuğu bir kadın. Sadece kadının hangi köye ait olduğunu bilmiyordu. Bu onun sahip olmadığı bir bilgiydi çünkü bu bilgiyi zihninin derinliklerinde kilitli tutmak ve onu korumak için var gücünle onunla savaştın. Ama onun vadiden olduğunu biliyordu ve zamanı geldiğinde Elias'a hepsini yakmasını emretti."

Odayı saran inançsızlık dalgası, özellikle Kuzey Toprakları'ndan gelenler olmak üzere her yüzün üzerinde görülebilir. Helena masaya yaslanıp başını kollarının altına gömüyor, ağlarken omuzları titriyor. Rhonin onun etrafında dönerek yatıştırmaya çalışıyor. Zahira, Callan, Keth ve Jaega boş ifadelerle ürkütücü bir şekilde hareketsiz oturuyor, topraklarımızda gerçekleşen katliamın üç yüz yıllık bir süreç olduğunu anlamaya çalışıyorlar.

Hepsi Thamaos'un intikam ve güç arayışı adına.

"Eğer söylediklerin doğruysa," diyor Alexus, "o zaman Raina'ya ne olacak?" Her kelimesi bugüne kadar sesinde hiç duymadığım iki şeyle dolu: kalp kırıklığı ve kasvetli bir korku.

Fleurie elini yanağına götürüyor, kaşları çatık, gözleri cam gibi. "Bilmiyorum. Bizi terk ettiğinde orada değildim ve sen ve ben ayrı tutulduk.

Bir süre sonra babam ölene kadar. Tek bildiğim yağmurlu bir gecede her şeyin korkunç bir şekilde ters gittiğiydi. Ayin Salonu'na sürüklendim ve en iyi arkadaşlarımın zihin ve beden işkencelerine katlanmalarını izlemeye zorlandım. Sahip olmadığım cevaplar için sorgulandım. Raina çoktan gitmişti; sen ve Elias bir şekilde onun kaçmasına yardım ettiniz. Ama çok geçmeden, hala içimde yaşayan anısı dışında, ona dair tüm anılar da yok oldu. Babamın sızamadığı bir zihne tek başıma sahiptim, bu yüzden onun yerine ondan, Elias'tan ya da onun yanlışlarından bahsetme yeteneğimi aldı."

"Bu mümkün değil," diye mırıldanıyorum. Sesim kendi sesim gibi çıkmıyor. Bir fısıltı, belli belirsiz bir gölge. Uzak ve umutsuzca kaybolmuş.

Alexus titreyen bir nefes veriyor, göğsü aniden sertçe inip kalkıyor ve cevabı kesik kesik geliyor. "Bana *dönüp dönmeyeceğini* bilmediğini mi söylüyorsun?"

Fleurie başını sallar ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturur. "Bilmiyorum, Alexi. Çok özür dilerim."

Dünya dönmeye başlıyor ve beni dakikalar öncesine göre daha da hasta ve güçsüz hale getiriyor. Dizlerim tutmuyor ve yere doğru çökmeme rağmen Neri beni yakalıyor, vücuduna sıkıca bastırıyor.

"Hey şimdi, küçük kuş." Parmak uçlarını şakağımdaki gözyaşlarının üzerinde gezdiriyor. "Benimle kal."

Deniyorum. Tanrım, deniyorum. Ama onun yakışıklı yüzüne baktığımda bulanıklaşıyor, kayboluyor ve dünyam kararıyor.

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

NEPHELE

Uyandığımda, hala uyku ile uyanıklık arasındaki o boşlukta gezinirken, rüya gördüğümü sanıyorum. Ama birkaç dakika içinde Fleurie'nin söylediği akla hayale gelmeyecek her şey aklıma geliyor, her kelime

ruhun derinliklerinde

yankılanıyor.

Kız kardeşim

kayboldu.

Toplantı odasında hissettiğim hastalık, aynı ezici güçsüzlükle birlikte midemi kemiriyor ve kemiklerimi ağrıtıyor. Bu gerçekti. Duyduklarımın doğru olduğunu kabul etmek istemesem bile. *Gerçekti.*

Gözlerimi tamamen açtığımda gördüğüm ilk şey, süslü altın ve beyaz bir tavana yayılan, günün sonundaki altın ışığın bir şaftı. Pencereye doğru bir bakış attığımda yanımda oturan bir adam görüyorum; başını eğmiş, dirseklerini yaygın dizlerine dayamış. O siyah saçları, geniş omuzları ve sert elleri nerede olsa tanırım.

Alexus bileğimi hassas bir kavrayışla tutuyor. Parmak eklemleri artık temiz ama Neri'yle olan kavgasından dolayı hâlâ yara bere içinde. Dikkatlice elimi onunkinin içine kaydırıyorum ve o da başını kaldırıyor.

Yüzündeki kan izleri silinmiş olsa da duygusal ve fiziksel olarak hâlâ hırpalanmış görünüyor, ifadesi çok yorgun. Çabalıyor ama gülümseyemiyor, üstelik bu gülümseme kırılan dudağı ya da Neri'nin çölde ona verdiği morarmış göz yüzünden değil. Çabası var, ama demir bir maske gibi ağırlaşan keder, mücadele etmek için çok fazla ağırlık oluşturuyor.

"İyi misin?" Battaniyeyi bedenimden daha da yukarı çekiyor ve bir kolunu başımın yanındaki yastığa yaslıyor. "Beni korkuttun."

Parmaklarını hafifçe sıkıyorum. "Ben iyi olacağım. Yaşadığın onca şeyden sonra seni teselli eden ben olmalıyım." Avuç içimin topuğunu ağrıyan şakağıma bastırıyorum. "Bu çok fazla."

"Bu konuda tartışmayacağım." Bana bakıyor, gözleri bir soru etrafında kısılıyor. "Colden ve prens mi?" Başını iki yana sallıyor. "Bunun olacağını ben de tahmin etmemiştim."

"Duydun mu?"

"Elbette. Neri seni toplantı salonundan buraya taşıdı. Yerleştikten ve doktor sizi muayene ettikten sonra birkaç dakika burada durup sizi izledik. Colden'ı sordum. Bana ayrıntıları vermekte tereddüt etmedi."

"Bilmemizin mümkün olduğuna inanmıyorum," diyorum, Neri'nin beni bir yere taşıdığını düşünmemeye çalışarak.

"Hayır. Colden bir sır saklamak isterse, onu derinlere gömer. Yine de akıllı biri. Elias'ta bir iyilik parıltısı bulduğuna inanıyorum, yoksa onun için geri dönmezdi. Belki de prens için her şey bitmemiştir." Duraksıyor. "Sadece Raina'nın bilip bilmediğini merak ediyorum. Onları suda birlikte gördü ve bir şey söylemedi mi?"

Sesi beklediğimden daha sakin. Şu an için fazla sakin. En azından benim tanıdığım adam için.

Pencereden süzülen ışık daha da kararırken, benim günün büyük bölümünde keyifsiz olduğum yerde, Alexus'un olanları kabullenmek, Colden'ın prensin iyiliği için Quezira'da olduğunu ve kız kardeşimin ulaşılamaz bir zaman ve yerde olduğunu anlamak için saatleri olduğunu fark ediyorum.

"Hey," diyorum çenesini yukarı kaldırmaya zorlayarak. "Nasılsın?"

Elimi onun eliyle birleştirdiğimde dudaklarını asık bir suratla büküyor. "Ben... çalışıyorum. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Fleurie'nin söylediklerinden sonra bile Raina'yla geçirdiğim o günleri hâlâ hatırlamıyorum. Ve benden alınan anılara tekrar kavuşup kavuşamayacağımdan da emin değilim. Ama her şey çok mantıklı geliyor."

Doğrulup yastıklara yaslanıyorum, halsizim ama arkadaşımın söyleyeceklerine odaklanıyorum. "Bana nasıl olduğunu anlat."

Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Çok fazla şey var. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Zihnim saatlerdir parçaları birleştiriyor." Uzak bakışları ellerimize düşüyor. "Ama daha fazla sorgulamam gerektiğini düşündüğüm bir an var."

"Hangisi?" Durakladığında soruyorum.

"Silver Hollow'daki yeşile yapılan saldırı sırasında, prensle ilk kez yüz yüze geldiğimde bana *'eski dostum'* dedi. O zaman anlamamıştım çünkü otuz yıl kadar önce Shara Sarayı'nda sadece bir kez karşılaşmıştık. O ziyaretten sonra bizi kesinlikle arkadaş olarak görmedim. Sanırım o da bunu neden söylediğini anlamamıştı, ancak bilinçaltının bildiğine inanıyorum. Sanırım beni tanıdı. Tıpkı *benim* bilinçaltımın Raina'yı tanıdığı gibi."

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpıyorum. "Onu *tanıdım* da ne demek?"

Omuz silkiyor. "Daha önce hiç dikkatimi çekmemişti. Son birkaç yıla kadar, gözümü çekecek büyü olmasa bile. Her Toplama Günü Gümüş Kovuğu'na ulaştığımda kendimi onu aramaya mecbur hissetmeye başladım. Ve onu bulduğumda, bana bir bakış bile atmamış olmasına rağmen, kendimi başka tarafa bakmaya zorlayamıyordum. Sanırım bunun nedeni zihnimin yüzyıllar öncesine dayanan bir parçasının onun yüzünü hatırlamasıydı. Hiç tanımadığım bir kızkenki yumuşak yüzünü değil, son yıllarda edindiği taş gibi, korkusuz yüzünü. Bir kadın olarak." Titrek bir nefes verdi. "Sanırım Raina'*mı* hatırlıyordum. Benim Virago'mu."

"Oh, Alexus." Gözlerimden yaşlar akarken yüzüne dokunuyorum.

Onun çektiği eziyeti hayal bile edemiyorum. Bunların hiçbirini hayal edemiyorum. Kız kardeşim şu anda neye katlanıyor olmalı? Sevdiği herkesten koparıldıktan ve kalbini ele geçiren adamın artık onu tanımadığı bir zamana geri gönderildikten sonra nasıl bir korku hissetmelidir?

"Raina güçlüdür," diyorum ona, kendim için olduğu kadar onun için de. "Beni duyuyor musun? Güçlü, akıllı ve çok cesur. Fleurie'ye göre, o zaman nasıl ayrılacağını bulmuş, bu da uçurumunda ustalaştığı anlamına geliyor. Size dönebileceğini bilerek gittiğine tüm kalbimle inanıyorum. *Bize*."

O cevap veremeden odamın kapısı açıldı. Neri orada, devasa kapı çerçevesi kadar uzun ve Alexus gibi öncekinden biraz daha az kanlı. Gözleri anında beni buluyor ve ben de aynı hızla onu dışarıda tutmak için zihnimin etrafında bir yapı inşa ediyorum.

Ne yaptığımı anladıysa da bir şey söylemiyor. Sadece kolunu eşiğin üzerinden geçiriyor ve bir hizmetçi elinde bir tepsi yemekle salonda beliriyor. Bir diğeri onu takip ediyor ve akşam için kandilleri, aplikleri ve mumları yakmaya koyuluyor.

Ben yanaklarımdaki yaşları silerken Alexus ayağa kalkıyor ve sandalyesini kenara çekerek kadına tepsiyi kucağıma koyması için yer açıyor. İhtiyatlı bir şekilde ön koluyla gözlerini ovuşturuyor.

Hizmetçi tuniğimin üzerine bir peçete seriyor ve bakır bir tencerenin kapağını kaldırıyor. "Bu yemek doğrudan kraliçenin mutfağından gönderildi. Drumera ailesinin zayıf bir beden ve ruh için spesiyalitesi: *tisan suahvaneis*. Fia'nın büyükannesinin darrasında, kraliçemizin kendi elleriyle yaktığı ve kutsadığı ateşte uzun süre kaynatıldı. Et suyu, mercimek, sebze, otlar ve baharatlardan başka bir şey değildir ve şifa için kraliçe tarafından özüne sihirli bir dokunuş eklenmiştir."

Çorbanın üzerine eğiliyor, buharın kıvrılıp yüzüme değdiğini hissediyor, kişniş ve limon kokularını içime çekiyorum. Kokular -genellikle çok rahatlatıcı

-Durumumuz göz önüne alındığında dünden beri uykuda olan açlığın yeniden canlanmasına ilham vermeliydi. Bunun yerine, tiksintiyle çarpıldım.

Midem bulandıkça yemekten ve hatta kısa bir kadeh şaraptan uzaklaşıyorum, korkunç bir surat yaptığımın çok geç farkına varıyorum.

Hizmetçi kadın ellerini göğsünün ortasında kavuşturur ve alnı kırışık çizgiler halinde buruşur. "Sizi temin ederim hanımefendi. Bu tisan oldukça iştah açıcı."

İfademi kontrol etmeye çalışıyorum ama mide bulantım çok güçlü.

"Gücüne ihtiyacın var cadı," diyor Neri kapıdan.

İnanması bu kadar zor olmasaydı, bunun gerçek bir endişe olduğunu ve hatta belki de gözlerinde biraz *suçluluk duygusu* parladığını söylerdim.

Alexus tanrıyı derisini yüzebilecek bir bakışla süzer. "En azından bir konuda hemfikiriz."

Harika. O şey ben olmalıyım.

Ne istedikleri önemli değil. Onları yatıştırmak için tek bir lokma bile yiyebileceğimden emin değilim. Yine de benimle uğraşmalarını istemiyorum, bu yüzden kasenin yanında duran kaşığı elime alıyorum, güveçte biraz oynuyorum ve "Elimden geleni yapacağım" diyorum.

"Çok iyi," diye yanıtlıyor hizmetçi. Memnun bir şekilde Alexus ve Neri'ye döner. "Beyler, kraliçe ve baş bilgini toplantı salonunda sizi bekliyor. İkinize de aşağıya kadar eşlik etmemi istedi."

Ne Alexus ne de Neri bu haber karşısında heyecanlanmış görünüyor.

Ayaklarını iki yana açarak -bir ayağı benim odamda, diğeri koridorda- kurt uzun omurgasını kapının pervazına yaslıyor ve iri kollarını kavuşturuyor. "Thamaos'a karşı savunmak için bir strateji hazırlıyor."

Alexus parmaklarını yumruk haline getirir. Aslında, yapısıyla ilgili her şey kızgınlıkla sertleşiyor. Onu Fia'yla strateji geliştirmek *istemediğini* bilecek kadar iyi tanıyorum, bu da beni korkutuyor çünkü

başka fikirleri var, hiçbirini Fia onaylamayacak ve kız kardeşimin konumu göz önüne alındığında bunların hiçbiri muhtemelen güvenli ya da akıllıca değil. Üzüntüsünü, acısını anlıyorum ama dünyamızı tekrar alt üst *etmemesi* gerekiyor.

Başucuma döndü ve çenemi kaldırdı. "Ye. Kendini daha iyi hissedeceksin. Bu gece seninle oturmak için daha sonra geleceğim."

"Ben *iyiyim*," diye tekrarlıyorum. "Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok."

Gerçekten ne düşündüğümü söylemiyorum, eğer ikimizden birinin geç saatlere kadar bakıma ihtiyacı varsa, bunun o olacağına dair giderek artan bir kuşkum var. Ayrıca hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beni Fia'nın toplantısına katılmaktan alıkoyamayacağından da bahsetmiyorum.

Kapının eşiğinde Hel belirir. Ölümcül yarıklara dönüşmüş iri kahverengi gözleriyle Neri'ye bakıyor. Ona karşı giderek artan hoşnutsuzluğu yüzünden, hatta duruşundan bile belli oluyor - çenesi sıkılı, yumrukları sıkı, omuzları güçlü

-Dövüşe hazırmış gibi.

Kurt eğlenen bir sırıtışla ona bakıyor. "Bu hırıltı bana dişlerini gösteren bir yavruyu hatırlatmasaydı çok daha korkutucu olurdu." Korkmuş gibi yapıyor, gözlerini büyütüyor ve titreyen ellerini iki elinin arasında tutuyor. "Korkunç."

Hel elini belindeki bıçağa götürür, gözlerinde bir cüret vardır. "Benimle yine alay et, köpek."

"Kendine sakla," diyor Alexus. "İkiniz de." Alexus onlara doğru adım atıp kurdun birkaç santim ötesinde durduğunda Neri sinirli bir kaşını kaldırıyor ve Hel kılıcının kabzasını sıkıca kavrıyor. "Günün birinde bu kadınlardan biri dilini boğazından koparacak ve ben onları durdurmayacağım."

Neri'nin cesur sırıtışı daha da parlaklaşıyor. "Bırak denesinler. İkisiyle de dövüşmenin senden daha eğlenceli olacağına eminim."

"Gücüm geri geliyor," diye uyarıyor Alexus, sesi hâlâ çok sakin. "Eğer istediğin şiddetse, *Raina'yı bulduğumda* şiddete maruz kalacaksın. O zamana kadar dikkatini dağıtmana izin vermeyi reddediyorum." Dikkatini Hel'e çevirdi. "Nephele'ye göz kulak olur musun? Yemek yemeye çalışacağını söylüyor ama yalanlarını duyduğumda anlarım."

Hel bir kez başını sallayıp yan gözle bana bakarken derin ve sinirli bir nefes alıp veriyorum. "Olmuş bilin."

Alexus kapıdan çıkıp koridora doğru yürüyor ama Neri bana uzun uzun bakıyor. Düşüncelerimi duymaya çalıştığını hissedebiliyorum ama sadece kaşlarımı kaldırıp ona sırıtıyorum.

O da sırıtıyor ve "Ye, yoksa geri döner ve seni yaparım" diyor.

Sesime mümkün olduğunca küçümseme katmaya çalışıyorum. "Denediğini görmek isterim."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Bana *denememi* söylemeni bir davet olarak algıladığımı anla. Geri çevirmeyeceğim bir davet." Göz kırparak ve hınzırca bir sırıtışla dudaklarını bükerek topuklarının üzerinde dönüyor, ama sonra geri dönüyor. "Oh ve iyi bir kız ol ve olduğun yerde kal. Dinlenmen gerek."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Beni bilirsin. *İyi kız* benim göbek adımdır." "Her ne kadar farklı düşünmek istesem de, ben daha iyi biliyorum. O yüzden uslu dur." "Tanrı kurt olabilirsin ama unutma, sen *benim* tanrım değilsin."

Sırıtışı genişler. "Bunu göreceğiz."

Meydan okumayı seviyor, özellikle de benden geliyorsa. Ona neden bu kadar çok fırsat verdiğimi bilmiyorum.

Koridorda gözden kaybolduğunda Hel kapıyı kapatır ve kollarını kavuşturmuş, gözleri hâlâ kısık bir şekilde arkasına döner. "Ondan nefret ediyorum. Senin nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum." Tuvalet masamdan deri bir kravat alıp yanıma oturuyor ve siyah saçlarını başının üstünde bir düğümle bağlıyor. "Beni yalancı durumuna düşürmemek için, en azından aşağıya inip kraliçenin toplantısını bölmeden önce *birkaç* lokma yemeyi dene," diyor.

Bunun ne kadar kolay olduğuna gülümsüyorum ve bir kaşık dolusu tisan alıp ağzıma atıyorum. Yutmakta zorlandığım için bir çamur parçasını çiğniyor gibi olsam da yutuyorum.

Hel beni izliyor, kaşları endişeyle çatılıyor. "Sen olduğunu düşünmüyorsun..." Bir sonraki kelimeyi nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş gibi duraksıyor. "Sen... Winterhold'dan ayrıldığımızdan beri Joran'ı becerdin mi? Ya da daha kötüsü, Neri'yle? Bu mümkün müydü?"

Hel bazen o kadar açık konuşuyor ki, ağzından böyle bir şey çıkmasını beklemiyordum. O kadar şaşırdım ki neredeyse boğazımdan aşağı inen mercimeklerin sonuncusu da boğazımda kalacaktı.

İçgüdülerimi ve diğer pek çok şeyi sorgulamama neden olsa da, Neri tarafından ele geçirilen Joran ile seks yapmak çok mümkündü. Bunun dışında Neri'den fiziksel olarak emin değilim. Ama Neri ile geçirdiğim zamanın ve ayartılmalarımın ayrıntılarını *kimseyle* paylaşacak değilim.

Onun yerine küçük bir yastık alıp Hel'e fırlatıyorum. "Hayır!" Mırıldanıyorum. "İkisiyle de yatmadım. Neden hamilelik her zaman bir kadının baygın olmasıyla ilişkilendirilir? Hamile değilim Hel, yıldızlara şükürler olsun. Sadece *hastayım*." Neredeyse boğulma olayının ardından gelen öksürüğü dindirmek için

Şarapla kovalayın. Acı, koyu kırmızı aslında iştah açıcı. "Joran nerede bu arada?" Onun iyiliği ve Neri'nin ona ne yapmış olabileceği konusunda gerçekten endişelenerek soruyorum.

Hel zayıf bir kıkırdamadan sonra yastığı bir kenara atıyor ve ellerini çapraz bacaklarımın iki yanına koyuyor. "O iyi. Biraz sarsılmış ve kurttan pek hoşlanmıyor ama zarar görmemiş. Rhonin günün büyük bölümünde onunla birlikteydi, Fleurie'nin anlattıklarıyla birlikte hatırlayamadığı kısımları doldurdu." Bileğimi sıkıyor. "Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Konumuza dönelim. Bebek yok. İkimiz de bunun iyi bir şey olduğu konusunda hemfikiriz çünkü Joran tam bir pislik ve Neri de tam bir canavar. Onun vaftiz çocuğunun annesi olmayı *hayal* edebiliyor musun?"

Bu sefer, neredeyse beni ele geçirecek olan şaraptı. Ama yutkunuyorum, sertçe, ve bir an için, sanki dünya duruyor, o tek kelime üzerinde sallanıyor.

Godling. Kurtla bir çocuk.

Şarap kadehimi kaldırıyorum ve kırmızının geri kalanını bir yudumda içiyorum. Keskin, metalik acılık dişlerimi ağrıtıyor. Belli ki algıladığımdan çok daha hastayım.

"Hayır." Bardağımı şıngırdatarak yerine oturtuyorum. "Bunu hayal bile *edemiyorum*."

"O zaman benim başka bir teorim var," diyor, yüzü daha da ciddileşerek. "Bu gizemli hastalığın Fia'nın bahsettiği lanetle bir ilgisi var."

"Yok," diye cevap veriyorum başımı sallayarak. "Eğer lanetlenmiş olsaydım, Hel, kesinlikle hasta bir mideden daha fazlası olurdu. Neri de iyi görünüyor."

Bana gözlerini kısarak bakıyor, parmaklarını yatağa vururken dudaklarını büzüyor. "Tanrıların yaptığı gibi çabucak iyileşmek yerine bolca kanaması dışında."

"Sanırım tüm o kan yeni dirildiği içindi, tıpkı gücünün tam olarak umduğumuz yerde olmaması gibi. Vücudunun insandan daha fazlası olmaya alışması zaman alabilir."

Sanki bu bilgiyi zihninde tartıyormuş gibi başını öne eğiyor. "Sanırım bunu öğreneceğiz."

Sanki midemin amacını hatırlaması için içinde biraz yiyeceğe ihtiyacı varmış gibi bir açlık sancısı başlıyor. Bir ısırık daha zorluyorum ama ancak bu kadarını başarabiliyorum. Tepsiyi kaldırıyorum ve bacaklarımı yatağın kenarından çekiyorum. Hel yanımda durup bekliyor, düşersem beni yakalayacak koruyucu bir küçük kız kardeş gibi.

"Alexus ikimizi de boğazlayacak," diye uyarıyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Umursayamam. Ne konuşulduğunu bilmek

zorundayım. Herkes küçük bir bayılma nöbeti için endişeleniyor diye karanlıkta bırakılmayacağım."

Ayağa kalktığımda, "Kavgaya hazırlıklı ol," diyor. "İçimde ikiye karşı bir olacakmış gibi bir his var." Bir süre sessizlik oluyor, sonra Hel tıslayarak nefes alıyor, o kadar şiddetli ki başımı kaldırıp gözlerine baktığımda gözlerinden yaşlar aktığını görüyorum. "Raina ve Finn'i düşünmeden edemiyorum," demekte zorlanırken isyan gözyaşları dökülüyor ve hıçkırıklarla göğsünü tutuyor. "Çok acıyor."

Bu sözler beni en az bir bıçak kadar derinden etkiliyor.

Hel'i kucaklayıp başını omzuma yaslıyorum. "Ağla," diyorum ona, kendi gözyaşlarım yeniden sel olmak üzereyken bile. "Biz ağlarız," diyorum saçlarına karşı. "Sen ve ben. Birlikte. Tam burada. Ve sonra tüm endişe, üzüntü ve kalp ağrısının yerine öfke, kararlılık ve akıllıca düşünmeyi koyarız. Onlar da böyle yapmamızı isterdi. Tamam mı?"

Önümüzdeki günlerde büyük cesaret, azim ve becerikli düşünme anları olacağını biliyorum. Ama şimdilik Hel ve ben yatağa geri o t u r d u k, üç kız kardeşken iki kız kardeş olduk.

Ve ağla.

OceanofPDF.com

8



OceanofPDF.com

NERI

M Grubumuzun çoğu Fia Drumera'nın büyük toplantı salonundaki uzun, pırıl pırıl masanın etrafında durmuş, akademisyenlerinden ikisinin ellerini parlayan ahşap yüzeyin üzerinde bir harita çıkana kadar sallamasını izliyor.

aniden ortaya çıkar, ateşle tahtaya kazınmıştır.

Büyücüler kenara çekilirken, ben ve Rhonin adındaki kızıl saçlı casus yaklaşıyoruz. Garip bir nostalji duygusuyla, İzlanda Ovaları'nın denizle buluştuğu yerdeki kararmış girintiye dokunuyorum. Solumda, Rhonin parmak ucuyla Eastland Toprakları'nın en kuzeyinde yer alan Unutulmuş Orman'ın sık ağaçlarını temsil eden pürüzlü çizgilerin üzerinde geziniyor.

Fia, Thibault'ya, "Raina için endişelendiğini biliyorum, dönüp dönmeyeceğini ve ne zaman döneceğini de," dedi. "Ama birileri halkını uyarmak için kuzeye gitmeli."

Adam Fia'nın sağında duruyor, gözlerini kırpmadan haritaya bakıyor ve sakallı çenesini ovuşturuyor. Zahira Fia'nın solunda duruyor, o da bu toprakların çizgilerini incelerken dudakları düşünceli bir şekilde kıvrılıyor, karısı için duyduğu endişe yorgun gözlerinden okunuyor.

"Raina geri dönecek," diye duyurdu Fleurie. "Ve döndüğünde Alexus bunu runik bağ aracılığıyla hissedecek." Temizlenmiş ve kan kırmızısı bir kıyafet giymiş olan vaftiz kızı, bu odaya girdiğimizden beri baş kısmında Tiress bayrağı olan eski bir galatine kılıcı ve kalkanına hayranlıkla baktığı duvarı itiyor. Un Drallag'ın yanına gidiyor ve omzuyla onu dürtüyor. "Bu arada, önümüzdeki savaşa hazırlanmalıyız, değil mi?"

Sadece başını sallıyor. Bu basit jest onu yatıştırmış gibi görünüyor, ama aklının ne zaman çalıştığını bilecek kadar uzun süre onun içinde yaşadım. Buna güvenmiyorum.

en azından başını salla.

"Alexus ihtiyaç duyarsa burada kalabilir," diyor Fia. "Raina'nın zaten bıraktığı yerden geri dönmesi kuvvetle muhtemel."

"Ortaya çıkması bir yıl sürebilir," diyorum, başka kimse bunu planlamıyor gibi göründüğü için bariz olandan bahsederek. "Eski Quezira'da kaldığı süre bu kadar, değil mi? Thibault'un Kuzey Toprakları halkı lidersizken ve Thamaos saldırısını planlarken burada saklanıp onu beklemesi mi gerekiyor?"

Un Drallag'ın burun delikleri alevleniyor ama bakışlarını haritadan ayırmıyor. Kraliçe ise bakışlarını bana doğru sürüklüyor.

"Haklısın," diyor. "Kuzey'in bir lidere ihtiyacı var. Gidecek kişi sen olmalısın. Ne de olsa sen onların tanrısı ve eski generalisin. Halkın bunun bir söylenti ya da oyun olmadığını anlamalı. Topraklarına zaten bir kez sızıldığını ve Thamaos'un bunu tekrar yapacağını kavramaları gerekiyor. Onun dirilişi, bir zamanlar sahip oldukları tarafsızlığı kaybettikleri anlamına geliyor. Sadece bu kutsal topraklar ve içindeki tüm büyüler üzerinde değil, tüm Tiressian imparatorluğu üzerinde de intikam, hâkimiyet ve güç isteyecektir. Bildiği tek varoluş bu."

Sözlerine kaşlarımı çatıyorum. General, kendim için asla kullanmadığım bir terimdir. Bu tarihçilerin işi. Ben lider değilim. Hiç olmadım. Ben bir kurdun hislerine sahip bir savaşçıyım. Sürümü her zaman küçük ve yakın tuttum. Kara Savaşları sırasında, özellikle Colden Moeshka gibi insanları ordumun saflarına yerleştirdim, liderlik *edebilecek* insanları. Benim işim öğretmekti. Eğitmek. Hazırlamak. Strateji oluşturmak.

Ellerimi masanın kenarına dayadığımda ensemde kızgınlık hissi beliriyor. Bu hareket beni hâlâ Fia'nın küçük boyuyla göz hizasına getirmiyor. Zekâ, kurnazlık, eski büyü ve uzun zaman önce damarlarına yerleştirdiğim öfkeli ateşle dolu küçücük bir şey o.

"Beni dinlemeyecekler." Sert konuşuyorum. İşaret ederek. "Thibault gitmeli. O onların tahsildarı." Zahira'yı işaret ediyorum. "Belki kaptan da onunla gidebilir. Çünkü Malgros'a gidip ölümden döndüğümü ilan edersem kimse buna inanmaz."

"O zaman *kanıtla*." Fia benim duruşumu yansıtarak parmaklarını masanın Summerland tarafında birleştirdi. "Neler yapabileceğini biliyorum. O yüzden onlara kim olduğunu göster."

Alay ediyorum ve başımı sallıyorum. "Bugün Kardeşlik'in büyülü kalkan duvarıyla karşılaştığımda gücümün beni yarı yolda bıraktığını hatırlatmama gerek var mı? Ben

henüz kendim değilim."

Hikayede atladığım daha çok detay var. Thibault'u bu saraya geri getirmek için nasıl uğraştığım gibi. Yorgunum sanırım. Ben yoruldum. Bir tanrı. *Biz yorulmayız.* İnsan bedenimizi dinlendirmek için kendimizi zorlamalıyız. Yemek yemeye zorlamalıyız. Umursamadığım tek temel fiziksel ihtiyaç, çok daha farklı bir iştah türüdür.

Karşı konulmaz ve şehvetli olanını oldukça sevdim.

Bir yanıt arıyorum ve buluyorum. "Tanrı olduğunu ilan eden bir büyücü görecekler. Bu, her gece tavernalarından çıkan sarhoşlarla uğraştıklarını hayal ettiğim şeyden farklı değil."

Thibault sonunda başını kaldırır. "Neri ve ben gideceğiz, Fia. Birlikte. Eminim Zahira ve Callan da sevdiklerini görmek için gitmek istiyorlardır. Amiral Rooke artık yok." Gözleri bana kayıyor, o hainin ölümü için alacağım ilk ve tek takdir, eminim. "Ve Vexx de öldüğüne göre," diye devam ediyor, şüphesiz kadınını düşünürken boğazındaki düğüm sallanıyor. "Herkesi güvende bulacağımızı ve Malgros'ta çok fazla muhalefetle karşılaşmayacağımızı ummak zorundayım, eğer varsa."

Thibault'ya ters ters bakmaktan kendimi alamıyorum, o da bana ters ters bakıyor. İçindeki kopacak kadar sıkı gerilimi kimsenin hissetmesini istemiyor ama ben sanki kendimmişim gibi hissediyorum.

"Dün gece hiç yaşanmamış gibi bu toprakları terk edip kuzeye gideceğine inanmayan tek kişi ben değilimdir herhalde," diyorum onu kırılma noktasına doğru itmeye kararlı bir şekilde. "İdeal senaryo bu, ama hepimiz biliyoruz ki, sevgilin gibi yürümenin bir yolunu bulmaya çalışırken zihnini altüst ediyorsun, oysa başarsan bile onu bulmanın hiçbir yolu yok."

Ellerini iki yanına indiriyor, uzun parmaklarını etli yumruklar halinde kıvırırken vücudu kaskatı kesiliyor ve el becerimin kolaylığı karşısında gülümsememe neden oluyor.

"Yaşayanlar âleminden ölüler âlemine geçtim," diyor, sesi sert, kelimeleri bıçak gibi keskin. "Sadece ruhların bastığı yerlerde yürüdüm. Artık bunu *onun* için yaptığımı biliyorum. *Onu* arıyordum. Sanırım *her zaman* onu arıyordum, zihnim anlamasa bile. Hareketlerim için başka bir nedene bağlansa bile. Çünkü ruhum biliyordu. Onu vadide bulacağımı biliyordu ve ben de oraya gittim. Eninde sonunda vadide bir cadı olacağını biliyordu ve ben de cadıları aldım. Bu parçam, o büyüyüp bir zamanlar tanıdığım kadına daha çok benzeyene kadar onu tanımadı, orada gece ve ateşle çevrili, gözlerinde öfke ve

Elinde tırpan vardı. Bir parçam o gece Silver Hollow'da onun için *ölebilirdi*. Onu korumak ve güvende tutmak için her şeyi yapardı. Prens ve Gölge Dünya'nın pençesinden kurtulup bana dönmesine yardım etti. Ne *cüretle* bana onu bulamayacağımı söylersin? Herhangi bir şeyin beni ondan uzak tutacağını düşünmeye nasıl cüret edersin?"

Oda ölüm sessizliğine bürünüyor, o bana olan düşmanlığıyla yanıp tutuşurken herkes hareketsiz kalıyor. Masanın üzerine eğiliyor ve bana öyle bir bakış fırlatıyor ki, eğer o güce sahip olsaydı beni yakardı.

"Üç yüz yıl önce," diye devam ediyor, "Raina'ya duyduğum aşk, gömülü olsa da, benim itici içgüdüm oldu. Bir parçam ne pahasına olursa olsun ölümsüzlüğü aradı, Colden'a karşı duyduğum suçluluk duygusuyla maskelenmiş bir ihtiyaçtı bu, öyle ki *ölüm* bile bir sınır olamadı. Bu yüzden zamanın da yoluma çıkmayacağını söylediğimde bana inanın. Henüz olmadı." Etrafındaki hava öfke ve güçle titreşiyor. "Kendinden başka biriyle ilgilenebilseydin, böyle şeyleri anlardın. Ama aşk kalpsizler için değildir, değil mi? Şimdi bir erkek gibi dolaşıyor olabilirsin ama sevmenin ya da sevilmenin ne olduğunu asla bilemeyecek bencil bir tanrıdan başka bir şey değilsin. Halkım için doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Hissettiğim acı, endişe ve kayıp her şeyi tüketiyor. Ama Malgros'a gideceğim. Vatandaşlara kim olduğunuzu söyleyeceğim ve onları çatışmaya hazırlanmaları gerektiğine ikna edeceğim. Ama o zamandan önce Raina'ya ulaşmanın bir yolunu bulursam, ortadan kaybolacağıma inanabilirsiniz."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Garip bir şekilde bunu takdire şayan buluyorum Un Drallag. Çünkü Moeshka'nın prensini kurtarmak için kaçtığı gibi, kadınını kurtarmak için halkını terk etmeye istekli olman bana o kadar da mükemmel olmadığını söylüyor." Ağzımın kenarını kıvırıyorum. "Çünkü Raina Bloodgood'u kurtaracak olsan bu kırık kıtanın yanmasına izin verirdin. Aşkla birlikte gelen saplantıyı anlamak için aşkı bilmeme gerek yok."

Karşılık olarak hiçbir şey söylemiyor çünkü söyleyemiyor.

Çünkü ben haklıyım.

"Şimdi," diyorum, sanki konuşmanın kontrolünü yeniden ele geçirmişim gibi hissederek. "Eğer seninle kuzeye gelmemi istiyorsan, kibarca iste."

"Siktir git," diye homurdanıyor ama yüzündeki öfke azalıyor. Onun yerine, yanımdan geçerken ukala bir sırıtış oluşuyor.

Onu görmeden ya da duymadan önce kokusunu alıyorum. Benim küçük diktatörüm.

"Alexus'la gidiyoruz," diyor Nephele arkamdan. Benim gibi masanın üzerine eğilmişken doğruluyorum ve omzumun üzerinden açık kapılara doğru bir bakış atıyorum. Hel yanında, cilalı taş zeminde topallayarak ilerliyor ve Hel Rhonin'e katılırken benden birkaç santim ötede duruyor.

"Birileri kötü bir kız gibi davranıyor," diyorum sesimi ikimizin arasında alçak tutarak.

"Alışsan iyi olur," diye cevap veriyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bedenimle yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarmak için yeterli zamanım olmadı. Çöl güneşinin tadını çıkaramadım, ışınlarının sıcaklığını tenimde hissedemedim. Lezzetli hiçbir şey tatmadım ve dağda Nephele'yle geçirdiğim o birkaç çöküş anının dışında, zevk veren hiçbir şey koklamadım, sinir uçlarımın daha fazlasını arzulamasına neden olan hiçbir şeye dokunmadım.

Ama şimdi, Thibault'nun saplantısını ve takıntısını itiraf etmek istediğimden daha iyi anlayabileceğim fikrine rıza gösteriyorum. Çünkü Nephele'nin yanında durup onu bir kez daha koklarken, bacaklarının arasındaki pembe miskten, nemli saçlarını koklayan lavanta ve leylaktan, derisinin altında titreşen kandan, tuniğinin yakasının altında iz bırakan o parıltılı cadı işaretlerinde yaşayan büyüden neredeyse sarhoş hissediyorum.

Bu beni tek bir şey için aç bırakıyor.

Onu. Dilimi, parmaklarımı, sikimi onun tatlı sıcaklığının derinliklerine gömdüğümde yatağımda çıplak ve kıvranıyor.

Bu düşünce ağzımı sulandırıyor, diş etlerim dişlerimi serbest bırakmak için ağrıyor, daha vahşi tarafımın istemsiz bir tepkisi, özgür bırakmak için sabırsızlandığım bir tarafım. Ama başka bir şey daha var. Tanımlayamadığım bir ihtiyaç. Sanırım bir ruh olarak üç yüz yıllık zorunlu bekârlık ve asla sahip olamayacağımı düşündüğüm yaşayan bir kadını arzuladığım neredeyse on yıl, istediğimi elde edene kadar doyurulmayacak bir acı bıraktı bende.

Tamir edilemeyecek kadar berbat etmediysem. *Eğer* Asha'nın takıntı haline getirdiği ve benim hiç önemsemediğim lanet beni özlemini çektiğim her şeyden mahrum *bırakmazsa*.

Nephele güzel yüzünü benimkine doğru eğiyor. Bu kadar yakından, yakın zamanda döktüğü gözyaşlarının tuz kokusunu alabiliyorum. Büyünün etkilerini gözlerinin altındaki çukurlarda da görebiliyorum ama o gayet soğukkanlıymış gibi davranıyor ve bakışlarımı hiç çekinmeden karşılıyor.

"Alexus'un Kuzey Tanrısı'ndan yardım istemesine gerek yok," diye azarlıyor. "Bu yüzden tekrar hava soluyorsun, yoksa bu kadar çabuk mu unuttun? Senin amacın gerektiğinde bize yardım etmek. Eğer Alexus

Thibault birlikte kuzeye yolculuk edeceğimizi söylüyorsa, o zaman birlikte kuzeye yolculuk ederiz."

Yüzünü benden çeviriyor ve masanın karşısındaki Un Drallag'a bakıyor.

"Biz," diyor, kendisi, Zahira ve benim aramda bir işaret yaparak. "*Biz* değil.*"* Dördümüzün arasına bir dörtgen çiziyor.

Nephele önündeki sandalyenin arkalığını kavrıyor, soluk parmak eklemleri pembeleşiyor. "Kurt *benim* sorumluluğum altında," diye meydan okuyor. "O nereye giderse ben de oraya giderim. Bu çok uzun bir süre değişmeyecek. Ama bunun ötesinde, burada kalacağımı ve halkıma yardım etmek için *seninle* gelmeyeceğimi düşünüyorsan, o zaman tüm o uçuşlar kafana girmiş demektir dostum. Çünkü ben eve, Winterhold'a gidiyorum. Mümkün olan herkesi hazırlamak için."

"Ben durumu anlayana kadar, Nephele, burada daha güvendesin," diye savunuyor. "Fia'nın koruması altındasın. Kuzey'de artık böyle bir güvenlik yok. Savaş çıktığında Gözcüler kıyıda ellerinden geleni yapacaktır ama biz sayıca ve güç olarak çok daha küçüğüz ve kapsayacak geniş bir toprak kütlemiz var." Bir sonraki sözleri kesinmiş gibi iki parmağını masaya vuruyor. "En azından şimdilik, seni *burada* istiyorum."

Nephele'nin soğuk gözleri meydan okuma ve o anın sıcaklığıyla parlıyor. "Ben. Umursamıyorum. Umursamıyorum. Kuzey'in toplayabileceğimiz tüm Cadı Yürüyenlere ihtiyacı olduğu gerçeği tam da bu yüzden gitmem gerektiğini gösteriyor. Ben bizim tarafımızdaki en güçlü cadılardan biriyim."

"Tabii Fia'nın bahsettiği *kandaki lanet* gerçek değilse," diyor, bana bakarken gözleri alev alev yanıyor. "Neri'nin bencilce senin üzerinde hoş karşıladığı lanet. Bunun nelere yol açabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Her ne kadar doğru olsa da, bu yorumu için onu sözlü olarak deşmek istiyorum. Ama bunun yerine dilimi ısırıyorum. Benim için gerçekten düşünülemez bir şey. Nephele'nin üzgün olduğunu hissedebiliyorum ve bu onun savaşı. Onun savaşmasına izin vermeliyim.

"Bir yük olacağımdan mı endişeleniyorsun?" diye soruyor, kalbine hafifçe dokunurken sözlerini acı kaplıyor.

Kaşları çatılır. "Hayır, tabii ki hayır. Bakıma ya da ilgiye ihtiyaç duyacağından ve bunu sağlayamayacağımdan endişeleniyorum. Seni pek çok şeyden koruyabilirim Nephele, ama hakkında hiçbir şey bilmediğim *bu topraklardan* gelen bir lanetten?"

"Kurt, onu ölümden döndürürsem bunun sonuçları olabileceği konusunda beni uyardı," diyerek açıkça ortamı yumuşatmaya çalışıyor. "Ve ben yine de anlaşmayı kabul ettim. Eğer bir lanet varsa, korkarım ki bu laneti o ve ben birlikte taşımalıyız. Kutsal yasayı çiğnedik. Ne o, ne de ben. *Biz*.

Dediğim gibi, o nereye giderse ben de oraya giderim. Ama bu bir zorunluluk olmasaydı bile burada kalıp saklanamazdım. Beni bundan daha iyi tanırsınız."

Thibault'nun yüzündeki gölgelerde endişe ve korku belirgindir. "Biliyorum. Ama onu da seni de kaybedemem *ve* kaybetmeyeceğim."

Ağır bir nefes bırakıyor, bakışları niyetli. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama lütfen onu kaybeden tek kişinin sen olmadığını fark et. Korkan ve acı çeken tek kişi sen değilsin."

Thibault'nun ateşi yavaş da olsa gözle görülür bir şekilde kaynıyor, ancak her şeyden bitkin görünüyor. Sürekli ıstırap ve sefalet arasında kalan bir adam gibi. İyi seçenekleri olmayan bir adam.

"Raina geri dönüş yolunu bulacaktır," diyor Hel bir süre sonra. "Ve eğer Thamaos'u ve onun planladığı her şeyi planlamak yerine onun hasretiyle yanıp tutuştuysak hepimizin canına okuyacak."

"Kesinlikle katılıyorum." Fleurie Thibault'ya bakarken koyu kızıl saçlarını omzundan itiyor ve elini bileğine doluyor. "Benim tanıdığım Raina bir savaşçıydı. Onu kurtarmak için sana ihtiyacı olduğunu düşünme. Geçmiş çoktan yaşandı ve bildiğim kadarıyla şu anda karşımda duran Alexus Thibault hiç orada olmadı. Belki de ciddi bir şey yapmadan önce onunla ilgili anılarınızı ortaya çıkarmayı denemeliyiz, böylece onun yerine gittiği geceyi hatırlayabilirsiniz. Bu çok fazla endişeyi hafifletebilir."

"Daha önce hiç istemediğini biliyorum ama Hafıza Avcısı'nı ziyaret edebilirsin," diyor Nephele. Sesi biraz daha yumuşuyor, dudaklarından küçük bir kahkaha dökülürken gök mavisi gözleri biraz tedirginleşiyor. "Seninle gelmem gerekebilir."

Ondan Thibault'ya ve tekrar geriye, aralarındaki hasara bakıyorum. Sanki bir insan hayatını, hatta herhangi bir hayatı gerçek kılan şey hafıza değilmiş gibi tüm bu zihinlerle oynanıyor. Thamaos söz konusu olduğunda bu tür vahşetler beklenirdi. Ama Nephele'nin ailesi? Ne tür bir anne ya da baba çocuğunun hafızasını yok eder? Ve nasıl? Neyi saklamaya çalışıyorlardı?

Thibault, "Malgros'a vardığımızda Ingrid'i görmeyi düşündüm," diye yanıtlıyor.

Rhonin parmağını Northland Break'in doğu kıyı şeridi boyunca gezdirirken konuyu değiştirerek, "Sadece bir fikir," dedi. "Birinin küçük bir grup alıp Mondulak Sıradağları yakınlarındaki köylere gitmesi gerekecek. O engebeli araziye aşina biri. Tehlikelidir."

Thibault, "O bölgeden birkaç kez geçtim, bu yüzden ben olmalıyım," diyor. "Ve muhtemelen Keth ve Jaega, çünkü orası onların evi. Bu da bazılarınızın vadidekilerin ve Winterhold'dakilerin uyarıldığından emin olması gerektiği anlamına geliyor."

"Bunu bana ve kurda bırak." Nephele parmak uçlarını masaya bastırarak omuzlarını güçlü tutuyor. "Bizi konumlar arasında eleyerek hızlı ve olaysız bir yolculuk olacak."

Bu sözleri arkadaşını rahatlatmak için söylüyor ama bana bakışı bana güvendiğini gösteren bir işaret değil. Tam tersi. Ama bu sefer tartışmıyor.

Fia doğrulur. "Güzel. Anlaştık gibi görünüyor. Şimdi Nicolas Castalan'la temasa g e ç m e m i z gerekiyor."

Nephele kaşlarını çatar ve başını sallar. "Kim?"

Thibault, "Batı Sürüklenmeleri'nin en yeni amirali," diye yanıtlıyor.

"Son birkaç yıldır batıdaki su yollarının güvenliğini sağlamakta mükemmel bir iş çıkardı," diye ekliyor Fia, "Itunnan ve Malgros arasındaki Malor Denizi'ni güçlendirmek için onun yardımına ihtiyacımız olacak. Ama Thamaos'un nasıl saldıracağını bilemeyiz."

"Gemiyle olmadığına dair taşaklarımla bahse girerim," diye karşı çıkıyorum. "Quezira Nether Reaches kokuyordu. Thamaos belli ki ölümü beraberinde geri getirmenin bir yolunu bulmuş. Yine de onları kullanabilir mi bilmiyorum. Bu, insan dünyasını ölüleri kullanarak onlara zarar verebilecek tanrılardan korumak için tanrılar olarak gücümüzün bir sınırı olmuştur."

"Ama Elias yapabilir," diye araya giriyor Fleurie. "Zamanımızın en ünlü büyücülerinden biri olan Garujo tarafından büyücülük konusunda eğitildi." Un Drallag'a bakıyor ama tanıdığına dair bir titreşim yok.

"Denizde ve kıyı boyunca Summerland ve Northland savunmalarına bulaşan bir wraith lejyonu savaşın gidişatını oldukça hızlı bir şekilde değiştirebilir," diyorum.

Thibault parmağını kaldırarak, "Prens bunlardan *birini* kullanabiliyor," diye ekliyor. "Yaptığını gördüğümüz tek şey bu. Kutsal olmayan ruhlardan oluşan bir orduyu kontrol etmek tamamen farklı bir görev."

"Muhtemelen bu sırada prensi öldürecek bir şey," diyor Fia. Bir süre sonra ekliyor, "Ama böyle bir şeyin düşüncesi bile -hortlakların Yazlık Muhafızlar ve Kuzey Ülkesi Nöbetçileri'nin üyelerine sahip olması- dehşet verici. Ön hatlarımıza kolayca sızabilirler."

"Nicolas Castalan'ın denizcilerini hazırlayabilmesi için bunun bir olasılık olduğunu bilmesi gerekiyor," diyorum kraliçeye. "Bir tanrı ile savaşta, özellikle de

Yeraltı dünyasıyla dostluk kurmak için hiçbir şeyi göz ardı edemezsiniz."

"Bunu yapabilirim." Zahira gözlerini haritaya çeviriyor. "Önce karımı kontrol etmek için Malgros'a gitmek istiyorum, ancak daha sonra o ve ben Drifts'e yolculuk edebiliriz." Eşi kurtulduğu için kendinden emin bir şekilde konuşuyor ama batıdaki takımadaların dağınıklığına dokunurken yüzü tedirginlikle geriliyor. "Bu sularda onlarca kez dolaştım ve Nicolas'ı tanıyorum. Yaz ve benim orada dahil olamayacağımız kadar çok arkadaşımız ve tanıdığımız var. Bizi dinleyeceklerdir." Fia ve Thibault'ya bakıyor. "Henüz dikkate alınmadıysa, Persei, Mapor ve Omalli'deki yetkililere de haber göndermek akıllıca olacaktır."

"Çoktan planlandı," diyor Fia. "Batı limanlarıyla ticaret yaparak hayatta kalıyorlar. Yardım teklif etmek onların yararına. O ülkelerin her birinin liderlerini tanıyan elçilerim var. Sadece Thamaos tamamen restore edilmeden önce onları oraya götürmem gerekiyor."

"Kimsenin bahsetmediği başka olası müttefikler de var," diyor Rhonin, Fleurie'ye kaşlarını kaldırarak. "Hâlâ saklanarak yaşayan ölümsüz tanrıseverler var. Eğer onları bulup Thamaos'u durdurmamıza yardım etmeye ikna edebilirsek, kesinlikle üstünlüğü ele geçirebiliriz. Prens bölgeleri dünyadan kopuk tutuyor. İnsanları bu şekilde manipüle etmek daha kolay. Ancak bu durum Doğu'nun erzak ve yiyecek ikmali yapma kabiliyetini kısıtlıyor ve savunmayı destekleyecek yabancı dostları olmadığı anlamına geliyor. Neri haklıysa ve sonunda halkımızın derilerini giyen hortlaklarla savaşacaksak bunun bir önemi olmayabilir. Ama eğer bu Thamaos'un gerçekleştiremeyeceği bir kâbussa, o zaman filolarını yıpratabilir ve hatta Min-Thuret'in içinde yılanın kafasını kesebileceğimiz bir yol bulabiliriz. Ne de olsa Neri ve Fleurie elimizde."

"Evet ama dikkatli olmalı ve onları tuzağa düşürmemeliyiz," diye ekliyor Thibault. "Onları düşmana kaptıramayız."

"Doğru." Casus dikkatini tekrar Fleurie'ye çevirir. "Babanın tam gücüne dönmesi için ne kadar zamana ihtiyacı olacağını düşünüyorsun?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Bunu söylemem mümkün değil. İyileşmem birkaç haftamı aldı ama ölmemiştim ve ruhum bu alemdeydi ve bozulmamıştı. İçimdeki insanlık muhtemelen süreci yavaşlattı, bu yüzden en fazla, eğer bir zaman aralığı arıyorsanız, bir ya da iki aydan daha uzun bir süre beklemezdim. Bunu bilmek imkânsız."

Thibault parmağını haritada Min- Thuret'nin şakağını işaretleyen yerin üzerinde gezdiriyor. "Bütün olmadan önce zarar veremeyeceği anlamına gelmez.

tekrar."

"O zaman çabuk hareket etmeliyiz," diyor Hel. "Fleurie istekliyse, Rhonin ve ben onunla birlikte diğer vaftizlikleri aramaya gideceğiz. Eğer onu yeterince yaklaştırabilirsek onları hissedebilir ve Rhonin de nerede olduklarına dair tüm kitapları okudu."

Nephele eğilip masanın üzerinden arkadaşına bakıyor. "Hel, babandan ne haber? Ve Saira?"

Kız sadece başını sallar. İri kahverengi gözleri cam gibi, kaşları öyle gergin ki bir kırışıklık oluşuyor. "Henüz onlarla yüzleşemem," diye cevap veriyor. "Finn'le ilgili haberleri veremem. Yapamam işte. Babam beni affetmeyecek ve Kuzey için savaşmamı engellemeye çalışacak. Şu anda bu savaşı kaldırabilecek durumda değilim." Sesi dalgalanıyor, kelimeleri öfke ve kalp kırıklığıyla oyulmuş. "Hareket etmeye devam etmeliyim. Yardım etmeye. *Nefes almalıyım*."

Rhonin Hel'in ensesini kavrıyor, başparmağı çenesinin keskin çizgisini okşuyor ve şakağını öpmek için eğiliyor. "Sorun yok," diyor usulca.

Fleurie parmaklarını masaya v u r a r a k bir-iki kez vurana kadar odayı sessizlik kaplar. Ses, genç demircinin ölümünden bahsedilmesiyle oluşmaya başlayan kasvetli havayı çabucak dağıtıyor.

"Kulağa harika geliyor," diyor, ancak Thibault'ya bakışından onun yanından bir daha ayrılmak istemediği anlaşılıyor. "Bu araştırmanın değerli bir çaba olduğuna katılıyorum ve bana eşlik ederseniz çok memnun olurum."

Thibault önce Fleurie'ye, sonra bana bakıyor. Bakışlarımla her karşılaştığında gözleri kinle kararıyor. "Hızlı seyahate ihtiyacımız var. Fleurie Hel ve Rhonin'i dünyanın dört bir yanına taşırken, siz de geri kalanımızı gideceğimiz yere götürmek zorundasınız. Beni hanginizin götüreceği umurumda değil ama yola çıkmadan önce Itunnan'ı ziyaret etmem gerekiyor. Terrowin'in gemisi hâlâ oradaysa, onunla ilgilenmem gereken bir işim var. Daha sonra gideceğimiz yerlere doğru yola çıkabiliriz."

Dişlerimi sıkıyorum. O lanet günlüklere bir şeyler karalayıp çiziktirirken kaç kez onun gözlerinin içinden izledim? Bunun için geri döndüğünden hiç şüphem yok. Ama beni asıl çileden çıkaran, yanımdaki güzel bayan yerine emirleri eski esirimin veriyor olması. Daha da kötüsü, bugün erken saatlerde olanlara bakılırsa, emredilmiş olsun ya da olmasın, kimseyi hiçbir yerde eleyemeyebilirim.

"Peki," diyorum, tanrısal kıçımın bir aptal gibi başarısızlığa uğramamasını umarak. "Önce kendimi toparlamak için bir güne ihtiyacım var."

Fleurie anlayış ve onay içinde başını sallar. "Ben de."

Thibault iki elini de pantolonunun ceplerine sokar ve herkesin gözlerinin içine bakar. "Bu kadar o zaman. Karnınızı doyurun, biraz dinlenin ve vedalaşın. Çünkü yarın sabah yollarımız ayrılacak gibi görünüyor."

OceanofPDF.com

II

OceanofPDF.com

A N E Y E F OR A N E Y E

OceanofPDF.com

9



OceanofPDF.com

NEPHELE

Akşamları herkesle birlikte alt katta, Zahira'nın sarayda dolaşırken bulduğu kitaplarla dolu rahat bir çalışma odasında kalıyorum. Fia mutfağa çeşitli etler, peynirler ve meyvelerden oluşan tepsiler göndermiş olsa da ben hâlâ yemek yemek istemedim ve bu sefer tek ben değilim. Süslü yaldızlı tabaklara yerleştirilmiş yemekler, odanın ortasında, yukarıdaki gözlemevi kubbesinden yıldız ışıklarının süzüldüğü uzun, yuvarlak bir masanın üzerinde duruyor. Neredeyse hiç dokunulmamış, ama dokuzumuz birkaç saat içinde sarayın kırmızı şarabından altı şişe tükettik, bu çabanın çoğu bana ait.

Bir kadehi daha ağzına kadar doldururken, artık dostum dediğim bu insanlara şöyle bir göz gezdiriyorum. Zahira ve Rhonin küçük bir masanın üzerinde durmuş, duvardan sarkan pirinç kandilin ışığı altında eski bir harita kitabını inceliyorlar. Callan ve Hel kemerli pencerenin yanında hassas bir anı paylaşırken, Keth ve Jaega yakınlardaki bir okuma bankında oturmuş, Callan'ın bilgece tavsiyelerini dinliyorlar. Odanın karşısında Alexus ve Fleurie var. Koyu sarı kadife bir divanda birbirlerine yakın oturuyorlar, Fleurie Raina ve Elias hakkında hikâyeler anlatıyor.

Bir süre kız kardeşimin Ghent'li Alexi'ye onunla konuşabilmek için nasıl işaret dilini öğrettiğini dinledim; bu bilgi, Alexus'un ona öğretmeye karar verdiğimde dili hızla öğrenmesini daha anlaşılır kılıyordu. Bu becerinin anısı kız kardeşime dair tüm hatıralarla birlikte çalınmış olabilirdi ama zihin büyüleyici bir şeydir ve bedenin de kendine ait bir tür hafızası vardır.

Raina'nın geçmişte zor olsa da mutlu anlar yaşadığını duymak ruhumu rahatlatsa da, bir adım geri çekilip

Alexus ve Fleurie'nin konuşma zamanı. Alexus'un hayatının o kayıp yılını tek başına dinlemeye ihtiyacı var. Hazır olduğunda benimle paylaşacaktır.

Gizlice çalışma odasından çıkıp topallayarak üst kata çıkıyorum. Bütün gün kalbimi ve zihnimi kemiren Colden ve Raina için duyduğum endişe, şarap ve Fleurie'nin kız kardeşim ve Elias Gherahn adında iyi bir adamla ilgili anlattığı hikâyeler sayesinde biraz yatıştı. Ama odalarımıza giden koridorun sahanlığına ulaştığımda başka bir endişeyle karşı karşıyayım. Ayak bileğim zonkluyor. Şişliğin baskısı botumun yanlarına sıkıca bastırıyor. Kapıma varmak için biraz yürümem ve sonra biraz dinlenmem gerekiyor.

İçeri girdiğimde ayağımı botumdan çıkarıp soyunuyorum ve koyu yeşil ipekten yapılmış uyku önlüğümü giymekten mutluluk duyuyorum. Daha önce kompres için buz koyduğum bakır kutu yatağımın yanında duruyor. Artık içinde soğuk sudan başka bir şey yok. Yine de kırılan ayak bileğimi bir süre ıslatıyorum.

Tam ışıkları söndürüp yatağa girmeye ve şarabımı bitirmeye hazırken, kapım hafifçe çalınıyor. İçimden bir iniltiyle bornozumu çekiştiriyorum ve diğer tarafta Hel ya da Alexus'u görmeyi umarak cevap veriyorum. Onun yerine uzun boylu, kurt gibi bir tanrının bana baktığını görüyorum.

Neri kapı aralığında eğilmiş, her santimi dolduruyor. Elleri, beline bol ve düşük sallanan bir çift taba rengi keten pantolonun ceplerine sokulmuş, saçları omuzlarına dökülmüş, kalın, beyaz bukleler acımasız yakışıklı yüzünü çerçeveliyor. Beyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve dikkati kaslı ön kollarına çekiyor.

Ama bu takımın en dikkat dağıtıcı kısmı, gömleğinin düğmelerinin açık olması ve düzgün kaslı gövdesinin zarif bir şeridini ortaya çıkarması; boğazının çukurundan, düşünmeme gerek olmayan bir yere giden koyu renkli saç izine kadar uzanan bir şerit.

Belki de lanet budur. Lanet olası hayatımın geri kalanında ondan nefret ederken fiziksel güzelliğine hayran olmak zorundayım.

Hemen zihinsel korumalarımı kontrol ediyorum, sonra bir elimle kapıyı sıkıca tutup diğer elimle cübbemin yakasını birbirine bastırıyorum, bakışlarımı Neri'nin sırıtan yüzünde tutmak için her türlü çabayı gösteriyorum. "Geç oldu kurt. Ne istiyorsun?"

Yumruğunu göğsüne vururken kaşları çatılıyor, sözlerimden yaralanmış gibi davranıyor. "Hep böyle nefret dolusun. Ateşkes çağrısı yapıyorum çünkü buraya sadece yardım etmek için geldim."

"*Neyle?* Size sıkıntı içinde mi görünüyorum?"

"Sadece yürürken." Başını eğiyor ve bakışlarını yavaşça bedenimden aşağı kaydırıyor. Bornozumu daha da sıkı kavrıyorum ve ayağımı ata binerken yaptığım gibi geriye doğru kaydırıyorum ama ne elbisem ne de bornozum bu kez yaramın kanıtlarını gizleyecek kadar uzun değil. "Seni koridorda duydum," diye devam ediyor. "Yürürken. Duraklayarak. Yürürken. Duruyorsun. Bileğinin yarından önce iyileşmesi gerek."

"Ve sanırım siz *de* bu görev için uygun tanrısınız?"

Omuz silkiyor, hâlâ sırıtıyor. "Ben birçok görev için tanrıyım, bu da dahil. Beni içeri davet edin, bunu kanıtlayayım. Uzun sürmez."

"Eğer gerçek amacınız beni soymaksa bu pek de cesaret verici değil."

Gülüyor ama sesi çabucak kayboluyor ve gözleri muziplikle parlıyor. "Seni soyduğumda, Nephele, birlikte geçireceğimiz zamanın aceleye gelmeyeceğinden emin olabilirsin."

Sözleri midemin sıkışmasına neden oluyor ama sinirli bir nefes veriyorum. "Bak, çok yorgunum ve beni bekleyen bir kadeh şarabım var. Bu gece senin oyunlarını oynayacak havada değilim." Kapıyı kapatmak için hareket ediyorum.

Neri, eğilmiş duruşunu bozmadan, deri kayışlı ayağını kapının alt kısmına sıkıştırarak ve o kaslı kollarından birini üst kısmına dayayarak girişimimi engelliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Havamda değilim."

"Oyun yok," diye söz veriyor. "Oturup şarabını içebilirsin, ben de o sinir bozucu ağrıdan kurtulurum. Bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın. Daha iyi bir anlaşma isteyemezsin." Kaşlarını sallıyor. "Hizmetinizde bir tanrı var. Kullan beni."

Gözlerimi kısarken şüphe içimde geziniyor. "Bir şey denemeyeceğini nereden bileyim?"

Kıkırdıyor. "Yapma, çünkü muhtemelen yapacağım ve muhtemelen beni mektup açacağıyla tehdit ettiğin geceki gibi durmamı ve dışarı çıkmamı söyleyeceksin. Ama o eğlenceye başlamadan önce acını dindireceğim, böylece yol arkadaşım yaralanmayacak."

Daha iyisini biliyorum, ama acı çekmekten yoruldum ve dahası, kendimi onun tanrısal yeteneklerini merak ederken buldum, birkaç dakika düşündükten sonra kenara çekildim ve girmesi için kapıyı açtım.

Kapının çerçevesini itip eşikten geçiyor ve geçerken şeytan gibi sırıtıyor. "Şu haline bak, gece geç saatte aç bir kurdun yatak odana girmesine izin veriyorsun. Yaramaz kız."

Kararımdan çoktan pişman olmuş bir halde kapıyı kapatıyorum ve şarap kadehimin beklediği komodine doğru uzanıyorum. "Hadi şu işi bitirelim. Ne oldu?

ne anlama geliyor?"

Neri tuvalet masamdaki tabureyi kapıyor ve yakındaki bir sandalyeyi işaret ediyor. "Otur, sana göstereyim."

Çok fazla şarap içtim çünkü aksi takdirde bir sonraki yapacağım şeyi, yani ona itaat etmeyi asla yapmazdım.

Ben minderli, süslü sandalyeye yerleştikten sonra tabureyi önüme koyuyor ve dizlerini iki yana açarak oturuyor. İçimde kendini göstermekle tehdit eden eğlenceyi yatıştırmak için çenemin içini ısırıyorum. O çok... *büyük*. Pirinç ayaklı, çiçek döşemeli küçük bir taburenin üzerine tünemiş bu tanrı canavarı.

Eğilip iri ellerinden birini bileğimin arkasına doluyor, diğeriyle topuğumu kavrıyor. Ayağımı dikkatlice kaldırıp elindeki ağırlığı desteklerken bile çıplak tenime dokunuşuyla kaskatı kesiliyorum.

Keskin bir gözle, oldukça geniş olan şişliği inceliyor, dokuları ve kemiği palpe ediyor ve ayağımı hafifçe çeviriyor. Elleri sıcak ve nazik olsa da, her manipülasyonda irkiliyorum, tepkilerimi dikkatli bakışlarla not ediyor. Yine de devam etmesine izin veriyorum, çünkü garip bir şekilde ne yaptığını biliyor gibi görünüyor.

"Çoğunlukla iltihaplanma," diye açıkladı sonunda. "Muhtemelen yırtılmış bağlar ve gerilmiş kaslar, ama kız kardeşiniz kemiği onardı. Görünüşe göre geri kalanıyla ilgilenecek zamanı olmamış, ki bu anlaşılabilir bir durum. Şifacılar genellikle içten dışa doğru çalışırlar. Yine de benim için kolay bir tamir."

"Nasıl? Bir tanrı için iyileşmek nasıl bir şey?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, bu kadar hevesli göründüğüm için sessizce kendimi azarlıyorum. Yine şarabı suçluyorum.

İri parmakları ayak bileğimin arkasını uzun darbelerle ovmaya başlıyor, tendon boyunca aşağı yukarı inip çıkıyor, dokunuşundaki hüner ve hassasiyet hâlâ biraz şaşırtıcı.

"Bunun hırsızlıktan çok iyileşme olduğunu söyleyemem. İltihabı absorbe edebilirim." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve sesinin biraz daha yumuşadığına yemin edebilirim. "Ben de senin acını alabilirim."

Ayağımı çekmeye başlıyorum ama o güçlü elini bacağımdan yukarı kaydırıyor ve dizimin arkasını kavrayarak beni durduruyor. "İnatçı olma. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Eminim bana o kadar dayanabilirsin."

"İnatçılık etmiyorum," diye açıklıyorum, kalbim onun kavrayışının sıcaklığı ve sertliği karşısında aniden daha hızlı atmaya başlıyor. İstediğim kadar çabuk olmasa da düşüncelerime yeniden odaklanıyorum. "Sadece

neden beni bu kadar zor durumda bırakmak istediğini anlamıyorum.

Birinin acısı. Gün ışıyınca bizi Yazlık Diyar'da elemesi gereken sensin, yani bütün olması gereken sensin."

"*Kimsenin* acısını almayacağım." Elini tekrar ayak bileğime doğru kaydırıyor ve daha önce yaptığı aynı hassas hareketlere başlıyor. "Ben *senin* acını alıyorum. Benim için bir fark var. Ayrıca bu küçük hasar tüm vücuduma yayılacak. Ne olursa olsun bununla başa çıkmak benim için çok daha kolay ama dağıldığı için daha da kolay. Ayrıca bir kar fırtınasını elemek ya da çağırmak için güç kullanmak gibi yorucu değil. Farkına bile varmayacağım."

"Beni bir lanetten kurtarabilir misin?" Gözlerimin içine bakamıyormuş gibi, ayak bileğime dönmeden önce bakışlarının sertleşmesini izlemek için açıkça soruyorum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Ama fırsat çıkarsa, deneyeceğime dair size söz verebilirim."

O şefkatle masaj yaparken ben de şarap kadehimi birkaç kez kaldırıyorum. Onun nazik olmasına ihtiyacım yok. Kendine hizmet eden, kibirli ve zalim olmasına ihtiyacım var, tarihin bana onun hakkında söylediği her şeye. Ve bana bu şekilde dokunurken -acımı alırken- inandığımdan daha da kötü olmasına ihtiyacım var. Çünkü erkekler söz konusu olduğunda sahip olduğum tüm zayıflıkların en büyük temsilcisi olmasından korkuyorum. İyilik sadece işleri daha da kötüleştirir.

Derin bir nefes alarak kendime onun kim olduğunu hatırlatıyorum ama ne kadar çabalasam da bu gece ona karşı herhangi bir nefret besleyemiyorum. Şu anda olmaz. Bunun yerine, boş bardağımı bir kenara bırakıp başımı arkaya yaslıyorum ve ayak bileğimdeki sıkı ağrı ve son birkaç günün ağırlığı beni terk ederken rahatlıyorum.

Bir süre sonra "Bunu iyi hissettirmemden nefret ediyorsun, değil mi?" diyor.

Şarap damarlarımdan yavaşça akıyor, öyle ki ona bakmak için başımı bile kaldıramıyorum. "Evet."

"Nedenini sorardım ama seni başka şekillerde de iyi hissettirebileceğimi biliyorsun da ondan."

Şimdi, biraz sallantılı da olsa başımı kaldırıyorum. "Herkes beni başka şekillerde iyi hissettirebilir. Sen özel değilsin kurt."

Gülümsüyor, hâlâ çalışıyor. Gözlerimin önünde şişliğin indiğini görebiliyorum. Ya öyle ya da aç karnına içtiğim tüm şaraplar tamamen ve gerçekten etkisini gösterdi.

"Eminim bana verdiğin değerden daha özelimdir," diye karşı çıkıyor, gözlerindeki o muzip ışıltı geri dönüyor. "Bir tanrının sikinin seks sırasında nasıl olduğunu merak etmiyor musun?"

Pekala, şarap *yüzünden*. Belli ki biraz sarhoşum çünkü artık ağrısız olan ayağımla suratına tekme atmak yerine ona kıs kıs gülüyorum. "Mavi değilse, ki seninki öyle değil, ya da gökkuşağı saçmıyorsa, hiç değil."

Gülümsemesi aydınlanıyor, sanki bu sohbetten gerçekten keyif alıyormuş gibi, ki muhtemelen öyle olduğunu fark ediyorum. "Gökkuşağı yok," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Ama sonsuz zevk? Evet."

Bu sözlerle birlikte an değişiyor. Sanki kendime geri dönüyorum, dokunuşundaki küçük değişikliği hissediyorum, artık bir iyileştirme yönteminden çok bir okşamaya benziyor. Ve gözleri. Bana bakarken mum ışığında parlayan o altın bal havuzları, sanki özüme bağlanmış gibi hissediyorum. Doğru bakışla, en azından şu anda, muhtemelen beni onunla her şeyi yapmaya ikna edebilir.

Elini tekrar bacağımdan yukarı kaydırıyor ama bu sefer diğer ayağımı da kaldırarak baldırlarımı dizlerinin üzerine koyuyor. Onunla birlikte olmak benim için çok uygunsuz bir pozisyon ama yine de geri çekilemiyorum.

Ellerini dizlerimden iç uyluklarıma doğru uzatıp elbisemi de onlarla birlikte sürüklerken arzu baş döndürücü bir hızla harekete geçiyor. "İstediğin şeyin kokusunu alıyorum, Nephele. Haftalardır kokluyorum. Bu bir işkence."

Sandalyenin kollarını kavrıyorum. Onu durdurmalıyım, ama sesi saf seks ve dokunuşunun altında bir arzu birikintisine dönüşmeme neden olmasından nefret etsem de, kalçalarımı kaydırmaktan başka bir şey yapamıyorum, eğer isterse ona erişim sağlayacak kadar, ki istediğini biliyorum.

Bornozumun ve cüppemin kalçalarımda düğümlendiği yere bakıyor ve yutkunmasını izliyorum. Tekrar yukarı baktığında gözleri ateşle parlıyor.

Göğüslerimin arasında asılı duran kalbinin kalıntısı tenimi ısıtıyor. Büyülü bir şekilde, bakışları altında cübbemin kenarları ayrılıyor, altındaki elbiseyi ortaya çıkarıyor, meme uçlarımın incili uçları ipeksi kumaşın altında belirginleşiyor. Gözleriyle beni tam anlamıyla soyduğunu fark ediyorum ve buna izin veriyorum.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyor ve uyluklarımı ovmaya devam ederken nefes alış verişlerimi daha da hızlandırıyor, başparmakları cadı izlerimin kıvrımlarını takip ediyor, elleri gittikçe daha yukarı kayıyor, bakışları benimkilere odaklanıyor.

İç çamaşırlarımın arasından beni sıyırdığında nefesim kesiliyor ve geriye doğru eğilerek bir elimi sandalyenin üst rayından çıkan tahta mili kavramak için kaldırıyorum. İçgüdüsel olarak kalçalarımı tekrar yukarı kaldırıyorum.

Derin bir nefes çekerken Neri'nin yüzü kararıyor ve bir kez daha, bu sefer klitorisimin üzerinden beni sıyırıyor. "Şu anda seni nasıl yiyip bitirebilirim," diye fısıldıyor. "Yapacağım müstehcen şeyler."

Ona doğru bastırıyorum, kendini kanıtlamasını, aklım başımdan gidene kadar beni okşamasını istiyorum.

O yapmayınca, bir ayağımı küstahça kaldırıyorum, dizimi dışa doğru eğip kendimi ona daha fazla açarken kalçasının ve uyluğunun beşiğine yerleştiriyorum.

Dizimin iç kısmını öperken boğazından kısık bir hırıltı geliyor, elini bacağımın dış kısmında gezdirirken dili tenimin tadına bakıyor. Bana tekrar baktığında, dişleri yavaşça beliriyor, ağzını hafifçe açıp parlayan keskin uçları ortaya çıkana kadar üst dudağına doğru bastırıyor.

Boğazımı parçalayabilecek gibi görünse de, dişleri beni korkutmuyor. Beni karıncalandırıyorlar. Göğüslerimi ağırlaştırıyor. Klitorisimi hazırlıyor.

"Küçük Kuş." Sesi alçak ve boğuk, gece kadar engin ve ipeğin tene sürtünmesi kadar şehvetli. "Seni becermem için bana yalvarıyorsun ve bunu ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Pantolonundaki etkileyici şişkinliğe dikkat çekerek, "Sanırım yapabilirim," diyorum.

Aklımın bir köşesinde, onun yatakta nasıl biri olabileceğini merak etmemem gerektiğini biliyorum. Ama şu anda, hislerimin daha şehvani bir kısmı bana göstermesini istiyor.

Eğiliyor, alçalıyor ve iç uyluğumu hafifçe ısırıyor. "Böyle şeyler düşünmeyi bırak, yoksa sana istediğini veririm, hem de fazlasıyla. Eğer böyle bir şey olursa, sabah benden daha çok nefret edeceğinden eminim."

Sözlerini anlamam biraz zaman alıyor ama anladıktan sonra zihnimde etrafı yokluyorum. Yapım çökmüş durumda ve o orada, sınırlarda. Tam olarak işgal etmiyor. Sadece gözlemliyor.

Onu dışarı it, Nephele. İt. Onu. Dışarı.

Ama yapamam.

Neri odada yankılanan bir iniltiyle ayaklarımı yavaşça yere koyuyor ve ayağa kalkıyor, ereksiyonu gururlu ve korkutucu. Eğilip beni kucağına aldıktan sonra yatağa doğru taşırken neler olduğundan emin değilim ama parmaklarımı saçlarına geçirip ağzını hayal ediyorum

Boğazımda, meme uçlarımda, bacaklarımın arasında... Bu düşünceyi duymasını istiyordum.

Göz ucuyla bana bakıyor. "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun. Üç yüz yıl ve ben hayır demek zorundayım."

Başım omzuna yaslanıyor ve göz kapaklarım aniden kurşun perdeler gibi hissediyor. Neri beni yatırdığında çarşafların serinliğini fark ediyorum, kollarını işgal etmiş olmama rağmen örtüler çoktan geri çekilmiş. Ellerini yatağa bastırıp üzerimde gezdiriyor. Dişlerini bu kadar yakınımda görünce tenimde bir ürperti oluşuyor ama dikkatim aşağıya doğru kayıyor. Az önceki deri parçası şimdi çıplak ve ustalıkla kaslı gövdesi tam olarak görünüyordu, gömleği sallanıyordu.

Ellerimi göğsünün üzerinden geçirip boynuna doluyorum. "Buraya gel," diye fısıldıyorum.

Başka bir inilti, bu sefer daha sessiz, sadece ikimizin arasında paylaşılan bir ses. Biraz isteksiz görünse de, gür dudakları benimkinden bir nefes uzakta olana kadar eğiliyor.

Oyalanıyor, bir eli kalçamı kavramak için hareket ederken ağzıma karşı yumuşak bir şekilde pantolonunu indiriyor. Orada uzanıyorum, bekliyorum, bir öpücük arzuluyorum.

Onun yerine kurt fısıldıyor, "İyi geceler, Nephele. Yarın bunun için bana teşekkür edeceksin."

Uzaklaştığında ona uzanıyorum, elimi kolundan aşağı sürüklüyorum, ama o kurtuluyor ve yorganı üzerimden kaldırarak beni bir çocuk gibi içine alıyor.

Tanrım, onun odamda dolaşmasını, mumları ve lambaları söndürmesini, pencereyi kapatıp gece için kilitlemesini izlerken bir şeyler söylemek istiyorum. Ama uyku çağırıyor ve karşı koyamıyorum.

Derin uyku beni ele geçirirken gördüğüm son şey kurt ve onun altın gözleri, açık kapıda durup bana bakıyor. Kaybolmadan hemen önce.

OceanofPDF.com

10



OceanofPDF.com

NERI

Mürettebatımızın on bir üyesi Fia'nın sarayının arkasındaki teraslı avluların en alt katında durmuş vedalaşıyor. Fia ve iki bilgesi -her zaman onu takip eden iki kişi-
altın cübbelerini giymiş, hemen yukarıdaki basamaklardan izliyor. Harabe Şehri'nin üzerindeki berrak gökyüzü mavi ve grinin donuk tonlarına boyanmış olsa da, yükselen güneşin ateşli ışınları şafağın örtüsünü hızla yarıyor. Kendimi birkaç dakika boyunca manzaraya hayranlıkla bakarken buluyorum, sonunda Asha'nın vatanı olsa da kendi vatanım olmasa da doğanın tadını çıkarmak için bir an ayırıyorum.

Bakışlarımı sabah gökyüzünden indirip soluma bakıyorum. Bedenini terk ettiğimden beri Joran Dulevia'yla ilk kez aynı ortamda bulunuyoruz. Su cadısı ellerini arkasında kavuşturmuş, bir kılıç boyu uzakta duruyor. Yanına yaklaştığımdan beri gergin görünüyor, duruşu geniş, gözleri yere sabitlenmiş, ancak bazen ufka bir bakış atmayı ihmal etmiyor.

Benden kaçan tek kişi o değil. Nephele bu sabah varlığımı bile kabul etmedi. Helena'dan ayrılmakla mücadele ettiğini biliyorum - kızı bırakamıyor gibi görünüyor - ama aynı zamanda muhtemelen uyandığının, dün gece ne yaptığını hatırladığının ve şimdi bana bakmaktansa Yeşim Nehri'nin en vahşi, en derin kısmına atlamayı tercih edeceğinin de farkındayım. Zihinsel yapısı bugün sağlam, galatin bir duvar gibi aşılmaz.

Herkes son sözlerini söyler, kucaklaşır ve gözyaşı dökerken, okçuyla aramdaki mesafeyi birkaç santim kalıncaya kadar kapatıyorum.

"Malgros, Dulevia'ya gitmeden önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Northland Watch ile çalışmak için kıyıda kalmayı planladığınızı duydum."

"İstiyorum," diye homurdanıyor, gözlerini kaldırıp saraya bakıyor, belli ki bu konuşmayı yapmak istemiyor.

"Güzel. Çünkü Nephele'ye ters bir laf edersen seni öldürmek zorunda kalırım, o yüzden birbirimizin etrafında ne kadar az olursak o kadar iyi." Bunun üzerine burun delikleri şişti ve çenesindeki kaslar sıçradı, ama dikkatini ileriye odakladı ve hiçbir şey söylemedi. "Sana yaptığım şey için kendimi kötü hissediyorum," diye devam ediyorum. "Birazcık."

Sonunda o gümüş gözlerini bana dikti, yüzü kızarmıştı. "*Biraz mı?* Bana *tecavüz* ettin."

"Sadece birkaç hafta oldu," diye cevap veriyorum sırıtarak ve omuz silkerek. "Vücuduna kötü bir şey yapmadım ve inan bana, Nephele ile konuşma şeklinden sonra yapabilirdim." Başımı ve sesimi alçaltıyorum. "Aslında, seni Frostwater Ormanı'nın o kadar derinlerine gömebilirdim ki, solucanlar dışında kimse seni bulamazdı."

Yüzü gerilir. "Düşünceli olduğun için teşekkürler, seni orospu çocuğu. Ve cadıya gelince, onu alabilirsin. İyi yatıyor ama başka zaman tam bir sefil, o yüzden iyi şanslar."

İnsan bedenimin ısısı yükseliyor. Bakışlarımı Joran'ın tuniğinin yakasına indirdiğimde ensemden yukarı doğru çıktığını hissediyorum. Tek bir düşünceyle, bağlar gevşek yaylarından çözülüyor ve boğazına dolanıyor. Etkilenmemeye çalışıyor ama elini kaldırıyor, parmaklarında ve nefes alış verişinde gergin bir titreme var.

Daha yakına eğildim. "Dinle, seni küçük sikli orospu çocuğu." Beni düzeltmek için ağzını açıyor ama dişlerimi uzatarak onu hemen susturuyorum. "Onun hakkında bir daha böyle konuşursan seni boğarak öldürmekten çok daha acımasızca öldürürüm. Bu bir uyarıdır, böylece nefes almaya devam edip etmemen üzerinde gerçekten ne kadar kontrolüm olduğunu bilirsin. Beni zorlaman için sana meydan okuyorum."

Kan pompalayarak, kumda açıkça işaretlediğim çizgiyi g e ç m e s i n i bekliyorum. Belki içimdeki canavar öldürmek için can atıyor, belki de sadece kıskanç bir piçim. Ama bu adam haftalar önce Frostwater Ormanı'nda Nephele'ye küfredip onu tehdit ettiğinde kendi göğsüne bir hedef çizdi, bu hedeften gözümü ayıramıyorum.

Metalin çınlaması ve takırtısı o anı paramparça ediyor. Joran benden bir adım uzaklaşırken aramızdaki gerginlik kırılganlaşıp dağılıyor ve ikimiz de dikkatimizi avluya çeviriyoruz. Genç bir adam, Fia'nın toplantı odasının duvarında asılı duran galatine kılıcı ve kalkanıyla birlikte deri bir baldric taşıyarak merdivenlerden iniyor.

Fleurie, Thibault ile birkaç adım ötede duruyor. Bu sabah erken saatlerde Terrowin'in gemisinden günlüklerini almak için karanlığın örtüsü altında onu Itunnan'a götürdü. İkili eski şeylere karşı sevgi besliyor gibi görünüyor, çünkü genç bilginin elindeki yeni cilalanmış silahı görünce gözleri parlıyor, metal yükselen ışıkta parıldıyor.

Genç adam kılıç ve kalkanı Fia'ya veriyor, o da Fleurie'yi son avluya çıkan merdivenlerden inerken öne çıkması için çağırıyor. Hepimiz kadınların yüz yüze durana kadar birbirlerine doğru yürümelerini izliyoruz. Fia önce kaftanı ve kılıcı veriyor, Fleurie'ye yeni silahını takması için zaman tanıyor, sonra da kalkanı uzatıyor.

"Bu galatin zırh, tüm Tiressia için savaşan ve ölen Batı Sürüklenmeleri'nden Urdin'e aitti." Küçük ama güçlü kraliçe, odağını Fleurie'ye çevirmeden önce orada bulunan herkesin gözlerine bakıyor. "Baban seni korumamış olabilir," diyor, "ama onun sonunu getiren tanrının zırhı koruyacaktır."

Fleurie, elini miras kalan kalkanının deri kayışının içine sokmuş ve kalçasında kınında duran galatine kılıcıyla kraliçenin önünde diz çöker. "Kendimi değersiz hissediyorum Majesteleri. Ama bu onuru hak etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Fia tanrıçanın kolunu hafifçe kavrayarak onu ayağa kalkması için cesaretlendiriyor. "Bunu *çoktan* hak ettin," diyor karanlık bakışları hararetle. "Sunabileceğimiz tüm korumayı hak ediyorsun Fleurie. Çünkü bazen karanlık canavarlar doğurur. Diğer zamanlarda ise savaşçılar doğurur. Senin gibi. Senin direncinin bu dünyada eşi benzeri yok ve bu, bir savaşı sona erdirebilecek türden bir yiğitlik ve kararlılık. Önümüzdeki günlerde hepimiz cesaret için seni örnek almalıyız."

Buna katılmıyorum. Ama Un Drallag'ın melankolik et giysisi içinde üç yüz yıldır kapana kısılmış olduğumu da hatırlatmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Fleurie, Helena ve Rhonin hepimizin oluşturduğu dairenin ortasında buluşuyor. Kendimi onların yanından geçip yeşilin karşısında duran Nephele'ye bakarken buluyorum. Yüzündeki sert kararlılığa, bir savaşla, hatta duygusal bir savaşla karşılaştığında gözyaşlarını dizginlemek için bile olsa çenesini kaldırışına hayran kalıyorum. Bu onun için bir kayıp. *Başka bir* kayıp. Ve açıklayamadığım bir nedenden ötürü, bu göğsümde yabancı bir acıya neden oluyor.

Thibault günlüklerinin bulunduğu deri çantayı omzuna atıyor ve bizden ayrılmak üzere olan üçlüye doğru yürüyor. Helena'yı kendine yaklaştırıyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Helena Thibault'un sözlerine gülümseyip başını sallıyor ama ona bakarken gözlerinde hüzün parlıyor.

Sonra Rhonin'in omzuna vurur. "Kendine iyi bak, dostum."

Rhonin onun elini tutar. "Yapacağım, yaşlı adam. Ben sadece sihirsiz bir insanım ama seni gururlandıracağıma söz veriyorum."

Thibault genç adamın gözlerinin içine bakar. "Beni gururlandırdın. Ve sen sihirbazlıktan *başka bir* şey *değilsin*, beni duyuyor musun? Senin gücün insanlığının yüceliğinde yatıyor. Bunu asla unutma." Rhonin'e bir kolunu atar ve onlar kucaklaştıktan sonra Fleurie'ye dönüp yüzünü ellerinin arasına alır.

"Sana dostum diyebildiğim için çok şanslıyım Fleurie. Ve sana tekrar arkadaş diyebildiğim için. Bana geri dön. Yemin et."

Vaftiz kızının ona bakış şekli, altın rengi gözleri yumuşak ve hayranlıkla dolu, bana Nephele'nin Un Drallag'a baktığı tüm zamanları hatırlatıyor, ben gözlemlemekten başka bir şey yapamazken. O adama bahşedilen sevgi hesaplanamaz, sanırım Dulevia ve Moeshka'nın Nephele'yle geçirdiği zamana imrendiğim kadar imrendiğim bir şey. Ama Thibault haklıydı.

Tanrılar böyle şeyler için yaratılmamıştır.

"Geri geleceğim," diyor Fleurie. "Bir dakika içinde yanında olabilirim." Onun ellerini kendi elleriyle kapatır. "Birlikte daha uzun yıllar geçireceğiz, Alexi. Bundan asla şüphe etme. Dağlar denize karışana kadar."

Ağzının köşesi kıvrılıyor, ama çok az, sanki sonsuzluk düşüncesi artık onun için herhangi bir neşe barındırmıyormuş gibi.

"Kadar," diye yanıtlıyor, sonunda onu bırakıp geri çekiliyor.

Fleurie, Helena ve Rhonin'i yanına toplar ve Thibault'ya son bir kez bakarak elini havaya kaldırır, kolu bir yay çizerek düşer. Işık sabahı bölerken bir güç rüzgârı avluyu kırbaçlıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyorlar.

Birkaç dakika sonra Zahira, "Vakit geldi, Northland'liler." der.

Herkes bana doğru hareket ediyor, ama Nephele'nin ilk önce hareket etmeye başladığını fark etmeden edemiyorum, sanki bana yakın olmak, beni hissetmek istiyormuş gibi.

Bana ulaştığında nihayet başını kaldırıyor, soğukkanlılığını korumaya çalışıyor ama mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla doluyor. Tıpkı dün geceki gibi, onu yatıştırmak istiyorum ve daha önce hiç kimseyi yatıştırmak istememiştim.

"İyi olacaklar," diye söz veriyorum ona, teselli etmek için yetersiz bir çaba ama derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor, sanki sözlerim inandığı kelimelermiş gibi.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Fia ve bilginleri ayrılışımıza tanıklık ederken, isteksiz okçu da dahil olmak üzere herkes etrafta toplanıyor. Herkes eleme için kollarını birbirine bağlıyor. Nephele'ye gelince, gönüllü olarak ceketimi kavrıyor ve ben de kollarımı beline doluyorum. Ona öğrettiğim gibi, gözlerini sıkıca kapatıyor ve bana yaslanıyor. Kalbim yine tepki veriyor, göğsümü sertçe tekmeliyor.

"Iskalama kurt," diyor Thibault, ben aether'ı ve bizi kuzeye taşıyacak bir çöl rüzgârını çağırırken.

Tam da bunu yapacağım endişesi damarlarımda dolaşıyor ama endişenin ağırlığı altında ezilmeyi reddediyorum. Bunun yerine zihnimi kollarımdaki kadına, onu sağ salim evine ulaştırmaya odaklıyorum.

"Ciddiyim," diye tekrarlıyor Thibault yanımda.

"Yapmayın. Bayan." Sanki mücadelemi biliyormuş gibi.

Rüzgâr gelip saçlarımızı ve kumları karıştırdığında, gözlerimi kapatıyorum ve Starworth Tor'u düşünüyorum. "Yapmayacağım."

OceanofPDF.com

11



OceanofPDF.com

NEPHELE

Malgros, The Northland Break

Wüneş doğmadan önce Starworth Tor yakınlarındaki kıyı şeridine, koyun doğu tarafındaki kayalık çıkıntıya yakın bir yere varıyoruz. Burada sabah bulutlu ve gridir, uzaktaki kayalıkların hafif gürültüsü dışında sessizdir.

gök gürültüsü ve çalkantılı bir denizin kükremesi. Batıda küçük bir fırtına eserken dalgalar kıyı şeridi boyunca yuvarlanıp çarpıyor.

Küçük birliğimiz dağılırken herkes rahatlamış bir şekilde nefes alıyor. Önümüzde biraz yürüyüş var ama en azından Malorian Denizi'nin ortasına inmedik.

Tuzlu havayı derin bir nefesle içime çekiyorum, ama hava daha şimdiden bana kalıcı gelmeye başlayan başka kokularla doymuş durumda. Kış, dumanlı, toprak kokuları. Neri'ye ait kokular.

Koyu erik rengi ceketini bıraktığımda, koşmaya başlayan Zahira'nın önderliğinde ekibimiz dağılıyor. Herkes hevesli ama sahile çıkıp ana eve ulaştıklarında neler bulabilecekleri konusunda biraz tedirgin. Ancak Zahira, açık hava kahvaltı alanına bakan tavandan tabana pencereyi aydınlatan loş, titrek bir ışığı ve bacadan yükselen belli belirsiz bir duman kıvrımını işaret ediyor.

Yaşam belirtileri. Kadim Olanlar'a şükürler olsun.

Kaptanımızın yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor ve bir şeyler haykırıyor ama sözleri dalgaların ritmik gürültüsü arasında kayboluyor.

Koyu renk saçları denizden esen rüzgârla birbirine karışan Alexus, Zahira'yı izlerken dudaklarında yumuşak bir kıvrım beliriyor ve ikinci kez rahat bir nefes alıyor. Sakallı çenesini ovuşturarak toru tarıyor ve kasvetli gökyüzünde soluk bir monolit gibi duran deniz fenerinde duraklıyor. Bulutlu bir şafağın karanlık ışığında bile Raina'ya dair düşüncelerin gözlerinin önünden geçtiğini görebiliyorum.

Dikkatini başka yöne çevirdiğinde Neri'ye bakıyor ve kızgınlıkla kaşlarını çatıyor. "Iskaladın kurt. Çok değil ama ıskaladın."

Neri'nin dudakları sıkı, ince bir çizgiye yerleşiyor ve yüzü sadece onun yüzünün yapabileceği gibi sertleşiyor. İstediğini söyleyebilsem de hiçbir şey söylemiyor ve ben de nedenini merak ediyorum.

Alexus deri çantasının kayışını omzuna doğru itiyor. "Geliyor musun, Nephele? İçimden bir ses yeniden buluşmayı ve Yaz'ın ziyafetlerinden birini bekliyor diyor."

Yemekten bahsedilince biraz irkiliyorum ama hemen atlatıyorum. "Evet, tabii ki. Hemen arkanda olacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Bu cevaptan hoşlanmadı. Biliyorum çünkü Neri'nin ellerinin hala belimde, ceketimin altında durduğu yere bakıyor ve sonra endişeli bir bakışla bana geri dönüyor. Ama birkaç uzun an tereddüt etse de ve bundan hiç memnun görünmese de, sonunda beni ve kurdu yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

"Sanırım bu dün geceki randevumuzla ilgili," diyor Neri, ben daha ağzımı açıp konuşmayı istediğim yöne çeviremeden.

Gerçek şu ki, iki saniye önce dün geceyle ilgiliydi. Beni iyileştirdiği için hızlıca teşekkür edip uzaklaşmayı düşünmüştüm. Ama şimdi, elleri beni bu kadar içten bir şekilde tahrik ettikten sonra tekrar vücudumdayken ve gür ağzı tenimi bu kadar şehvetli bir şekilde tattıktan sonra, bu özel tartışma - ne kadar kısa ve tatlı olursa olsun - beklediğimden çok daha rahatsız edici ve zor.

"Bu bir randevu değildi, kurt." Geri çekiliyorum, mesafe arıyorum. Ondan ne kadar nefret etsem de, dokunuşu ve yakınlığı içimde yasak bir alevi ateşliyor, onun varlığında zar zor kontrol edebildiğim bir alev.

Ama tutuşu sıkılaşıyor ve beni bir kez daha yakınına çekiyor. Çok yakın. O kadar yakın ki, nasıl cevap vereceğimi bilmediğim bir soru gibi üzerimde kıvrılmasıyla nabzım hızlanıyor.

Yemin ederim, beni daha sert bir dokunuşla ele aldığında tüm sağduyu beni bir anlığına terk ediyor. Bana karanlık bakışlarında da bir şeyler var, yüzünde vahşi kenarlar ve cinsel vaatler var, beyaz saçları rüzgarda savruluyor. Başımı döndürüyor ve bu hâlâ biraz zayıf olduğum ve kendimi henüz tam olarak kendim gibi hissetmediğim için değil.

"İyi," dedi, sesi sertti. "Bu bir randevu değildi. Yine de söylemek istediğin şeyi söylemeni istiyorum. Artık bana karşı gergin olmana gerek yok, küçük kuş."

Başparmaklarını alt kaburgalarıma sürterek meme uçlarımın sertleşmesine neden oluyor ve ben onun iri ellerinin sıcaklığının tadını çıkarıyorum, ısıları tuniğimin içinden sızıyor.

Bileklerini kavrıyorum ve ellerini çekiyorum. Çünkü o bana böyle dokunurken düşünemiyorum.

"Gergin *değilim*."

Ellerini tekrar belime yerleştiriyor. "Evet, öylesin. Gergin ve isteklisin. Titrediğini hissediyorum."

"Çünkü hava soğuk ve Yaz ile Mari için endişeleniyorum. Ve neden bana öyle diyorsun? *Küçük kuş*."

"Hava soğuk değil ve sanırım arkadaşların da iyi." Bana yarım bir sırıtış atıyor, başparmakları danslarına geri dönüyor. "Ve söylemek istediğin şeyi bitirdiğinde sana neden öyle dediğimi söyleyeceğim."

"Evet, hava soğuk. Ve artık dün gece hakkında konuşmak istemiyorum. İstediğimi sanıyordum ama artık istemiyorum." Tekrar ellerini bedenimden çekiyorum. "Seninle didişmekten çoktan yoruldum. Bugün daha fazla çenene katlanamayacağım."

Yüzünde muzip bir ifade beliriyor ve kötü kelime seçimim için anında kendimden nefret ediyorum.

Beni tekrar yakalamasını bekliyorum. Dün gece onun ağzına nasıl katlanmaya hazır olduğumu ve belki de bugün odalarımıza gittiğimizde bir dayanıklılık testi teklif edeceğimi.

Onun yerine, "Sadece bileğinin daha iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Olanlar için seninle alay etmeyi planlamıyorum, ancak önümüzdeki birkaç gün boyunca bir noktada beni yatağında ne kadar umutsuzca istediğini hatırlatabilirim."

Göğsüme yayılan sıcaklıkla gözlerimi deviriyorum ama ben bile bu harekette her zamankinden daha az kötü niyet seziyorum. "Bileğim daha iyi ve bunun için sana teşekkür ederim. Ama diğerine gelince, sarhoştum. Geç olmuştu. Ben bir

duygusal felaket. Endişeliydim, hastaydım, kalbim kırılmıştı ve öfkeliydim. Gevşemeye ihtiyacım vardı. Muhtemelen-"

"Herhangi birini becerdim," diye sözümü bitiriyor ve sanki içimi görüyormuş gibi gözlerini bana dikiyor. "Sanırım seni baştan çıkarabilecek diğer erkeklerden farklı olmadığıma kendini inandırmak için böyle şeyler söylüyorsun. Ama bu onu doğru yapmaz."

Zırhımı asla indirmemeliydim. Bu sabah şiddetli bir baş ağrısıyla ve Neri'nin bana dokunup sonra da beni terk edişini hatırlayarak uyandım. Durumdan ve benden faydalanmak yerine saygılı ve düşünceli davranmıştı, dün geceden önce ona *asla* yakıştıramayacağım kelimelerdi bunlar. Böylece Fia'nın avlularına doğru yol aldım, aşağılanmışlık içinde, altın gözlü bir şeytanın alaycı sözlerini ve flörtöz hareketlerini bekliyordum.

Ama beni rahat bıraktı. Huzur içinde vedalaşmama izin verdi. Benim için tek bir saniyeyi bile garip hale getirmedi. Sonra Zahira gitme zamanının geldiğini söyledi ve tek bildiğim eğer bir yere savrulacaksam bunun Neri'nin kollarında olacağıydı.

Ve şimdi tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Çünkü o haklı olamaz.

Derinlere inmek zorundayım, ama onunla sürdürdüğüm dikenli dış görünüşü buluyorum ve ikinci bir deri gibi içine kayıyorum. "Olayları çarpıtarak olmadıkları bir şeye dönüştürme kurt. Çünkü bu da gerçeği yaratmaz." Tüm dikkatini ona vermiştim ama keskin bakışları aniden ana eve yöneldi. Yine de saçmalamayı bırakamıyorum. Giderek artan rüzgâra karşı sesimi yükseltiyorum. "Dün gece kapımı çaldığında en az *iki* şişe şarap içtiğimi, akşam yemeğini çok az yediğimi ve kesinlikle akşam yemeği *yemediğimi*, yani tüm o alkolü aç karnına aldığımı bilmelisin. Ve ben-"

Eliyle ağzımı kapatıyor ve başını bir köpek gibi eğiyor. Garip bir şekilde, kulakları gözlerimin önünde değişiyor, nazik kıvrımları rüzgârda savrulan saçlarından çıkan kurtsu noktalara doğru uzuyor.

Beni kayalıklara kadar sürükleyip arkalarından aşağı çekmeden önce kulağını bir saniye tora doğrultuyor.

Tutuşundan kurtuluyorum. "Ne oluyor-"

Yine elini ağzıma kapatıyor ve arkasındaki bulutlarda gök gürültüsü yuvarlanırken bana dehşetle göz kırpıyor. "Yalan söylemeye çalışırken çok k o n u ş u y o r s u n, biliyor musun? Ve yüksek sesle. Sesler rüzgarla taşınır."

O

parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı söylüyor ve Starworth Tor'u işaret ederek diğer elini yüzümün alt kısmından çekiyor.

İlk başta olağandışı bir şey görmüyorum. Ama sonra alçakta asılı duran bulutların arkasında şimşekler çakıyor ve her şey netleşiyor.

Arkadaşlarım sahile açılan taş duvarın dibine çömelmiş, sırtları düz, silahlarını çekmişler. Metal, şimşeğin parlak parıltısı altında bir anlığına parlıyor.

Sürgü kırılıp kaybolduğunda donuk ışıkta görmek zor, ama yakından bakarsam, ana ev ile deniz feneri arasında uzanan bahçelerin yanındaki duvarda volta atan dört adamın figürlerini seçebiliyorum.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama Neri zihnime baskı yaparak beni durduruyor. Bakışlarımı tutuyor ve alnıma dokunuyor, parmak uçlarını saç çizgimden şakağıma doğru kaydırıyor.

Yapımı alçaltmamı istiyor. Durum göz önüne alındığında, tereddüt etmiyorum.

"Harmon ve çocuklar olabilir," diye düşünüyorum, parmaklarım yaslandığım serin, sert kayaya karşı gergin bir şekilde çalışıyor.

"Değil," diye cevap veriyor ve onu gerçekten duyduğumda nefesim kesiliyor. *"Seslerini tanıyorum. Gözcü olmalı. Vexx'in bozduğu tek yetkili Rooke olmamalı ya da belki prensin burada daha fazla adamı vardır."*

"Biz ayrıldıktan sonra bizi öğrendilerse, muhtemelen dönüşümüzü bekliyorlar demektir." Kız kardeşime saldıran adamı düşündüm. Adı Gavril'di. Bir büyücü. Ona ne olduğunu bilemeyiz. Burada olabilir.

Bir sonraki düşüncesi zihnime fısıldarken Neri kaşlarını çatıyor. *"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."*

Bir esinti yaklaşıyor. Bir okyanus esintisi değil, ama şimdi yakından tanıdığım ipeksi bir esinti.

Kurdun bileğini tuttum. *"Oraya bensiz giremezsin."*

Umarım düşüncelerimdeki sertliği, kelimeleri yüksek sesle söylesem duyacağı gibi duyabilir.

Elime bakıyor ve kıkırdıyor. *"Evet, öyleyim."*

Parmaklarımı sıkıyorum. *"Hayır, değilsin."*

Gerçekte, elemenin nasıl işlediğine, beni yanına almayı seçip seçemeyeceğine ya da ona yapışırsam başka seçeneği olup olmadığına dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Bu soru bir başka gök gürültüsü sesiyle cevaplandı, çünkü onun soğuk esintisi canlı bir şey gibi aramıza girerek

onunla don ve buz.

"Ben seni almaya gelene kadar burada kal. Beni duyuyor musun?" Gözleri benimkilere kilitlenmiş olan Neri geniş omzunun üzerinden uzanıyor ve galatine kılıcı kınından kurtulmuş olarak sabahın içinde çınlıyor.

Ona kocaman gözlerle bakıyorum, başımı sallıyorum, beni burada hiçbir şey yapamayacağım bir yerde bırakmamasını diliyorum. Ama nihayetinde, bağlantımızı koparmaktan ve gözlerimi havada aniden dönen karla karışık yağmur ve rüzgara karşı sıkmaktan başka çarem yok.

Onları tekrar açtığımda, Neri'nin yanımda çömeldiği yerde kalan tek şey bir kar yığını ve daha önce hiç görmediğim bir şey.

Kumun içinde kıvrılıp bükülen, cıvıltıya benzeyen bir dal.

OceanofPDF.com

12



OceanofPDF.com

NERI

I Kumsalda süzülüp Thibault'nun deri yeleğinin arkasına tutunuyorum ama varlığımı fark edip dönerek kısa kılıcının jilet gibi keskin ucunu boğazıma dayamadan önce değil. Derimi ısırdı ve sıcak bir
Kan damlası yakama doğru kayıyor.

Zayıf görünmektense her şeyi yapmayı tercih etsem de, başımı taş duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve gömleğime sinmiş olan sanguine sıvısının metalik kokusunu içime çekiyorum. Beni şaşırttığı ya da kılıcından korktuğum için değil.

Ama çünkü dünya eğiliyor.

Daha iyi bir günümde, ki birçok günüm oldu, bu normal olmazdı. Böyle bir zayıflık, sanki birkaç kısa yolculuktan sonra gücümü tüketmişim gibi hissettiğim, giderek artan bu doğal olmayan kopukluğun bir etkisi. Yüzyıllar önce yaşadığımı hatırladığım tipik yorgunluktan daha büyük ve daha sık meydana geliyor. O zamanlar yorgunluk başlamadan önce güçlerimi günlerce kullanabilirdim.

Fia Drumera'nın bahsettiği sözde laneti düşünüyorum, sonra kendime Fleurie'nin birkaç haftalık restorasyondan sonra bile portallıktan dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hatırlatıyorum. Tanrı olabilirim, ama sanırım benim için her zaman neredeyse anında gerçekleşmiş olsa da, şimdi iyileşmek için zamana ihtiyacım var.

Gözlerimi açıp baş dönmesini üzerimden atmak için iki derin nefes aldığımda Un Drallag silahını indiriyor. Dünya düzene girdiğinde, onun göğsüyle benimkinin arasını işaret ediyorum ve başımı ana eve doğru sallıyorum.

Anlayışla başını sallıyor. Bu gri sabahta ondan yayılan enerji, zaten saldırıya hazır olduğunu gösteriyor. Ama bir soru var.

Etrafıma bakarken kaşlarını çattı.

Düşüncelerim kumsaldan doğuya doğru kayıyor. Kayalıkları işaret ediyorum, böylece Nephele'yi nerede bıraktığımı bilecek. Onu olası bir çatışmanın ortasına koyamayacak kadar hastaydı. Bunu çabucak bitirmem gerekiyor. Birkaç dakikalığına güvende olması gerek.

Diğerleri -Zahira, Callan, Keth, Jaega ve Joran- durumu anladılar. Şimşekler çakarken, kaptanın yüzünde bizimle gelme ihtiyacını görüyorum. Onaylamak için bir kez başımı sallıyorum ve o da kumun üzerinde kayıyor, omzunu taş duvara dayayıp benim ve Thibault'nun yanına çömeliyor.

"Bizi içeri götür," diyor bana, sesi denizden gelen rüzgârlar arasında kısık.

"Kütüphaneme," diye ekliyor Zahira, kendi elleriyle inşa ettiği ev için stratejik tavsiyelerde bulunurken.

Rüzgârın ve aether'in çağrısıyla, en iyisini umarak bunu yapıyorum.

Bir yanım başarılı olmayı beklemese de, gerçekten de kütüphaneye, ayaklarımızın altındaki egzotik halıya kırağı serpiştiren püfür püfür bir havanın içinde varıyoruz. Boynumda bir rahatlama hissi uyanıyor, ancak karanlık oda etrafımda yüzdüğü anda gölgede kalıyor, sadece şafağın fırtınalı ışığıyla aydınlanıyor, şimdi soğuk bir yağmurun başlangıcıyla beneklenmiş bir pencere camından süzülüyor.

Bir kitap rafının üzerine yığılıyorum. Sanki halının kenarına takılmışım gibi davranarak, ki bu çok saçma çünkü tanrılar takılmaz, kendimi sabitlemek için elimi kitapların sırtlarına bastırıyorum.

Thibault gözlerini kısar. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey." Kelime dudaklarımdan bir ok gibi süzülüyor. "Bir kurt için bu evde çok fazla şey oluyor, çok fazla his var. Hepsi aynı anda bana çarpıyor. Alışmam için bana bir dakika ver."

Zayıflık gibi hisler mesela. Ama bunun ötesinde, evin aroması beni bombardımana tutuyor. Yasemin ve lavanta, soluk ağaçlar ve deniz tuzu, incir ve vanilya kokuları alıyorum. Joran'ın bedeninde hissettiğim ama şimdi olduğu gibi tam olarak deneyimleyemediğim tüm güzel şeyler.

Ama tüm bu güzel şeylerin altında kan kokusu alıyorum. Günler öncesinden kalma kan. Bakırımsı koku mür kokulu sabun ve kuyu suyuyla yıkanıp gitmiş olsa da, içimdeki kurt hala kokusunu alıyor.

Burada biri ölmüş. Tahmin etmem gerekirse Finn Owyn. Rooke'a yaptığım şeyin intikamı alındı.

Umarım Finn tektir.

Zahira, Thibault'nun arkasında, gölgeler gibi sessiz, kütüphanede ilerliyor ve ana salona açılan kapının her iki tarafını çerçeveliyoruz. Dengem yine kendini dengeliyor ama tam kulağımı alabileceğim herhangi bir sese doğru eğitirken, Thibault ilerlememiz için başını sallıyor.

Uzanıp tuniğinin kolundan tutuyorum ve onu geri çekiyorum. Sanırım *onun* kulağına göre ev, dışarıdaki zincirli panjurları tıkırdatarak evin yan tarafına çarpmalarına neden olan rüzgâr dışında sessiz.

Ancak benim kurdum ölümlü sesleri duyar. Normalliğin ve sevimliliğin altında saklanan kan gibi, bu sesler de kısık ateşten gelen beyaz gürültünün ve dışarıdaki rüzgârın uğultusunun altında saklanıyor.

Ama buradalar. Mırıltılar. Ayak sesleri. Nefes alışları. Kalp atışları.

"Kadınlar büyük odada," diyorum sesimi alçaltarak. Yazmin ve buradaki ilk gecemizde beni Joran'ın derisinin içinde o kadar net hisseden küçük cadı sessiz ama sohbet ediyorlar. "Evde erkekler de var. İkisi kadınların yanında, bahçeye açılan kapıyı koruyorlar." Kulağımı eğip burnumu kaldırıyorum, sadece ahşabın yumuşak gıcırtısını duyuyorum ve deri ve çelik gibi kokan biri bir lokma yemek için otururken kızarmış balık kokusunu alıyorum. "Bir diğeri mutfakta. Hiçbiri Harmon ya da oğulları değil," diye açıklıyorum o daha sormadan.

"Peki ya dışarıda?"

"Bu mesafeden söyleyemem. Bildiğim dört tane var. Ana ev ile deniz feneri arasında."

"Evet, dört," diye açıklıyor Zahira. "Onları biz de gördük. Ama giriş ve ana kapıyı koruyan daha fazla kişi olabilir. Şehir duvarını da. Etrafımız sarılmış olabilir."

"Daha kötüleriyle de karşılaştım," diye inliyor Thibault. "Ama lanet olsun, neden hiçbir şey basit olamıyor?"

Duygularını anlıyorum. Böyle şeyler hakkında endişelenmek garip. Un Drallag herhangi bir düşmanı yok edebilmeli, ancak niyetini odaklayacak kontrolden yoksun. Ve ben de saniyeler içinde bir adamdan diğerine geçebilmeli, yolda her boynu kırabilmeliyim. Bizim gibi iki varlık için bir avuç muhafız sorun teşkil etmemeli.

Ve yine de büyük olasılıkla yapabilirler.

Bu farkındalık bedenimin yer değiştirmek için can atmasına neden oluyor, elimden geldiğince bastırdığım bir ihtiyaç. Kaslarım kasılırken yüzümdeki ve ellerimdeki kemikler zonkluyor.

kontrolü elimde tutmak için savaşıyorum. Ama saniyeler içinde dişlerim ve pençelerim uzuyor, ağzım sulanıyor, ellerim saldırmak için kaşınıyor.

Yırtık bir nefes göğsümden sıyrılıp çıkıyor. En azından çölde Un Drallag'la savaştığım zamanki gibi kısmi bir değişim daha. Son iki gündür gerçek doğamın diğer her yönünün ne kadar farklı olduğu göz önüne alındığında, tam olsaydı bu yere veya bu insanlara ne yapardım emin değilim.

Gümüşi mavi ışık, bir şimşek çakması ve ardından gelen gök gürültüsüyle odanın içinde titreşiyor. Thibault'nun gözleri, hiç şüphesiz öldürücü gülümsememi ve bakışlarımın altın ışıltısını fark ederek, bitene kadar bana sabitleniyor. Gözlerindeki ay gibi yansıyan ışığı görebiliyorum.

"Canavarını evcilleştirsen iyi edersin, kurt. Başka seçeneğimiz olmadığı sürece *kimseyi* öldürmeyiz, beni duyuyor musun? Bilgi almak için onlara çok ihtiyacımız olabilir."

Tırnağımın altından çıkan son pençenin acısıyla homurdanıyorum. Bu piçle hiçbir konuda aynı fikirde olmak istemiyorum ama haklı olduğunu biliyorum. "Kımılda, seni çürümüş talihsizlik çuvalı. Şu işi bitirelim artık."

Botundan bir hançer çıkarırken derin ve sinirli bir iç çeker ve elinde iki silah kalır. Biri bıçaklamak ve geçici olarak hareketsiz bırakmak için, diğeri ise kesmek ve öldürmek için. Tepeden tırnağa silahlı olsun ya da olmasın, ileride bulabileceğimizi düşündüğü şeyle ilgili endişesini hissediyorum.

Zahira kemerinden kavisli bir bıçak çıkarıyor ve üçümüz birlikte ana salona giriyoruz. Duvarları süsleyen bronz aplikler, arduvaz zemin üzerinde titreyen uzun gölgeler oluşturan iki tanesi dışında gece için ışıksız. Onları hızlı bir rüzgârla söndürüyorum. Koridorun bir yanından diğerine yılan gibi kıvrılıyor, evin girişine doğru ilerlerken ateşi yalayarak uzaklaştırıyor.

Un Drallag hançerine doladığı elini kaldırıyor. O köşeden bakarken merdivenin karşısında duruyoruz. Her şeyin yolunda gitmesi için elini bıraktığında, sert bir sağa dönüp büyük odaya doğru ilerliyoruz.

Üç sağlıklı adım atmıştık ki, dışarıda bir yerden gelen metal gıcırtısı bizi durma noktasına getirdi. Aniden, tuzlu deniz havasının güçlü bir rüzgârı burun deliklerime çarpıyor *ve* ardından koridorda yankılanan yüksek bir *patlama* sesi geliyor.

Un Drallag ve ben önce Zahira'ya, sonra birbirimize bakıyoruz; erkeklerin çığlıkları, evdeki iki kadının çığlıklarıyla birlikte geceyi dolduruyor. Onların

Ancak sesler kısa bir süre sonra sanki güçlü bir rüzgâr tarafından Starworth Tor'dan çekilmiş gibi kayboluyor.

Ama onları götüren rüzgar değildi.

Başka bir şeyin kokusunu alıyorum.

Tuzlu havanın ve yağmurun toprak kokusuyla sarmalanmış taze toprak ve salkım kokusu ve ruhuma bile nüfuz ettiğine yemin ettiğim tatlı bir parfüm. Canavarım uyanık bir şekilde uzanıyor, bala giden arılar gibi bu kokuya çekiliyor.

"Siktir et. Aramızda kötü kalpli bir cadı olduğunu hissediyorum," diyor Thibault sesinde bir gülümsemeyle.

Kokusu bana rehberlik ederken, onu iterek geçiyorum ve koridordan geçip büyük odaya giriyorum. Rüzgâr ve tüküren yağmur dışarı açılan kapılardan evin içine doğru uğulduyor, çünkü kapılar ardına kadar açık, biri menteşelerinden sarkıyor. Birkaç dakika önce burada olan adamlar - kokusunu hâlâ alabildiğim, küfürlerini ve homurtularını uzaktan duyabildiğim adamlar- şimdi gitmişler.

Yazmin ve Mari kollarını birbirlerine dolamış, bir şezlongun üzerinde oturuyorlar. Oda, sönmemiş tek bir yağ lambası ve yağmurlu bir günün artan ışığıyla aydınlanıyor.

Benim, Thibault'nun ve Zahira'nın arasında neler olduğunu anlamaya çalışırken yüzlerinde şaşkınlık, korku ve inançsızlık ifadeleri beliriyor. Zahira karısının bekleyen kollarına koşuyor.

"Onlar Koramiral Eryx tarafından gönderilen muhafızlar," diyor Yazmin sessizce, ama kelimeleri dehşet içinde telaşla çıkıyor. "Sahili ve ana kapıyı gözetleyen daha çok kişi var, bir tane de mutfakta." Zahira'ya rahatlamış bir ifadeyle bakıyor. "Ben... Az önce ne olduğunu bilmiyorum ama burada olmana çok sevindim."

Thibault bana bakmadan önce, "Ne olduğunu biliyorum," dedi. "Biri Bloodgood kardeşlerden birini kızdırmış."

Ona ters ters bakıyorum. Nephele daha önce Fia'nın evinde çok *şefkatliydi*. Onu şimdi kızgın hayal edemiyorum.

"Sen git mutfaktaki ve ön taraftaki pislikleri getir," dedim. "Ben gidip dışarıda neler olduğuna bakacağım."

Bana bir bakış fırlattı, şüphesiz ona bir şey yapmasını emretmiş olmamdan nefret ediyordu. Ama zırhlı ellerini havaya kaldırdı. "Peki. Senin hatan. Sen düzelt. Umarım seni yer."

Bununla birlikte, o salona doğru dönüyor ve ben de dönüp fırtınalı sabaha doğru ilerliyorum. Rüzgâr ve yağmur kokusunu alıp götürecek kadar güçlü olsa da, Nephele'nin kokusuna dair bir ipucu yakalıyorum. O

kokuyu takip ediyorum ve bir iz

Rüzgârla savrulan yapraklar, kızaran salkım söğüt yaprakları ve verandada çamura dönüşen taze toprak.

Kılıcım hala çekili ve hislerim tetikte, eskiden demir bir kapıya açılan iki kısa taş basamağı tırmanıyorum - burası ile deniz feneri arasındaki bahçelerin girişi.

Şimdi o kapı yıkılmış, açılmış, direğinden ve menteşelerinden sallanıyor. Yağmurdan sırılsıklam olmuş metali bükülmüş, sanki içinden büyük bir güç patlamış gibi eve doğru garip açılarla eğilmiş.

Çünkü öyle oldu.

Nephele Bloodgood adında bir güç.

Sahili nasıl bu kadar çabuk geçebildiğine biraz şaşırmış ve bana itaat etmediği için biraz da sinirlenmiş bir halde, gördüğüm manzara karşısında başımı sallıyorum ve parçalanmış kapıyı geçip Yazmin'in yemyeşil bahçelerine giriyorum.

Kaldırım taşlı yürüyüş yolunun aşağısında, salkım söğüt ağacının kenarında, kıvrımlarını bir harita gibi ezberlediğim uzun boylu, ince bir kadın duruyor. Kolumun tersiyle gözlerimdeki yağmuru silerken her şeyi içime çekiyorum. Sırtı bana dönük, kollarını iki yana açmış, uzun sarı bukleleri ıslak ve parıldayan yılanlar gibi soğuk rüzgârda savruluyor. Etrafı, her yağmur damlasını yansıtan yumuşak menekşe rengi bir büyü halesiyle çevrili.

Karmakarışık salkım söğüt dallarından oluşan bir kafesin içinden altı adam Nephele'ye ulaşmak için savaşırken şimşekler gri sabah gökyüzünü yarıyor, kılıçlarını ve hançerlerini boşluklardan saplıyor ve ağaçsı uzuvlardan oluşan korkunç hapishanesini etraflarında örüp sıkılaştırırken ona isimleriyle sesleniyorlar. Biri neredeyse ona ulaşıyor ama kadın dalları kullanarak adamın kılıcını kapıp elinden alıyor.

"Bu senin üçüncü hatan," diyor, sesi hiddetli. "Bir tane daha yapman için sana meydan okuyorum."

Adamın kılıcını tutan dallar, Nephele'nin silahı kabul ettiği bir adak eli gibi açılır. Solgun bukleleri hâlâ başının etrafında çılgınca kıvranırken, kılıcı kafesin içine, adamın omzuna saplar.

Çığlığı ve kutsal olmayan laneti bahçeleri yıkıyor. Yarası ölümcül değil. Ama onu yeterince perişan edecek ki, uyarısı artık netleşecek.

Sessizce kılıcımı kınına sokuyorum ve onun-Nephele'nin ve kafeslerinin karşısında huşu içinde duruyorum. Bir şeyleri tuzağa düşürmeyi seven ve eğer o an gerektiriyorsa kurbanlarına acı çektiren savaşçı bir cadı.

Onu böyle görmekten nefret etmiyorum. Aslında, gücü etrafında dönerken, tenimde dans ettiğini hissettiğim bir güç ve içinde büyüyen şiddeti hissettiğimde, bu sadece canavarımı okşuyor. Kızgın olduğu ve kesinlikle zehirli olacak kadar korumacı bir durumda olduğu için değil, değer verdiği insanlar için her şeyi yapabileceği için ve ona karşı gelen aptalın vay haline.

Kahretsin, onu istiyorum. Onun iyiliğini ve kötü niyetini.

Bu piçlerle işinin bittiğine dair en ufak bir ipucu bile vermeden, gücü dağılıyor ve sanki hiç orada olmamış gibi gecenin içinde eriyor. Adamın kılıcını havaya kaldırıp kan lekeli ucuna bakarken, üzerimize yağan yağmur kıpkırmızıyı silip süpürüyor ve geride sadece ıslak çelik bırakıyor.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diyorum, fırtınadan beni duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Ama korkmalı mıyım diye düşünmeme neden olmaya başladın."

Zihninin etrafındaki zihinsel korumalar kalkıyor ama sonra başını eğip topuğunun üzerinde dönüyor ve kaşlarını sertçe kaldırarak bana bakıyor. "Cevabım *evet*. Bunu anlamak için yardıma ihtiyacın olursa diye söylüyorum."

Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum, bakışlarım bana doğru bir siren gibi süzülürken sallanan kalçalarına kilitleniyor, sanki az önce altı adamı bir çalılığın içine hapsetmemiş, birini bıçaklamamış ve onu yağmurda kanlar içinde bırakmamış gibi.

"Birinin emre itaatsizlik ettiği ve bir şekilde plajın doğu yakasından bu verandaya kadar benden daha hızlı geldiği düşünülürse oldukça arsız biri. Bunun için doğruyu söylemek ve hatta belki biraz disiplin gerekebilir."

Derin bir nefes alıp beni incelerken onu yakından izliyorum. Islak saçlarımdan gözlerimin parlayan kürelerine, acımasız dişlerime ve ellerimden kıvrılan jilet pençelerime kadar. Sanki bir şey arıyor gibi.

Ama ben de öyleyim. Ve onu buldum. Gergin. Saklayacak bir şeyi var. Ama dikkatim bu bilgiye uzun süre takılı kalmıyor, çünkü arzusu yoğun ve baş döndürücü ve vücudundan dalgalar halinde yayılıyor.

Onu içime çekiyorum, çalkantılı bir denizin sağanak yağmurla çalkalanan kokuları altında bile ihtiyacını kolayca buluyorum.

"Buraya nasıl geldiğim seni ilgilendirmez," diyor kirpiklerine yapışan su damlacıklarını kırpıştırarak. "Ve sadece beni disipline etmeye çalış. Sonun onlar gibi bir kafes olacak. Seni günler önce bir tanesinin içine koydum. Seni yine oraya koyabilirim."

Cık *cık*. "İşte beni yapacağımı bildiğin şeyleri yapmaya davet ediyorsun. Yapmamı *istediğin* şeylere."

Alay ediyor. "Rüyanda görürsün."

"Kesinlikle. Çünkü bana her baktığında, özellikle de öfkeli olmaya çalıştığında, gerçekten ne istediğini hissediyorum. *Bu,*" diyorum yüzümü ve onunla birlikte gelen tüm doğaüstü şeyleri işaret ederken, "seni tahrik ediyor. Seni tahrik *ediyorum*. Seni tüketme düşüncem seni tahrik ediyor. Kukun şu anda o kadar ateşli ki, beni bu bahçenin küçük, rahat bir köşesine sürükler ve şimşek ve gök gürültüsü lanet olsun, bir kalp atışı içinde bana binersin." Gök gürlerken bile bir gülümseme çarpıtıyorum. "Bahse girerim biraz disiplini tercih edersin o zaman."

Bana vurmak için elini kaldırıyor ama bileğini yakalıyorum. Göğsü sertçe inip kalkıyor ve diğer elindeki kaygan kabzayı ayarlıyor. "Sen bir tanrı olabilirsin, kurt. Ama unutmamalısın ki ben son nefesimi verene kadar anlaşma ve onurla kaprislerine bağlı olduğun kadınım. Kontrolün kimde olduğunu unutmayasın diye."

Ağzımı buruşturarak bakışlarımı tepeden tırnağa tekrar onun üzerinde gezdiriyorum. "Yerimi iyi biliyorum. Senin yanında. Ama tüm bunlar için sana ihtiyacım yoktu." Gözleriyle tekrar buluşmadan önce kafesine doğru bakıyorum, sonra elini indiriyorum ve parmaklarımı bileğine sıkıca doluyorum. Bir öpücük için yeterince yakınına eğiliyorum, dudaklarım dişlerimin üzerinde geriye kıvrılıyor. "Hasta olduğun için seni güvende tutmaya *çalışıyordum*, seni minnetsiz küçük cadı." Bu sözleri söyler söylemez, ihtiyacının tüm gücü yüzüme çarpıyor. Ona bakıyorum, gözlerini arıyorum, biraz afallamışım. "Gördün mü? Şu anda tam bir pislik gibi davranıyorum ve yine de kokun bir koyu kırmızı gül tarlası kadar güçlü. Belki de asıl soru, burada kontrolün *gerçekten* kimde olduğudur?"

Dişlerini ıslak, dolgun alt dudağının üzerinde gezdirerek ağzıma almak, ıslak ve hayvan kokusuyla sırılsıklam olmuş tadının nasıl olduğunu öğrenmek istememe neden oluyor.

"Kavganın sıcaklığından yanıyorum," diye tükürüyor, bileğini tuttuğum yerden çekerek. "Senin yüzünden değil. Bu düşünce bu gece sona eriyor." Gözlerinde bir şey parlıyor. İlk başta tanıdığımdan emin olmadığım bir şey. Ama sonra bunun acı olduğunu fark ediyorum. "Beni geride bıraktın. Colden'a kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledikten sonra *beni geride bıraktın*. Sanırım sadece işine geldiğinde kendi kararlarımı verebilecek kadar güçlüyüm."

Yutkunuyorum, uzun bir süre nutkum tutuluyor. Bulabildiğim tek kelime, "Dediğim gibi, seni güvende tutmaya çalışıyordum."

"Neden?" diye bağırıyor ve sesinin sınırlarında, diğerlerinin sahilden merdivenleri sürüyerek çıktıklarını duyuyorum. "Ben kırılgan bir çiçek değilim, kurt. Senin korumana *ihtiyacım* yok. Kimsenin korumasına ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Yeni kılıcının ucunu yüzüme doğrulttu. "Sen de itiraf ettin. Ve sonra yine de beni terk ettin. Belki de neden birdenbire artık buna inanmadığını anlaman gerekiyordur. Neden birdenbire bir kahramana ihtiyacım olduğunu düşündün? Ben kendi kendimin kahramanıyım. Bunu sakın unutma."

Omzunu koluma vurarak yanımdan geçip gidiyor. O yanımdan geçip diğerleriyle buluşmak üzere taş basamaklardan inerken, ben de yağan yağmura karşı gözlerimi kapatıyor, dudaklarımı sıkıp içimi çekerken yüzüme vurmasına izin veriyorum ve neden onu korumak zorunda hissettiğimi merak ediyorum.

Ve bir cevabım olmadığı için -en azından yüzleşmeye hazır olmadığım için- orada öylece duruyorum, içimdeki basınç denizden yükselen selle eşleşiyor ve onu bırakıyorum.

OceanofPDF.com

13



OceanofPDF.com

NEPHELE

Fırtınalı sabah Alexus, Neri ve Zahira'nın deniz fenerinde Amiral Eryx'in adamlarını teker teker sorgulaması ve adam hakkında bilmeleri gereken her şeyi öğrenmeye çalışmasıyla geçti

Neri Rooke'u öldürdükten sonra Vexx görevi bıraktı. Bu sırada Callan evin yağmurdan korunan dış kısımlarında dolaşarak buraları koruma, arınma ve zarar görmezlik rünleriyle işaretler.

Joran, Keth ve Jaega -Harmon ve çocukların da yardımıyla- büyük odada kırdığım kapıları tamir etmeye çalışırlar. Ahırlardan taşıdıkları iki kalın levhadan derme çatma bir çıkış inşa etmeye karar verdiler.

Yağmurun temposu artıyor ve sonra yavaşlıyor. Bulutlar nihayet kuzeydoğuya doğru hareket ettiğinde, varlığımızı surları gözetleyen adamlardan korumak için Alexus'un arazinin etrafına kurduğu yapıyı güçlendirerek öfkemi dindirmeye karar veriyorum. Onlar için yaptığım kafese hapsolmak yerine Gözcü arkadaşlarının bahçelerde dolaştığını görecekler. Farklı seviyelerde ortak büyüye sahip toplam dokuz kişi var. Neyse ki bizim gibiler için pek tehdit oluşturmuyorlar ama korkarım endişelenmemiz gereken kişiler onlar değil.

Herkes kendi işiyle ilgilenirken ben de kütüphaneye girip dinlenmek için uzanıyorum. Büyüyle o kadar enerji harcadıktan sonra vücudum o kadar bitkin düşmüş ki, bugünün vücuduma normal besin girmediği üçüncü gün olmasından bahsetmiyorum bile. Ne kadar güçlü olmak istersem isteyeyim, kendimi tamamen iyi hissetmiyorum.

Uzun bir süre sonra beni uyandıran otların ve baharatların aroması, anlık bir açlık hissine neden olsa da, eşlik eden mide bulantısı

çok daha güçlü.

Elimi karnıma bastırarak hafif nemli saçlarımı yüzümden geriye itiyorum ve doğruluyorum, birinin -muhtemelen Yaz'ın- üzerimi yumuşak bir örtü ile örttüğünü fark ediyorum, ki bu iyi bir şey, çünkü üşüdüğümü hissediyorum. Pencereye bakıyorum. Çok gri bir gündü ama şu anda öğleden sonra olmalı.

İçinde bulunduğumuz koşullarda daha fazla hazır bulunmam gerektiğini hissederek kendimi kalkmaya ve koridordan mutfağa doğru ilerlemeye zorluyorum. Tanrım, içeri göz atarken kapıdan yayılan kokulara karşı nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Joran, Keth ve Jaega, Yaz ve Mari tarafından hazırlanan doyurucu bir yemeği mideye indiriyorlar. Yanlarından geçip büyük odaya gittiğimi görmüyorlar, ben de ateşin yanına çömelip tenimi saran ürpertiye ve bu amansız hastalığa rağmen nefes almaya çalışıyorum.

Yaklaşık yarım saat sonra Keth ve Jaega da odaya girdiler, yüzlerinde beni gördüklerine dair bir şaşkınlık ifadesi vardı. Ocağın önündeki halının üzerinde bir yol çizmiş, Neri'nin kalp kolyesini boynumdaki altın zincirde gergin bir şekilde aşağı yukarı hareket ettiriyordum. Hastalığın ötesinde, zihnim bir endişe felaketi.

Jaega bana bakıyor ve bahçeye açılan yeni kapılara doğru ilerlerken elimi sıkıyor. "Biraz dinlenebildiğine sevindim, Nephele. Ama akşam yemeğine ihtiyacın var gibi görünüyor. Yaz'da bolca var."

"Yum." Yüzümü aydınlatıyorum ve bunu önemsiz göstermek için elimden geleni yapıyorum. "O zaman birazdan o tarafa doğru gidebilirim."

Ben ateşin başında beklerken, çift dışarı çıkıp güneşin zayıf ışığında tutsaklarımızı korumaya başlıyor. Bir parça ekmeği bitiren Joran da kısa süre sonra bahçeye doğru ilerliyor. Kendine geldiğinden beri bana bir kez bile bakmadı ve şimdi de beni tanımıyor, ki bu gayet normal. Biz hiç arkadaş olmadık. Şimdi de olmamıza gerek yok.

Onun huzurunda volta atmayı bırakmıyorum. Duramıyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum, çok yorgunum ve her yerim ağrıyor ama hareketsiz kalamıyorum. Bu bana küçük bir kızken ateşlendiğim zamanı, acıya karşı nasıl dönüp durduğumu hatırlatıyor. Cildim bile acıyor, sanki çaresizce *bir şeye* ihtiyacım varmış gibi. Hastalığımı iyileştirecek özel bir şeye.

Yine de bu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ceketimin iç tarafındaki sol cebimde kıpırdayan cıvıl cıvıl bir gümüş parçası endişemi daha da arttırıyor. Denemek için elimi göğsüme bastırıyorum ve

yine de boşuna.

Neri, Tor'a nasıl bu kadar çabuk ulaştığımı merak etti. Ona küçük bir aether parçası olduğunu düşündüğüm bir şeyi çaldığımı ya da onun bir şekilde beni kumsaldan geçirdiğini söylemeye hazır değilim. Bunun olmasına neden olacak hiçbir şey *yapmadım* ya da en azından yaptığımı sanmıyorum. Elimde cıva olduğunu düşündüğüm şeyle torun tamamını tarıyor, Neri'nin beni terk etmesine duyduğum öfkeyle ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Sonra sadece... *oradaydım.*

Bu normal ya da güvenli olamaz, özellikle de kız kardeşimin şu anda tam olarak anlayamadığımız bir mekanizma yüzünden üç yüz yıl öncesinden kalma bir Queziran zindanında hapsedildiğini düşünürsek. Fia'nın günler önce benimle ve Raina'yla konuşurken haklı olup olmadığını merak ediyorum. Babamın Azrail'in izleri daha fazlasıysa, soyundan gelen bir şeyse.

Eğer gerçekten Loria'nın soyundan geliyorsak.

Yaz odaya süzülüyor ve kanepenin yanında durakladığında volta atmayı bırakıyorum. Bana bakarken yuvarlak kahverengi gözleri şefkatle büyüyor. Şu anda bile o kadar güzel giyinmiş ki, bana Yaz Toprakları'nın kumlarını hatırlatan yumuşak, güneşin ısıttığı kahverengi tenini tamamlayan adaçayı yeşili bir elbise giymiş.

Samimiyet ve şefkat zaten sempatik olan yüz ifadesini yumuşatıyor. "Neden bir şeyler yemek için gelmiyorsun? Mari hâlâ mutfakta. Sana bir peynir tabağı hazırlayabiliriz. Ya da ocakta biraz daha güveç ısıtabilirim. Hangisini tercih ederseniz."

Çok kötü göründüğümün farkındayım, iki kişinin yemek yemeyi denememi önermesine neden olacak kadar kötü. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yemek düşüncesini hâlâ midem kaldırmıyor ama Yaz ve Mari bizi gördüklerine çok sevindiler ve Nöbet'in hain üyelerinin sürekli tehdidi altından kurtulduğumuz için çok rahatladılar. Eminim bizi beslemek kadar basit bir şey, Starworth Tor'da gerçek bir normale dönüş hissetmek için yapmaları *gereken* bir görev gibi görünüyordur.

Sırf bu yüzden odanın karşısına geçip elini tutuyorum ve gülümsemeye zorlayarak "Kulağa harika geliyor" diyorum.

Mutfakta, odanın ortasındaki ahşap kaplı büyük adada bir tabureye kayıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve etrafımı saran kokularla kendimi sabitlemeye çalışıyorum.

Mari önüme bir fincan lavanta çayı ve bir tabak sıcak ekşi mayalı ekmek, yumuşak keçi peyniri ve yonca balı koyuyor. Çayı yudumluyorum, o kadar da kötü değil. Beklenmedik bir şekilde beni biraz rahatlatıyor. Yemeğe gelince, başka bir gün olsa, son lokmasına kadar yerdim. Ama

şimdi, sadece bir tutam

sağlıklı bir ısırık alıp kendimi yutmaya zorluyorum. Vücudumun yemeğe *ihtiyacı* olduğunu biliyorum ve iştahsızlığımla dikkat çekmek ya da kaba görünmek istemiyorum.

Mari ateşin üzerinde asılı duran çaydanlıktaki yahniyi karıştırırken, Yaz dirseklerini karşımdaki tezgâha dayayıp ellerini kavuşturuyor. "Raina için çok endişeleniyor olmalısın. Herkes için."

Parmak ucumdaki bir damla balı yalıyorum, midemi bulandırmamasını dileyerek. "Öyleyim. Buraya son geldiğimizden beri bir an bile huzur olmadı. Tüm bunların büyülü bir şekilde çözülmesi için her şeyimi verirdim."

Sıcak ama hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Bir Cadı Yürüteç olmak, ellerimizi sallayıp her şeyi daha iyi hale getirebilmeyi dilememize neden oluyor, değil mi? Keşke büyü bu şekilde çalışsaydı. Keşke başkaları tarafından verilen zararı onarabilseydi."

Kendi endişelerimden sıyrılıp tabağı kenara itiyorum ve Yaz'ın duruşuna ayak uyduruyorum. "Siz ikiniz iyi misiniz? Finn'le olanlardan sonra... Neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum."

Yaz bir an için gözlerini kapatıyor ve onun arkasında, omuzları çok ağır görünse de Mari sertleşiyor. Yukarıda olanları herkese anlatan Zahira'yla zaten konuşmuşlardı ama bunun kimsenin unutamayacağı bir şey olduğu açıktı.

"Kadim Olanlar tarafından kutsandık ki bunu sadece duyduk," diye yanıtlıyor Yaz, gözleri aniden yaşlarla doluyor, dudağı titriyor. "Ama Harmon buradaydı. Vexx'in kanlı bir çuval taşıyarak ayrıldığını gördü. Ne olduğunu anında anladı." Yanaklarını siliyor ve Mari'nin de yüzünü sildiğini fark ediyorum. "O ve çocuklar Finn'i ahırların yakınına gömdüler ve muhafızlar sürekli onları izledi. Vexx muhafızları burada bıraktı ve o zamandan beri burada kalıyorlar." Omzunun üzerinden bakıyor. "Mari onlardan birine ocaktan ateş açmaya çalıştı ama o ateşi söndürmeyi başardı ve sonra tehdit edildik. Onlara karşı başka bir şey yapmaya kalkarsak Finn'e yapılanı bize de yapacaklarını söylediler."

"Ve ben de yapmadım," diyor Mari.

Burnunu çekiyor ve gözlerini ovuşturuyor, dikkatini elindeki kepçeye veriyor. Odanın diğer ucundan bile, daha fazla mücadele etmediği için duyduğu suçluluğu hissedebiliyorum. Bu suçluluğu bilirim. Şehit olmanız gerekirken, canı bağışlanan kişi olduğunuzu hissettiğinizde.

"Mari," diyorum ve bana bakıyor. "Korkmuş olman sorun değil.
Yine de denedin."

Titrek bir nefes veriyor. "Çok güçlü değilim. Özellikle de korktuğumda. Başka kimseye zarar vermelerini istemedim."

"Ve bu anlaşılabilir bir şey. Elinizden geleni yaptınız. Burada olan hiçbir şey senin suçun değil. Vexx bir görevdeydi ve başardı."

"Finn'in burada olduğunu nasıl anladıklarından emin değiliz," diye araya giriyor Yaz. Bu düşünce içime yerleşiyor. Başımı sallıyorum ve bir lokma daha ekmek yemeye çalışıyorum ama midem daha da geriliyor. "Prens, Thamaos ve Vexx... Görünüşe göre her yerde gözleri varmış."

Bizi izlemeyi bırakması için dua ettiğim gözler, yine de içimden bir ses bunun aptalca bir umut olduğunu söylüyor.

Daha sonra, Mari odamla ilgilendikten sonra, Yaz beni temizlik yapmam için yukarı götürüyor, ancak mümkünse uyumayı da planlıyorum. Mutfaktaki raftan büyük bir şişe kırmızı şarap alıp kolumun altına sıkıştırdığımda hiçbir şey söylemiyor.

Yürüyüşümüz ciddi bir yürüyüş, özellikle de Finn'in hayatını kaybettiği odanın önünden geçerken. Kapı kapalı ve kapı tokmağından lavanta ve karaca otu dallarıyla süslenmiş mavi saten bir kurdele sarkıyor.

"Ruhunun huzuru için," diyor Yaz biz geçerken.

Birkaç kapı ötede, birkaç gün önce Helena ile paylaştığım yatak odasının kapısını açıyor. Yanan bir yağ lambasının ve kısık bir ateşin ışığı odaya sıcak bir parıltı veriyor, ama beni eriyecekmişim gibi hissettiren buharlı banyo.

Yaz küvete doğru eliyle işaret ediyor. "Sizin için temiz çarşaflar ve giysiler, taze bir sürahi ekstra yıkama suyu ve bir tepsi sabun var. Bunun dışında her şey eskisi gibi."

Eşikten geçerken üzerime bir hüzün dalgası çöküyor. Hiçbir şey eskisi gibi değil. *Hiçbir şey.*

Küçük ocaktaki ateşi körükledikten sonra Yaz beni yalnız bırakıyor ve hala utanmadan çaldığım şarap hakkında hiçbir şey söylemiyor. Mantarı çıkarıp ateşi açıyorum ve hemen karnımı ısıtan, sonra da uzuvlarıma yayılan bir rahatlama hissediyorum. Tam olarak yeterli değil ama karnımı sıkıştıran açlık hissini bastırıyor ve tanımlayamadığım arzumu geçici olarak yatıştırıyor.

Ne garip.

Şişeyi kol uzunluğunda tutuyorum ve üzerinde STARWORTH TOR ŞARABI yazan baskıyı inceliyorum. Çok fazla şarapla hiç sorunum olmadı.

İçki. Yemek yerine acı bir kırmızıya ulaşma ihtiyacı yeni ve endişe verici.

Sanki yeterince endişem yokmuş gibi.

Şarabı kapının yanındaki masaya koyuyorum, botlarımı tekmeliyorum ve gardıroba doğru ilerleyip ceketimi çıkarıyorum. Elimde olmadan cebimdeki aether'e bakıyorum, hala uzun bir solucan gibi kıvranıyor. Başımı sallayarak ceketi bir kenara koyuyorum ve o şeyin serbest kalmamasını umarak soyunmayı bitiriyorum. Yine de kendimi ondan uzaklaştıramıyorum. Sanırım bir merak kurbanı.

Her zaman tehlikeli şeylere çekilir.

Lafı açılmışken, koridorun aşağısından erkek sesleri geliyor. Yapılacak doğru şey değil ama çıplak bir şekilde kapıya doğru ilerleyip kulağımı levhaya dayıyorum.

"Bu gece bu bilginin üzerine oturup iyice düşüneceğiz. Sonra da mümkünse yarın bu işi bitiririz," diyor Alexus. "Ve bu şehri Northlander'ların eline geri veririz."

"Anlaştık," diye yanıtlıyor Neri. "Göze göz."

Öncelikle, kulaklarıma inanamıyorum. Medeni bir şekilde konuşuyorlar ve benimle ilgili değil. İkincisi, bir parçam cübbemi giyip salona hücum etmek ve ne demek istediklerini sormak istiyor ama bahçede olanlardan sonra kurtla yüzleşmeye hazır değilim. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım var, yine de koridorda ağırlaşan çizmeli ayak seslerini duyuyorum, bu kadar kısa sürede ayırt etmeyi öğrendiğime inanamadığım ayak sesleri.

Benim odamın karşısındaki odayı

alıyor. Joran olarak kullandığı oda.

Ayak sesleri duraklıyor ve beni sadece duymakla kalmayıp kokumu da alabildiğini fark ediyorum. Muhtemelen oldukça iyi, göğüslerimin arasında asılı duran ısınan kalbinin kalıntısı dışında çıplak olduğum göz önüne alındığında.

Bir aptal gibi kapının kilidini yavaşça çeviriyorum, sonra nefesimi tutuyorum ve sessizce uzaklaşıyorum, aramızda bir bariyer oluşturmak için gösterdiğim acınası çabayı kabul etmesini bekliyorum.

Ama Neri hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine, odasının kapısı gıcırdayarak açılır ve kapanır.

Uzun süre kapıma boş boş bakıyorum ama sonra kırmızı şişeyi alıp beni bekleyen banyoya giriyorum ve ıslanıp düşünürken şarabımı yudumluyorum.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ama karşıdan gelen Alexus'un sesi. "Sadece seni kontrol ediyordum."

"Ben iyiyim. Banyo yapacağım, sonra da uyuyacağım."

Bir an geçer.

"Ben... Deniz fenerinde kalamazdım, bu yüzden konuşmaya ihtiyacın olursa koridorun sonundayım." Sesi şefkatli, sanki istediğimi biliyormuş gibi.

Ama şu anda yapamam.

Çenem titrerken tek söylediğim "Tamam," oluyor. Dönüp odasına gitmeden önce elinin kapıdan aşağı kayışını dinliyorum.

Bir süre sonra ılıklaşan su dolu bir küvette tek başıma oturup hıçkırıklarımı bir bez parçasının ardında boğarken gözyaşlarım beklediğimden daha hızlı akıyor. Kız kardeşim, Alexus, Colden, Elias, Finn ve tüm Tiressia için ağlıyorum, ta ki yanan gözlerimin akıtacak gözyaşı kalmayana kadar. Zihinsel korumalarım da düştü ama onları tekrar dikmek için çok geç kaldım. Neri, sinsice dolaşmayı seçerse acımı duymak zorunda kalacak.

Birkaç saat sonra, şarabın son damlası da bittikten ve rahatlatıcı bir yorganın hafif ağırlığı altına gömüldükten sonra, yumuşak bir *şşşt* sesi odanın içinde fısıldıyor. Yorganı yüzümden çekip alıyorum ve sese doğru bakıyorum.

Halının saçağının yanındaki taş zeminde, kapının altından kaymış bir not yatıyor. Kaşlarımı çatarak örtüyü geriye itiyorum ve yavaşça kalkıyorum, başım zaten ağrıyor ve halsizce katlanmış parşömeni alıyorum. Geceliğimin düşen kayışını omzumdan kaldırarak notu ocağa taşıyor ve alçak ışığa tutuyorum.

Ön yüzünde bir kurt başı çizimi var, neredeyse bir mührün üzerindeki işaret gibi, bu özel iletişimin yazarını oldukça açık bir şekilde duyuruyor. Mektubu açtığımda, eski Elikesh dilinde yazılmış, onu kaleme alan el için fazla zarif bir el yazısıyla karalanmış dört kelime buluyorum. Kuzeyin Tanrısı'nın bırakın yazmayı, düşündüğünü bile hayal edemeyeceğim dört küçük kelime.

/Bana yardım et, küçük Si't

Etkilenmemiş ve etkilenmemiş olmak istiyorum, ama gerçek şu ki, kurdun benden neden bu kadar büyük duygu dalgalanmaları çektiğini anlamasam da, bu sözleri ikinci ve üçüncü kez okuduğumda sert kalbim yumuşuyor. Böylesine sevimli bir insani jest, hem de bir tanrı canavarından.

Ama hiçbir şey böyle gitmeyecek. Neri ve ben on yıllar boyunca birbirimizin yanında olacağız. Ona karşı bu kadar rahat olamam.

Kapımın altından bir sevgilinin mektubu gibi kaydırılan af talebi, onun açtığı yarığı iyileştirmek için gereken tek şey.

Hayır. Mektubunu ateşe atarken kararımı verdim, ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Eğer Kuzey Toprakları'nın Tanrısı Neri beni affetmek istiyorsa -eğer beni herhangi bir şekilde istiyorsa- bunu hak etmesini sağlayacağım.

OceanofPDF.com

14



OceanofPDF.com

NERI

Ertesi gün erken saatlerde Thibault ve ben Village Hill'e çıkan ana yoldan aşağıya doğru ilerliyoruz, sabah gezintisine çıkmış iki nazik kadın gibi görünmek için süslenmişiz. Bunun içinde sıkışıp kalmışken hayal ettiğim son şey

Piç Doğulu, bir gün kendimi topraklarımda ortak bir görevde onunla yan yana bulacağım, hem de *onun* büyüsü tarafından korunarak.

Ama işte buradayız.

Tor'dan ayırmaya çalışmadık. Amiral yardımcısının nerede olabileceğinden emin değildik. Esir muhafızlar Rooke'un öldürülmesinden bu yana şehirde normalden daha fazla koruma olduğunu ortaya koysa da, mevcut askeri iklim hakkında kendimiz bir fikir edinmek istedik.

Doğrusu, eleme seçeneğinin olmamasına sevindim. Dün geceki başarısız girişimimden sonra değil. Yatağıma uzandım, kollarımı başımın arkasında kavuşturdum, gözlerimi kapatıp sahilde açmak istedim, Nephele notumu ateşe attıktan sonra çarpan dalgaların zihnimi temizlemesine izin vermek için. Yeterince açık bir şekilde duydum, kelimelerim alevi yakaladı ve kor haline geldi.

Kendisinden af dilediğim tek varlık olduğunu bilmiyor ama bilse de bir şey fark etmeyeceğini hissediyorum.

Özür dilemek için yaptığım en iyi teklifin yanıp kül olmasıyla, odasından çıkıp yatağına geri dönerken onu dinledim ve nefes alış verişinin yavaşlayarak derin bir uykuya daldığını fark ettim. Ama zihni kargaşa içindeydi, düşünceleri o kadar yoğun bir şekilde birbirine karışmıştı ki sadece üç şeyi ayırt edebiliyordum. Bir, umutsuzca kalbi kırık, gösterdiğinden daha fazla. İki, fiziksel olarak perişan halde. Ve üç, beni de perişan etmeyi planlıyor.

Onun rüyalarını dinlemenin cazibesinden kaçmak için eleme yaptığımda, zar zor da olsa rüzgârlı sahile vardım. Aether sanki beni teslim etmek yerine atıyormuş gibi hissettiriyordu. Daha da kötüsü, kumlar ay ışığında neredeyse yanardöner gümüş rengi küçük, sıçramış su birikintileriyle doluydu. Aether birikintileri. Sanki ilkel madde artık benim için kendini bir arada tutamıyordu.

Sanki artık beni tanımıyormuş gibi. Bu da endişe verici.

Tepeye doğru yürürken korudaki laneti düşünmeye zorluyor beni. Asha birlikte geçirdiğimiz uzun yıllar boyunca bundan sık sık söz etmişti. Bir şekilde hayatını kaybederse yeniden dirilmek için harika planlar yapmıştı, Fia'nın tanrıçası için uygulamayı asla kabul etmediği planlar. Asha, halkı için yeniden diriltilmesi gerektiğinde hiçbir şeyin buna engel olmasını istemiyordu.

Ya da Moeshka için, belki. Ölmek istemiyor gibi görünen bir rüya.

Geriye dönüp baktığımda, lanet konusunda bu kadar endişelenmesinin benim bilmediğim başka bir nedeni olup olmadığını merak ediyorum. Fark ettiğimden değil. Dirilişe verdiğim tek önem onun düşüncelerini eğlendirmekti ve bu da genellikle yarım bir çabaydı. *Neden Gölge Dünya'dan geri getirilmek istiyorsun?* Ben sorardım. *Ölümsüz bir yaşam lanetliyse ne işe yarar? Ve bu lanet ne olabilir?*

Hiçbir zaman emin olamadı, bu da benim için çok daha az ilginç hale getirdi, ancak gizemi ortaya çıkarmaya çalışmak için eline geçen her kitabı, parşömeni ve tableti okudu. Ben de onun yanındaydım, inanmıyordum ve bizim için ölümün gerçekleşebileceğini hayal etmekte zorlanıyordum. Tanrıların çoğu böyledir. Korkulan tek şey yaratılmamış olmaktır.

Ama şimdi, yüzyıllardır şu ya da bu şekilde var olduktan sonra, korkuyu belli belirsiz de olsa anlamaya başlıyorum. Çünkü Nephele çok hasta ve bu benim hatam. Hastalığı ateş değil, basit bir mide rahatsızlığı da değil, hatta büyük bir kederin sonucu da değil. Bu tehlikeli bir şey.

Dün gece, zihni hasta sağlığı için o kadar güçlü bir endişe yayıyordu ki, düşüncelerim bulmaya çalıştığım hainin üzerinde olması gerekirken, o zamandan beri düşündüğüm tek şey o oldu. Eryx adında bir amiral yardımcısı, yakında amiral olacak.

Beni saran endişeleri bastırmak büyük çaba gerektiriyor ve yine de başaramıyorum. Çünkü önümdeki hedefe odaklansam da Nephele zihnimin merkezinden hiç uzaklaşmıyor.

Gözlerimiz keskin, günün başladığı Village Hill'in kalabalık kısmına doğru ilerliyoruz. Dükkân ve işyeri sahipleri güneşli bir gökyüzünün yumuşak sıcaklığı altında kapılarını açarken, diğerleri denizin soğuk rüzgârına karşı çalışarak dünkü fırtınadan arta kalanları süpürüyor.

Havada günler önce olmayan bir gerginlik var. Bir şehir, istemediği bir liderliğin parmağı altında sıkıca bastırılmış. Her binanın önüne konuşlanmış, elleri kılıçlarının kabzalarında, ana caddeyi dikkatle, ama temkinli bir şekilde izleyen, neredeyse her yüzde çatık kaşlarla yakından sohbet eden nöbetçilerin varlığını fark ediyorum. Bu insanlar Un Drallag ve benim yüzümden yüksek alarm durumuna geçirildiler. Çünkü Doğu'nun yozlaşmasını kabul edenlere hiçbir hain liderin burada güvende olmadığını kanıtladık. Ne kadar korunursa korunsun, sevgili Brear Hall'larının bile zaptedilemez olmadığını ve güvende olmaktan çok uzak olduklarını kanıtladık.

Adamlarına göre, amiral yardımcısı Rooke'tan daha fazla kişisel koruma önlemi almış, belki de General Vexx gözetmen olarak burada olmadan o kadar rahat değil. Yine de Doğu'yla müttefiklik istiyor, bir şekilde bunun Kuzey Toprakları halkı için en iyi plan olduğuna ikna olmuş durumda.

Aldığımız bilgilere göre Gözcülerin çoğu, yönetimlerinin Doğu'yla işbirliği içinde olduğunu öğrenmelerinin ardından Eryx'in otoritesini sorgulamaya başladı. Son günlerde pek çok kişi isyan etmek istedi, ancak Doğu Prensi gibi bir varlıkla bağları olan bir amiralle güç mücadelesine girmek, daha fazla planlama yapılmadan yanlış yönlendirilmiş gibi görünüyordu, öyle ki tor'da bulunan adamlar, kendilerine ve ailelerine misilleme yapılmasından korktukları için konuşmaya zorlanmak zorunda kaldılar. Yeni dirilen tanrılarının dişlerini ve pençelerini basitçe göstermesi oldukça ikna edici oldu, ancak bu iş bittiğinde affedilme sözü de öyle.

Şimdi olası bir saklanma yeri olarak kontrol etmemiz gereken bir yer var.

Aramaya başlamadan önce Brear Salonu'na doğru gidiyoruz. Eryx'in bugün orada olması pek olası değil ama ofisi orada. Eğer bu şehirdeki binlerce insan arasından onu bulup çıkarmak istiyorsam, kokusunu almam gerek.

Thibault yakındaki bir ara sokağa sapıyor, ben de peşinden gidiyorum. Dışarı çıktığımızda, Gözcülerin güvercin grisi üniformalarını giymiştik ve saçlarımız, gözlerimiz ve ten renklerimiz bile farklı tonlarda olacak kadar iyice büyülenmiştik. Thibault'nun boynuna kadar uzanan ve ellerimizi kaplayan gümüş büyü izleri de görkemli bir şekilde sergileniyor. Yabancı süslemeleri inceliyorum. Bana hala ortaya çıkmamış olan kendi işaretlerimi -tanrıların adurnasını- hatırlatıyorlar.

Bu kıskandığım bir büyücülük. Büyü yapmak tanrıların asla sahip olamayacağı bir yetenektir. Çünkü yüzümüzü her şeye ve herkese benzeyecek şekilde değiştirebilseydik, insanlar üzerinde ne kadar tehlikeli bir güce sahip olurduk?

Ama bu basit bir cazibeden daha fazlası. Basit bir

peçe. Thibault bizi yeniden yazdı.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, son haftalarda büyüsünün ne kadar geliştiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Henüz kendini kıtalar ötesine fırlatamıyor olabilir ve fırlatabileceğinden de emin değilim - bu devasa bir başarı. Ancak büyüsü bu kadar uzun süre uykuda kalmış bir insan büyücü için, bu illüzyon seviyesinden biraz etkilendim.

Yine de ona bunu söylemeden önce kendi gözlerimi paslı kaşıklarla oyardım.

Sarı saçları ve mavi gözleriyle Brear Hall'un çatısına bakıyor. "Buraya en son geldiğimde," diyor sesi biraz asık, "Vexx'in adamı -Gavril- Acı Fıçı'da Raina'nın rününü tersine çeviriyordu."

"Onun için onu öldürmek istedin. Tıpkı benim Nephele için Rooke'u öldürmek istediğim gibi."

Dönüp bakışlarını bana dikiyor, aramızdaki mesafeyi kapatırken yüzü sertleşiyor ve sesini alçaltıyor. "*Hâlâ* Gavril'i öldürmek istiyorum. Ve bir gün onu bulduğumda öldüreceğim. Ama bu senin Rooke'a yaptığınla aynı şey değil. Öyleymiş gibi davranmaya çalışma bile. Gavril'i öldürmek istiyorum çünkü sevdiğim kadını incitti. İntikam ihtiyacım var çünkü paylaştığımız bağı kesip yakmaya çalıştı ve ben onun korkusunu ve acısını, bıçağın ucunu ve ateşin haşlayıcılığını hissettim. Nephele Rooke'un kellesini lanet bir ödül gibi vermek istedin. Kız kardeşi için acı çektiği düşüncesine katlanamadığın için ya da Rooke'un ortadan kaldırılmasının Kuzey Toprakları için en iyisi olduğu için değil. Bunu yaptın çünkü tanrılar barbarlığın baştan çıkarmanın kendi biçimi olduğuna inanıyor ve sen Nephele'i istiyordun. Hâlâ da istiyorsun." Sırıtıyor, gözleri benimle alay ediyor. "Ama sana söz verebilirim ki insan kadınlar yüzyıllar önce yattığın tanrıçalardan sayısız yönden çok farklıdır. Bunlardan bazılarını öğrenmek için biraz zaman ayırmalısın. Çünkü Nephele bir kobra olabilir. Müziğinizden hoşlanabilecek ama cazibenizle kolayca baştan çıkamayacak biri."

Bunu yapmak benim doğamda yok, özellikle de beni bu kadar uzun süre esir tutan adamla, ama konuşmanın bitmesine izin verdim. Rooke'un kafasını aldığım gece aklımdan neler geçtiğini *ya da* şu anda Nephele için neler hissettiğimi tartışacak durumda değilim. Eğer Nephele'i öldürmek istiyorsam işimin zor olduğunu biliyorum.

Onun güvenini kazanmayı planlıyorum. Bunu açıkça belirtti. Sadece bu savaşın nasıl olacağına henüz karar vermedim.

Gerçek Northland Watch tarzında ellerimiz arkamızda kenetlenmiş halde Brear Hall'un girişine doğru yürüyoruz. Ana kapıdaki nöbetçiler bugün için yerlerini yeni almışlardı. Yüzlerindeki gerginlikten dolayı nöbetçilerin çok daha dikkatli olmalarını bekliyordum ama biri hâlâ esniyor, diğeri ise hevesli olmayan selamlar verirken zar zor uyanıyor. Bu kapıları korumak onların görevi ama yine de gözleri ceketlerimizdeki amblemlerin üzerinde tembelce geziniyor ve bizi el sallayarak geçip gidiyorlar, farkında olmadan Eryx'in düşmanlarını kapıdan içeri davet ediyorlar.

Tonozlu tavanın altında durup genç bir adamın ana salonun ortasındaki beyaz mermer heykeli cilalamasını izliyoruz. Heykel, bu insanların Kuzey'in Tanrısı olarak hayal ettikleri şeyin oldukça çirkin, canavarca bir versiyonunu tasvir ediyor.

"Bu bana uzaktan bile benzemiyor," diye homurdanıyorum nefesimin altında. Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu *şeyi* Rooke için buraya geldiğim gece de görmüştüm ama sabahın parlak ışığı içeri süzülünce eskisinden daha da iğrenç görünüyor.

Thibault göğsünün altından homurdanıyor, yarım bir kahkaha. "Bence bu kesinlikle esrarengiz bir benzerlik."

Ona ters ters bakıyorum ve o da bakışlarıma tehditkâr bir sırıtışla karşılık veriyor.

Birlikte zaten kalabalık olan binanın içinden geçip birinci katın arka tarafına doğru ilerliyoruz. Yol boyunca, kolu parşömenlerle dolu bir adam neredeyse her birini yere düşürüyor. Bundan daha mükemmel bir zamanlama isteyemezdim.

Genç, siyah saçlı bir nöbetçinin yüzünü takınarak içeri dalıyorum ve kontrolü yeniden kazanmasına yardım ederek parşömenlerin mermer zemine saçılmasını engelliyorum. Bana bolca teşekkür ediyor, ben de bu sırada onun değerli kargo parçalarından birini gizlice araklıyorum.

Thibault bana hafifçe başını sallayarak onay veriyor ve personel ofislerine giden masada çalışan yuvarlak, küçük bir kadının önünde durana kadar ilerlemeye devam ediyoruz.

Thibault gülümsediğinde, doğan güneş gibi parlıyor. Onun cazibesini inceliyorum, oldukça yakışıklı bir adam, düzgün hatlar, soluk, pembe bir ten ve cesur gök mavisi gözler. Bana Nephele'yi hatırlatıyor. Kesinlikle gözler, ama belki de o gülümseme bile.

Kadın, başının tepesindeki kırlaşmış saçlarına dokunuyor, sonra çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koyuyor, kirpikleri çılgınca sallanıyor. "Kimi görmeye geldiniz beyler?"

Resmi ve gizli görünümlü parşömeni çıkarıp Thibault'ya uzatıyorum. "Amiral Eryx için arşivden bir belge getirdim," diyor. "Kendisi burada değilse, bunu masasına bırakmamızı ve burada olduğumuza dair kayıtları imzalamamızı söyledi. Bu konularda ne kadar titiz olduğunu bilirsiniz."

Güzel bir ekleme. Starworth Tor'daki muhafızlardan biri tarafından gönüllü olarak verilen ve bizi gerçekte olduğumuzdan daha meşru gösteren kullanışlı bir bilgi.

"Öyle mi?" diye cevap veriyor, ayağa kalkarken sesinde maksatlı bir titreme var. Ve sonra, "Gel. Seni geri götüreyim."

Karanlık ofisine girdiğimiz anda Eryx'in kokusu etrafımı sarıyor, misk ve sahil odunu notaları denizin tuzlu kokusuyla karışıyor. Thibault parşömeni amiral yardımcısının masasındaki çoktan dolmuş bir sandığa koyarken, söz konusu adamın kapının yanındaki bir kancaya asılı bıraktığı cekete yaklaşıyorum. Tek yapmam gereken uzun bir nefes almak ve kokusunu alıyorum.

Kadın ellerini ovuşturarak, "Günlerdir buraya gelmedi," diyor. "Amiral Rooke'la yaşadığı o korkunç olaydan beri."

Thibault bir tüy kalem ve mürekkep kabına uzanır ve ziyaretçi defterini sahte isimler ve eninde sonunda ortaya çıkacak bilgilerle doldurmaya başlar. "Eminim gizli kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyordur," diyor. "Her şey çözülene kadar."

"Hiç olacak mı?" diye fısıldıyor, Thibault'ya yaklaşırken ince kaşları birbirine yaklaşıyor. "Doğu'dan gelen o adam onun aklını çeldi. Beni asla aksine ikna edemezsin."

Kalemini bir kenara bırakıp ona bakıyor. Kollarını kavuşturup masanın köşesine oturuyor ve ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak meraklı gözlerle bakıyor. "General Vexx'i mi kastediyorsunuz?"

Başını kararlılıkla sallıyor. "Hayır, hayır. Diğeri. Daha küçük olan. O adamda doğru olmayan bir şeyler var. Sanırım ona Gavril diyorlar."

Thibault'nun soğuk gözleri parlıyor. "Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum."

Bakışlarını genişletiyor ve tüm vücudu titriyor. "Evet, öyle. Dün gece Beyaz Kurt'ta amiral yardımcısıyla görülmüş. "Öyle mi?

duymadığına inanamıyorum. Dedikodular hemen yayılmaya başladı."

Taverna olduğunu tahmin ettiğim yerin ironik ismine bakmıyorum bile. Ama konuşuyorum. "Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey duymadık. Göze batmamaya çalıştığı düşünülürse, halkın önüne çıkmak pek akıllıca görünmüyor."

Bana bakıyor. "Söylentilere göre Gözcülerin üyeleri arasındaki güveni artırmak ve halkı Kuzey'in bir taraf seçmesi gerektiğine ikna etmek için ortaya çıkmışlar. Tercihen Tiressia'nın birleştiğini görmek isteyen tarafı."

Alay ediyorum, ellerimi tekrar arkamda birleştiriyorum. "Evet. Zalim ellerin altında birleş-"

Thibault, *Thamaos* kelimesinden önce araya girerek, "Doğu'nun Prensi," dedi. dudaklarımdan dökülüyor.

Kadın aramızda bakışıyor. "Evet, biz Malgroslular en hafif tabirle pek de iyi durumda değiliz. Eminim ikiniz de bunu anlıyorsunuzdur."

Thibault doğrulur. "Öyle. Çok iyi."

Kadın Eryx'in ofisinden çıkarken bize eşlik ediyor. Ana kapıdaki muhafızları kolayca geçip ilerideki kalabalık şehir caddesine çıkıyoruz. Hâlâ başka bir adamın suretini giyen Thibault, yeni bir amaç bulmuş bir adam olarak, bu sabah Tor'dan ayrıldığımız zamankinden daha az kederle gözlerini kısarak güneşe bakıyor.

"Görünüşe göre o cinayeti daha sonra değil, daha erken işleyeceksin."

Ellerini birbirine sürtüyor, ağzının kenarında küçük bir kıvrılma oluyor.

"Evet. Öyle görünüyor. Peki ya daha iyisi? Büyücüyü ve zehrini ortadan kaldırırsak Malgros'u geri almak sorunsuz olacak. Sadece önce o piçi bulmamız gerekiyor." "Taze et bulmanın tek bir yolu var, Un Drallag."

Kokladım ve Eryx'in olası ilk saklanma yeri olan, kışla ve komuta merkezinin yakınındaki eski bir filo deposuna doğru doğuya dönün. "Onu avlayacağız."

OceanofPDF.com

III

OceanofPDF.com

B L O OD F OR B L O OD

OceanofPDF.com

15



OceanofPDF.com

NEPHELE

I Annemi hayal ediyorum.

Gülüyor ve gülümsüyor, ben onu sahilde kovalarken çiçekli güneş elbisesi rüzgarda çılgınca dalgalanıyor, güneş üzerimize vuruyor yüzler.

O uzun, koyu bukleler beni görmek için dönerken omuzlarının etrafında sallanıyor, bronz teni benimkinden çok farklı. Daha çok bebek Raina'nınkine benziyor. Hiç beklemiyordum ama onu yakalamama izin verdi ve kumun üzerine serilmiş bir battaniyeye yuvarlandık, beni kollarının arasına aldı ve yüzüme öpücükler kondurdu. Onu seviyorum. Güneş ışığı, deniz spreyi ve ev gibi kokmasını seviyorum.

Kıkırdayarak kurtuluyorum ve sepetimizden bir kitap kapmak için battaniyenin üzerinden sürünüyorum.

"Bana kitap okur musun, anne?"

"Tabii ki." Ayağa kalkıyor ve beni kucağına çekiyor, teni benimkine sıcacık değiyor.

Kollarını bana dolamış, başı omzumun hemen üzerinde, kitabın kapağını kaldırıyor ve başlığını okuyor. "Bir Cadının Çiçek Dili."

Kitabı açtığında, sanki içinde büyük bir büyü yatıyormuş gibi bir portal açıyormuş gibi hissediyor. İlk sayfada tek bir gülün çizimi var. Hayranlıkla, küçük elimle uzanıp çizgilerini takip ediyorum.

"Kan Kırmızı Gül," diye okuyor anne. "Nasıl ortaya çıktığının hikayesini duymak ister misin?"

Başımı sallıyorum, parmağımı sarı bir kıvrımın içinde döndürüyorum.

"Loria çağında," diye başlıyor, "Cila adında bir tanrıça, Omalli'nin karlı dağlarının derinliklerinde, dünyadan uzakta saklı yaşayan Thaddius adında bir adama aşık oldu. Cila Eridan'lıydı elbette. Gümüşi teni ve gecenin kendisi kadar karanlık saçlarıyla ışıltılı ve güzeldi. Orada geçirdiği uzun yıllardan sonra evinden sıkılmış ve yorulmuştu, bu yüzden kendi diyarının ötesindeki toprakların neler sunabileceğini merak ederek dünyevi güzellikleri aramaya başladı. Cila dünyayı dolaştı ve sonunda Omalli'nin beyaz tepeli menziline giden yolu buldu. Orada bir canavarla tanıştı. Gündüzleri güzel bir adamdı." -Annem sesini kulağıma doğru alçaltmak için duraksıyor

- "ama geceleri korkunç bir canavar."

Yine kıkırdıyorum ve saçımı öptükten sonra devam ediyor.

"Thaddius canavar doğasını kontrol etmek için çok uğraştı, ama Omalli tanrısı tarafından lanetlendi, ülkesinin puslu ormanlarında ve karla dolu ormanlarında sonsuza dek yalnız yaşaması gereken bir yırtıcı haline getirildi. Cila onu terk etmeye dayanamadı, bu yüzden erkeklerin ülkesinde bir tanrıça olarak kaldı. Birlikte, ormanda çok uzun bir süre mutlu bir şekilde yaşamayı planladıkları bir kulübe inşa ettiler. Ancak bir gün, insan formunda avlanırken, Thaddius bir ayıyla yaptığı dövüşten sonra neredeyse ölüyordu. Cila onu kapılarının önünde bulduğunda, hayatını kurtarmak için kendi kanını sunmuş. Thaddius onun damarından içti, kanının onu sonsuza dek değiştireceğinin farkında değildi."

Yüzümü buruşturup titrediğimde annem gülümsüyor ve burnumun ucuna dokunuyor. "Kulağa korkunç mu geliyor?"

"Korkunç!"

Annem sadece güler ve sayfayı çevirir. "Cila, Thaddius'un geceleri kan aramasını hiç umursamadı. Onun içindeki yaratıkla yüzleşmesini hiç umursamadı. Onu tüm aydınlığı ve karanlığıyla sevdi. Bunun karşılığını Cila'ya en başta aramaya gittiği şeyi vererek ödemek istiyordu. Bulmak için eşsiz evini terk ettiği şeyi. Güzellik."

"O ne yaptı?" Çarpan bir dalganın telaşına karşı sesim küçük ve yüksek.

"Bahar geldi," diyor annem, "ve Thaddius çiçek aramaya çıktı. Laleler, nergisler ve sümbüller bulmuş ama bu çiçekler onun ruhuna hitap etmemiş. Bu yüzden yaz başında geri döndü ve bir çalı dolusu beyaz gülle karşılaştı. Çok güzellerdi ama renklerin yokluğu umurunda değildi. Cila'nın onun için ifade ettiği her şeyi ifade etmiyordu. Onun için yaptıklarını. Ama yine de onun için bir buket koparmaya başladı, güllerin kırmızı olmasını diledi, onu kurtarmak için verdiği kan gibi ve tutkusu gibi

onun yüzüne baktığında hissetti. Tam o sırada bir diken başparmağına batarak etini yırttı. Thaddius'un kanı elindeki gülün üzerine döküldü ve toprağa damladı. Sanki bunu yapabilecek büyüye sahipmiş gibi, çalıdaki her gül yaprağı parlak beyazdan en koyu kan kırmızısına kadar kızardı. Daha fazla koparmaya dayanamadı, bu yüzden kulübelerine döndü ve Cila'yı gözlerinin önünde değişen gülleri görmesi için getirdi."

"Onları sevdi mi?"

"O yaptı. Ama onlar dikenli güllerdi. Thaddius'un şimdiye kadar gördüklerinden çok daha fazla. Cila'nın sırf bu yüzden onlardan nefret edebileceğinden endişeleniyordu. Thaddius endişeyle onun düşüncelerini duymayı beklerken, Cila ona döndü ve gözlerinde yaşlarla gülleri çok sevdiğini söyledi. Onu sorguladı, fark etmemiş olma ihtimaline karşı sivri uçları gösterdi. Ama o fark etmişti ve kendisine onu hatırlattıkları için onları daha da harika yaptıklarını düşünüyordu."

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Bir gül ona bir canavarı mı hatırlattı? Ama neden?"

Annem çeneme dokunuyor ve yüzümü ona bakacak şekilde eğiyor. "Çünkü benim küçük sabah yıldızım. Bazen en güzel şeylerin bile dişleri çıkar."

ODAMDAN GELEN BIR SESLE IRKILEREK UYANDIM, SOĞUK TERLER DÖKMEYE BAŞLADIM. alnım. *Sabah yıldızı, sabah yıldızı, sabah yıldızı,* diye fısıldıyor annem, sanki beni uyandırmaya çalışıyormuş gibi.

Uzun dakikalar boyunca tek yapabildiğim tavana, ince bir güneş ışığına bakmak, baş ağrım kafatasımın arkasına vururken rüyanın geçmesini beklemek.

Ses yavaşça kaybolurken kendime "*O burada değil"* diyorum.

Sözlerinin sesi geçtiğinde, yatak çarşaflarını tutup nefesimi ve kalbimi sabitlemeye çalışıyorum. Yemin ederim hala onun kokusunu alabiliyorum. Hâlâ yüzümdeki elini ve yumuşak teninin sıcaklığını hissediyorum. Bu sadece bir rüya değildi. Burada, Malgros'ta ailemle geçirdiğim zamanın bir anısıydı. Şimdiye kadar hiç hatırlamadığım bir zaman.

Sarsılmış ve hâlâ halsiz bir halde doğrulup bacaklarımı şiltenin üzerinden kaydırıyorum, ancak yine yemek kokusu yüzüme çarpıyor.

Yatağımın yanındaki komodinin üzerinde bekleyen küçük gümüş tepsideki taze ekmeklere ve dut kompostosuna sert bir bakış atıyorum. Ancak dikkatim yemekte uzun süre kalmıyor çünkü Yaz'ın bahçesinden koparılmış kırmızı bir gül ve yanında katlanmış ebruli ekru bir parşömen parçası var. Notun ön yüzüne koyu kırmızı mürekkeple çizilmiş kurt başı bana Neri'nin buraya geldiğini ve Starworth Tor'un kırtasiye malzemelerinden zevk aldığını gösteriyor. Belki de bu başka bir barış teklifidir.

Rüya hâlâ zihnimde parıldarken, mektubu kaptığım gibi çiçeği burnuma götürüyorum. Derin bir nefesle gülün kokusunu içime çekiyorum, neyse ki bu koku yemek istemediğim ekmek ve meyvenin kokusunu maskeliyor. Bu gül, anıyı ortaya çıkaran tetikleyici miydi?

Notu açtım ve ilk kelimeler beni şaşırttı.

Jellơ, lit9le Si't,

Yov'×e See aslee si e cLe nig³c Se(ơ e las9.

Önceki gece mi? Ağrıyan şakağımı ovuşturarak ayağa kalkıyorum ve pencereye doğru ilerliyorum; perdeleri iterek açıyorum ve aşağıdaki boş sahile bakmadan önce güneş ışığına gözlerimi kısarak bakıyorum. Görünüşe göre kuşluk vakti, ancak hayal ettiğimden bütün bir gün daha geç görünüyor.

Hepimiz hayır dedik. Evet, ben. Özellikle ben.

C^ovlt ;ov na e cobay, 5 ^ope ;ov c'y co eac anb co 9in'e ×es9ing. §vc stay ^e'e ac cLe co'. Tensio>s a×e ^ig³ in cLe city. En 3×allag anb 5 a×e still sea' ^i p fo' √×y×, anb cLovp^ ^e's p'ocing mo'e diffi vlc co lo a9e cLa>ed, ne nill finb ^i .

Jope('lly, 5'll see ;ov co ip^t. T^e'e a×e impơ ca 9 cLi>gs ;ov anb 5 neeb co dis vss.

O^, anb feel f'ee co Sv'> cLi' note, coơ, if ;ov so desi e. 5 ^are an enti e desS d'ave× fillet nit³ pa' ^ e>c anb in , anb enơ'g³ pe"iste>ce anb a×'ơpan e co ɴ'i9e ;ov let9e×s fo' ece'>icy. T×y me.

A×e ;ov still ×eabi>g cLi', lit9le Si't?

Yov× Wol(

Sinirli bir hırıltıyla parşömeni avucumun içinde buruşturuyorum ve kısık bir ateşin yanmaya devam ettiği ocağa doğru ilerliyorum. Notu alevlere fırlatırken son kelimelerdeki her alaycı hece kafamda tekrarlanıyor. Yine de gülü tutuyorum, parmaklarımın arasında sıkıca tutuyorum, burnuma geri getirirken dikenlerine dikkat ediyorum.

Benim kurdum. Benim baş belam desek daha doğru olur. Biz kesinlikle Cila ve Thaddius değiliz.

Ve bana burada kalmamı mı söylüyor? Kim olduğunu sanıyor bu? Belli ki dün geceden hiçbir şey öğrenmemiş. Ya da önceki geceden. Ya da iki gün öncesinden. Tanrım, bahçede ne zaman kavga ettiysek.

Pencereye dönüyorum, başım hâlâ zonkluyor. Kendimi ölüm gibi hissediyorum. *Uzun bir uyku çekmiş ve sağlıklı bir kararlılık dozu almış bir ölüm.*

Çünkü istediğim yere giderim. İstediğim gibi. İstediğim zaman. Ve bugün, Memory Catcher'ı görmeye gidiyorum.

KARARLI O L S A M DA OLMASAM DA UMDUĞUM KADAR ILERLEYEMEDIM.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda sarhoş bir kaz gibi başım dönüyor ve boynumdan soğuk bir ter akıyor. Her şey yeniden ağrıyor. Yüzüm. Dişlerim. Kemiklerim. Derim. Neredeyse her şeye rağmen devam edecektim ama Mari kollarında iki sepet kavanozlanmış yiyecekle ön kapıdan içeri daldı, kestane rengi saçları güzel yüzünün etrafında uçuşuyordu.

Bana bakıyor ve irkiliyor. "Oh, yıldızlar, Bayan Nephele. Beni korkuttunuz."

"Bağışlayın beni," diyorum elimden geldiğince gülümseyerek. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Dikkatle son birkaç basamağı inip ona katılıyorum ve sessiz evi dinliyorum. Sepetlerden birine uzanıyorum ama o yana dönüyor.

"Seni ayakta görmek çok güzel," diyor. "Gerçekten. Ama bana seninle ilgilenmem söylendi. Seni çalıştırmak için değil."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Kim söyledi?"

Omuz silkiyor. "Aslında herkes. Hepsi bugün için ayrılmadan önce. Ama Mr. Neri kararlıydı."

Zoraki gülümsemem gerginleşiyor. "Düşündüğünün aksine, *Bay Neri* benim efendim değil." Tekrar sepete uzanıyorum ve bu sefer başka ne yapacağını bilemediği için vazgeçip almama izin veriyor.

Ve buna sevindim. Ingrid'in evine tek başıma gidebileceğimden emin değilim ve üst kattaki aether sliph'iyle oynayarak kaderi kışkırtacak kadar cesur değilim ama herkes gittiyse Mari'yi benimle gelmeye ikna etme şansım var.

Sepet sapını ön kolumun üzerinde sürüklüyorum, ağırlığın beni toparlanamayacağım bir eğime sürüklememesi için elimden geleni yapıyorum. "Nereye?"

Başını salona doğru salladı. "Mutfak."

KURDUN DIRILIŞINDEN BERI ILK DEFA ACIKTIM.

Kısa bir kadeh şarabımı yudumlarken Mari'nin taze biberiye ve kekik doğrayıp ateşin üzerindeki kazana serpmesini sessizce izliyorum. Bu sabah Harmon'ın kestiği domuz göbeğini ve daha sonra soğan, sirke ve et suyu gibi diğer malzemeleri ekledi. Tencereye çeşitli malzemeler atmaya devam ediyor; sıvılar, baharatlar ve adını sayamadığım otlar.

Birçok şey olabilirim ama aşçı olmak bunlardan biri değil.

"Bu geçen günkü güveç mi?" Soruyorum. Öyle kokmuyor.

Karışımı tahta bir kaşıkla karıştırarak başını sallıyor. "Hayır, bu benim özel tarifim. Sonbahar ve kış aylarında yapmayı seviyorum. Çok zengin ve doyurucu, özellikle de beslenmek için çok iyi."

Burada olduğumuz için onu biraz rahatlamış gördüğüme sevindim. Finn'i uzun süredir tanımıyordu ama ondan hemen hoşlanmış gibi görünüyordu. Şehrinde olan biten her şeyin stresiyle birlikte onun kaybı da zor olmalı.

"Herkesten bahsetmişken," diyorum, "neredeler?"

Kaşığını tencerenin kenarına vuruyor ve bir somun ekmek ve bir bıçak almadan önce kenara koyuyor. "Amiral Yardımcısı Eryx'in muhafızları şu anda bize yardım ediyor," diyor tezgahın üzerinde taze ekşi mayadan kalın dilimler kesmeye başlarken. "Bu sabah başladı. Arkadaşların dün gece devriye gezip dinlenirken onlar da arazinin etrafında nöbet tutuyorlar. Zahira ve Yaz, Eryx görevden alındıktan sonra buraya liderlik edecek birini bulup bulamayacaklarını görmek için tanıdıkları ve güvendikleri bazı alt düzey yetkililerle görüşmeye gittiler. Bay Neri ve Bay Thibault onu aramaya çıktılar."

"Ben de öyle duydum," diyorum, elindeki kırıntıları silip yahnisinin tadına bakarken.

"Mmm. Çok güzel." Göz ucuyla bana bakıyor. "Biraz ister misin?"

Benim için normal olandan daha vurgulu bir şekilde başımı sallıyorum. İştahımın neden bu kadar ani bir şekilde geri dönmeye karar verdiğini bilmiyorum ama Ingrid'i görmeyi ne kadar çok istesem de kendimi aceleye getirmiyorum. Aroması pek hoş değil ama havada, beynimin günlerdir yemek yemek istemeyen kısmını bastıran bir şeylerin notası var. Şimdi, midem sanki omurgamı yutacakmış gibi hissediyor.

Mari nihayet dumanı tüten tabağı önüme koyduğunda bir mide bulantısı hissediyorum ama bunu bir kenara itip güveçten bir kaşık ağzıma götürüyorum. Şimdiye kadar yediğim en lezzetli şey değil ama kırmızı şarap hariç diğer her şeyin aksine tadı güzel. Fia'daki tisan'dan çok daha iyi, bir parça ekşi mayalı ekmeği parçalayıp Mari'den üzerine ikinci bir sos dökmesini isteyecek kadar iyi.

Güveç utanç verici derecede kısa bir sürede bitti. Hâlâ iyi d e ğ i l i m ama buraya geldiğimiz sabahtan on kat daha iyi hissediyorum. Daha önceki ağrı ve sızılarım bile azaldı.

Mari tabağı alır ve yıkama suyuna batırır. "Şimdiden daha iyi görünüyorsunuz, Bayan Nephele. Gözleriniz daha parlak. Termal havuzda yüzmeyi düşündünüz mü? Bunun için mükemmel bir gün."

Peçeteyle ağzımı sildim. "Şimdiden daha iyi hissediyorum. Arkadaşlığınız *ve* güzel yemek için teşekkür ederim. Ve... *belki* termal havuzda. Faydası olup olmayacağını görmekten zarar gelmez."

Yine de ılık yosun suyunda yıkanmanın duyarlı bir koru tarafından yapılan bir laneti iyileştirebileceğinden şüpheliyim.

Bir süre durakladıktan sonra neredeyse ağzımı açıp benimle şehre gelip gelmeyeceğini soracaktım. Ama artık kendimi çok daha kendim gibi hissettiğime göre, beni kalmaya zorlamasın diye bu konuya hiç girmemek en iyisi olabilir. Bunun yerine, tabureden kayıyorum ve kimsenin beni bu evden çıkarken görmemesi için etrafıma yeterince sıkı bir yapı örmeye yetecek enerjim olduğunu umuyorum.

"Sanırım gidip dinleneceğim," diyorum ona.

Dolaptan temiz bir tabak alıp gülümsüyor, az önce yüzüne karşı yalan söylediğimden tamamen habersiz. "Harika. Bugün işimi kolaylaştırdın."

İçime yerleşmeye çalışan suçluluk duygusunu bastırarak koridora açılan kapıya doğru ilerliyorum. Merakımdan duraksayıp geri dönüyorum.

"Mari, özel tarifinin anahtarı nedir?"

Bekleyen tabağına kendisi için bir porsiyon güveç koyuyor, bir kaşık alıyor ve sağlıklı bir ısırık alıyor. Sonra duymayı beklediğim son kelimeyi söylüyor.

"Kan."

OceanofPDF.com

16



OceanofPDF.com

NEPHELE

T Village Hill'e yürüyüş düşündüğüm kadar korkunç değildi. Hâlâ biraz yorgun ve bitkinim ama bu sabah uyandığımdan çok daha güçlüyüm. Cadı izlerim gümüş rengi dışında gizlenmiş durumda. daha iyi uyum sağlamam için.

Günün bu geç saatinde, yoğun bulutların arasından hâlâ görünmeye çalışan güneşe rağmen hava serin. Denizden esen her sert rüzgârda içimi bir ürperti kaplıyor. Neyse ki, tor'dan ayrılmadan önce odamdaki gardırobun arkasında bulduğum sıcak tutan siyah bir pelerin giydim. Kapüşonu sıkıca tutuyorum ve öğleden sonralarını geçiren Malgros vatandaşlarının arasından geçerek ilerliyorum.

Düşünmek istediğim son şey o olsa da, her yerde kurdu hatırlatan şeyler var. Kız kardeşimle bu caddede son kez gezindiğimde, bu şehirde Neri'ye adanmışlığı fark etmem için bir nedenim olmamıştı. Vadide büyürken sık sık gördüğüm bir sembol olan Kuzey Tanrısı'nın mavi beyaz flaması, neredeyse her binada yeşil ve çivit mavisi Tiressian bayrağının yanında asılı. Küçük versiyonları birçok ana kapının üzerine çivilenirken, daha büyükleri direklere monte edilmiş direklerden sarkıyor ve rüzgarda dalgalanıyor.

Kurt burada bir efsanedir. Uzun zaman önce ölmüş bir tanrıya hala tapılıyor ve saygı duyuluyor.

Bu insanlar onun burada olduğunu öğrenince ne yapacaklar?

Bir grup Northland Watch görevlisinin ve cadde boyunca görev yapan çok sayıdaki nöbetçiden birinin yanından cesurca geçerken, Alexus'un şehre tek başıma girdiğim için beni iyice azarlayacağından emin olarak başımı eğiyorum.

Ingrid'i görmeye ne kadar çok ihtiyacı var. Kurda gelince, aksini düşünmem için beni neredeyse kandırıyordu ama ne yaptığımı öğrendiğinde o da kaşlarını çatacak ve hırlayacak. Ve bunu o ukala, canavarca tarzıyla yapacak, daha az değil.

Yine de ne dedikleri umurumda değil. Burada kaybolan *benim* ilk yıllarım. Eğer cevap aramak istiyorsam, bu bana bağlı, başkasına değil. Bunu akıllıca nasıl yapacağımı bilmiyor değilim. Olabildiğince hazırlıklıyım.

Hançerim botumun içinde, Zahira'nın silah odasında bulduğum stiletto ise ceketimin kolunda güvenle saklanıyor. Çalışma odasına da bir göz attım. Günler önce Batı Driftleri'nden gelecek misafirleri, henüz buraya gelememiş arkadaşları için aldığı geçiş belgelerini bıraktığı yeri hatırladım. Onlar gelmeden önce şehri Eryx'in elinden geri almazsak, Gözcü muhtemelen onları limanda geri çevirecek. Ama en azından bir muhafız tarafından durdurulursam yasal görüneceğim.

Malorian Denizi'ne bakan tepeyi tırmanırken, bir tavernanın yakınındaki geniş bir ara sokakta çalışan bir grup insan fark ediyorum. Bir yan kapıdan kaba yontulmuş masa ve sandalyeleri taşıyor, sanki bir parti içinmiş gibi dışarıya kuruyorlar. Bir kadın, ara sokağa serpiştirilmiş yarım fıçı saksılara yeni yapılmış meşaleleri yerleştirmeye çalışıyor. Hiçbiri bu sabah yanlarından geçtiğim diğer yüzler kadar endişeli görünmüyor ama sanırım hayat devam etmeli, deniz kenarında yaklaşan bir kışta ve belirsiz zamanlarda yaşarken bile. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu aslında rahatlatıcı.

Bir sonraki nefeste yukarı bakıyorum ve duruyorum, anlık rahatlığım kayboluyor. Tavernanın kapısının üzerindeki direkte ahşap bir tabela sallanıyor. Tahtaya kazınmış hiçbir kelime yok, sadece gözlerini bana dikmiş beyaz bir kurdun kaba boyanmış ve soyulmuş görüntüsü var.

Hareket etmeye devam ederken bir başka rüzgâr pelerinimi ve kapüşonumu yırtıyor. Kukuletayı yakalayıp örgülü saçlarımın üzerinden hızla yukarı çekiyorum ve Starworth Tor'daki mürettebatımızdan hiçbirinin eve dönmek üzere o civarda olmamasını umuyorum.

Özellikle de beyaz saçlı bir tanrı.

Eryx'e odaklanmış olsa da, Neri'nin uzaktan bile olsa kokumu alması için çok şey gerekeceğinden şüpheliyim. Sadece herhangi bir gizlilik umudunun boşa gitmesi için ne kadar yakın olması gerektiğini bilmiyorum. Yine de bu endişenin beni caydırmasına izin vermeyeceğim.

Eğer ikimizden biri bu oyunda ustaysa, o benim.

Ingrid'in uzun, eğri büğrü evinin daha uzun, eğri büğrü evlerin arasında yer aldığı kumlu yoldan aşağı döndüğümde kendimi

Neri'nin kokuları nasıl ayırt ettiğini merak ediyorum. Özellikle de binlerce kişi arasından tek bir kişiyi seçip onu avlayacak kadar. Bu şehir aromalar, kokular ve hatta iğrenç kokularla dolup taşıyor. Güçlü, çoğu zaman keskin ama tamamen güçlüler. Her esintide, koku yüklü hava tarafından saldırıya uğradığımı hissediyorum. Bir kurdun bu sokaklarda dolaşırken neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

Ingrid'in siyah kapısına ulaştığımda, her an ya oğlu ya da kendi bembeyaz yüzü ve sürmeli yeşil gözleri tarafından karşılanmayı bekleyerek tokmağı defalarca vuruyorum. Ama kimse cevap vermiyor.

Kapıyı tekrar çaldım ve evden geri çekildim. Anne ve oğul Malgros'un herhangi bir yerinde olabilirler.

Verandasında oturup uzun bir süre bekliyorum, insanlar etrafta dolanırken ve güneş yavaşça ufka doğru kaymaya başlarken sokağı izliyorum. Sonunda bir güvercin tünemek için yakındaki bir ağaca kanat çırpıyor ve beni şaşkınlığımdan uyandırıyor.

Kuş hüzünlü bir şarkı söylerken, yaklaşan alacakaranlığa iç geçiriyorum. Buraya gelmek için o kadar çaba sarf ettikten sonra buradan uzaklaşmak zor, annemle ilgili rüya sayesinde daha da zor. Ama gün ışığı daha da azalırken kalkıyorum ve tor'a geri dönmeye karar veriyorum.

Sonra soluma, ağlayan güvercine doğru bakıyorum. Altın saatin ışığı, sönük de olsa, Northland Watch'ın bir tepenin üzerinde yer alan kışlasının beyaz taş cephesinde parlıyor. Üssün meşale ışıkları akşam için yakılıyor ve garnizonun komuta merkezini bir fener gibi aydınlatıyor.

Ingrid'in onu son gördüğümdeki tavsiyesini hatırlıyorum. Anıları gün yüzüne çıkarmak istiyorsak kışlanın önünden geçmeli ve sahilde vakit geçirmeliydik. Evinden ayrıldıktan sonra komuta merkezinin önünden geçtik ama çocukken burada yaşadığımı yeni öğrendiğim için dikkatim o kadar dağılmıştı ki herhangi bir bağlantı kurmaya çalışmamıştım. Şimdi ise tamamen farklı bir zihniyete sahibim. İnkâr geride kaldı. Kabullenme kesinlikle geldi.

Ama cevaplar istiyorum. Ve daha fazla anı istiyorum.

Ceketimin cebine uzanıyorum ve Zahira'nın ofisinden aldığım geçiş belgelerini açıyorum. *Gabriella Gusa'nın evrakları, Batı Filosu'nun eski teğmeni.*

Öyle görünmediğime eminim. Ve eğer sorgulanırsam, şüphesiz bir sorunla karşılaşacağım. Ama yoldan geri dönüyorum ve yoluma devam ediyorum.

Northland Watch'ın barakalarına doğru yola çıktım. Sırtımda bir güvercin ötüyordu.



"KAĞITLAR MI?"

Pelerinimi rüzgâra karşı sıkıca kapattıktan sonra elimdekileri kışlanın ana kapısındaki nöbetçiye teslim ediyorum. Eğildiği pencerenin her iki yanında yanan fenerler, ayrıntıları incelerken düşen ışığa karşı görmesine yardımcı oluyor.

"Batı Filosu mu? Burada ne işiniz var?"

Zar zor tutunduğum cazibemi korumaya odaklanıyorum ve Fia'nın toplantı salonunda verdiği ismi buluyorum. "Amiral Castalan liderliğinizle görüşmek için burada. Ben sadece konvoyun bir parçasıyım. Brear Hall'a yerleştirildik ama bir arkadaşımı görmek için kışlaya uğrayayım dedim."

Kaşlarını çatıyor ve kâğıtları tekrar gözden geçiriyor. "Castalan'ın burada olduğuna dair hiçbir şey duymadım."

Şu anda bu şehirde yaşayan iki tür askeri personel var. Birincisi, Tor'daki muhafızlar gibi sadece şehirlerini geri isteyen ve savaşın kıyılarına asla dokunmamasını uman insanlarla dolu.

Ama başkaları da var. Sayılarını bilmiyorum ama bazıları birlikte daha iyi olduğumuza inanıyor, bu Doğu gibi bir güçle birleşmek anlamına gelse bile. Kapılarının üzerinde asılı duran Tiressian bayrağının, birleşik bir imparatorluk fikrinin ötesini göremiyorlar.

Ben de birlik istiyorum ama Doğu Prensi'nin ya da Thamaos'un yönetimi altında yaşamak pahasına değil. Thamaos'un ne planladığını henüz bilmiyoruz, ancak tüm bunları bir sebepten ötürü yaptığı gözümden kaçmadı; bu sebebin kız kardeşimden intikam almaktan çok daha fazlası olduğuna eminim.

Bu gardiyana gelince, ne tarafa meyilli olduğunu bilemem. Tek bir yanlış kelime durumu hızla değiştirebilir.

Omuz silkiyorum ve aptal numarası yapmaya karar veriyorum. "İşlerin nasıl olduğunu bilirsin.
Genellikle en son öğrenen biz oluruz."

Beklenmedik bir şekilde elini uzatıp pelerinimi çekiştirerek açıyor ve altında üniforma olmadığını gösteriyor. Gözleri kısıldı.

O bir şey söyleyemeden eğilip sesime olabildiğince soğukluk katıyorum. "Dinleyin. Buraya Castalan ve Eryx için iş yapmaya geldim. Beni bir dakika daha oyala. Sana meydan okuyorum."

Ondan sonraki kısa anlarda, bunun risk almaya değip değmeyeceğini merak ediyorum. Burada bulunarak çocukluğumla ilgili herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamayacağımı. Burada ve şu anda hayatım için gerçekten önemli olan herhangi bir şey. Yine de bir şey ruhuma bunun önemli *olduğunu* fısıldıyor. Burada olmam gerektiğini söyleyen bir şey.

Seçimlerimi düşünmek için daha fazla zamanım yok, çünkü gardiyan kağıtlarımı geri veriyor. "Keyfinize bakın, teğmen." Başıyla ilerlememi işaret ediyor. "Ziyaret saatleri gece yarısı sona eriyor."

OceanofPDF.com

17



OceanofPDF.com

NERI

Thibault ve ben Starworth Tor'un ön kapısından girdiğimiz anda Nephele'nin burada olmadığını anlıyorum. Normalde onun kokusu havayı sıvı şeker gibi ıslatır ve ağzımı sulandırır. Bu gece, yine de Herkesin burada olduğunu söyleyebiliyorum, sadece onun kokusunun en ufak hayaletini alıyorum.

Evi işleten cadı Mari- koridorun sonunda, girişe yakın bir yerde beliriyor ve kimin geldiğini kontrol ediyor. Ellerini önlüğüne silerek, gergin de olsa sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Nephele nasıl?" Thibault soruyor.

Siyah pelerinini çözüp kapının yanına asıyor ve ben girişte kıpırdamadan dururken bana aldırış etmiyor. Boş havayı koklarken vücudumdaki her kas geriliyor.

"Hâlâ dinleniyor. Yarım saat kadar önce ona baktım." Sözlerindeki masumiyeti, bunların doğru olduğuna inandığını duyuyorum. "Yine de uyandı. Daha erken." Genç kadının sırıtışı gururla yayılıyor. "Hatta bir kase domuz yahnisi ve ekmek bile yedi, ki bende bolca var. Eğer sıcak bir yemek için onlara katılmak isterseniz, diğerlerinden bazıları şu anda yemek yiyor."

"Belki daha sonra," diye yanıtlıyor Thibault. "Ama bu gece seni bir daha göremezsem diye söylüyorum, Nephele'yle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Merdivenlere yöneldiğinde gözlerindeki mesafeyi fark ediyorum, meşgul zihninin bir yansıması.

"Oh, Bay Thibault!" diye seslenir kız. Adam duraksar, eli tırabzanın üzerindedir.

"Harmon istediğiniz kitapları arşivden almayı başardı. Onları kapınızın önüne bıraktım."

Bir elini göğsüne bastırıyor ve başını eğiyor. "Tekrar teşekkür ederim, Mari. Çok yardımcı oldun." Meraklı bir parıltı gözlerini aydınlatıyor. "Bu gece Nephele'ye göz kulak olabilir misin? Ve rahatsız edilmediğimden emin olur musun?"

Ellerini birbirine bastıran Mari, omuzlarını yeni bir amaçla dikleştirerek yardım etmeye heveslendi. "Elbette efendim. Kesinlikle."

Ve böylece Thibault merdivenlerden yukarı doğru adım atmaya başlar.

Birlikte çok fazla zaman geçirdik, çünkü kırılgan ve yetersiz konuşmalarımız sayesinde, kadınına ulaşmak için aptalca bir yol aramak için fazla zamanı olmadığı için acı çektiğini ve paylaştıkları bağın canlı olabileceğini biliyorum, ama sessiz. Ayrıca Gavril'den hiçbir iz olmadan bir gün daha geçtiği için kızgın, onu ne kadar takip etmeye çalışırsam çalışayım ve hangi ipucunu takip edersek edelim, Eryx hala özgürce dolaşıyor, eski kardeş tanrım onu kullanmaya karar verirse Thamaos için istekli bir araç.

Ki öyle olacak. Sadece ne zaman olacağını bilmiyoruz.

Kanım yükseliyor, Thibault'nun peşinden gidiyorum. Eğilip kapısının yanındaki kitap yığınını kaldırıyor, şüphesiz Raina Bloodgood'u çalan fenomeni araştırmak için, sonra yatak odasına girip kapıyı ayağıyla çarpıyor. Bela seziyorum ama şu anda ilgilenmem gereken başka şeyler var.

Doğruca Nephele'nin odasına gidiyorum. Karanlık, sönmekte olan ateşin ılık ışığı dışında. Ona bıraktığım yemek tepsisi ve not gitmiş. Ancak gül hâlâ komodininin üzerinde, ince bir vazoda eğilmiş duruyor.

Yorganın altındaki tümsek ilk bakışta battaniyeye sarılmış bir insan gibi görünüyor. Ama bu numaranın gerçekte ne olduğunu anlayabiliyorum.

Şu küçük düzenbaz.

Elimi yüzümde gezdirip etrafıma bakıyorum. Eğer sahilde, hatta bahçede ya da deniz fenerinde olsaydı, bunların hiçbirine gerek kalmazdı. Demek ki gitmemesi gereken bir yere gitmiş.

Bakışlarım yastığının altından çıkan bir keten parçasına takılıyor. Odayı geçip onu çekiyorum.

Uyku önlüğü.

Zavallı aldatma girişimine karşı başımı sallayarak giysiyi burnuma bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Onun teninin nasıl koktuğunu hatırlamaya ihtiyacım olduğu için değil, uzun bir günün ardından uykuya dalan ve alt kattaki kapıdan içeri girdiğimde canlanan kurdumu tamamen uyandırmak için. İki gündür avlanıyordum, ama artık

İzini sürdüğüm hayvan sanırım. Ve yalnız avlanmak için. Thibault, Nephele'nin nerede olduğunu bilmek isteyecektir ama bu geceki yüzleşmenin onunla benim aramda olması gerekiyor.

Sadece bir sorun var. Eleme işi giderek daha sorunlu hale geliyor. Öyle ki Thibault ile bu akşam eve yürüdük çünkü *serin havanın tadını çıkarmak istiyordum.* Bahanemi sorguluyor gibiydi ama umursamadım. Bizi en son elediğimde arkamda bir aether izi bırakmıştım, neyse ki Eryx'i bulmaya odaklandığı için bunu fark edemedi. Şu anda ihtiyacım olan son şey, sevgilisinin kız kardeşini kuzeye taşımama günler kala, Thibault'nun içimde yaşayan bu zayıflığa tanık olması ve yeteneğimi sorgulaması. Ama şimdi o yeteneği kullanmaktan çekinmiyorum.

Rüzgârı ve aether'ı çağırıyorum, sonunda gelip beni şehre taşıdığında rahatlıyorum.

OceanofPDF.com

18



OceanofPDF.com

NEPHELE

I Eskiden evim olan bir dairenin kapısının önünde duruyorum, geçmiş içimde çılgınca ikinci bir kalp atışı gibi atıyor.

Her şeyi hatırlamıyorum. Hiç hatırlayacak mıyım bilmiyorum. Ama Hayatımın ilk sekiz yılını gizleyen gizemli zihinsel barikat, çatlaklar arasında unutulmuş bir hayatı görebileceğim kadar parçalanıyor gibi görünüyor.

Bir başka tanıdık kapının beklediği sessiz koridora göz atarken kalbim rahatlama ve hoşnutsuzluk arasında gidip geliyor. Eskiden orada bir kapı olduğundan emin olmama rağmen artık kapı olmayan bir kapı. Şimdi, sadece kirli beyaz sıvalı bir duvar var. Buradaki her şey gibi beyaz ve sade.

Birinci ve ikinci taburun kışlaları arasındaki tepeyi kesen çakıllı yolda virajı döndüğüm anda bu sade, güneşten solmuş binayı tanımıştım. Karanlığın süzgecinden geçerken bile yaşadığımız yerin burası olduğunu biliyordum. En üst katın tam ortasındaki eksik pencere dışında garnizondaki tüm binalarla aynı. Çoğu göz için bu sadece bir hata gibi görünüyor. Sanki bu barakaları inşa ederken bir pencereyi unutmuşlar gibi.

Belli ki çocukken de şimdi olduğu kadar meraklıymışım. Bu gece yaklaşırken eski evimi gördüğümde, her zaman gözüme nasıl çarptığını hatırladım, aksi halde uyumlu bir yerde böyle bir uyumsuzluk. Küçük zihnim o duvarın arkasındaki boşlukta neyin gizlendiğine dair her türlü senaryoyu hayal ederdi. Hatta bazen, annem Raina'yı kucağımda taşımama izin verdiğinde, küçük kız kardeşime bu tuhaflığı göstermeye çalışır, deniz kenarındaki şirin, askeri yaşamımızda bulabildiğim her türlü gizemi araştırırdım.

Kıyıdaki su kadar berrak, balık tuttuğumuz bir günün ardından bir akşam eve yürürken babamın elimi tuttuğunu hatırlıyorum. Ona o pencerenin neden eksik olduğunu sormuştum, çünkü onda hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Beni korkutan bir şey.

Babam durdu ve yolda önümde diz çöktü, mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Burada korkacak bir şey yok Pelly. Orası sadece gizli bir oda. Bizim sırrımız. Birçok diyardan gelen güzel şeylerle dolu bir yer. Büyülü bir yer. Korkma."

Buna kaşlarımı çatmıştım çünkü eğer kışlamızda büyülü bir oda varsa ve içinde güzel şeyler varsa, onu görmek istiyordum. Ve bunu ona söyledim.

Ama babam sadece alnımdan öptü ve tatlı bir gülümsemeyle, "Bir gün, Pel. Doğru zaman geldiğinde, bir gün."

Eskiden o odanın kapısının bulunduğu koridorda geziniyorum ve elimi kaba sıvada gezdiriyorum. Kapının burada ne zaman durduğunu hatırlamıyorum ama görünüşe göre Malgros'tan ayrıldığımızdan beri kimse bu duvarın arkasında ne olabileceğini fark etmemiş ya da yeterince önemsememiş.

Eğer Neri'nin aether sliph'i tor'daki diğer ceketimde olmasaydı, içeri girmek için onu kullanmayı deneyecek kadar meraklı olabilirdim. Ama tor'a geri döndüm ve ben değilim ve saatin geç olduğunun tamamen farkındayım. Eğer şimdi geri dönmezsem muhtemelen beni aramaya gelecek olan bir kurt ve bir büyücü var, eğer zaten beni aramıyorlarsa.

En azından bir şeyler hatırladım. Burada hiçbir şey olmayabilir.
Boş, çürüyen bir alandan başka bir şey yok.

Ama artık çaresiz küçük bir kız değilim. Şimdi emrinde bir tanrı olan bir cadıyım.

Ve o odaya girmenin bir yolu.

KOĞUŞUN MERDIVENLERININ DIBINDE KAPÜŞONUMU ÇIKARDIM VE
Ağır ahşap kapıyı iterek soğuk ve poyrazlı geceye giriyoruz. Yolun aşağısında yemekhanenin kapıları gürültüyle açılıyor, kahkahalar, sesler ve askerler karanlığa karışıyor. Arkamda şıngırdayan kupaların sesiyle, işlek yoldan kaçınarak kayalık tepeden aşağı inmeye başlıyorum.

Rüzgâr sert olsa da her yerde insanlar var. Gece için şehre doğru yola çıkan genç erkek grupları. Pazardan aldıkları yiyeceklerle evlerine giden aileler. Pelerinleri ve eldivenleriyle dolaşan aşıklar, kendi nefeslerinden oluşan bulutların içinde yürürken el ele tutuşuyorlar. Bir an için anılardan başka bir şey düşünemiyorum. Hayatımda en çok sevdiğim insanlarla bu topraklarda paylaştığım basit anlar aklımdan geçiyor.

Gece havasından derin bir yudum alarak duruyorum ve sanki soğuk hatıraları katılaştıracakmış gibi anıların olabildiğince uzun süre kalmasına izin veriyorum. Yine de hatırlama s e l i kısa sürede geçiyor. Geçtiğinde, başımı kapüşonumun içine daha da sokuyorum ve Gözcülerin şehre akın ettiği ana kapıya doğru ilerliyorum.

İlgi çekmemeye ve fark edilmemeye çalışarak, mesafemi korusam da beş adamdan oluşan küçük bir kümenin arkasına düşüyorum. Ortadaki eldivenlerini çekiştiriyor.

Bu ekip farklı görünüyor. Buradaki herkesten daha resmi. Pelerinleri, çizmeleri ve kılıçları sıradan, Nöbet'in diğer üyeleriyle aynı. Ama hareket tarzları dış görünüşlerini yalanlıyor. Adamlardan dördü ortadakinin yanında, elleri kabzalarında, sert bir duruşla yürüyorlar. Her zaman bir adım gerideler, sanki saygı duyuyorlarmış gibi.

Ayrıca sandal ağacı sabunu ve tatlı, topraksı kolonya kokusu da taşırlar. Ya da en azından bir tanesi öyle. Sanırım ortadaki adam. Colden gibi hareket eden. Yüzünü göremiyorum çünkü hepsi kapüşonlu ve karanlık tarafından yutulmuş, ama bir maiyetin açık koruması olmasa bile, uzun bacaklı çalımları ve kare, güçlü omuzları rütbe veya güç sahibi birinden bahsediyor. Belki bir komutan ya da yüzbaşı.

Ya da belki bir amiral yardımcısı.

Onun önemli biri olduğuna dair teorim, meşalelerle aydınlatılmış kapıya yaklaştığımızda kanıtlandı. Görevli her nöbetçi geriliyor ve selam veriyor, ancak çabucak ve sessizce azarlanıp rahatlıyorlar.

Askerler muhafızlarla sohbet ederek oyalanırken ben de gölgelerin arasına çekiliyorum. Ortadaki adam omzunun üzerinden hafifçe bir bakış atıyor ve sıcak ışıkta keskin açılı profilini görüyorum.

Yine de bir anlamı yok. Herhangi biri olabilir.

Sonunda geçtiklerinde, büyümü sıkılaştırıyorum ve kapıdan önce adım atıyorum, daha önce beni sorgulayan nöbetçinin gözleriyle karşılaşıyorum. Elini sallayarak geçmeme anında izin veriyor. Her şey çok hızlı ve çok daha

Beklediğimden daha kolay oldu ama kazanmayı kabul ediyorum ve sırf merakımdan adamları takip etmeye devam ediyorum. Ne olursa olsun bu yoldan gideceğim.

Kısa süre sonra Village Hill'e doğru ilerleyen kalabalığın arasına karışıyoruz. Yürüyüşümüzün içimde yarattığı sıcaklık için minnettarım. Mari'nin yemeğinden beri biraz zayıflamıştım ama bugün olanlardan sonra yeniden canlandığımı hissediyorum. Her nasılsa kendimi hâlâ yarı canlı hissediyorum ki bu da son birkaç gündür katlandığım *tamamen ölü* durumdan çok daha iyi.

Zor yutkunuyorum. Sanırım Mari'nin domuz kanlı yahni tarifine ihtiyacım olacak.

Ana yola çıkmamız uzun sürmüyor, etrafımız neşe ve havada süzülen uzak müzik notalarıyla çevrili.

Önümdeki muhafızlar tek adamı Beyaz Kurt meyhanesine götürdüğünde bir seçenek ortaya çıkıyor. Bir parti gibi görünen bir şey için hazırlık yapan insanlar gördüğümü hatırlıyorum ve bu parti şu anda tüm hızıyla devam ediyor, sadece meyhanenin içinde değil, dışarıda da. Ara sokakta, ısınmak için çelik fıçılarda ateşler yanıyor, meşaleler ise derme çatma bir diz duvarı tarafından kısmen engellenen rüzgara karşı titreşiyor. Sokakta da birbirine sarılmış, yarı sarhoş ve gülen insanlar var.

Binanın köşesinde duraksıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Bu gizemli adamın Koramiral Eryx olma ihtimali çok zayıf. Bunca zamandır kışlada olsaydı, Neri onun kokusunu çoktan alırdı. Eğer oysa, o zaman burada daha büyük bir güç var demektir. Beni ilk etapta kışlaya yönlendiren bir güç.

İşte bu düşünce benim zihnimi oluşturuyor.

İki katlı kalabalık meyhaneye girdiğimde, anında bir dizi koku ve insanla karşılaşıyorum, bunların çok azı hoş. Northland Watch'ın daha görgüsüz üyelerinin buranın başlıca müşterileri olduğu açık, ancak masaları, köşeleri ve duvarları işgal eden çok sayıda sivil de var. İnsanlar içiyor ve gülüyor, öpüşüyor ve takılıyor, kâğıt oynuyor ve dart atıyor.

Ama o kadar da masum değil. Beyaz Kurt oldukça müstehcen bir yerdir ve bunu öğrenmek muhtemelen Neri'yi oldukça mutlu edecektir. Gecenin müzisyeni ocağın yanında durmuş, güzel bir bakirenin yalnız sikini emmesi hakkında şarkı söylerken, yakındaki bir köşede iki adam kalçalarını şehvetli yüzlü bir kadına sürtüyor, sonra da onu ara sokağa açılan yan kapıdan dışarı sürüklüyor.

Başlığımı indirip sıkışık meyhaneden bara doğru ilerliyorum, boş bir tabureye kayarken odayı tarıyorum. Takip ettiğim adamları tanıyorum.

burada bir yerdeler, ama pelerinlerini çoktan çıkarmış olmalılar çünkü görünürde kapüşonlu ya da pelerinli bir adam yok.

Yağlı, şişkin burunlu barmen beni fark ettiğinde, parmağımı kaldırıp kırmızı şarap istiyorum, kısmen buraya aitmişim gibi görünmek için, ama aynı zamanda vücudum yeniden aralıksız aşermeye başladığı için.

Neredeyse adamın bana gülerek sokağa çıkmasını bekliyordum, ama bunun yerine bana minnettar bir bakış atıyor, sonra meşe bir fıçıya doğru dönüyor ve bir fincanın üzerindeki musluğu açıyor. Şarabı bekleyen elime tutuştururken bana dik dik bakması gözümden kaçmıyor ama ben içkime odaklanıp onu görmezden geliyorum.

Kısa bardağı bitirmem uzun sürmedi, ben de bir tane daha istedim. Bu sefer daha uzun. Ben beklerken meyhanenin arka tarafından yüksek sesli bir *alkış* geliyor. O tarafa bakıyorum, sadece gülen bir kadının taşan göğsünün oldukça geniş dekoltesine yüzünü gömen bir adam görüyorum.

"Her zaman böyle midir?" Yanımdaki oldukça sert, işaretsiz kadına soruyorum.

"Çoğu zaman," diye cevap veriyor gülerek. "Ama komutanlardan biri bu gece evlendi, bu yüzden görünüşe göre tüm Watch resepsiyona gelmeye ve şehrin birasını boşaltmaya karar verdi."

Ah. Belki de gördüğüm adam Eryx*'ti*. Bir arkadaşının kutlaması için burada.

Yüzleri aramaya geri döndüğümde, yeniden doldurulmuş şarap bardağımı kaldırıyorum. Teneke ağız dudaklarıma değdiği anda, topraksı, deniz tuzu kolonyasıyla karışmış sandal ağacı sabunu kokusu burun deliklerimi tıkıyor.

Bir sıra adam arkamızdan geçip merdivenlere doğru ilerlerken barın etrafında oturan herkesi itip kakarak itip kakarken kaskatı kesiliyor ve kupamı sabitliyorum. Eğlencenin ortasında bile tüm gözler beşlinin üzerinde, en azından kısa bir bakış için.

Adamlardan dördü muhafızlar gibi birinci katın sahanlığında oyalanırken, biri - pürüzsüz siyah saçları, kristal mavisi gözleri ve belli belirsiz gümüş cadı izleriyle ölümcül derecede yakışıklı bir adam - dördüncü basamakta güzel bir kadın ve çekici bir adam tarafından karşılanır, ikisi de şehvet dolu gülümsemeler takınmıştır. Onları selamlamak için öpüyor, ancak öpücükler gür ve yavaş, sıradan bir merhabadan çok daha şehvetli. Ellerini tutup onu merdivenlerden yukarı doğru götürdüklerinde hiç şaşırmadım.

Barmen ona bir bardak daha bira doldururken yine yanımdaki kadına doğru eğildim. "Kimdi o adam? Siyah saçlı olan mı?"

Sözlü bir cevap yerine beni uyaran bir bakış atıyor ve başını sallıyor, gözleri önce barmene sonra da merdivenlere kayıyor.

Eryx olmalı. Olmak *zorunda*. Bilmiyor ama sikini pantolonunun içinde tutamaması onu yakalattı.

İhtiyatlı bir şekilde, örgülü saçlarımdaki deri bandı çekiştiriyorum ve buklelerimi gevşetiyorum. Baştan çıkarma konusunda pek iyi değilimdir ama nasıl ikna edici olunacağını öğrendim.

Taburemden kayıyorum, tuniğimi çözüyorum ve boynumda asılı duran kolyeye dokunuyorum. Neri muhtemelen onu kalbinin kalıntıları aracılığıyla çağırdığım anda gözleri bir iblis gibi parlayarak bu tavernaya dalacak. Bunu yaparsa işler hızla tersine dönebilir, bu yüzden akıllı davranmalıyım. Eryx'in ya da buradaki herhangi birinin ölmesini istemiyorum. Amiral yardımcısını sorgulamalı ve Malgros'ta uzun süredir gizlenen yılanları ayıklamalıyız.

Bu yüzden merdivenlere doğru yöneliyorum, her ihtimale karşı kolumda sakladığım stiletto'yu hızlıca elime alıyorum. Neri'yi tavernanın yatak odalarına çağırmam, kalabalık tavernanın içine çağırmamdan çok daha kolay ve herkes için çok daha güvenli olacak. Sadece önce Eryx'in adamlarını geçmem gerekiyor.

Fırsat bulacak kadar uzağa gidemiyorum.

"Yakalayın onu," diye bağırıyor hırçın bir ses gürültünün içinden. Rastgele meyhane müdavimleri tarafından hızla bara götürülüyorum; barmen tahta tezgâhın üzerinde kaşlarını çatmış, kıpkırmızı bir suratla duruyor. Bileğimden tutup beni öne doğru çekerek gövdemi barın üzerine doğru itiyor. "Ödeme yapmadın, kızım." Yüzümde bir tür gazoz yaratığı gibi nefes alırken tükürükler uçuşuyor.

Cebimde bozuk para arıyorum ama kesemi tuvalet masasının üzerinde unutmuş olmalıyım. "Yarın ödeme için geri gelebilirim. Sadece unutmuşum. Ben buralı değilim."

Bunun üzerine gür bir kaşını çattı. "Sizin topraklarınızda hiçbir şey için para ödemiyorlar mı?"

"Elbette, ama..." İnliyorum ve tutuşuna karşı sarsılıyorum ama nafile. Ona Winterhold'da paramın genellikle işe yaramadığını söyleyemem. Kralın sağ kolu olmakla ilgili bir şey.

O boncuk gibi, kan çanağı gözler çözülmüş tuniğime kayıyor. Göğüslerim küçük, ama barın üzerinde olduğum gibi büküldüğümde, kabarıklıkları kalçalarımdan dışarı taşıyor. "Ödeyebileceğin pek çok yol var, güzelim." En ufak bir bakışını çıplaklığımı sunacağım. "Ama sanırım seni dizlerinin üzerine çöktüreceğim. Tam burada, barın arkasında."

Elimdeki bıçak beni şakağına gömmek için kışkırtıyor. Pis bir ukala olarak her şeyi mahvediyor, piç kurusu.

Ne yapacağıma karar veremeden gece sert bir dönüş yapıyor. Soğuk bir rüzgâr meyhanenin içinden geçip kapüşonumu başımdan uçururken göğsümdeki kalıntı ısınıyor. Rüzgâr bütün masa fenerlerini titretiyor. Hatta bazıları tamamen sönerek köşeleri derin gölgelere boğuyor.

Ancak ağır ahşap kapının çarpmasıyla duvarlardaki tablolar sarsılıyor ve herkes durma noktasına geliyor.

Müzik durur. Kahkahalar kesilir. Gevezelik kesiliyor. Ve tüm gözler arkamda beliren belirgin varlığa çevriliyor.

Aramızda bir kurt var. Ve kaynıyor.

OceanofPDF.com

19



OceanofPDF.com

NEPHELE

Sırtım taverna kapısına dönük ve kapüşonum hâlâ yukarıda, saçlarımı saklıyor. Zihinsel kalkanlarım da yerinde ama olabildiğince güçlü olmadıklarını hissedebiliyorum. Yine de, aptalca bir

Belki de Neri beni fark edemiyordur diye düşündüğüm an. Havayı kaplayan ekşi, terli bira ve çiğ seks kokusu yüzünden kokumu alamıyor. Ama bu düşünceyi saçma olduğu için hemen kabul ediyorum.

Çünkü beni avladığını biliyorum.

Arkamdan yavaş, ağır ayak sesleri geliyor, gıcırdayan döşeme tahtalarında deri gıcırtısı.

"Yaşamak istiyorsan beni bırakmalısın," diye fısıldıyorum barmene, bileğimi sıkıca saran etli ele bakarak.

Gözlerini omzumun üzerinden ayırmıyor, cam gibi bakışları her geçen saniye daha da cesurlaşıyor ve sertleşiyor.

Neri'nin baskın varlığı ve sıcaklığı bir anda sırtımda, sadece birkaç santim ötemde beliriyor. Derin bir nefes almadan hemen önce eğilip burnunu başlığıma bastırdığını hissettiğimde karnım sıkışıyor.

"Her zaman böyle yaramaz bir kız," diye fısıldıyor.

Kulağıma sinirli bir iç çekişle geri çekiliyor ve sesini barmene yöneltiyor. "Eğer elini kadının üzerinden çekmezsen, seni zavallı at boku çuvalı, şafağın ilk ışıklarıyla birlikte etini ve kemiklerini bu şehre saçılmış olarak bulacaklar."

Adam alay eder ve Neri'ye kötü zamanlanmış ve ölçülü bir bakış atar. "Peki sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Neri adamın bileğini tutuyor ve beni bırakana kadar sıkıyor.

Ardından gelen kemik ezilmesi korkunçtu. Yaltaklanmaya neden olan gürültü tavernanın içinde çıtırdayıp çatırdarken nefesim kesiliyor. Adamın ağzı açık kalıyor ve dizlerinin bağı çözülüyor, bir saniye sonra da acı içinde feryat ediyor.

Neri beni kenara çekti, adamın boğazını pençe uçlu kocaman bir eliyle kavradı ve kafasının yan tarafını barın tepesine çarparak onu oraya sabitledi.

"Kim olduğumu sanıyorum ben?" Malgroslu bir tavernaya değil, Frostwater Ormanı'nın en derin, en karanlık vahşi doğasına ait olan gırtlaktan gelen bir hayvan sesi çıkarıyor. Sonra kendisine şaşkınlık ve korkuyla bakan yüzlere bakıyor, gözleri pelerininin altından güneş ışığı küreleri gibi parlıyor, dişleri bıçak gibi iniyor. "Ben sizin lanet olası tanrınızım," diyor. "İşte ben buyum."

Kolunu tutmuş, yüzü dehşet maskesine dönüşmüş barmen de dahil olmak üzere, bir grup insan meyhaneden dışarı fırlıyor. Diğerleri gözlerini dikmiş Neri'ye bakıyor, yarı sarhoş ve göz kırpan bakışları önlerindeki yaratığa karşı huşu ve inançsızlıkla gölgelenmiş, sanki bu onların birayla sarhoş olmuş zihinlerinin bir oyunu olabilirmiş gibi.

Merdivenlerin dibinde Eryx olduğunu düşündüğüm adamı bekleyen muhafızlardan ikisi, muhtemelen onu uyarmak için ikinci kata koşarken, bir diğeri kılıcına uzanıp onu havada tutuyor.

Neri doğrulur ve gardiyana buz gibi bir bakış atarak başını yavaşça sallar. "Aptal olma lan. Seni bir şişin üzerinde kızartacağım, hem de kendi kılıcınla."

Adam akıllıca silahını indirir, meyhanenin içindeki korku hissedilir, nefes alınamayacak kadar yoğundur. Herkes hareket edemeyecek kadar korkmuş.

Neri duvardan onuruna adanmış bir bayrak koparır ve fazla zarif bir hareketle barın tepesine tırmanır. Kapüşonunu geriye iterek bembeyaz saçlarını ortaya çıkarıyor. O kadar büyük ki sanki her yerdeymiş gibi hissettiriyor, kurda benzeyen bir tanrı heykeli.

"Benim adım Neri, Kuzey'in Tanrısı." Avucundaki mavi beyaz ipek bayrağı herkesin görebilmesi için havaya kaldırır. "Buradan ayrıldığınızda tanıdığınız herkese Beyaz Kurt'un mezardan döndüğünü ama Thamaos'un da döndüğünü söyleyin." Bir daire çizerek dönüyor ve onların gözleriyle buluşuyor. "Savaş yaklaşıyor. Kuzey'in kaçamayacağı bir savaş. Tanrıların savaşı, daha az değil. Bu yüzden gidin ve halkınızı buna göre hazırlayın. Şehrinizi, Doğu tarafından yönetildiğinizi görmek isteyen ellerden geri alın. Gemilerinizi, limanınızı, surlarınızı ve komuta merkezinizi geri alın. Her şeyi geri alın. Siz lanet olası Northland'lilersiniz! Cadı Yürüyüşçüleri!

Bizim topraklarımız beyaz kurdun topraklarıdır.

sonsuza dek özgürce dolaşır. Düşmanın sizi kendi topraklarınızda tutsak etmesine izin vermeyin. Pençelerinizi, dişlerinizi, öfkenizi taşıyın. Ve Eryx'e karşı savaşın. Doğu'nun Prensi'ne karşı. Thamaos'a karşı."

Ona bakarken adrenalin kanıma karışıyor, vurgulu konuşması karşısında nefesim kesiliyor ve belki de meyhanede kalan diğerleri gibi biraz hayranlık duyuyorum. Ama duyduğum hayranlık, siyah saçlı adam muhafızlarıyla birlikte merdivenlerden hızla inerken çabucak yok oluyor.

"Sanırım bu Eryx," diyorum ve dikkatini çekmek için Neri'nin pantolonunun paçasını çekiştiriyorum.

Ama o çoktan tanıdık kokuyu takip etmeye başlamış, merdivenlerde duraklayan yarı giyinik adama doğru dönüyor. "Demek öyle."

Hala elimde olan stiletto'yu kavrarken midem bulanıyor. Bu gereksiz bir kan banyosuyla sonuçlanabilir. Ve eğer öyle olursa, o zaman insanlar Neri hakkında ne düşünecek? Onu hâlâ bayraklara ve tapınma salonlarına layık görülen bir tanrı olarak mı görecekler? Yoksa efsanenin bir canavara dönüştürmek için çok uğraştığı tanrı mı olacak?

Eryx'in gözleri herkesten yayılan aynı güvensizlikle irileşiyor, ama bir sonraki kalp atışında gülümsüyor, bu hareket kesinlikle tehditkâr. "Neri. Geleceğini duymuştum."

"Şimdi mi?" Neri dişlerini göstererek şöyle der. "Sizi öldürmek *istemediğimi* de duydunuz mu, amiral yardımcısı, ama öldüreceğim ve bunun için sizin verdiğinizin ötesinde bir nedene ihtiyacım yok, sizi hainler."

"Sanırım sayıca azsınız lordum," diyor Eryx, koyu renkli, mükemmel biçimli kaşlarından biri saç çizgisine doğru yükselirken. "Bir canavar ve yetenekli bir cadı yolumuza çıkmak için yeterli olmayacaktır." Bakışları bana kayıyor. "Büyünü azaltabilirsin. İçini görebiliyorum."

Bunun üzerine irkiliyorum ama gömleğinin altından görünen deri parçasındaki cadı izlerini fark ediyorum. Tek gördüğüm soluk gümüş rengi, ama Eryx'te göründüğünden daha fazlası olduğu açık.

Neri'yi incelerken Eryx'in adamlarının gözlerinde belirsizlik parıldıyor, zihinleri hiç şüphesiz Kuzey Tanrısı hakkında anlatılan iyi ya da kötü her hikâye ve efsaneyle dolup taşıyor. Ancak ne kadar kararsız olsalar da, Eryx'in işaretiyle muhafızlar kılıçlarını kınlarından çıkarır, metaller tavernanın içinde çınlar. Binanın dört bir yanına dağılmış bir düzine muhafız da aynı şeyi yapıyor ve Eryx'le birlik olduklarını göstererek etrafımızı sarıyor.

Stiletto'yu koluma geri sokuyorum ve Neri'yle birlikte barın üstüne atlayıp onun kocaman kolunu kavrıyorum. "Wolf, bunu yapamayız. Çıkar bizi buradan.

Hemen şimdi."

Emrimle gözleri parlıyor ve adımı söylerken sesi keskin ve uyarıcı. "Nephele, bana geri çekilmemi emredemezsin. İki gündür bu piçin peşindeyim."

"Evet, yapabilirim!" Elimi kolundan çekip tuniğini kavrıyorum. "Başka bir yolu olmalı. Sana başka bir yol bulmanı *emrediyorum*."

On yedi muhafız saldırdığında, Neri'nin bir canavar gibi karşılık vereceğinin tamamen farkındayım, özellikle de ben buradayken, ve bu hiç hoş olmayacak.

Bu konuda hiç mutlu değil. Aslında, endişe yüz hatlarını daha da sertleştiriyor. Ama yine de alçak bir hoşnutsuzluk homurtusuyla beni kendine yaklaştırıyor, tam o sırada soğuk bir rüzgâr meyhanenin kapısını patlatıyor ve pırıl pırıl ayaz ince akıntılar halinde binanın içine girerek buzdan bir yumruk gibi etrafımızı sarıyor.

Elemenin başladığını hissettiğimde yerdeki herkes yüzünü siper ediyor. Ayaklarımın altındaki dünyanın yok olduğu o ilk saniye.

Gözlerimi kapamadan önce gördüğüm son şey Eryx ve adamlarının bize doğru hamle yaptığı, tam da aether bizi yutarken.

"LANET OLSUN."

Neri'nin sesiyle gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve onun altın bakışlarına bakıyorum. Sonra şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum.

Lanet olası sokaktayız. Ana yolun girişine yakın bir köşede.

"Ne yaptın sen?" Sesimi alçaltarak bağırıyorum, her ne kadar ozan yakınlarda beni bastıracak kadar yüksek sesle çalıp söylese de. "Burası Tor değil!"

Kurt yere düşmüş olan kapüşonunu kaldırıyor, sonra benimkini tekrar kafama geçiriyor. Onun dışında beni görmezden geliyor ve kulağını eğiyor. "Eryx ve adamları bu tarafa doğru geliyor. Gel hadi."

Pençelerini geri çekerek elimi tutuyor ve beni orada gerçekleşen aşk dolu düğün kutlamasının derinliklerine sürüklüyor. Kıvranan kitleler arasında ilerlerken nabzım yükseliyor ama neyse ki partiye katılanlar biralarıyla ve birbirlerinin vücutlarıyla o kadar meşguller ki izinsiz girişimizi fark etmiyorlar.

Birisi -yaşlı bir beyefendi- biz geçerken Kuzey Tanrısı'nın ölümden döndüğüne dair bir şeyler geveliyor, ama arkadaşı sadece içten bir kahkaha atıyor, adamın omzuna bir tokat atıyor ve "Bu gece çok fazla içtin, eski dostum" diyor.

Sanki az önce meyhanede olan her şey sarhoş bir rüyaymış gibi.

Neri adımlarını hızlandırıyor ve beni insanların ve masaların arasından, alevlerin yükseldiği ve tüm sokağı ısıttığı birkaç çelik varilden birinin yanından geçiriyor. Aniden duruyor ve beni kendine çekiyor, sağa sola bakıp beni geriye doğru götürüyor, ta ki ben onunla meyhanenin taş duvarı arasında sıkışana kadar.

"Öp beni." Bir elini binanın üzerinde düzleştiriyor ve kendini küçültmek için üzerime kıvrılıyor. "Ciddiymişsin gibi."

Omurgamı kaba taşlara daha sert bastırıyorum, aramıza mesafe koymak için her şeyi yapıyorum ve yüzümü iğrenerek kaşlarımı çatıyorum. "Beni öldürmelerine izin vermeyi tercih ederim."

Yakınlardan gelen öfkeli sesler ara sokağa doğru yönelirken göğsünün derinliklerinden hırlıyor. "Bizim peşimizdeler, yani pekâlâ olabilirler," diye uyarıyor. "Şimdi dişlerinin arasından yalan söylemeyi bırak ve beni öp, kadın. Ve bu konuda ikna edici ol."

Hem ona itaat etmek hem de onu boğazlamak için ani bir dürtü duyuyorum. Zihinsel korumalarımı kontrol etmeme neden oluyor çünkü şu anda ona kafamın içinde ihtiyacım *yok*.

Korumaların biraz dayanıksız olsa da gerçekten sağlam olduğunu fark ettiğim an, etrafımızda hızlı bir kalkan yapısı oluşturmayı düşünüyorum. Ama Eryx büyülerin arkasını görebiliyorsa, yapacağım şeyin sadece yerimizi belli eden bir fener olma ihtimali yüksek.

"Sadece bizi tor'a geri götür!" Fısıldayarak bağırıyorum, kurdun beni düşündüğü huysuz çocuktan farklı olarak ayağımı yere vuruyorum.

Denediğini görebiliyorum. Bir kere. İki kez. Ama yüzüne garip ve yabancı bir ifade çöküyor. Onu daha önce hiç görmediğim bir ifade.

Onur kırıcı bir maske.

"Görünüşe göre yapamam." Kızgınlık sözlerini ıslatıyor. "Eleme yapamıyorum."

Başımı küçük ve daha da şaşkın bir şekilde salladıktan sonra ona bakakalıyorum. "Ne demek eleyemiyorum?"

"Ben. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ya beni öpersin, böylece aramıza karışırız ve Eryx ve adamları bizi görmezden gelir, ya da

Ellerinizde bir katliam kaltağının kanı var. Çünkü ikinci kez tereddüt etmeyeceğim. Eğer eleyebilseydim, bizi ve Eryx'i bir kalp atışında Tor'a geri götürebilir ve bu işi bitirebilirdim. Ama yapamam. Bu yüzden eğer bizim için gelirlerse ve saldırırlarsa, ki saldıracaklar, o adamları parçalamaktan başka çarem kalmayacak."

"Lanet olası şeytanlar," diye homurdanıyorum ama sesler daha da yükseliyor ve yaklaşıyor.

Neri'nin pelerininin önünü tutuyorum ve bir saniye daha düşündükten sonra onu aşağı çekiyorum, ağızlarımız çarpışırken başımı yukarı kaldırıyorum.

Tanrım, bundan nefret etmeyi bekliyorum. Bunun için kendimden nefret etmeyi. Ondan daha da çok nefret etmeyi. Aynı zamanda saldırının gelmesini bekliyorum, öpücüğünün onun kadar acımasız ve sert olmasını bekliyorum. Yatıştırıcı dokunuşunu, dudaklarının bacağıma yaptığı baskıyı çok iyi hatırlamama rağmen, kendime bunun göstermelik olduğunu söylüyorum. Tanrılar gerçekten nazik, şefkatli, şehvetli ya da Kuzey'in Kurdu'na yakıştırmak istemediğim diğer yüzlerce kelimeden herhangi biri olamaz, bana şimdiye kadar ne göstermiş olursa olsun.

Ama beni parçalamak yerine bir an için geri çekiliyor, bakışlarımla buluşmadan önce başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. Bir canavarın yapabileceğinden daha yumuşak bir şekilde çenemi avucunun içine alıyor, gözleri parlıyor, irislerinin erimiş altın rengi dönüyor, hipnotize ediyor. Dişleri biraz geri çekiliyor, biraz daha az korkutucu ama aynı derecede erotik hale geliyor.

"Bu benim üç yüz yıldır ilk öpücüğüm," diye hatırlatıyor bana. "Etrafımızda neler olduğu umurumda değil. Bunun tadını çıkarmak istiyorum."

Başını tekrar eğdiğinde nabzım gümbür gümbür atıyor. Sertçe yutkunuyorum, beklentiyle, ama artık neyi beklediğimden emin değilim. Kesinlikle onun enfes tadından ya da öpüşünün sanki birbirimizi bu kadar yakından tanımak için zamanımız varmış gibi durgun, işkenceli bir inceleme şeklinden değil. Zamanımız yok.

Yine de denemesine izin verdim.

Bizi arayan sürüyü ne kadar da kolay unutuyorum ve onun yerine kurdun dudaklarının dolgunluğunun, ağzımın girişinde kayan dilinin gürlüğünün aşırı farkında oluyorum. Her kıvrımı hassasiyetle izlemesine, alt dudağımı bir dişiyle ısırmasına ve yaralı eti ağzına çekmesine izin veriyorum.

İkimiz de uyanıyoruz ve kanımın aramızdan kayan ince, metalik tadıyla inliyoruz. Çok küçük bir tat. Tek bir damla. Ama yine de çok etkileyici,

paylaşılması o kadar güçlü bir şey ki, meme uçlarım sertleşiyor, klitorisim ağrıyor ve uçabileceğimi hissediyorum.

Dudaklarımı ayırıp dilini içeri soktuğunda, ipeksi, kadife yumuşaklığıyla okşadığında öpüşmemiz daha da açlaşıyor. Onun darbelerine darbeyle, tadına tadla karşılık veriyorum, sessizce inliyorum, muhtaç bir inilti. Sonuç, Neri'nin hırıltılı hırıltısı, acıyı anlatan bir ses, kemiklerime bir ürperti gönderen ve çekirdeğime daha da fazla arzu akıtan bir ses.

Onu lanetleyerek Nether Reaches'e geri göndermek istiyorum. Çünkü söz konusu ben olunca ona bir *şey* kazandırmak artık unutulmuş bir görev. Çünkü onun tarafından tamamen, tamamen, aptalca sarhoş edildim.

Neri elini pelerinimin içine sokuyor ve göğüs kafesimi kavrıyor, başparmağı göğsümün kıvrımında ileri geri geziniyor. Sahiplenici bir şekilde beni kendine doğru çekiyor. Vücudu büyük ve sıcak, kasların sert düzlemleri dolaşım dokunuşumun altında bir mucize.

Yavaşça öpücüğü kesiyor ve gece havasından sert bir nefes alıyor. "Yeterince ikna edici mi?" Meydan okuyan kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Başını sallıyor, derin sesinin içinde bir gülümseme saklı. "Bence biraz daha çalışsan iyi olur."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dili ağzıma girdiğinde emiyorum, bir yandan da parmak uçlarımı kalçasına sürtüyorum, dokunmamı istediğini bildiğim bir şeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum.

"Dikkatli ol, cadı," diyor ağızlarımız ayrıldığında. "Isırırım. Sertçe. Ve tam burada yaparım. Yapmayacağımı sanma."

"Senden korkmuyorum," diye fısıldıyorum ve bir aptal gibi onu tekrar aşağı çekip aç ağzını bir kez daha benimkine yönlendiriyorum, o sırada Eryx'in bir cadı ve canavarının peşindeki çetesinin geçtiğini duyuyorum.

Dilimi kasıtlı olarak dişinin sivri ucuna değdirdiğimde Neri'den insandan çok hayvana özgü bir ses yükseliyor. Parmaklarını bileklerime doluyor ve başının arkasında birleştiriyor.

"Senin korkunu istemiyorum, Nephele." Şehvetle gölgelenmiş gözleriyle kollarını bana doluyor ve beni bir aşığın kucağına alıyor. "Teslim olmanı istiyorum."

Beni tekrar öpüyor ve bu tamamen çıldırtıcı. Nazik ama kapsamlı istilasını, kıçımı avuçlayan ve yoğuran büyük ellerini, karnıma bastıran sert sikini düşünemiyorum. Öpücüğü yavaşça yutuyor, dili beni öğreniyor, keşfediyor, açıyor.

Ben de izin verdim.

Eğer bu teslimiyet değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Dizini bacaklarımın arasına bastırıp kalçalarımı birbirinden ayırdığında direnmiyorum. Ve elini pantolonumun nemli dikişiyle alay ederek orada toplanan ısıya kaydırdığında, onun yaklaşan dokunuşuna karşı kendimi okşuyorum.

Geri çekilerek aramızdaki mesafeye bakıyor ve kalçalarımı onun aç parmaklarının sabit temposuna göre yuvarlayışımı izliyor. Ellerinde zaten kil gibiyim ama gözlerimin içine bakıp parmaklarını burnuna götürdüğünde ve derin bir nefes aldığında ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor. Yeni bir alevin artan ısısı altında yumuşamaya zorlanan mum balmumu gibi onun içinde eriyorum.

"Tadın çok güzel olacak, küçük kuş." Gözleri kısa bir süreliğine kapanıyor ama kısa süre sonra yüzü arzuyla kararıyor. "Seni hemen şimdi alabilirim. Sert ve hızlı bir sikiş olur. Ya da tor'a geri döner, kendimizi odama kapatır ve bütün gece birbirimizi yok etmek için zaman ayırırız. Ya da ikisini birden. Seçim senin."

Kalbim aptalca bir beklentiyle çarpıyor ve tanrılara yemin ederim ki ondan o kadar sarhoşum ki neredeyse arkamı dönüp pantolonumun bağını çözebilir ve beni almasına izin verebilirim. Bir parçam bu gece bu sokaktaki herkes kadar ahlaksız olmak istiyor. Ama tor'a geri yürürsek, Eryx'le karşılaşmama şansımız nedir?

Hâlâ pelerinini tutuyor, alnımı göğsüne bastırıyor, nefes almaya, düşünmeye ve sakinleşmeye çalışıyorum. Ama dikkatim bir şeye takılıyor. Yerde bir gümüş parıltısı.

Küçük bir aether birikintisi.

Hâlâ tam olarak anlayamadığım ilkel madde, Neri'nin etrafındaki havadan yavaşça damlıyor ve kaldırım taşlarının arasındaki çatlaklara yerleşiyor. Bunun iyi bir şey olmadığına eminim.

Söze gerek duymadan sırtımı duvardan aşağıya kaydırıyorum, ellerim onun güçlü kalçalarında saklanırken çömelerek kabarık pelerinimin örtüsü altında biraz aether topluyorum. Neri ne yaptığımı bilseydi beni durdururdu ama şu anda kendini o kadar kaptırmış durumda ki gözleri çılgınca meraklı ve benimkilere kilitlenmiş durumda, özellikle de şu anda deri pantolonunu zorlayan şişkin sikiyle göz hizasında olduğum düşünülürse.

"Sana göstereceğim bir numara var," diyorum ona, dikkatini dağıtmak için dudaklarımı yalayarak.

Gülüyor, küçük, şehvetli bir ses. "Lütfen yap."

Aether elimde kıvranırken, tekrar ayağa kalkıyorum. Neri'nin ifadesi temkinli heyecandan temkinli şaşkınlığa dönüşürken ben

kollarımı boynuna doladım ve vücudumu onunkine bastırdım.

Parmak uçlarımda yükselip ağzımı kulağına dayadığımda o güçlü eller belimi kavrıyor ve "Gözlerini kapat kurt. Ve derin bir nefes al."

Dünya altımızdan kayıp gidiyor ve onun soluğunu duyuyorum. Sonra yok olduk.

OceanofPDF.com

2 0



OceanofPDF.com

NERI

Nephele ve ben Tor'a döner dönmez Thibault'nun kokusunu aldım. Merdivenin alt basamağına oturmuş, dizlerini dirseklerine dayamış, endişeli bir ebeveyn gibi ellerini birbirine sürterek bekliyor çocuklarının hava karardıktan sonra eve gelmesi için.

Nephele gözlerini ilk açtığında onu görmüyor, ki bu talihsiz bir durum, çünkü hala bana tutunuyor, hala bana sıkıca sarılmış, büyük bir merakla bana bakıyor.

Ve böyle ham bir arzu.

Bana bir şey söylemek için ağzını açıyor ama önce Thibault konuşuyor. "Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Hazırlıksız yakalanan Nephele inliyor ve derim haşlanıyormuş gibi benden uzaklaşıyor. "Siktir, Alexus, yapma bunu."

İhtiyatlı bir şekilde kapalı yumruğunu pelerininin altına sokar ve parmakları gevşek bir şekilde pelerin açılır.

Ama neyi saklamaya çalıştığını gördüm. Sadece bir anlık gümüş. Bıçak olmayan bir gümüş.

Thibault kaşlarını kaldırır, yüzü öfkeden kıpkırmızıdır. "Ne yapmak için? Senin için endişelenmek mi? Uyuyormuş gibi yaptın ama yine de gitmiştin." Çenesindeki kaslar çalışır. "Aklımdan neler geçtiğini biliyor musun Nephele? Korkuyu? Yine de Malgros'ta bir gece geçirmek için Neri'yle birlikteydin. Hasta olduğunu sanmıştım."

"Öyleyim," diye tersliyor. "Yani, öyleydim. Yani, *öyleyim*." Kaşlarını çatıyor, hayal kırıklığı ve suçluluk duygusuyla kaşlarını çatıyor. "Ve bu hiç adil değil. Daha önce Ingrid'i görmek için şehre gittim çünkü günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Sonra da

Eski evimi görmek için kışlaya gittim, şaşırtıcı derecede bilgilendirici ve tesadüfi bir ziyaretti. Daha sonra Neri beni takip etti çünkü evet, kimseye sormadan ve kimseye söylemeden ayrıldım ve beni anladı. Ama ben yetişkin bir kadınım Alexus. Hayatımdaki erkeklerin bana değilmişim gibi davranmasından bıktım. Ve bu" -aramızda eliyle işaret ediyor- "düşündüğün gibi değil."

Yeşil bakışları bana kayıyor. Nephele bizi bu sefil fuaye yerine lanet olası yatak odama götürseydi muhtemelen çoktan içine gömülmüş olacak olan gergin ve oldukça belirgin ereksiyonuma.

Thibault'nun gözleri alaycı bir ifadeyle, benim gibi onun da dikkatini çektiğine şüphe olmayan Nephele'ye dönüyor. "Oh," diyor cevap olarak. "Bir şekilde öyle olduğunu düşünüyorum."

Güzel yüzü sıcaktan pembeleşiyor ve ben dişlerimi sıkarak ağzımı kapalı tutmakta dayanılmaz derecede zorlanıyorum. Bu konuşmanın sadece aralarında kalmasına izin vermek. İhtiyacı olan sessiz adam olmak. Pelerinimi çıkarıp Thibault'nun yanından geçmek ve bu gece Eryx'le olanları benim varlığım olmadan konuşmaları için onları yalnız bırakmak daha da zor.

Ama Nephele'nin yüzündeki ifade.

Gözlerindeki yalvarışı görebiliyorum ve bu yetmezmiş gibi zihinsel korumaları da düşüyor.

"Yarın her şeyi açıklayacağım. Söz veriyorum. Ama şimdilik bize zaman ver. Lütfen."

Ben de öyle yapıyorum.

❧

BEN UYUMAM. AMA YINE DE NADIREN UYURUM.

Yine de deniyorum, çünkü vücudumun insan kısmının aether ile ilgili sorunu düzeltmek için dinlenmeye ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum. Ama tek düşünebildiğim Nephele ve Beyaz Kurt meyhanesinin yanındaki sokakta yarım bıraktığımız şey.

Bu yüzden kısık ateşin loş ışığı altında elimden geldiğince kendim bitiriyorum.

Çıplak ve zonklayarak yatağımdaki yastıklara dayanıyorum ve avucumun içine tükürüyorum. Elimin teması o kadar iyi hissettiriyor ki anında rahatlıyorum. Ama bir el asla bir kadınla aynı olmayacak, özellikle de bunca zaman sonra.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun yerine Nephele'i hayal ediyorum. Onun yumuşak eli okşuyor. Yemyeşil ağzı emiyor. Islak amcığı yukarı aşağı kayıyor, sert sikimin etrafında geriliyor. Onu önümde yayılırken hayal

ediyorum.

Nefes nefese kalıp yalvarıncaya ve dilime boşalıncaya kadar onu yalarken saçlarımı yumruklarıyla kavrıyor.

Onun için yanıp tutuşurken, diğer elimle pompalarken boştaki elimin parmaklarını burnuma doğru kaldırıyorum. Hâlâ amının kokusunu alabiliyorum, eskisinden çok daha iyi. O bacaklarının arasında ilahi, tatlı bir misk taşıyor, asla doyamayacağımdan emin olduğum bir misk.

Boşaldığımda, salıverilme beni neredeyse yeniden gömüyor. Homurtu ve inlemelerimi bir yastığa bastırıp dişlerimi ısırıyorum. Kaslarım ruhumu sıkan spazmlara karşı geriliyor ve sarsılıyor, döl ipleri karnımı ve göğsümü tekrar tekrar işaretlerken uzun dakikalar boyunca rahatlamıyor.

Hiçbir şeyi unutmadım ama coşkunun yoğunluğunu unuttum. Zaman herkes için hafızanın en keskin kenarlarını köreltir. Tanrıları bile. Bir orgazmın ne kadar coşkulu olabileceğine dair anıları bile.

Ama şimdi hatırlıyorum ve bu beni Nephele Bloodgood'u daha çok istememe neden oluyor.

"HER ŞEY YOLUNDA. SÖZ VERIYORUM."

Nephele ve ben Starworth Tor'da daha önce hiç görmediğim rahat bir odada küçük bir masada oturuyoruz. Burası koyu yeşil duvarları kitap rafları ve boyalı çiçeklerle kaplı bir okuma odası. Büyük bir pencere gül bahçesine bakıyor ama bizim manzaramız yine gri, yağmurlu bir deniz kenarı günü. Bu sabah erken saatlerde bastıran soğuk sağanak o kadar şiddetli ve sürekli ki Eryx'i aramak için kışlaya dönmek, yani Nephele'nin onun saklandığına inandığı yere gitmek için beklemek gerekiyor. Dışarıda yağmur ve deniz kokusundan başka koku yok.

Gözlerimi bana servis ettiği dumanı tüten kahverengi çamurdan kaldırıyorum. "Dürüst olabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Kendinizi daha iyi hissetmenize ve iştahınızın yerine gelmesine çok sevindim. Gerçekten. Ama ben yemek yemem." Ona kaşlarımı şehvetli bir şekilde sallıyorum. "Yemek, yani."

Söz konusu güveçten bir kaşık alıp ağzına götürürken duraksıyor, son sözlerimi duymazdan gelse de yanaklarının elmaları kızarıyor. "Hiç mi? Şişte kızartılmış insan bile mi?"

Dün geceye yaptığı gönderme karşısında dudaklarımda tek taraflı bir gülümseme beliriyor. "Acımasızca yaralanmadığım ve bu bedenin tamamen iyileşmesi için biraz daha fazla bakıma ihtiyacı olmadığı sürece hayır. O zaman hemen hemen her şeyi yiyebilirim."

"Mezardan yeni çıktın. Bence bu kendini beslemen için yeterli bir gerekçe. Ne diyorlardı? Vücudun bir tapınaktır?"

Peçetemi kucağıma yayarken bir kahkahayı bastırıyorum. "Dün gece benimkine bir tapınak gibi davrandım. Ona bir tanrı gibi tapındım. Aslında üç kez."

Nephele kalın kalın yutkunuyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. "Bir sebepten ötürü çok neşeli olduğunu biliyordum."

Bugün gardiyanları yukarıda ve sıkı sıkıya örülmüş durumda, ama gözlerinden geçen düşünceleri görebiliyorum.

"İnan bana, daha mutlu olabilirdim. Bana katılacağını umuyordum."

Güvecine bakıyor, sesi biraz farklı. "Bu düşüncenin aklıma gelmediğini söyleyemem."

"Ama siz buna karşı çıktınız."

"Evet. Alexus ile konuşmam... gergindi. En hafif tabiriyle. Biraz ruh halimi bozdu."

"Ve şimdi benimle konuşmak zorundasın."

Zaten bu yüzden buradayız. Eryx'in nerede olduğuna dair düşüncelerini bana ve Thibault'ya açıkladıktan ve belki de sivillerin müdahalesi olmadan ona ulaşabileceğimizi söyledikten birkaç saat sonra kapımı çaldı ve dün gece bahsettiği konuşmayı yapabilmek için onunla öğle yemeği yiyip yiyemeyeceğimi sordu. Ördek ciğeri servis ediyor olsa bile onunla yemek yeme teklifini geri çevirmezdim. Ki nefret ederim.

Kaşığını yere koyuyor ve dirseklerini masaya dayıyor. "Evet, söz verdim. Söz verdim. Peki nereden başlayalım?"

Bu kadar samimi olması beni biraz şaşırttı. Ben pişmanlık beklerdim. Öfkeli bir pişmanlık. Bana hançer gibi saplanmış öfkeli bir pişmanlık. Öğle yemeği ve sohbet değil. İçimdeki kurt şüpheleniyor ama neden burada olduğumuzu umursamayan başka bir yanım da var. Burada olduğumuz sürece.

"Ingrid ne dedi?" Soruyorum. "O senin ve kız kardeşinin en son burada gördüğünüz Hafıza Avcısı, değil mi?"

Dün gece bu bedeni uyumaya zorlarken zihnimde bir dizi konu ve soru oluştu. Bu sohbete lanet ve bunun Nephele'nin gizemli bir şekilde iyileşen hastalığıyla olan ilişkisiyle başlayabilirdim. Ya da lanet olası Nether Reaches'te aether'ı kullanmayı nasıl başardığını sorabilirdim.

Ama umursamak bile bana garip geliyor, onunla konuşmak istiyorum. Onunla *gerçekten* konuşmak. Didişmelerimizin, dirilişimi ve imparatorluğumuzun çöküşünü tartışmamızın ötesinde, normal bir sohbetimiz olmadı. Bu yüzden gezinmesi kolay bir giriş noktası seçiyorum ve güveçten bir ısırık almaya zorluyorum.

Ben çiğnerken dudaklarında küçük, memnun bir gülümseme beliriyor. "Evet, Hafıza Avcısı. Bu o. Ama aslında onu görmedim. Evde değildi. Bekledim ama alacakaranlık çökmeye başladı ve geri dönmem gerektiğini düşündüm."

"Ve yine de kendini kışlada buldun."

Bir ısırık daha. Başka bir memnun bakış.

"Ben yaptım." Nephele şarap bardağına uzanıyor ve sarı bir bukle omzunun üzerinden kayarak mavi-gri elbisesinin önünden aşağı yuvarlanıyor. Gözlerimi sadece dekolteli bedeninden görünen hassas kıvrımlara değil, kalbimin kalıntısını güzel göğüslerinin arasında tutan zincire de çekiyor.

Bardağını kaldırmıyor, onun yerine sadece sapını parmaklarının arasında gezdiriyor. "Aslında annemi rüyamda gördüm. Dünkü davranışımı teşvik eden de buydu. Buradaki hayatıma dair bir anım vardı ve daha fazlasını ortaya çıkarmak istedim."

Gözlerindeki bakış beni yerimde sabitliyor. Bu anı ona hem büyük bir sevinç hem de büyük bir acı vermişti. Bir ebeveyn ile çocuk arasındaki bağı anlamıyorum, hele kızlarından bu kadar çok şey saklayan ebeveynleri hiç anlamıyorum. Ama Nephele onları severdi. Ve son zamanlarda onlar hakkında ne öğrenmiş olursa olsun, hala seviyor. Bu çok açık.

"Bekleme düşüncesi işkence gibiydi," diye devam ediyor. "Ingrid'i görmeye ihtiyacım vardı. Ve o orada olmadığında hayal kırıklığına uğruyordum. Ama son seferinde söylediği bir şey bana kışlaya gitmem için ilham verdi ve oradayken Malgros'taki hayatımı daha çok hatırladım. Çok daha fazlasını." Biraz eğiliyor, dinleyiciyi yakalamaya çalışan bir hikâye anlatıcısı gibi gözlerini kısıyor. "Özellikle bir şey. Çok *ilginç* bir şey."

İçimden gülümsüyorum, çünkü pençeleri dışarıda değilken bu kadında çok sevimli bir şey var. Tırmalanmayı umursadığımdan değil. Ama yüzümü ciddiyete alıştırıyorum.

"Bir de bana sor," diyorum, sesim büyük bir ilgiyle dolu.

"Kışlada gizli bir oda vardı. Küçük bir kızken yaşadığım yerin bitişiğinde. Penceresi yoktu ama bir kapısı vardı. Babamın bana oranın özel bir oda olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

Uzak diyarlardan gelen birçok büyülü şey." Gözleri, somurtan bir köpek yavrusu gibi köşelerinden düşüyor. "Ama kapı artık yok. Bu yüzden içeri giremedim."

"Ama şimdi yapabilirsin." Kaşığımı yahninin üzerinde asılı tutuyorum. "Artık aether'ı kullanabilirsin."

Sanki aniden rahatsız olmuş gibi sandalyesinde kayıyor. "Evet, sanırım öyle. Ama senin de benimle gelebileceğini umuyordum. En azından Eryx'le olan sorun çözüldüğünde."

Sesinde gergin bir ton var. Sanki onu inkar edecekmişim gibi.

"Olmuş bil. Sadece zamanını söyle."

Arkasına yaslanıp başını sallıyor, yüzünde rahatlamış bir ifade beliriyor. İstediğini elde ettiği için onunla ilgili her şey yumuşuyor.

"Aether için bir açıklamam yok," diye devam ediyor, sesi neredeyse özür diler gibi. "Geldiğimiz gece, siz sahilden ayrıldıktan birkaç dakika sonra yerde cıva gibi görünen bir şey gördüm. Sırf merakımdan onu aldım. Ama sonra Tor'a bakıp orada olmak istediğimi düşündüm ve *öylece* kaldım. O rüzgarın ve o *varlığın* gelip beni alıp götürmesi çok garip ve beklenmedikti. Ve sonra dün gece, etrafınızdaki yerdeki eteri fark ettim ve yolculuğumuzu... biraz daha kısaltmaya karar verdim."

Çünkü benim onu istediğim kadar o da beni istemişti. Öpüşmemiz göstermelik olarak başlamış olabilirdi ama çok ama çok gerçek bir şey olarak sona erdi. Bunu hayal etmemiştim.

Kendimi görevime geri çekiyorum ve yüzyılların anılarını araştırmaya başlıyorum. "Raina'nın *uçurumdaki* yeteneği yüzünden ikinizin de Loria'nın soyundan geldiğinizi düşündüm. Ama diyar yürüyüşü bu diyarla Eridan arasında hareket eden Cadı Gezginler içindi. Zamanda üç yüz yıl geriye değil. Ayrıca, eğer soyunuzdan geliyor olsaydınız, büyük ihtimalle çoktan işaretlere sahip olurdunuz."

Şarabından uzun bir yudum alır. "Biliyorum. Bütün gece bunu düşündüm. Hiç mantıklı değil."

"Thibault'a söyledin mi?"

Gözleri dönüyor. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Yeterince endişesi var. Bu sadece onun için işleri daha da kötüleştirir. Ve benim için de."

Dürüst olmam gerekirse biraz bağımlılık yapan yahniden bir lokma daha yutuyorum. Ama tabağı bir kenara itip kollarımı masaya dayıyorum ve dikkatimi Nephele'ye ve elimdeki konuya veriyorum.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama endişelenmekte haklı olabilir. Aether seni tanımamalı. Sizi taşımamalı. İsteklerine hiç kulak asmamalı." Parmaklarımı çenemde gezdiriyorum. "Sanırım bunun lanetle bir ilgisi olabilir ama ne olduğunu anlayamıyorum. Koru neden aether'ı benden alıp sana versin ki? Bu beni kızdırıyor ve çok rahatsız edici ama bunun dışında, bunun gerçek bir cezaya yönelik ne gibi bir amacı var?"

Narin omuzlarından birini silkiyor. "Bilmiyorum, ama öyle görünüyor ki olan bu. Yine de bir teorim var." Tabağımı tekrar önüme getiriyor. "Test edebilmem için yemeğini bitirmen gerekiyor."

Kurdum şüphelenmekte haklıydı. İnce ellerini masanın üzerinde kavuştururken gözlerimi kısıyorum. "Zehir tanrılar üzerinde işe yaramaz, küçük kuş. Sadece farkında ol diye söylüyorum."

Kıkırdıyor ve eğer bu sesi sevmezsem lanet olsun Cehennem

Menzilleri'ne. "Zehirli değil. Sadece ye. Lütfen?"

Lütfen dediğinde başını kuş gibi eğmesi beni etkiliyor.

Ben de yiyorum, o da beni izliyor.

Kase boşaldığında, onu Nephele'nin tabaklarıyla birlikte yemek arabasına koyuyorum ve kadehimi sağlıklı bir yudum şarap için kaldırıyorum.

"Hâlâ aç mısın?" diye soruyor.

"Hiç de değil. Oldukça tokum. Beklediğim kadar kötü değildi." Bana öylece bakıyor, yüzündeki parlak gözlü ifade büyüleyici. "Ne oldu?"

Gülümsüyor, dişleri ortaya çıkacak kadar, inci gibi beyaz ve geri kalanı gibi güzel. "Bir şey değil. Sadece böyle sıradan şeyler söz konusu olduğunda istediğimi yapmanı beklemiyordum, hem de bu kadar kolay." Gözlerinde bir şey dans ediyor ve derinleşen kokusundan bir damlacık havaya karışıyor. "İtaatkâr olduğunda senden hoşlanabilirim kurt."

Ve işte orada. Anahtar.

Sandalyemde arkama yaslanıp dizlerimi kırarak, şarap kadehimi ahşap kola dayayarak onu izliyorum. "Emrindeyim ve hizmetindeyim, Nephele. Anlaşma böyle. İhtiyacın olduğunu düşündüğüm kontrolü her zaman sana bırakacağıma söz veremem. Ben bir canavarım ve bu benim doğamda yok. Ama şunu bil ki, bazı şeyler söz konusu olduğunda, sana istediğini vermekten her zaman memnuniyet duyarım. Tek yapmanız gereken istemek."

Uzun saniyeler boyunca öylece oturuyor, ellerini sandalyesinin kıvrımlı kollarına dolamış, sanki sözlerimin kafasına yerleşmesi için zamana ihtiyacı varmış gibi, ya da belki de

Bir şeyler düşünüyor. Göğsü biraz daha hızlı inip kalkıyor ve kalbinin hafifçe attığını duyabiliyorum, o delici mavi gözlerinin ardında zihninin çalıştığını görebiliyorum. Ama onu ele veren her zamanki gibi kokusu.

"Arzularına tek başına katlanmak zorunda değilsin, küçük kuş. Onları benden saklayamazsın. Bırak onları rahatlatayım."

Acı dolu birkaç saniye daha geçti. Ama sonra sandalyesinden kalkıyor ve masanın etrafında bana doğru ilerliyor, yanımda dururken bakışlarımı tutuyor. Şarap bardağımı pencere kenarına koydum.

"Aç olmadığına emin misin?" Sesi henüz duymadığım bir duygusallıkla gölgeleniyor.

Kendisi kadar cesur bir şekilde elbisesinin eteğini elleriyle topluyor, özlemi odayı doldururken yavaşça yukarı kaldırıyor.

Elimi kalçasının yumuşak teninde gezdirip bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdığımda kalbim bir savaş davulu gibi çarpıyor. "Birdenbire açlıktan ölüyorum."

Dişlerim uzarken, Nephele'yi önümde rahatlatıyorum ve zorlamadan masaya oturduğu anda neredeyse yanıyorum.

Ayakkabılarını çıkarıyor ve küçük ayaklarını sandalyemin ahşap kollarına dayıyor. "Ağzını vücudumda istiyorum, kurt."

Bu sözlerdeki cesaret, bu sözlerdeki ihtiyaç kanımı tutuşturuyor.

Ellerimi elbisesinin altına sokarak kollarımı masanın üzerine kaydırıyor ve geniş kalçalarını kavrıyorum. Tıpkı bir hayvan gibi burnumu kalçasının iç kısmında gezdiriyor, kokusu yüzüme vurup ağzımı sulandırıncaya kadar yukarı, daha yukarı, daha yukarı ilerliyorum.

Bir dirseğinin üzerine düşüyor, diğer eli saçlarımın arasından geçerek başımın arkasını kavrıyor. Ağzımı sonuna kadar açıyorum ve elbisesinin ketenini şakacı bir ısırıkla sıyırıyorum.

İnce kumaşın altından bile tenini hissediyorum. İnanmayarak ellerimi biraz daha yukarı kaldırıyorum, sadece çıplak tenini buluyorum. Bugün bu elbisenin altına hiçbir şey giymemişti. Çünkü bunu istiyordu. Bunu düşünmüştü. Bunu umuyordu.

Bu bilgi kurdumun tereddüt etmesine neden oluyor, çünkü nedense bir değişim hissediyorum. Sanki o avcı, ben de av olmuşum gibi.

Ama içinden bir ürperti geçiyor ve boğazından düzensiz bir inilti kaçıyor ve emri bana hükmediyor. "Tekrar," diyor. "Daha sert."

Ona istediğini veriyorum, bu sefer daha sert, dişlerimi üzerinde gezdiriyorum, ellerim kıçını sıkıyor. Bu en tatlı, ezilmiş iniltiyi topluyor.

Masadan kalkıyor ve korsesinin bir tarafını aşağı çekerek göğsünü ortaya çıkarıyor, benim için açıyor. Meme ucu çoktan sertleşmiş, dilimi bekleyen güzel, soluk pembe bir inci tanesi.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek diğer tarafı da aşağı çekiyorum ve onu tamamen ortaya çıkarıyorum.

Hatırlatmak için dişlerimi gösteriyorum. "Dikkatli olmalıyım."

Bu manzara karşısında gözleri parlıyor ve sertçe yutkunuyor. "Sana söyledim. Senden korkmuyorum. Ağzını üzerimde istiyorum. Ve sakın bu konuda nazik davranmaya kalkma."

Memnun etmeyi amaçlayarak meme ucunu ön dişlerimin arasına alıp ısırıyorum. Göğsünden daha yüksek bir inilti kopuyor, bana doğru eğiliyor, nefes nefese kalıyor ve beni sıkıca kavrıyor. Onu ağzımın derinliklerine çekiyorum ve diğer göğsünü avuçlayıp kabaca sıkıyorum.

Ben ona ziyafet çekerken, dişlerimi ve dilimi ucunda gezdirirken, o da diğer elini kendi eliyle kapatıp bana yardım ediyor, ben etini kavrayıp yoğururken göğüs ucunu sıkıyor. Onun kendine dokunduğunu görmek baş döndürücü bir şey, daha fazlasına ihtiyacım var.

Ben daha bu özel zevki soramadan, yüzümü kavrıyor ve beni göğsünden çekip morartıcı bir öpücüğe sürüklüyor.

Ayrıldığında fısıldıyor, "Sikin benim için sertleşti mi kurt?" "Kahretsin evet," diye cevap veriyorum. "Acı verici bir şekilde."

Sesini daha boğuk bir tona indiriyor. "İçime girmesini istiyor musun?"

Göğsümün içinde bir arzu hırıltısı gümbürdüyor, beni iliklerime kadar sarsıyor. Ama onun baştan çıkarıcı sözlerinin ötesini düşünmeye çalışıyorum, çünkü bir kez daha onun imkânsız cazibesini hissediyorum. O bir siren ve ben onun şarkısına karşı koyamıyorum.

Varlığımın her bir parçası onun için acırken, herhangi bir sahtelik arayarak onu inceliyorum. Tek gördüğüm onun ahlaksız ifadesi, omuzlarına dökülen uzun, sarı bukleleri, kalbimin parlayan kalıntısını çerçeveleyen, hala çok hassas ve sert olan çıplak göğüsleri.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey.

"İstediğimi biliyorsun," diye cevap veriyorum. "İçine gömülmek ve günlerce orada kalmak istiyorum. Benimle odama gel."

"Önce beni öp," diyor ağzıma karşı, dudaklarını dudaklarımda gezdirerek. "Ağzıma sikinin neler yapabileceğini göster."

Onun böyle konuştuğunu duymak beni çılgına çeviriyor. Sandalyemden kalkıyorum ve o biraz irkilerek geri çekiliyor, bana soru sorar gibi bakıyor

gözlerinde. Hata yapıp yapmadığını merak ediyor. Ben göremesem de burnuma ince bir korku teli ulaşıyor.

"Seni asla incitmem," diye fısıldıyorum, yüzünü ellerimin arasına alarak. "O şekilde değil. Sadece sen acı istersen onu veririm."

Mavi gözleri benimkileri arıyor. "Biliyorum."

Bir güven ipliği. Onu öperken, ağzını talep ederken, dilimi kullanarak ona dakikalar önce istediği şeyi verirken tutunduğum bir şey. Eğer benim sikim olsaydı, onu derine gömerdim, bu yüzden onu derinden öpüyorum, ağzını yağmalıyorum, ama her zaman saldırıyı hafifletmek için rahatlıyorum.

O da benim için açılıyor, dişleri dudağımı yakalamaya çalışıyor. Sonunda pes ediyorum ve dizginleri onun ele almasına izin veriyorum. Aç küçük bir cadaloz gibi dişlerini alt dudağımda gezdiriyor, sonra o lezzetli, pembe dilini dişlerimin ucunda gezdirip gözlerimin içine bakıyor.

Ağzımın tehdidinden, tehlikenin bu kadar yakın olmasından hoşlanıyor ve dikkatli olmaya çalışsam da, öpüşmemiz sertleştikçe, dolgun etini çentiyorum.

Bir soluk aramızda dalgalanıyor ve yarayı incelemek için geri çekiliyorum, çenesini parmaklarımın arasında tutuyorum. Alt dudağında parıldayan, kırmızı bir boncuk var.

"Siktir, özür dilerim." Garip bir his içimi sıkıştırıyor. Suçluluk duygusu. Özellikle de o istemediği sürece bunu asla yapmayacağıma söz verdiğim için. Ama aynı zamanda, onun kanının kokusunu duyunca, damarlarımda bir arzu uyanıyor. Bu tamamen çelişkili.

Dilini dışarı çıkarıp şişmiş damlanın tadına bakarken biraz şaşırmış ama memnun görünüyor, dudaklarını baştan çıkarıcı kırmızı bir parıltıyla ıslatıyor. "Üzülme. Senden nazik olmamanı istemiştim. Biraz acıyı severim."

Lanet olsun.

Yaradan daha fazla kan fışkırıyor, dudağında bir başka kırmızı inci sallanıyor. İçimdeki canavar ihtiyaçla uluyor ve sikim kabarıyor.

"Ben bir kurdum, Nephele. Kanı severiz ve bu küçük yarayı iyileştirebilirim. Seni öpmeyi hâlâ çok istiyorum. Eğer sen de istersen."

Cevap vermiyor, sadece beni tekrar ağzına çekerken kaşlarını kışkırtıcı bir şekilde kaldırıyor.

Metalik ısırık dilime çarptığı an, açlık hissediyorum. Onu burada, pencereye yaslanmış halde becerebilirim. Bu masanın üzerine eğilmiş, göğsü elimde. Ayağa kalkıp, içine girebilirim. Umurumda değil. Tek bildiğim onu her şekilde istiyorum, zevkten ağlayana kadar.

İkimizin de nefesi kesilene kadar ağzını emerken, yalarken ve tadına bakarken küçük meme uçlarını çimdikliyorum. Yavaşlamaya çalışıyorum, dişimin neden olduğu kanayan yarığı yalamaya odaklanıyorum, tükürüğümün yarayı kapatması çok uzun sürüyor. Ama her geçişte onun tadına bakıyorum. Her geçişte, benim için yeni ama daha küçük bir inci oluşuyor. Ben de onu alıyorum.

O da bana izin veriyor.

Ağzına ve vücuduna o kadar kaptırmışım ki kapının hafifçe vurulduğunu neredeyse kaçırıyorum. Nephele geri çekiliyor ve ben ikincisini duyuyorum, aynı anda birincisini de kaydediyorum.

Eteklerini aşağı doğru çekiyorum, o da korsajının dantelli kumaşını göğüslerinin üzerinden çekiştiriyor. Kapı çatırdayarak açılmadan ve Mari içeri bakmadan önce tam olarak ayrılmıyoruz.

Bizi görünce nefesi kesildi. Nephele hala masanın üzerinde. Ben, ellerim kalçalarında, açılmış bacaklarının arasında duruyorum. En az bizim kadar suçlu göründüğümüze eminim.

Mari'nin gözleri irileşir ve kırmızının on tonunda kızarır. "Böldüğüm için çok özür dilerim. Sadece... Zahira seni bulmamı söyledi."

Nephele ve ben sonunda ayrılıyoruz, gerçi bu yapmak istediğim son şey. O masadan kalkıyor ama ben tutkumuzun kanıtlarını saklamak için yerime oturuyorum. Kapıdaki kız için işleri daha da kötüleştirmeye gerek yok.

"Bir sorun mu var?" Nephele sorar.

Mari başıyla onaylar ve Nephele'ye onu takip etmesini işaret eder. Aceleyle kapıdan çıktılar. Bir süre sonra ben de kalkıp arkalarından yaklaşıyorum ve fuayeye açılan ön koridorda yürürken sikimi ayarlıyorum. Giriş kapısı açık, nemli hava içeri giriyor.

Diğerleri dışarıda durmuş, şehre giden yola doğru bakıyorlar. Onlara katılmak için ıslak güne doğru yola çıkıyoruz, yağmur saçaklardan nehirler halinde dökülüyor. Oraya vardığımızda herkes bize bakıyor, gözleri kocaman, yüzleri endişe ve şokla boyanmış bir şekilde neler olduğunu görmek için ilerliyoruz.

Zahira ve Callan'ın arasında duruyoruz ve doğrusu ne gördüğümüzü anlamamız birkaç dakika alıyor. Bulanıklaşan yağmurun altında uzun, yorucu adımlarla yürüyen karanlık, iri bir figür var. Ama yaklaştıkça her şey netleşiyor.

Un Drallag, ana eve giden çakıllı ve kumlu patikada, bir kulübenin altında nöbet tutmak için havaya katlanan muhafızların yanından geçerek ilerliyor. Siyah saçları kafasına dökülmüş, siyah giysileri sırılsıklam

ve vücuduna yapışmış, yüzü zalim bir memnuniyet maskesine dönüşmüştü.

Çünkü ön kapıdan iki ceset sürüklüyor.

OceanofPDF.com

2 1



OceanofPDF.com

NEPHELE

Sekizimiz yemek masasının etrafında oturmuş, Alexus'a bakıyorduk. Çocukken sadece Cadı Koleksiyoncusu fikri bile beni korkuturdu. Ama koleksiyon günümden sonraki ilk aylardan beri, Bana tek bir an bile korku vermedi. Şu anda yaşadığım gibi bir şey değil. Şu anda kime baktığımdan emin değilim. Sanırım Alexus'u Un Drallag olarak hayal edebilseydim, bu o adam olabilirdi.

Yabancı ve olası bir casus olarak gördüğü kız kardeşimin tek başına katlanmak zorunda olduğu bir kadın.

"Onlara ne yaptınız?" Zahira sakince soruyor. Karşımda oturuyor, ikimiz de Alexus'un yanında yer alıyoruz.

"Kalplerini kırdım," diyor, yüzü taş gibi soğuk ve sert. Sesinde tek bir pişmanlık, suçluluk ya da herhangi bir duygu notası yok.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama masanın altından Neri'nin eline uzanıyorum. Yanımda oturuyor, eli kalçasının üzerinde duruyor. Beni batmaktan koruyan bir şamandıra gibi sıkıyorum ve parmakları nazikçe benimkilerin etrafına dolanıyor.

"Nasıl olduğunu sorabilir miyim?" Zahira bastırır.

Omuz silkiyor, omzunu hafifçe oynatıyor. "Frostwater Ormanı'nda Raina ve benimle birlikte olan Doğuluları öldürdüğüm gibi. Ve Tüccar Mahallesi'nde beni ve Rhonin'i yakalamaya çalışan muhafızları. Artık o gücü tam olarak saptayabiliyorum." Elini koyu, ıslak saçlarında gezdiriyor ve dirseklerini masaya dayıyor, deri ceketi gıcırdıyor. "Sonunda."

"Nasıl oldu bu?" Ben sordum. "Başka biri zarar gördü mü?"

Başını iki yana sallar. "Eryx'i kışlada bulmam biraz zaman aldı çünkü Gavril onu bir gizleme büyüsünün altına saklamıştı. Ama bulduğumda

Diğerlerinin de bu manzarayı görmesini sağladım, böylece Doğu'nun yanında yer almaya devam ederlerse sonlarının nasıl olacağını bileceklerdi. Gavril'e gelince, onu yemekhanede köşeye sıkıştırdım. Kitaptaki tüm büyü numaralarıyla benimle savaştı ama bu sadece nefretimi körükledi. Onlarla işim bittiğinde, piçleri şehrin içinde, hatta Brear Hall ve White Wolf tavernasına kadar sürükledim, yağmur, çamur ve her şey, böylece herkes onların öldüğünü bilecekti. Başka kimseye zarar vermedim. Ama artık mecbur kalırsam yapacağımı biliyorlar."

"Onları neden buraya getirdin?" Keth'in kızgınlığı sesinden belli oluyor. "Az önce nerede olduğumuzu umursayan herkese söyledin."

Alexus sadece ters ters bakar. "Bırak gelsinler. Onların da işini bitireceğim. Bu sabah uyandım ve bu lanet oyunu bir gün daha oynamayacağıma karar verdim. Eğer Thamaos Kuzey'de bir yer edinmek istiyorsa, benimle uğraşmak zorunda kalacak. Raina'ya dair hafızamı almış olabilir ama eski efendimi çok iyi hatırlıyorum. Onun nasıl düşündüğünü biliyorum."

Neri, "O zaman biliyorsunuz ki, gücü yeterse ve yettiğinde misilleme yapacaktır," diyor. "Az önce onun buradaki işini çok daha zorlaştırdın. Yılanının başını kestin ve kargasının gözlerini oydun."

"Haklısın, yaptım. Eryx limanda bir darağacına çekilip gelgitlerde yavaşça boğulmadığı için şanslıydı. Ve Büyücü Gavril neredeyse çıplak ellerimle bağırsaklarının deşilmesine katlanmak zorunda kalıyordu. Yine de başına gelecekleri biliyordu ve Thamaos'u çağırdı. Kalbini parçalamadan önceki son sözleri kendisine ait bile değildi."

"Neydi onlar?" Zahira diyor ki.

Belli bir sessizlik onu sarar. "*Senin için geliyorum Un Drallag. Sen ve Beyaz Kurt için de.*"

Neri'nin elini sıkıyorum, sonra bırakıyorum, göğsümde tanıdık bir ağrı kabarıyor. Dayanılmaz bir korku.

Uzun kalçası benimkini okşuyor, farklı bir temas sağlıyor ama yine de içine eğildiğim bir rahatlık.

"Tavernada," diyor Neri, "Eryx geleceğimi duyduğunu söyledi. Gavril aracılığıyla Thamaos'la iletişim halinde olduğunu düşündüm."

"Öyle," diye yanıtlıyor Alexus. "Ama bu topraklara son sızışı olacak. Burada Cadı Gezenlerle dolu koca bir sahil var. Onların görevi her zaman bu sınırı kara, deniz ve hava saldırılarına karşı korumak oldu. Prens içeri sızıp bizi zayıflattığı için başarısız oldular. Ama artık bitti. Doğu'nun canı cehenneme. Kuzey Toprakları Gözcüleri'ni toplamayı bitirdiğimde, bu kıyılardan hiçbir şey geçemeyecek, hayaletler bile."

"Tamam o zaman." Zahira kollarını sıvamaya başlar. "Plan nedir?"

Alexus uzun parmağıyla masayı işaret eder. "Keth ve Jaega, yarın şafak vakti Mondulak Sıradağları'na doğru yola çıkmanızı istiyorum. Bunu birlikte yapmanız gerekecek ama bensiz. Joran ve Callan, siz de benim gibi burada kalıyorsunuz. Neri ve Thamaos'un dönüşü hakkında söylentiler yayılmaya başladı bile, bu yüzden Malgros'un savaş haberleriyle başa çıkmasına yardım edeceğim. Ama sadece Raina'ya ulaşmanın bir yolunu bulana kadar. Eğer bu gerçekleşirse, ikinizin benim buradaki işime devam etmeniz gerekecek." Solundaki kadınlara döner. "Zahira ve Yaz, yarın sabah ilk iş olarak tanıdığınız ve güvendiğiniz yetkililerle görüşmem gerekiyor. Ondan sonra siz ikiniz Castalan'ı görmek için Driftlere doğru yola çıkmalısınız."

Bana bakıyor ve dudaklarıma göz gezdiriyor. Dilimi dışarı çıkarıyorum, Neri'nin dişinden geriye kalan yaranın tadına bakıyorum ve dudağımın o tarafını dişlerimin altına sıkıştırıyorum. Dün gece bana kararlarımın bana ait olduğunu, bu konuda bana başka bir şey söylemeyeceğini ama Neri'nin anlaşma olsun ya da olmasın Winterhold'da asla kabul görmediğini ve görmeyeceğini anlamam gerektiğini söylemişti. *O bir canavar Nephele, diye* hatırlattı bana. Sanki farkında değilmişim gibi. Sanki bu işleri daha da zorlaştırmıyormuş gibi. Sanki Alexus da bir zamanlar canavar değilmiş gibi.

Ateşin etrafındaki çocukluk hikayelerinde bile, büyük, kötü kurt her zaman ilgimi çekmiştir.

"Siz ikinizin bu gece kuzeye gitmeniz gerekiyor," diye devam ediyor ama yüzündeki sert çizgilerde anlayışlı olduğunu görüyorum. "Hampstead Loch'ta durun ve oradaki herkesi uyarın, sonra Winterhold'a gidin ve İzlanda Ovaları'ndaki, özellikle de kıyı şeridindeki Cadı Gezenlere haber gönderin. Northland Break'in tamamını çevreleyen bir kalkana ihtiyacımız var. Hem de hemen."

Sağıma bakıp Neri'nin altın sarısı bakışlarını üzerimde yakaladığımda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Yüzündeki endişeyi okuyabilmem için tek kelime etmesine gerek yok.

Bizi hiçbir yere götüremez. Kuzeye gidersek, at sırtında gideceğiz, ki bu da çok yavaş olur, hava koşullarının kat ettiğimiz her kilometrede daha da kötüleşeceğini düşünürsek.

Diğer tek seçenek benim bizi elemem.

Alexus ayağa kalkıp tavana bakıyor, sırılsıklam giysilerinden ve sırılsıklam saçlarından hâlâ su damlıyor. "Görünüşe göre yağmur ara vermiş. Ölüleri işaretlemek ve cesetleri yakmak için dışarı çıkıyorum."

Hançerini kınından çıkarıyor ve kapıya doğru yürümeye başlıyor. O

zaman onları *işaretlemek* istediğini anlıyorum. Mührünü derilerine kazımadan önce

Ruhları bu dünyayı tamamen terk eder, böylece ölümde bile onun olurlar. Thamaos tarafından ulaşılamaz.

"Bu bir tür ritüel temizlik şeyi mi?" Keth soruyor.

Alexus duraksamadan ya da dönmeden cevap verir. "Hayır. Bu bir Un Drallag olayı."



NERI BENI ODAMA KADAR TAKIP ETTI.

Aramızdaki gerilim bir okçunun ipi kadar gergin. Ne yapacağımızı bulmak için birkaç saatimiz var.

Bu baskı önceki durumumuza olan vurguyu azalttı. Onun huzurunda her zaman arzu hissedebileceğimden korkuyorum, ancak bu öğleden sonra, sadece bir saat önce çok samimi olmamıza rağmen, çok daha önemli bir endişemiz var.

Tuvalet masama doğru ilerlerken Neri kapıyı arkamdan kapatıyor. Dün gece Alexus'la konuştuktan sonra iki sliph aether'i içine koyduğum küçük kozmetik kavanozunu dikkatlice alıp kapağını açıyorum.

"Sahip olduğum tek şey bu." Odanın ortasında buluşuyoruz ve o içeriye bakıyor.

Ellerini gevşekçe kalçalarına koyuyor ve delici gözlerini yukarı kaldırıyor. "Dinle, burada otoriter olmaya çalışmıyorum. Ama bunun sizin için nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrimiz yok. Bu kadar aether atmosferde yaşayanlarla kıyaslandığında hiçbir şey. Bizi gitmemiz gereken yere götürmeyebilir. Hiç işe yaramayabilir."

"Dün gece işe yaradı. Mükemmel bir şekilde."

"Evet. Bizi şehir boyunca elemek için. Tüm Northland Break boyunca değil. İki kez eleme yaptınız. Bu, kaderi kışkırtmak için ilkel bir varlıkla yeterli deneyim değil."

Haklı olduğunu biliyorum ama.

"Daha iyi bir seçeneğin var mı?" Her zamanki alaycılığımdan bir ısırık alarak söylüyorum. "Şu anda ölüleri oyup yakmakta olan Alexus'un Mannus ve Tuck'la yola çıkmamıza izin verip vermeyeceğini görmek ister misin? Vadi muhtemelen şimdiye kadar üç metre karla kaplanmıştır. Ormandaki ve Winterhold'daki biraz daha yüksek rakımı hayal bile edemiyorum."

Parmaklarını beyaz saçlarında gezdiriyor ama uzun bukleler yakışıklı yüzünün etrafına dökülüyor. "Her zaman tekrar eleme yapmayı deneyebilirim. Şimdi işe yarayabilir."

Sanki bir hatırlatma yapar gibi, dudağımdaki kesik karıncalanıyor. Kavanozun kapağını geri çeviriyorum ve dün gece üst kata getirdiğim şarap ve kadehin hala durduğu tuvalet masama doğru dönüyorum.

"Sana bir şey söylemem gerek," diyorum mantarı çekerken, lanetle ilgili teorimi yüksek sesle dile getirmek için biraz sıvı cesaretine ihtiyacım var. En azından benim açımdan. Aynı sorunları yaşayıp yaşamadığımız konusunda hâlâ emin değilim.

Çünkü testim planladığım gibi gitmedi. O bir kurt. Kurtlar zaten kan istemeye meyillidir, bunu düşünmemiştim bile. Ama benim için? Bu düşünülemez. Çok korkunç. Günlerimin geri kalanında böyle olma düşüncesi.

Şarabın neden kan ihtiyacını körelttiğini merak ederek kadehi elime alıyorum. Yeterince içtiğinizde *her* ihtiyacınızı körelttiği içindir diye düşündüm.

Zaten titriyorum ama yine de dikkatli olmaya çalışarak şişeyi bardağın kenarına doğru eğiyorum. Ama bardak kayıyor ve sandalyenin kolundan kırılıyor, Zahira ve Yaz'ın egzotik halısının üzerine şarap, fayans ve halının üzerine de büyük cam parçaları saçılıyor.

"Kahretsin!" Elbisemi kaldırıp parçaları toplamak için eğildim ama Neri de bana katıldı.

Yanımda çömeliyor ve ellerimi tutuyor. "Nephele, dur." Bakışlarımı tutuyor. "Sakin ol. Titriyorsun. Bana bırak."

Başımı salladıktan sonra ayağa kalkıp sandalyenin arkasına tutunarak nefesimi düzene sokmaya çalışırken Neri tüm parçaları avucunun içinde topluyor ve kırık camları yakındaki çöp kutusuna taşıyor. Parçaları dibe yerleştirdiğinde tıslıyor ve küfrediyor.

Kendini kesmiş. Hiç tepki vermese bile, yine de anlardım. Koku o kadar güçlü ki, odanın öbür ucundan bile tadını alabiliyorum.

Bana doğru döndüğünde sandalyeyi daha sıkı kavrıyorum. Bahçede gardiyanı bıçakladığım gece hariç, kanayan bir insanın yanında bulunmamıştım ve onun kanı da yağmurla çabucak akıp gitmişti. Ayrıca Mari'nin o gün mutfakta kullandığı kasap rezervi de vardı. Kokusu diğerlerinin altında gizlenmişti ama yine de beni içine çekti. Fia'nın toplantı odasında, Neri ve Alexus lanet olası yüzlerinden sızan kanla içeri girdiklerinde ne olduğunu anlamamıştım. Ne olduğunu fark etmemiştim.

Kan kokusunu bu kadar güçlü almanın tuhaflığı. Karnımdaki ağrıyı ne olduğu ile ilişkilendirmemiştim.

Şimdi, Neri bana doğru ilerlerken, içimde bir arzu kabarıyor, midem gurulduyor, dikkatim onun parmağının ucundaki kırmızı lekede toplanıyor.

Kanın yere damlamasını önlemek için yaralı elini diğer elinin arasına alarak bir adım ötede duraklıyor. "Beziniz var mı?"

Tanrı'nın yıldızları, ilk başta sözlerini algılayamıyorum bile, ama sonunda kendime geliyorum ve küvetin yanındaki rafa koşup bir çamaşır getiriyorum.

Tekrar karşısında durduğumda, daha sert nefes alarak, gözleriyle karşılaşıyorum. Kaşları aşağı çekildi. "Ne oldu, Nephele?"

"Kokuyu alıyor musun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor. "Ne kokusu?"

Parmağına, oradaki kıpkırmızı çizgiye, avucunun içindeki küçük kan birikintisine bakmaya cesaret ediyorum. "Senin kanın."

"Tabii ki. Açık bir günde buradan kışlaya kadar kan kokusu alabiliyorum. Bu tam burnumun dibinde."

"Ben de kokusunu alabiliyorum," diye yanıtlıyorum. "Korudan beri kokusunu alabiliyorum. Bunun lanetle bir ilgisi var."

Yüzü o kadar hareketsiz ki taştan yontulmuş olabilir. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bezi ona verip sandalyeye doğru ilerliyorum. Minderin üzerinde cam olmadığından emin olduktan sonra oturuyorum, başım o amansız, baş döndürücü kokudan hafifliyor. "Bugün sana verdiğim güveç Mari'nin özel tarifi. Domuz kanı kullanıyor. Sosu zenginleştirmek için. Yedikten sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Hala biraz halsizlik yaşadığım için tamamen iyi ya da iyileşmiş değildim ama ölüme yaklaşmış gibi de hissetmiyordum."

Bir an geçer. "Ve sen de tepki verip vermediğimi görmek için o yahniyi bana yedirdin."

Topuklarının üzerinde dönüp bana bakıyor ve yaralanmamış eliyle bezi tutuyor. Parmağı hâlâ açıkta ve kanıyor, kanının kokusu beni takip ediyor.

"Bir de öpücük var," diye devam ediyor, her şeyi bir araya getirerek. "Sertlik. Dişlerimin seni kesmesini istedin. Böylece kanını tadacaktım."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerinin içine baktığımda kendimi bunalmış ve biraz da suçlu hissediyorum. "Eleme yeteneğini kaybettin. Bu gece bizi deniz fenerindeki termal havuza taşımaya çalışarak teorimi test etmeyi planladım. Bu gece bizi

Kanın yeteneğini geri getirip getiremeyeceğini görmek için." Gözlerimi parmağına indiriyorum. "Ama iyileşmiyorsun. Bu, kanın benim için olduğu gibi senin için de işe yaramadığına dair yeterli bir işaret mi?"

Yine göz kırpıyor. Sanki hâlâ söylediğim her şeyi özümsüyormuş gibi. "Bilmiyorum. Şu anda ne hissediyorsun?"

Ağzımdaki ani kuruluğa karşı sertçe yutkunuyorum. "Kanının kokusunu alıyorum ve tadını alıyorum. Bu beni gerçekten perişan ediyor."

"Neymiş o? Koku mu yoksa-"

"Arzu." Kelimeler bir nefeste ağzımdan dökülüyor ve içimdeki ihtiyacın ağırlığı altında eziliyorum. *"Arzulamak."*

Saniyeler boyunca, onu tamamen hazırlıksız yakalamışım gibi görünüyor. Ama sonra önümde diz çöktü. Kuzey'in Tanrısı, ayaklarımın dibinde diz çöktü.

Sözünü sakınmadan kanlı bezi yere bırakıyor ve parmağını ağzıma götürüyor.

"Em," diye emrediyor.

Gözlerine bakarken kalbim kaburgalarıma hızlı bir dövme gibi çarpıyor. Direnmek için bunun iki varlık arasında paylaşılabilecek en iğrenç şey olduğunu düşünüyorum. Ama parmağını dudaklarımın arasına, dişlerimin arasına soktuğu anda bu düşünce uçup gidiyor ve tüm o gür, sıcak kırmızı, teninin tuzuyla karışarak dilime doluyor.

O küçücük yaradan sanki yüz yıldır susamışım gibi emiyorum ve Neri benim vaham oluyor. Gözlerim bile kendi isteğiyle kapanıyor ve kendimi buna kaptırıyorum. *Ona*.

Nereden geldiğini anlayamadığım bir tat var. Köpüklü ve parlak bir şey, en zengin kırmızı şaraptan bile daha iyi. Hayatım boyunca tattığım her şeyden daha iyi. Tadı güç, seks, büyü ve zafer gibi, hepsi de Neri'nin kanının dolgun bir damlasında saklı.

Oturduğu yerden kalkıyor ve ağırlığını kullanarak beni sandalyede geriye itiyor, dizlerimi ayırıyor. Beni yakından izleyerek tahta kola yaslanıyor, parmağını ağzıma sokup çıkarmaya başlarken boştaki eli arkamdaki millerden birini kavrıyor.

"İşte böyle," diye fısıldıyor ben her geri çekilişte emerken. Her ilerleyişte inliyor. "Aferin kızıma."

Ucuna daha fazla kan gelmesi için başparmağının tırnağını parmağının kıvrımına bastırdığını fark etmem bir an alıyor. Dilimi kaplayan ve arzuyla başımı döndüren kan.

Beni besliyor.

Beynimin bir kısmı isyan ediyor ve umutsuzca geri çekilmek istiyor. Ama yapamıyorum. İçimde bir çılgınlık oluşuyor. Bunu isteyen biri. Buna ihtiyacı olan. Buna sahip olmalıyım.

Tıpkı bugün yaptığım gibi korsemin dantelli kumaşına uzanıyorum ve kumaşı aşağı çekerek göğsümü ortaya çıkarıyorum. Neri bir anda üzerime atlıyor, sıcak ağzı ağrıyan tepemin üzerine kapanıyor, günahkâr girdaplar ve şehvetli ısırıklarla bana işkence ediyor. Bu sırada parmağıyla ağzımı sikmeye devam ediyor, ince kan akışı başka bir ihtiyaç yaratsa da bir ihtiyacı doyurmaya yetiyor.

Bu cazibeye yenik düşmeye hazır bir şekilde kendimi kurtarıyorum ve yüzünü kendime doğru kaldırarak onu okuma odasında olduğundan daha da tutkulu bir şekilde öpüyorum. Ağzımın içinde inliyor ve bu sesin benim için mi yoksa kan tadı aldığı için mi olduğunu merak ediyorum.

Oldukça hızlı bir cevap aldım. "Seni becermem gerek, Nephele. Sahiplenmeye ihtiyacım var. Senden damlayan döllerimi görmem gerek."

Sözleri içimde bir ürperti yaratıyor, benimle işi bittikten sonra erimiş bakışları aç bir şekilde beni genişçe yaydığı bir görüntü yaratıyor. Cesurca bir hareket ama zihinsel korumalarımı indiriyorum ki bana ne yaptığını duyabilsin. Ne istediğimi.

Çarşafları avuç avuç tutarak tuniğini geniş sırtından çıkarıp başının üzerinden geçirmeme yardım ediyor. Ayağa kalkıp beni kaldırdığında ve beni yatağa doğru taşırken bacaklarımı beline doladığında şaşırmadım. Bir an önce aklına gelen bir düşünceyle beni uyarmıştı.

Hala giyinik olduğumu söyledim.

Göğsünün altından gülüyor. *Bu meseleyi yakında halledeceğim, küçük kuş.*

Beni yere yatırıyor ve yatağa, bacaklarımın arasına sürünerek giriyor. Gündüz elbiseme sadece bir bakış atıyor, onu rahatsız ettiğini belli eden bir bakış, sonra yaka kısmından tutup sarsıyor ve elbisenin ortasından aşağı doğru yırtıyor. Bu çaba, ciğerlerimden bir nefesi söküp atacak kadar güçlü.

Yırtık dikişe takılınca sinirli bir şekilde homurdanıyor, sonra dizlerinin üzerine çöküp elbiseyi parçalamayı bitiriyor, elbiseyi benden koparırken kasları dalgalanıyor ve altından çıplaklıktan başka bir şey çıkmıyor.

İçindeki hayvan tarafından tamamen uyandırılmış bir şekilde manzaraya bakıyorum. Omuzlarındaki ve kollarındaki kas kıvrımları. Süpüren dolgunluk

göğsünü. Kollarını boydan boya kat eden damarlar, güçlü ellerine ve kalçalarımı kavrayan parmaklarına kadar uzanıyordu.

Yine de dikkatim daha aşağıya kayıyor ve kanı onu yatıştırmadan önce kavrulan ağzım, şimdi pantolonunun bağcıklarına baskı yapan ve onları zorlayan o kalın, uzun sikin dış hatlarına bakarken sulanıyor.

Her zamanki gibi aç, bana baktıkça viski rengine dönüşen altın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yavaşça eğiliyor ve dişlerini uyluğumun iç kısmında gezdiriyor. Nefesini veriyor ve ılık bir nefes tenimi okşayarak aklıma bir düşünce sokuyor.

Tanrım, ağzını yaklaştırman lazım.

Bu yakarışa, burnunu tepemdeki küçük saç üçgenine gömüp derin derin içine çekerek cevap veriyor. "Siktir, Nephele. Sana yapacağım şeyler kesinlikle ahlaksızca."

Nabzım hızla atarken, o koca bedenini üzerime örtüyor, kollarını başımın iki yanına dayıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Sonunda ten tene temas ettiğimizde, içindeki kurdun bana hesaplanmış bir saldırı vaat eden bir bakışla baktığını görüyorum. Onun avı olmaya hazırım, parmaklarımı saçlarına gömüyorum.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye soruyor, derin sesi alçak ve ihtiyaçtan sert.

Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum. Bacaklarımın arasına bastıran tüm o sertliğe karşı. "Evet. Ne kadar olduğunu bilmiyorsun."

"Yoksa kan mıydı?" diye ekliyor bir anlık tereddütten sonra.

Etrafımı saran sisin içinden gözümü kırpıştırdığımda onun düşünceli ifadesini fark ediyorum. Ama cevap çok açık olmalıymış gibi gelse de, cevap vermek o kadar kolay değil. Çünkü şimdi o sorduğuna göre, gerçekten bilmiyorum. Daha birkaç dakika önce onun hakkında tam da bu şeyi sorgulamıştım.

Neri alnını benimkine yaslıyor ve iç çekiyor. "Son zamanlarda banotu içtin mi?"

Bu soru şakağıma bir çekiç gibi indi. Bunu nasıl düşünemedim? Kendimi o ana -ya da kan bulanıklığına- o kadar mı kaptırmıştım ki böyle bir riski göze almıştım?

"Winterhold'dan ayrıldığımızdan beri değil," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Çoğu zaman ihtiyacım olmuyor. Vücudum yapması gerekeni yapmıyor. Ve o zamanlar başka bir şey için de ihtiyacım yoktu."

"Pekâlâ. Sorun değil." Derin, sakinleştirici bir nefes alıyor. "Bunu söylemek ne kadar zor olsa da, muhtemelen bunu yapmadan önce bazı şeyleri çözmemiz gerekiyor.

Her neyse. Az önce olanların kan yutmuş olmanla ya da lanetimizle bir ilgisi olup olmadığını öğrenmeden seni götürmem doğru olmaz. Ve korkarım ki öyle."

Ayağa kalkmaya çalışırken bedenim çığlık atıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Şimdi vicdanın mı sızladı? Şimdi açlıktan ölebilirim diye mi?"

Zayıf bir gülümseme ama dudaklarının köşesi kıvrılıyor. "Benimle ilgili hiçbir şeyden pişman olmanı istemiyorum. Ve kesinlikle o küçük karnında bir tanrısal çocuk istemezsin. Şunu anla ki, hoşuna gitsin ya da gitmesin, bir kez teslim olup sana katıldığımda, al*abildiğim kadar alacağım*, ki bu sandığından çok daha uzun sürecek." Kulağıma eğildi. "Her şey bittiğinde bacaklarından aşağı akıyor olacağım Nephele. Seni tüketmiş olacağım."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve tenimi bir ürperti kaplıyor. "Benimle böyle konuşup sonra da çekip gidemezsin kurt."

Kara kaşlarını çatıyor. "Bunu söyleyen, beni öfkelendiren bir *teste* hazırlayan kadın. İşleri bitirmeye hiç niyetin yoktu, seni küçük düzenbaz. Ta ki" -iyileşmiş parmağını kaldırıyor- "ne olursa olsun sikime ihtiyacın olduğuna karar verene kadar. Belki de test etme sırası bana gelmiştir."

Nefes nefese onu geri ittim ve parmağını tutarak doğruldum. Koyu kırmızı yara gitmişti.

Birbirimize bakıyoruz.

"İşe yaradı. Alexus ile dövüşünden sonra iyileşmen daha uzun sürdü, değil mi?"

Kaşlarını çatarak iz kalmamış parmak ucunu inceliyor. "Evet. Morarmanın geçmesi günler sürdü. Ama bu zamanın bir sonucu da olabilir. O zamanlar yeni dirilmiştim." Bakışlarını kaldırıp elini indiriyor ve sanki oraya aitmiş gibi çıplak kalçamın üzerine rahatça koyuyor. "Bu gece herkesin önünde aptal gibi durmadan önce bir şeyleri test etmemiz gerekiyor çünkü aether çağrıldığında hiçbir yere gitmiyoruz. Eğer eleyebilirsem, sanırım Mari'nin kan çamurundan bir kova yemem gerekecek." Hassas bir yer dışında kesikten geriye bir şey kalmayan dudağıma bakıyor ve doğal olarak bundan sonra gelecek kelimeleri duyuyorum. *Ya da kanını.* Ama o bunları söylemiyor. Onun yerine ekliyor: "Bu konuda kendimi biraz daha iyi hissetmem için en azından biraz mesafesi olan bir yeri test etmemiz gerekiyor. Eğer aether etrafımda tutunamazsa ve sen bir sebepten dolayı bizi geri eleyemezsen yürüyerek dönebileceğimiz bir yer."

İç çekiyorum, düşünüyorum ve cevap aynı anda aklımıza geliyor. "Kışladaki gizli oda," diyoruz hep bir ağızdan.

"Yeterince iyi. Giyin o zaman." Neri yataktan kalkıp ayağa kalkıyor ve yerden atılmış gömleğini alıyor. "Fazla zamanımız yok."

Zihinsel korumalarımı yeniden inşa ederek bir yastığa uzanıyorum ve onu üzerimi örtmek için kullanıyorum, aniden biri başımdan aşağı bir kova soğuk dere suyu dökmüş gibi hissediyorum. "Gerçekten öylece gidecek misin? Burada çıplak oturmuyormuşum gibi çekip gitmek için-"

"*Çok* mu azgınsın?" Gömleğini çekiştiriyor ve kumaşı dalgalı karnından aşağı doğru kaydırırken bana bakmak için dönüyor, başımdan ayaklarıma kadar uzanan takdir dolu bir bakışla başını eğiyor. Yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor. "Öyleyim. Aslında, sen küçük gezintimiz için hazırlanırken ben de yan odaya geçeceğim ve son derece mavi taşaklarımda bekleyen her damla dölden tamamen kurtulana kadar zonklayan aletimle mastürbasyon yapacağım."

Ona ters ters bakıyorum, buna inanamıyorum. "Sen şeytansın, kurt. Senden nefret ediyorum." Gülerek kapıya doğru ilerliyor ama göz kırparak geri dönüyor. "Ben bir tanrıyım.

Açgözlü piçler olabiliriz ama istediğimiz şey için nasıl bekleyeceğimizi biliriz. Deneyler eğlencelidir, sence de öyle değil mi küçük kuş?"

Kendi hırıltımla yastığı ona doğru fırlatıyorum, tam o koridorda gözden kaybolurken.

OceanofPDF.com

2 2



OceanofPDF.com

NERI

Nephele ve ben bir saat sonra Northland Watch kışlasının arazisine varıyoruz, ama benim sayemde değil.

Ellerini aşağıya doğru kaydırırken rahat bir nefes aldı. Boynuma sarılıyor ve kaputunun altından bana bakıyor, yağmur damlaları kaputtan çoktan damlıyor. Öğleden sonraki sağanak yağıştan korunmak için çok az barınak sağlayan geniş kollu bir ağacın altında duruyoruz.

"Başardın," diyorum, sesimde benim bile duyabileceğim bir gurur notası var.

Onunla gurur duyuyorum, ancak bu imkansız eter kontrol yeteneğinin nasıl gurur duyulacak bir şey olduğunu bile bilmiyorum. Daha çok incelenmesi ve irdelenmesi gereken bir anomali. Sliph'lere bile ihtiyacı yoktu. Aether ona öylece geldi.

Ama ne hissettiğimi düşünmeden edemiyorum. Kendim dışında hiç kimse için gurur duymadım.

Daha önce hiç bilmediğim bir dizi insani duygu hissettiğimi fark ettim. Endişe. Empati. Endişe. Koruyuculuk. Ve çok daha fazlası. Arzu normaldir. Şehvet de. Saldırganlık. Kıskançlık. Baskınlık. Bencilce olan ya da ihtiyaçlarıma hizmet eden her şey şimdiye kadar önemli olmuştur. *Beni* ve dünyadaki güç dengemi etkileyen duygular.

Hiç kendim için hissettiğimden daha fazlasını başka bir varlık için hissetmemiştim. Şimdiye kadar.

Nephele nemli havadan derin bir nefes alır. "Evet, başardım. Ama bizi gizli odaya sokamadım. Ya da kışlanın içine bile. Denedim ama belli ki ıskalamışım."

"Aether sizi ilk öğrendiğinde onu kullanmak bazen zordur. Ben de ortaya çıktığımda aynı sorunu yaşadım. Ama bir kez öğrendiğinde, bir arkadaşa dönüşür. Çağırdığınızda hep yanınızda olur."

Gözlerinde hüzne benzer bir parıltıyla etrafımızdaki yere bakıyor.

Aether'ın beni reddettiğini zaten biliyorum. Eskisi kadar şiddetli değil, bu da bana kan lanetiyle ilgili teorisinin büyük olasılıkla doğru olduğunu söylüyor. Ama belki de korunun laneti tarafından benden alınan gücü geri kazanmak için bugün bir kase güveç ve bir öpücükle aldığımdan daha yüksek dozda kana ihtiyacım var.

"Başına bunlar geldiği için üzgünüm," diyor. "Ama bu gece bizi kuzeye götürmeye çalışmama izin vermelisin. Lütfen."

Yine, sahip olmamam gereken duygulara kapıldım. Endişe, birincisi. Onun güvenliği için.

"Bunu daha sonra konuşuruz," diyorum dünyanın dört bir yanını saran ıslak sessizliğin üzerine. "Şimdilik gizli odana gidelim. Thibault bizi kayıp olarak bulup aklını kaçırmadan önce fazla zamanımız yok."

"Beni korkutmaya başlıyor," diyor, sanki bu gerçeği yüksek sesle söylemesi gerekiyormuş gibi.

"Çünkü yeniden Un Drallag oluyor. Yaklaşan bir savaşla karşı karşıya. Thamaos geri döndü. İnsanlar topraklarını tehdit ediyor. Ve şimdi kadını gitti, en iyi arkadaşı gitti ve eski arkadaşı Fleurie de yine gitti. Sürüsünü korumak için sahip olduğu tek kontrol seninle. Ve sen onun düşmanı olan benimle iş birliği yapıyorsun. O piçten ne kadar nefret etsem de, içinde bulunduğu durumu anlayabiliyorum." Bana bakarken, uzun kirpiklerinde yağmur damlaları toplanırken, sözlerim içine işliyor gibi görünüyor. Onları siliyorum ve diyorum ki, "Devam et. Bir dene bakalım. Hadi yapalım şunu."

Birkaç saniye içinde, bir kadının bir daireden çıktığı uzun bir koridorda duruyoruz. O geçerken başımızı eğip selamlıyoruz ama yatakhanelerinde dolaşan iki yabancıya karşı temkinli olduğunu hissedebiliyorum. Hiç aldırmadan ilerliyor ve ahşap kapıdan geçip yağmura karışmadan önce aceleyle merdivenlerden iniyor.

Nephele beni birkaç apartmanın önünden geçirdikten sonra boş bir duvarın önünde durmam için yavaşlıyor. Parmak uçlarımı duvara bastırıyorum, hissediyorum. Merak ediyorum.

"Baban yalan söylemiyordu." Avucumu düzleştirdim. "Diğer tarafta kesinlikle büyü var."

Islak başlığını indiriyor, nemli saçları ortaya çıkıyor, her bir kıvrım narin yüzünü biraz daha sıkı sarıyor. Çok güzel bir kız. Ve tapılası. Onu öpmek ve güldürmek istiyorum, böylece o parlak gülümsemeyi tekrar görebileceğim.

Böyle bir şeyi düşünmem bile beni şaşırtıyor. Artık kendimi tanımamaya başlıyorum. Bu kadın bana ne yaptı?

"Bizi nasıl geçirebilirim?" diye sorarak düşüncelerimi böldü.

Elimi indiriyorum. "Bizi elemek için zihnini kullanıyorsun, nereye gittiğimizi bilmediğin için bu biraz zaman alıyor. Ya da ben geçerim."

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor ve başını yana eğerek bana aptalmışım gibi bakıyor. "Peki sonra ne olacak? Açıkta mı bırakacağız? Hiç sanmıyorum kurt."

Omzumu duvara yaslayıp bir ayağımı diğerinin üzerine atıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Güzel. O zaman büyünü yap, cadı."

"Berbat bir öğretmensin," diye azarlıyor. "Bunu biliyor musun? Bizi *sağlam bir duvardan* geçirip hiç görmediğim bir yere nasıl götüreceğim konusunda *biraz* daha açıklayıcı olabilirsin."

Omuz silkiyorum. "Diğer taraftaki büyüye odaklanmalısın. Cadı cephaneliğindeki bir şeyin bu duvardan sızan gücü hissetmene izin vereceğinden eminim. Sadece buna tutun ve eleyin. Bundan daha karmaşık hale getirmemeye çalış."

Kendimizi zifiri karanlık odanın içinde bulduğumuzda, daha önce dışarıda olduğumuzdan daha da şaşkınım. Kalp atışları kulaklarımda gümbür gümbür atan Nephele ellerini aşağıya doğru kaydırıyor ve göğsümün üzerine koyuyor. Yakınlığın tadını çıkararak belini kavrıyorum, sıcak nefesi dudaklarıma çok yakın, kokusu gül ve yağmur gibi.

"Hmm." Ona doğru bastırıyorum. "Hatırlat da Winterhold'a vardığımızda seni karartılmış bir odaya götüreyim. Bu erotik."

"*Her zaman* ereksiyon olur musun, kurt?"

Anlık arzusunun kokusunu alarak sırıtıyorum. "Sen etraftayken, evet."

"Etrafta çok olacağım. Alış buna. Ayrıca, senin
Bugün bir şans. Sen kullanmadın. Umarım o koca elin iyi hissediyordur çünkü ona ihtiyacın olacak."

Ben daha karşılık veremeden mor renkli ışık aramızdaki havayı yarıyor. Beklenmedik parlaklığa karşı gözlerimi kırpıştırıyorum ve aramızda, Nephele'nin avucunun üzerinde dönen bir kürenin süzülüşünü izliyorum.

"Bu çok kullanışlı. Görüyorsunuz ya, tanrıların uğraşması gereken boktan şeyler *bunlar*. Tüm eğlenceyi siz cadıların yaşamasını izlemek."

Gözlerini deviriyor ve elini odaya doğru tutarak elimden kurtuluyor, küre küçük alanın etrafında döndükçe daha da parlaklaşıyor, yavaş bir daire çizerek yüzlerce köşe bucağı ortaya çıkarıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, her şeyi içine çekerek.

Rowan Bloodgood'un odası düzenli bir yer değil. Aksine, duvarlar eğri büğrü ve karmakarışık ahşap raflarla kaplı, her biri her türden nesneyle dolu ve rastgele yığılmış uyumsuz kitaplarla dolu. Yerdeki sandıklar da tamamen eski ahşap kapaklı parşömenler ve düzinelerce rulo haline getirilmiş harita gibi görünen şeylerle dolup taşıyor. Uzak duvarda, bu odaya bir pencere verilmiş olsaydı pencerenin olacağı duvarda, yine darmadağınık ama tozlu mürekkep kapları ve tüy kalemlerle dolu geniş bir meşe masa ve ona uygun bir sandalye duruyor.

Sandıklardan birini botumun burnuyla itiyorum. "Baban antika satıcısı mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama yine de ailem hakkında hiçbir şey bilmediğim pek çok şey varmış gibi görünüyor." Raflardan birine doğru ilerliyor ve ışık küresini arkasında bırakıyor. Parmağımın ucuyla dürtüyorum, temas edince çalkalanınca şaşırıyorum.

"Bütün bunlar da *ne*?" Nephele sorar. "Bunların bazılarını tanımıyorum bile."

Dönüp onun yanına gidiyorum, nesnelerden birkaçına dokunurken dikkatli oluyorum. "Bu Persei'den bir amfora." Tozlu ama belli ki süslü bir vazoyu elime alıyorum ve başparmağımı boyalı sanatın üzerinde gezdiriyorum. "Bu cam işçiliğiyle tanınırlar." Onu bir kenara bırakıp boynuz şeklindeki başka bir nesneyi elime alıyorum, gerçi hala yeşil lekesini taşıyor. "Ah. Eski bir bru piposu."

Kaşlarını çattı. "Bir ne?"

"Bir bru borusu. Mapor'dan." Sonundaki bölmeyi açıyorum, otun gittiği yeri kapatan diski kaydırıyorum ve bir koku alıyorum. Halüsinasyon yaratan bitkiye dair tüm kanıtlar artık yok. "Böyle bir pipodan biraz bru içmeden rahatlamış sayılmazsın. Bir keresinde Mapor'un tanrıçasıyla seks kulübesinde on gün on gece boyunca içmiştim." Hatırladıkça sırıtıyorum ve pipoyu rafa geri koyuyorum. "Eğlenceli zamanlardı."

Birdenbire Nephele dirseğini kaburgalarıma sapladı. Sertçe.

Yan tarafımı tutuyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Ah, bu ne içindi?"

Kaşlarını çatıyor. "Sadece kendine saklaman gereken bazı anılar var, kurt."

"Vay, vay. Kıskandın mı, küçük kuş?" Yardım edemem ama yine sırıttım.

Güzel yüzünde mutlak bir kızgınlık ifadesi beliriyor. "Şöyle söyleyeyim. Size Joran'ın güzel bir açık hava düğününden sonra beni bir ağaca yaslayarak becerdiğini anlatmamı ister misiniz? Ya da Colden ile yattığım tüm zamanları ve yolları? Eğer öyleyse listemde birkaç isim daha var."

İçimdeki bölgeci kurt hızla ayağa kalkıyor ve pençelerini hazırlıyor. "Öncelikle, bu kadar açıklayıcı değildim. O yüzden kafamda o görüntüleri canlandırdığın için teşekkürler. İkincisi, hayır. Bunu duymak istemezdim ama belli ki bana zaten söylemişsin. Anladım."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor ve gözüne çarpmış gibi görünen bir objeye uzanıyor.

Sırtımdaki kurttan kurtulma ihtiyacıyla, bir an için onu incelemesine izin verdim, küçük silahı elinde çevirdi, boynuz kabzasını ve paslanmış çelik bıçağı inceledi.

"Bu eski bir Smeg tırpanı," diyorum sonunda. "Smegler batıdaki Omalli dağlarında yaşayan bir kadın kabilesiydi. Oradaki kutsal toprakları korurlardı. Bu küçük kancalı tırpanlar saldırı kolaylığı için yapılmış."

Bıçakla havayı keserek onu test ediyor ve kendisi fark etmese de gerçek amacını çabucak buluyor. Çünkü bıçağı tavana doğru çeviriyor ve mükemmel bir bilek hareketiyle silahı yukarı doğru bir yay çizerek süpürüyor.

Bir sırıtma dudaklarımı cezbediyor ve kazanıyor. "Gördüğün zaman bir top kancasını tanımayı sana bırakıyorum."

O geniş, mavi gözleriyle bana bakıyor. "Amacı gerçekten bu mu?"

"Evet. Smegler ormanda saklanma konusunda yetenekliydiler. Eğer insanlar onlara ulaşmaya çalışırsa
köylerinde durduruldular, hem de hızlıca. Minyatür bir tırpan taşaklarınızı parçaladığında ya da sikinizi kopardığında başka bir şey gerekmez."

Yüzünde acı dolu bir ifade var.

"Smeg'ler yaralı kurbanlarını kancaya takıp kan kaybından ölmeye ya da bir ayı tarafından yenmeye terk etmeleriyle tanındı," diyorum ve efsaneye ekliyorum. "Bazı adamlar morinalarının etrafına metal korumalar takmayı denediler, ama Smeg sadece bacaklarındaki ya da boyun veya kollarındaki atardamarı kancalardı. Onlar vahşi ama zeki savaşçılardı. Hiçbiriyle tanışmak istemezdim."

Başını hayretle sallıyor, muhtemelen kılıca tekrar bakarken silahın geçmişini hayal ediyor. "Babamın bununla nasıl karşılaştığını merak ediyorum o zaman."

"Kim bilir? Ama burada, Malgros'ta bir gemide bulduğundan şüpheliyim." Raflara bir göz atıyorum. "Diğer eşyaların çoğu bu şekilde toplanmış olabilir, sanırım. Ama bazıları çok eski." Eğilip bir parşömen alıyorum. "Bunlar gibi. Bunlar Doğu Toprakları'ndan, ama Thamaos iktidardayken bu tür evler olduğunu hatırlıyorum."

Tırpanı bir kenara bırakıp parşömeni alıyor ve babasının eski, gıcırdayan sandalyesine oturduğu masaya taşıyor. Işık küresi başını bile sallamadan onu takip ediyor. Daha iyi görebilmek için omzunun üzerine tüner.

Odanın öbür ucuna geçip Nephele'nin arkasında duruyorum, o da muhafazayı bir kenara bırakıp antikayı dikkatle eline alıyor. Ben de merak ediyorum.

"Bu parşömen depolanmadan önce nemi dışarıda tutmak için hafifçe cilalanmıştı" diyor. "Bunu bana Alexus öğretti. Ama yine de hayal edebileceğimden çok daha iyi durumda çünkü haklısın. Bu dilin bir kısmını tanıyorum. Mürekkep çözülemeyecek kadar solmuş ama bu eski Elikesh dili. Alexus'un günlüklerinde her zaman çevirdiği lehçe." Bana bakıyor. "Kesinlikle Eastland Toprakları'ndan ve muhtemelen yaklaşık üç ila beş yüz yıllık. Babam bu kadar çoğuna nasıl rastladı?"

Dolu kasalara bir göz atıyorum. "Denizde bulunmuş olabilirler," diye cevap veriyorum. "Baban burada nöbetçiyken en azından birkaç Eastland gemisinin Northland sularına girdiğinden eminim. Belki de bu şeylere el konulmuştur. Gerçi denizciler de hemen hemen her şey için ticaret yaparlar. Yani bunu söylemek zor. Baban pazarlık yapabilecek bir adama benziyor."

İç çekerek parşömeni yeniden yuvarlar ve yuvasına geri yerleştirir. Sonra orada öylece oturup ellerini masanın üzerinde gezdiriyor. Hiç düşünmeden eğildim ve en açıklanamaz nedenden ötürü başının üstünü öptüm.

"Bir süre daha kalmak isterseniz, döndüğümüzde Un Drallag ile ben ilgilenirim."

Eli benimkinin üzerine kayıyor ve nazikçe sıkıyor. "Teklifin için teşekkür ederim. Ama geri dönmemiz gerekiyor. Yapmamız gereken bir yolculuk var."

Ne kadar zor olsa da onu bırakıyorum ve kendimi uzaklaştırarak tekrar raflara doğru dönüyorum. Gözlerim orta rafta yan yana duran iki küçük, altın vazoya takılıyor; metal, Nephele'yi takip ederek odanın merkezine doğru ilerlerken kürenin ışığını yansıtıyor.

"Bunlar da ne?" diye soruyor yanımdan.

Bir tanesine uzandım ve kaşlarımı çattım. "Emin değilim ama daha önce böyle bir şey gördüğüme yemin edebilirim. Bir şey..."

Hay sikeyim. Anı, denizin dibindeki bir kaya parçası gibi içime batıyor.

"Thamaos'un büyük salonundaki bir akşam yemeği partisini hatırlıyorum," diyorum yüzünü ona dönerken. "Antlaşma girişimi sırasında Asha'yla birlikte katıldığım bir parti. O partide Thamaos, gecenin eğlencesi olarak halkından birinden, zindanlardan bir adamdan tüm hatıralarını söküp almıştı. Hepimiz izledik, çoğu güldü, yeteneğine hayran kaldı. Ben orada öylece oturmuş, sandalyemde arkama yaslanmış, ondan nefret ediyordum. Çünkü insanları anlamasam da ve hoşlanmadığım pek çok insan olsa da, bu adam eşsiz bir zalimliğe sahipti."

"Aman Tanrım," diyor parmaklarını yanağına götürerek. "Alexus'a yaptığı buydu."

"Evet. Ama adamla işi bittiğinde, muhafızlar onu götürmek için geldiklerinde, Thamaos hafızanın yanardöner iplerini bükerek bir küre haline getirdi ve onu bekleyen bir küpün içine yerleştirdi." Küpü elimde tutuyorum. "Tıpkı bunun gibi."

Dikkatli bir el ile vazonun kapağını kaldırıyorum. İçinde parıldayan bir küre gördüğümde gözlerime inanamıyorum. Babası Cehennem Menzilleri'nde buna nasıl rastlamıştı?

Nephele diğer vazoya uzanır, ancak eli kavradığında donar.

o.

Onun geniş bakışlarını takip ediyorum, bakışlarım bir

gravüre takılıyor. *Ghent'li Alexi* için Elikesh formu.

"Bu gerçek olamaz," diyor.

Elimdeki küpü çeviriyorum, ancak karşısında daha fazla Elikesh buluyorum. yan. Nephele'nin okuması için kaldırıyorum ve gözleri ışıkta cam gibi oluyor.

Elias Gherahn. Ve o da bir hafıza alanı içeriyor.

Nephele'ye bakıyorum, gözyaşları yanaklarından süzülürken anlayışlı bir şekilde şafak söküşünü izliyorum. Rafa dönüp daha fazla vazo arıyor ama bulduğu tek şey ortasından katlanmış eski, sararmış bir not.

Notu ışığa yaklaştırdığında aklımdaki tüm düşünceler tek bir şeye indirgeniyor. Ön yüzüne karalanmış *Nephele* kelimesi.

Geniş ve şaşkın gözlerle kâğıdı açıyor, parmakları öyle titriyor ki kâğıt avucunun içinde sallanıyor.

3ea×es9 Pelly,

5f ;ov'×e ×eabi>g cLi', ;ov' mot³e× anb 5 a×e go e, anb cLe fvtv e 5 saw fo' my gi'ls is finall; co i>g c've. 5 ^are n'i9ce ;ov let9e×s a cLov'anb ci e', let9e×s nLe e 5 explain e×e'ycLi>g. §vc cLe p'o le nit³ h oving cLe fvtv e is cLa9 5'm still vnsv e if any9^i p 5 say co ×ereal cLe c'v9^ co ;ov mig³c cLa>ge o× des9×ơy cLe pat³ ;ov'×e mea 9 co nalS. Rnb so cLa9 c'v9^ lire' in me, anb ic nill die nit³ me.

5'×e c'iet ces9ing ic. 5'×e sovg³c cov 'el. §vc cLe fvtv e 5 see fo' ;ov anb Raina in cLe No×t³ is 'c one 5 novlt da'e alte . T^e'e her şeye karşı pai a^eab fo' vs all. §vc
cLe e aynı zamanda g'ea9 neşedir. Rnb in c'v9^, 5 Seliece my jov'>e; is pa'9 of a g'a>de' desipn cLa> 5 ca vnbe sta>d. Co fo'pi×e me fo' my sile>ce Svt h ov cLa9 5 ^are only do e nLa9 5 fel9 5 ^ab co do fo' cLe sa e of my fa il;.

Bilgi güçtür, NepLele. §vc eğer bir ma h ovs ^is fate anb c'ie' co cLa>ge ic, nLa9 ocLe lire' mig³c ^e impa c in ^is effơ×t'? R×e one pe"ơn's de i'ions enơ'g³ co c'vl; alte ^is9ơ×y o× cLe fvtv e? O× a×e cLe e si ly coơ ma y fo' es ac no'S fo' ic co mat9e×? Toơ ma y catal;s9s c'ea9ed Sy coơ ma y de i'ions co Se mabe Sy coơ ma y peơple? Jistơ; milyonlarca insanın yaşadığı bir denizdir. 5Eğer biri ölürse, deniz hala denizdir.

Bu ^as Palg ơs'deki dile ma ^e'e bakın. R dile ma 5 do 'c cLi>h 5'll e×e' ^are an ansve× fo'.

Yov× mot³e× 'c ^ap ;. C^e no' ies cLa9 ;ov anb Raina nill ^ate cLe No×t³. §vc ne'×e leari>g fo' cLe ×alle; cobay, co ca e ;ov gi'ls nLe e my ×isio>s say ;ov Sot³ neeb co Se. Rnb so 5 N'i9e cLi'. 5 N'i9e cLi', anb 5 NILL seal ic anay vntil ;ov finb ic. 5 ^are al'eat; bkz. cLa9 ;ov NILL.

√×e'ycLi>g in cLi' ×oơ is fo' ;ov anb ;ov' sis9e×. /o× cLe jov'>e;s ne covlt not ma e coge9^e'. Yov NILL late vnbe sta>d ^ow 5 ca e co gat³e× cLe'e c'ea'×es anb NLY, Svt h ov cLa9 ci e, fo' ;ov' sis9e× anb 5, is a mv ³ diffe'e>c enti9; cLa> fo' e×e'yone else. 3on'c fea' ic nLe> Raina finb' cLa9 pa'9 of ^e"el(. Reme e× nLa9 5 saib. Bilgi güçtür, anb h ovlebpe ov× jov'>e'de fov t;. C'acel'in metotları, vs jvs9 ^are mo'e inte esti>g met³ơds.

T^ese v× ' a×e fo' ;ov, as NELL. 5 al'eat; h ov ;ov nill do nit³ cLe nLa9 is neebet. T^e'e bir jov'>e; fo' cLe me ơ ies ^elt nit³in, coơ, anb 5'm assv ed cLey nill see cLei nay Sa S co nLe e cLey Selơ>g.

§eca'se of ;ov.

Diğer her şey için tek bir ×isio> 5 nere sLa ed nit³ ;ov' mot³e×. C^e novlt nere ^are sv'ci×eb ic. fvst

×e e Se' nLa9 sLe vseb co say nLe> sLe ×eab ;ov cLe

sto; of Cila anb T^abti's. §ea'ci(vl cLi>gs ca g'ov ceet³. 5c sadece ma e' cLe cLa9 mv ³ mo'e powe f'l.

5 ^her zaman ^elt ;ov' ^a t, Pel. Yov×s anb Raina's coơ. Biliyor musun, şu anda seni çok özlüyorum. Bu, 5 am coơ fa'. fvst loơ co cLe s y, my da'ling gi'l.

Çok güzel.

Sle'si p ile ilgili tüm bilgim,
/acLe

Nephele bakışlarımla buluştuğunda, gök mavisi gözleri kalp kırıklığı, acı ve çok fazla gözyaşı ile dolduğunda, yemin ederim bir çatlak sertleşmiş kalbimi yarıyor.

"Buraya gel." Onu kollarıma ve göğsüme doğru çekiyorum ve ağlarken ona sarılıyorum, elimden geldiğince onu yatıştırıyorum.

Sonunda titremesi ve hıçkırıkları kesildi ve bana bakmak için geri çekildi. "Babam da Raina gibi bir zaman gezginiydi, değil mi?"

Odanın içinde, dünyanın dört bir yanından, birçok farklı dönemden yüzlerce eşyaya bakıyorum. Haritalara da.

"Böyle bir şeyi hayal etmek aklımı başımdan alıyor," diyorum ona. "Ama sanırım haklı olabilirsin."

Sanki sessiz bir emri kabul ediyormuş gibi başını sallıyor. "Tor'a geri dönmeli ve buradan ayrılmalıyız."

Kaşlarımı çatıyorum, tüm bu şeyleri bulduktan sonra kalmak istememesine şaşırıyorum. "Emin misin?"

"Her zamankinden daha fazla. Babam bunu yazdığı gün ailem Malgros'tan kuzeye doğru yola çıkıyordu. Bu gece, sen ve ben ayrılacağız. Orada bizi bir şey bekliyor. Bu mektubu bulmamın babamın cesur adımlarını takip etmem gerektiğine dair bir işaret olmadığına bir an bile inanmıyorum. Buraya döneceğim. Babam bana rehberlik edecek."

"Pekâlâ. Eğer istediğin buysa." Thibault'nun vazosunu ondan aldım ve tereddüt ettim. Mektubun çoğu önemli görünüyordu, ama bir kısmı dikkatimi çekti

İçimdeki kurt. Bu odadan ayrılmadan önce bahsetmem gereken bir parça. "Cila ve Thaddius, ha? Cila'yı ve canavarını tanıyordum. Çok, çok aylar önce."

Nephele'nin küresinin alçak, mor ışığında bile kızardığını görüyorum.

Notu katlayıp ceketinin cebine koyuyor ve sonra ellerini boynuma doluyor. Parmak uçlarında yükselip ağzıma tatlı, şefkatli bir öpücük kondurduğunda ve "Bir güle asla karşı koyamam. Ne kadar dikeni olursa olsun."

Buna sırıtmamak için elimden geleni yapıyorum. Ama yapıyorum.

Nephele bana hayatımda ondan gördüğüm en sıcak bakışı atıyor ve ellerini saçlarıma gömüyor. "Dayan kurt," diyor nazik, gözleri yaşlı bir gülümsemeyle. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

OceanofPDF.com

2 3



OceanofPDF.com

NEPHELE

"Zihniniz bunu algılayamıyor."

Alexus, Zahira'nın çalışma odasında büyük deri bir ayaklıkta karşımda oturuyor. Yanı başımızdaki ocakta çıtırdayan bir ateş yanıyor, kehribar rengi ışık, bitkin yüzünü çizen gözyaşlarına karşı parıldıyor. Bir eli Raina'yla ilgili çalınmış anılarını içeren altın kabı kavrarken, diğer eli babamın mektubunu tutuyor.

"Raina ve beni biliyordu." Mektubu elinde tutuyor. "Ne kadar zamandır? Tüm hayatı boyunca mı? Birkaç yıl mı? Seni biliyor muydu? Benim yüzümden Winterhold'a geleceğini? Ve öylece gitmene izin mi verdi? Ne için?"

Gitmeme izin verdi. Hatta Winterhold'da kalmamı ve kendimi çalışıp zanaatımı öğrenmeye adamamı söyledi. Bir gün bana ihtiyaç duyulacağını söylemişti ve şimdi onun fedakârlığının gücünü hissediyorum. Kendi fedakârlığımın. Anlamamış olsam bile, bir şey için hazırlanıyordum.

Şimdilik.

Babamın mektubundaki sözleri tekrarlayarak, "Bunu yaptı çünkü daha büyük bir tasarım var," diye hatırlatıyorum ona. "Hayal edebileceğimizden daha büyük bir şey."

"Ama bu aynı zamanda Thamaos'un anılarımı aldığını bildiği anlamına geliyor, Nephele. Sadece bu da değil, nerede saklandıklarını da biliyordu. Ve onları Min-Thuret'ten çalacak ve bunu anlatmak için yaşayacak kadar yetenekliydi."

"Sadece o söylemedi."

Alexus vazoya bakıyor, yeşil gözlerinin ardında zihni harıl harıl çalışıyor. "Bana söylemesi gerekip gerekmediğine karar veremiyorum. Tek bildiğim keşke Rowan'ı tanısaydım. Keşke burada olsaydı da her şeyi

açıklasaydı.

Tanrı Bıçağı'nın Bekçisi olmasından, tanrıların ölümünde *bunu* nasıl bulduğuna kadar." Tekrar vazoya odaklanıyor ve ona sıkıca tutunuyor. "Sözlerini okurken bile," diye ekliyor, "şu anda hepimizin onun varlığına ihtiyacı olduğunu hissediyorum."

"O çok harikaydı, Alexus. Keşke o da burada olsaydı." Sesim boğuk gözyaşlarımın arasında kırılıyor. "Çünkü bu konuda sana nasıl rehberlik edeceğimi bilmiyorum."

Başını sallar ve elinin tersiyle yanağını siler. "Sen yeterince şey yaptın. Bir yolunu bulacağım. Eğer bu anılara erişebilirsem, neler öğrenebileceğimi kimse bilemez. Babanın dediği gibi, bilgi güçtür, değil mi? Ve bilgi hafızada yatar."

O zaman bir şey hatırladım. "Raina ve bana her zaman doğru ellerle her büyünün geri alınabileceğini öğretti. Bu senin için kalıcı bir durum değil. Hatırlayacaksın." Aramızdaki küçük mesafeyi aşıp yüzüne dokunuyorum. "Bak Ingrid. Gitmeden önce, bunu yapacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Bu konuda yardımcı olabilir mi bilmiyorum ve bulabileceğin şeylerden korktuğunu biliyorum. Ama... sadece git. Lütfen. Vazoyu al."

Başını sallıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor. "Pekâlâ. Ben gidiyorum."

Tatmin olmuş bir şekilde çantamı topluyorum ve kayışını vücuduma geçiriyorum. "Prensin anılarını güvende tutacağım. Winterhold'a ulaştığımda, hemen kalenin altındaki ambara girecekler. Loria'ya Colden'in onu Min-Thuret'ten çıkarması için dua edeceğim, böylece belki Elias Gherahn'la tanışma şansımız olabilir."

Yüzündeki ifade umut verici değil ve eski arkadaşı hakkında hiçbir şey söylemiyor. Prens söz konusu olduğunda üzerinde çalışılması gereken çok şey olduğunu biliyorum, geçmişte kim olursa olsun ötesini göremeyebileceğimiz şeyler. Ama hafızasından çok daha fazlası çalındı. Adını bile bilmiyor. Onu Elias Gherahn yapan her şey elinden alınmış ve üç yüzyıl boyunca boş, yalnız, gezgin bir kap olarak bırakılmıştır. Thamaos'un zehirli emri altında ne yapmış olursa olsun, tüm suçu onun omuzlarına yükleyemem.

Alexus bana babamın notunu uzatıyor ve saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor, dirseğini dizine dayayarak duraklıyor, parmakları koyu renk buklelerinin arasından dışarı çıkıyor. "Bunu bırakacağımı söylediğimi biliyorum ama Neri ile gitmene izin vermekten nefret ediyorum."

Bir iç çekiş beni terk ediyor. Bu konuşmadan kurttan bahsetmeden çıkacağıma inanmıyordum ama artık ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayal ettiğimden çok farklı olduğunu mu? Belki de üç

Yüz yıl boyunca insan dünyasını Alexus'un kafesinden izlemek onu bir şekilde değiştirdi mi? Neri'de zalimlik hissetmiyorum. Ona ne söylersem söyleyeyim, kötülük sezmiyorum. Olmasını istemediğim ya da ona ihtiyaç duymadığım her şey o.

Ama bu sözleri Alexus'a söyleyemem.

"Onun yanında huzur bulduğunu görebiliyorum," diye devam etti. "Bu benim için bariz nedenlerden dolayı bir mücadele, ama aynı zamanda Colden ve Raina için seninle ilgilenme görevi hissediyorum. Ve ikisinin de bu düzenlemeden h o ş n u t olacağını düşünemiyorum. Ama *lütfen güvende olmanız* dışında başka bir şey söylemeyeceğim."

Dizini sıkıyorum ve elimden geldiğince onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Güvende ol*acağım*. İster inanın ister inanmayın, kurt için hiç korku duymuyorum. Çizdiğim hiçbir çizgiyi aşmadı. Aksine, o da beni en az senin kadar korumak istiyor."

Yine hiçbir şey söylemiyor, ben notu katlayıp çantama koyarken sessizce izliyor.

Sessizliğin aniden bu kadar yoğunlaşmasıyla, lanet hakkında öğrendiğimiz her şeyi ona anlatıp anlatmamam gerektiğini düşünmek zorunda kalıyorum. Ama hemen vazgeçiyorum, çünkü sözlerimi duyunca içindeki gerginlik gözle görülür bir şekilde azalıyor. Onu burada, eskisinden daha da endişeli bir halde yalnız bırakamam.

El ele, herkesin bizi beklediği büyük odaya gidiyoruz, her birinin yüzü ciddi. Gergin ve endişeliyim. Kışladan dönüşümüz pek de sorunsuz olmamıştı. Neri ve ben ne olur ne olmaz diye Mari'nin son yahnisini de mideye indirdik.

Alexus ve ben kapının hemen önünde duruyoruz ve ben eğilip yanağından öpüyorum, elim bileğinde. "Bunu yapmam için bana güvendiğin için teşekkür ederim. Halkımıza liderlik etmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"Senden hiç şüphem yok," diyor. Ama bakışları odanın diğer ucuna kayıyor. Çünkü benimle seyahat eden Tanrı'dan şüphesi var.

Göğsümdeki kayışı kavrayarak Neri'nin altın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Sandalyesinden kalkıp bana doğru yürüyor, siyahlar giymiş, beyaz saçları deri ceketiyle tam bir tezat oluşturuyor. Winterhold'a varabileceğimizi ya da varamayabileceğimizi bildiğim için kalbim onun her adımıyla birlikte çarpıyor.

Ama bu endişeyle başa çıkmak *bize* düşer. Biz ve sadece biz.

Bir adım ötede durur, elleri derisinin ön ceplerinde, galatine kılıcı ve sırtına astığı çantasıyla. "Hazır mısın?"

Derin bir nefes alıyorum ve üflüyorum. "Olabileceğim kadar."

Herkes vedalaşmak için ayağa kalkıyor. Callan bana ulaştığında, ellerimi tutarak oyalanıyorlar. "Lütfen aileme iyi olduğumu söyler misin?" diye soruyorlar. "Ve onlara bunları verir misin? Bana güzel zarflar içinde iki kalın mektup uzatıyorlar.

"Elbette alacağım." Mektupları alıp babamınkilerin yanına koyduktan sonra uzanıp Callan'ın yanağındaki bir damla gözyaşını sildim. "Aileni güvende tutacağım. Sana söz veriyorum."

Başlarını sallıyorlar ve bana duyulan güveni hissediyorum.

Sonra herkes bakarken sadece ben, Neri ve Alexus orada duruyoruz.

"Ona iyi bak," diyor Alexus kuzey tanrısına. "Eğer herhangi bir sorunla karşılaşırsan, onu buraya geri getir."

Neri yanıt olarak, "Ben nefes aldığım sürece ona hiçbir zarar gelmeyecek," diyor.

Bana doğru uzanıyor, elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor. Bu samimi hareket karşısında yüzüm yanıyor, ellerimi başının arkasına geçirip beni kendine çektiğinde ve odada başka kimse yokmuş gibi dudaklarını kulağıma bastırmak için eğildiğinde daha da yanıyor.

"Beni eve uçur, küçük kuş," diye fısıldıyor.

Ve donmuş kalbimin etrafındaki buzun erimesiyle, yapıyorum.

OceanofPDF.com

2 4



OceanofPDF.com

NEPHELE

W Küçük bir kızken Raina ile oynarken yüksek bir ağaçtan düşmüştüm. Sonsuza kadar düşecekmişim gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Kendimi kaçınılmaz çarpışmaya hazırlarken korku beni soğuk bir panik yumruğuyla kavradı. Bu

Şu anda hissettiğim de aynı dehşet, Neri ve ben aether'in karanlık kucağından düşerken daha da yoğunlaşıyor.

Gözler sımsıkı kapalı, rüzgâr etrafımızda ıslık çalıp feryat ediyor, hava çok soğuk.

"Bacaklar!" Neri bağırıyor ve ben de içgüdüsel olarak bacaklarımı ona doluyorum.

Baş aşağı yuvarlanırken kolları sıkılaşıyor, büyük eli başımın arkasına dolanıyor, beni beklediğini bildiğim sert güçten korumak istercesine yakınımda tutuyor.

Önce ağaçlara çarpıyoruz, yaprak dökmeyen yeşilliklere çarpıyoruz, sert dallar yüzümüzü keserken inişimizi zar zor yavaşlatıyor. Kuşlar yuvalarından fırlıyor ve gecenin yaratıkları çığlık atıyor, biz onların gece dünyasında savrulup devrilirken, parçalanmadan önce bin kez gibi geliyor. Sonunda serbest düşüşe geçiyorum, çarpışma sadece karlı orman zemini tarafından yumuşatılıyor.

Yere çarptığımda tüm rüzgar göğsümden fışkırıyor ve görüşüm uzun saniyeler boyunca kararıyor. Ama bir nefes alıyorum ve soğuk kış havasını derin derin içime çekiyorum.

Kalbim küt küt atarak canlanıyor. Sırt üstü yere düştükten sonra, karlı bir sise göz kırpıyorum, bir milyar çizgi halindeki pul, ağaç gölgesini bulanıklaştırıyor

uzuvlar ve ötesinde bir gece gökyüzü. Gri karanlığın içinden bile, ağaçlarda parıldayan, cıva gibi damlayan eteri görebiliyorum.

Bir inilti beni sersemliğimden kurtarıyor ve dönüyorum, Neri'yi ararken kafatasımın arkası acıyla yarılıyor.

Kardan kalkıyor ve bana doğru pençeleriyle yaklaşıyor, üzerimde geziniyor ve yüzüme dokunuyor. "Sen iyi misin? Bir yerin incindi mi? Kırık var mı?"

Kar yağışı o kadar yoğun ki yüzünü zar zor görebiliyorum. Ama altın rengi gözlerini kaçırmak imkânsız, yıldızlar kadar parlak.

"Ben... Ben iyiyim, sanırım. Kar bizi kurtardı." Zaten titriyordum, elimi uzattım ve o da tutup doğrulmama yardım etti. Buzlu rüzgâr örgülü saçlarımı yırtıyor, başımın daha da zonklamasına neden oluyor, bu da dikkatimi dağıtıyor. Ama hemen bir kayıp olduğunu fark ediyorum. "Çantam gitmiş."

Etrafına bir göz atıyor ve güçlü rüzgâr çabasına direnç gösterse de ilerliyor, birkaç adım ötede kar yığınına benzeyen bir yere doğru ilerliyor. Onu asla bulamazdım ama çantamı geri aldı.

"Gece görüşü mü?" Döndüğünde nasıl çalıştığını merak ederek soruyorum. Gözlerini hiç bu kadar yansıtıcı görmemiştim.

"Evet. Normalden biraz daha yoğun. Nedenini bilmiyorum ama memnunum. Çünkü sanırım buna ihtiyacımız olacak."

"Ne olduğunu bilmiyorum," diyorum kesik kesik esen rüzgârda, çantamı kuşanırken. "Neyi yanlış yaptım."

Ayrılmadan önce Mari'nin yahnisini bile yedik. Kendimi taşıyamayacak kadar güçsüz hissetmiyordum.

Biz.

Başını sallar. "Siz değilsiniz. Aether *bizi* reddetti. Büyük ihtimalle Çünkü beni taşıyorsun ve sahip olduğum her tanrısal güç şu anda beni reddediyor gibi görünüyor ve nedenini anlamıyorum. Bunu daha sonra çözmemiz gerekecek. Şu anda bir sığınak bulmalıyız ve sanırım ben bir yer biliyorum."

Etrafıma bakındım, kafam karışmıştı. "Böyle bir yeri nereden biliyor olabilirsin? Neredeyiz biz?"

Elinin tersiyle gözlerindeki karı siliyor ve iç geçiriyor. "Lanet olası Gravenna Dağları."

YÜRÜYÜŞÜMÜZ YORUCU.

Dağların kuzey tarafındayız, karanlık ve karlı bir gecede yokuş aşağı ilerliyoruz. Neri çantasında bir ip buldu ve bizi bir arada tutmak için belimize bağladı çünkü zorlukla görebiliyorum. Zihinsel korumalarım kapalı olduğu için iletişim kurabiliyoruz ve kurt da bu açık bağlantıyı kullanarak bana rehberlik ediyor. Ben de ipe tutunuyorum ama başımı eğip sert rüzgârdan uzak tutuyorum, böylece gözlerimi kısarak açıp başka bir karlı bulanıklık görebiliyorum.

Burada bu kadar kar olmamalı, hava bu kadar soğuk da olmamalı. Çok güneydeyiz. Yükseklerde mi? Ya da daha kuzeydeki vadide? Belki de.

Ama burada değil.

Yine de yer yer en az bir metre kar birikmiş durumda, hatta daha fazla ve daha fazlası sürekli yağıyor ve hızla birikiyor. Bunun bir açıklaması yok. Sadece bir hava anomalisi. Ama bir şey beni bu fikre karşı sinirlendiriyor. Neri'yi de.

Çünkü onu kontrol edemiyor. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kuzey iklimi üzerindeki olağan gücü, tıpkı eleme yeteneği gibi yok oldu. Daha da kötüsü, aether'ı çağırmayı denediğimde, onu yakınımda hissedebiliyorum, ama sanki bize yaklaşmayı reddediyormuş gibi kayboluyor.

Uzun süre boyunca ağaçların arasında birlikte ilerledik, sığ sürüklenmelerde kaldık, tüküren kar acımasızdı. Winterhold'da sekiz acımasız kışa ve vadide pek çok beyaz kışa katlandım. Daha kötülerini yaşamış olsam da, bu gece kendi vahşetini sunmayı seçti.

Kıyafetlerim soğuk havada dışarıda mahsur kalmaya uygun değil. Pantolonum ev dokuması, ceketim güzel bir brokar. Ama pelerinim kürk astarlı değil ve eldivenim de yok. Sadece dizime kadar gelen deri botlarım yeterli korumayı sağlıyor.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum, çünkü Neri bunu mesele haline getirecek ve benim rahatımla uğraşması için zamanımız yok.

Sonunda, dağın eteklerine yaklaştığımızda kar ve rüzgâr saldırılarını yavaşlatıyor. Ama şimdi uğuldayan kar fırtınası sustuğundan, başka sesler de duyuyorum. Çıtırdayan adımlarımızın ötesindeki sesler. Ensemdeki tüyleri diken diken eden sesler.

Neri duraksıyor ve benim de tökezleyerek durmama neden oluyor. İpi tutmak için arkasına uzanıp beni kendine doğru çekerken bir anlık ölüm sessizliği oluyor. Yavaşça çenesini omzunun üzerinden çeviriyor ve uzun bir parmağını dudaklarına bastırıyor.

Etrafımızdaki geceyi tararken göğsümde korku kabarıyor. Tek görebildiğim ağaçlar, daha fazla ağaç ve kardan yansıyan gümüşi bir ışık. Sadece bir kurdun algılayabileceği daha fazla bir şey olmalı çünkü Neri sırtının üzerinden uzanıyor ve sessizce kılıcını kınından çıkarıyor.

Damarlarıma dolan alarmla, kılıcımı dikkatlice serbest bırakıyorum. Sonra onu duyuyorum.

Düşük homurtular. Toynak sesleri. Hızlı homurtular.

"Büyük Boynuzlar," diyor Neri zihnime.

Sertçe yutkunuyorum. Bu canavarları hiç görmedim ama onları avlamanın beceri gerektirdiğini biliyorum. Ayrıca bu bölgenin en üst düzey yırtıcıları olduklarını ve sürünün avı birlikte takip ettiğini, kurbanlarını çevreleyebilecekleri bir yere yönlendirdiklerini de biliyorum.

Etobur ve yıldırım hızındalar, boynuzları mızrak gibi keskin, ağızları jilet gibi dişlerle dolu. Eğer dışarıda olan buysa ve etrafımızı sarıyorlarsa, bu ormanda o büyüklükte bir kafes inşa etmek bir büyü mucizesi gerektirecektir. *Bizim* de içine hapsolmayacağımız bir kafes.

"Beni tanıyorlar," diyor Neri. "*Hatta en son buraya geldiğimde seni ve arkadaşlarını besleyebilmek için eğilip kurban bile sundular. O yüzden yola devam edelim. Muhtemelen sadece merak ediyorlardır. Sadece onları ürkütmemeye çalışın, sessiz olun ve tetikte olun."*

"Kuzey Tanrısı ile seyahat etmenin avantajları var," diyorum. "*Ormanın büyük siki."*

Buna güldüğünü hayal ediyorum, göğsünden çıkardığı o alçak, derin ses.

"Evet, sanırım büyük aletim gökten düşmediğinde bir lütuf çünkü senin varlığında."

Aether'ın bizi bu yüzden terk ettiğine tam olarak ikna olmuş değilim ve bu konudaki düşüncelerimi duyduğunu biliyorum. Ama gözlerimizi dört açarak ilerlerken zihinsel konuşmamız sessizleşiyor.

Fiziksel olarak sessiz olmak imkansız. Ne zaman bir çizme derin karı ezse, içim cız ediyor. Bu yüzden hep birlikte hareket etmeye başlıyoruz, sesi yarıya indiriyoruz, ancak hayvanları ürkütmemek dışında bunun bir önemi olduğundan şüphe etmeye başlıyorum. Büyük Boynuzlar bizi gördüler ama yine de ağaçların arasında kalıyorlar, umarım tanrıları aralarındadır çünkü. Ne olursa olsun, kendimi hâlâ yürüyen, sıcak kanlı bir yemek gibi hissediyorum.

Neri tekrar duraklar. "*İleride bir açıklık var. Gitmemizi istedikleri yer orası, ama oraya sürülmemizden başka bir nedenle değil.*

yön. Bir saldırı için."

Midem bulanıyor. "*O zaman bizi oraya götürme."*

"Fazla seçeneğim yok. Her yerdeler. Ve gitmeleri için zihinsel komutlarıma cevap vermiyorlar."

"Normalde öyle mi?"

"Evet. Sürülerinden birini yemek için kurban etmelerini nasıl sağladığımı sanıyorsun? Beni tanıyor olmalılar. *Yine de saldırganlıklarını hissedebiliyorum. Avı. Sadece bekliyorlar."*

Ormanın etrafına bir göz gezdiriyorum. Çırpıntıların arasında, kar ışığını yansıtan Neri'ninkine çok benzeyen gözler görüyorum.

Zihnim ne yapacağıma dair düşüncelerle dolup taşıyor. "*Açıklığa gidersek savaşmamız ve onlara karşı odunları kullanmam daha kolay olur."*

Çok uzun süre sessiz kalıyor, homurtuları, tepinmeleri ve homurdanmaları duymama yetecek kadar uzun süre, ses yüksekliği ve yakınlığı artıyor ve nabzımı bir çentik attırıyor.

Neri'nin bundan hoşlanmadığını biliyorum. İlk düşüncesi sevecen bir şekilde benim güvenliğim. Ama ona bir şeyi hatırlatıyorum.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, kurt. Beni kılıçla görmedin mi?"

"Evet. Çok hoş, dehşet verici bir manzara. Ama en az iki düzine
Bu piçler, seni parçalara ayırmaktansa bütün olarak tutmayı tercih ederim."

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum," diyorum ona dürüstçe. "*Ama öyle görünüyor ki sen istesen de istemesen de bu durumdan kurtulmak için savaşmamız gerekecek."*

Tekrar hareket etmeye başladığında sinirli bir iç çekiş onu terk ediyor. "*Seni şimdi hazırlıyorum,"* diyor. "*Beni gerçek kurt formumda görmediniz. Ama en azından onu kaybetmedim. İçimde öfkeleniyor, tehdidi hissediyor. Eğer saldırırlarsa, oynaması için onu serbest bırakacağım."*

Başka bir ürperti ensemi diken diken ediyor. Canavarlarla dolu bir ormanda bir cadıdan başka bir şey değilim.

Açıklık çok hızlı bir şekilde ortaya çıkıyor, yansıyan ay ışığının aydınlattığı soluk bir daire. Korkumu uzak tutmaya çalışıyorum, her türlü düşüncem Neri'nin sadece yukarıda duyabildiği bilinç çizgisinin altında boğuluyor. Ama kalp atışlarım kulaklarımı tırmalıyor ve nefeslerim o kadar sert ve hızlı geliyor ki soğuk tüyler etrafımı sarıyor.

Neri bizi açıklığın tam ortasında durduruyor ve bıçağını hızla aramızdaki ipe saplıyor. Bağlantısız olma fikrinden zaten nefret ediyordum ama bu konuda bana bir seçenek sunulmamıştı.

Y ü z ü n ü bana dönmüş, gözlerini düzinelerce parlayan gözün gittikçe büyüyerek yaklaştığı çevredeki ağaçlara dikmiş.

"Kendini bir kafese koy," diye emrediyor. "Sonra oturun, kulaklarınızı kapatın ve gözlerinizi kapatın."

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Kesinlikle olmaz. *Savaşıyorum* sen."

Parlak bakışları üzerime yerleşiyor ve onunla ilgili her şey aniden değişiyor. Geniş omuzları ve güçlü kolları -zaten çok iri- sadece daha da genişliyor, derisinin dikişleri zorlanmaya karşı inleyene kadar geriliyor. İnsan kulakları sivriliyor ve dişleri de çıkıyor ama daha uzun, daha keskin ve daha ölümcül oluyorlar. Alnı bile şişmeye başlar ve keskin elmacık kemikleri ve burnu bir kurdun burnuna dönüşmeye başlar.

Çantasını bırakıyor ve kılıcını, yakında el bile sayılmayacak bir elle bana uzatıyor. Pençeleri şimdiden çok uzun. Normalden daha uzun. Babamın gizli odasındaki kancalı tırpanın bıçağı gibi. Birini tek hamlede kesip açabilirler.

Konuştuğunda, sesteki güçten ürperiyorum, o kadar alçak ve derin ki her kelimenin karnımda yankılandığını hissediyorum.

"Küçük kuşumun bir kafese ihtiyacı var. Lütfen. Sadece yap şunu."

"Senden korkmuyorum," diyorum ona, daha önce de söylediğim gibi.

Ama bu sefer cevabı hiç de nazik değil. Bu kez dişlerini gösteriyor ve şöyle diyor: "Öyle olmalısın. Üç yüzyıldır yer değiştirmedim. Bunun benim için nasıl bir şey olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. O yüzden *git*. Lütfen, Nephele."

Tereddüt ediyorum ve gözlerimin önünde ne olursa olsun onu neredeyse reddediyorum. Ama sonra tökezliyor ve gökyüzüne doğru kükrüyor, ormanı yırtan ve acısıyla kalbimi parçalayan katıksız bir ıstırap çığlığı.

Kollarını açmış ve başını geriye atmış olan Neri'nin içinde bunca zamandır bulunan canavar, kıyafetlerini parçalayarak karların üzerinde lime lime bırakır. Kemikleri bükülürken göğsü şişiyor ve kabarıyor. Mücadele boyunca, kış havasından büyük nefesler alıyor ve üzerimizde gezinen devasa bulutları dışarı veriyor.

O sırada Büyük Boynuzlar açıklıktaki arenaya giriyor, tepiniyor ve üflüyorlar. Hırıltılı ağızları açık ve salyaları akıyor, dudakları iki uzun sıra jilet gibi dişlerinin üzerine çekilmiş, son derece şeytani görünüyorlar.

Neri haklıydı. En az iki düzine canavar var ve çok büyükler.

İtaat etmek ve kendimi korumak istemiyorum ama Neri başını kaldırıp bana bakıyor, kurt gibi bir canavar. Geceyi bölen uğursuz bir sesle uluduğunda, gerçek bir korkuyla titriyorum. Kendim için değil. Ama onun için.

Onun savaş çığlığı üzerine Büyük Boynuzlar yaklaşıyor ve her adımlarında tehditkâr bir şekilde bize doğru geliyorlar. Bu benim fiziksel savaşım olamaz. Beni birkaç dakika içinde katledecekler ve Neri beni korumaya çalışırken ölecek.

Ama tüm kavgalar fiziksel değildir.

Kılıçlarımızı bırakıp odunları çağırıyorum. Düşen uzuvlar açıklıkta, karın üzerinde sürünüyor ve sıçrıyor ve etrafımda bir kafes örmeye başlıyor.

Bunu engellemek için bir şey yapamadan, bir Büyük Boynuz göz açıp kapayıncaya kadar açıklıktan fırlıyor ve kafese çarparak bir tarafı yok ediyor. Parçalanmış tahta parçaları yüzümün yanından uçuyor, bir tanesi omzuma saplanıyor.

Geri çekilip dallara tutunarak dik durmaya çalışıyorum, çünkü hayvan geri çekilip tekrar tahtaya vuruyor ve ölümcül boynuzlarıyla neredeyse bana ulaşıyor. Bakışlarıyla karşılaştım. Vahşi görünüyor. Çıldırmış. Çıldırmış.

Ve çürümüş ölüm gibi

kokuyor. Kükürt gibi.

Beyaz bir karaltı kafesimin etrafından dolanarak Büyük Boynuz'un kaburgalarına çarpıyor ve hayvanı açıklığa savurarak yuvarlanmasına ve sürünün diğer üyelerinin önüne düşmesine neden oluyor.

Tahta parçasını omzumdan çekerken gözlerim Neri'nin en parlak altınla çevrili bal rengi irisleriyle buluşuyor. "Ben iyiyim," diyorum ona. "Söz veriyorum."

O sırada daha fazla Büyük Boynuz saldırıyor ve Neri'ye odaklanıyorlar. Canavarı dört ayak üzerine düşer ve kendisini kardan fırlatarak kör edici bir hızla ona saldıran üç Büyük Boynuz'un üzerine atılır.

Ne beklediğimden emin değilim ama o devasa ağzını bir hayvanın boynuna doladığını ve başının bir hareketiyle boynunu kırdığını, diğer ikisini boynuzlarından tutup yere çarptığını görmek tamamen kalp durdurucu. Sadece gücünün bu kadar etkileyici bir gösterisi olduğu için değil.

Ama aynı zamanda buradan kan kokusu aldığım için.

Tuhaf bir çığlık geceyi doldururken, düşüncelerim dağılıyor. Sağ tarafımda bir anlık bir hareket yakalıyorum ve bir Büyük Boynuz'un kafesime saldırmaya hazırlanarak yeri eşelediğini görüyorum. Çabucak hasarı onarıyorum ve diğer uzuvlar da yardıma koşuyor ama bu yeterli

olmayacak.

Bu sadece geçici bir durum ama Neri'nin galatin kılıcı elimdeyken, biraz becerimi konuşturuyorum ve metalin eriyerek sarmal kolların arasından geçip ahşabı güçlendirmesini izliyorum.

Bu kez, bir Büyük Boynuz kafesime çarptığında, boynuzları yok edilemez metalin karmaşasına sıkışıyor.

Kılıcıma uzanıyorum ve onu canavarın devasa göğsüne saplıyorum, sıcak kan fışkırırken başımı geriye atıyorum. Kılıcımı çekip çıkarıyorum ve dudaklarımdaki kanı yalayarak Büyük Boynuz'un cansız bedenini tahtaya yaslanmaya bırakıyorum.

Titriyorum, kısmen savaştan, kısmen korkudan ve kısmen de kanın kar üzerine damlamasıyla havada süzülen o sıcak, zengin kokuyla içimde oluşan özlemden.

Diş etlerim lanetin ilk günlerinde olduğu gibi ağrımaya başlasa bile kendimi geri dönmeye zorluyorum ve bunun yerine Neri'yi arıyorum.

Kafesimde dönerken içimi bir panik kaplıyor. O gitmişti.

Aynı zamanda, Büyük Boynuzlar onun burada olmadığını fark etmiş gibi görünüyor ve onun yokluğunda tüm dikkatler bana yöneliyor. Kafesimin etrafını sarıyorlar, başları eğik, dişleri açık, ağızlarından açlıktan ölüyormuş gibi salyalar akıyor.

Kokuları şimdiye kadar karşılaştığım her şeyin ötesinde ve ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Canavar kokusundan o kadar uzak ki, öğürmeme ve neredeyse karın üzerine kusmama neden olacak kadar güçlü.

Büyük Boynuzlar kafesimi parçalamaya başladı. Dişlerini, toynaklarını ve boynuzlarını kullanarak bir delik açıyor, tekmeliyor ya da beni parçalıyorlar.

Her girişimden kaçıyorum ve hatta kılıcımı ağızlarına sokarak birkaçını öldürüyorum. Yine de diğerleri acımasız.

Bir sürü saldırırken, kafesim sallanmaya başladı. Bir o yana bir bu yana. Bir o yana bir bu yana. Sanki ne yaptıklarını anlamışlar gibi, hayvanlar kafesi devirmek için daha çok çalışıyor. O kadar hızlı oluyor ki, engellemek için bir saniyem bile yok.

Sırt üstü yatarken sonunda çığlık atıyorum. Hayvanlar kafesin üstüne tırmanıyor, ağırlıkları ve saplanan boynuzları ahşap bariyeri parçalıyor. Galatin tutuyor ama çok azı tutuyor. Bu lanet olası piçlerden biri beni ele geçirirse, beni bu kafesten parça parça sürükleyecekler.

Ani bir duraklama anı. Büyük Boynuzlar hareketsiz kalır ve kulaklarını dikerler.

Ama çok geç kaldılar.

Neri bir anda ortaya çıktı, gökyüzünden düşerek kafesimin üzerine indi, her şeyi salladı ve aşağıya tahta parçaları yağdırdı

Bana.

Yukarıda, yan tarafına bir boynuz darbesi alıyor ve kan beyaz kürkünden bacağına akacak kadar derin kesiyor.

Öfkeyle aynı anda iki Büyük Boynuz'un boğazını koparır, diğerinin göğsüne yumruğunu geçirir ve kalbini çıkarır. Kanlı organları ve dokuları açıklığa fırlatırken, daha önceki aynı feryatlar geceyi dolduruyor.

İşte o zaman arenaya yeni bir savaşçının girdiğini anlıyorum. İki Büyük Boynuz'un ölü bedenleri arasındaki görüş mesafesinden iki beyaz kurt daha görüyorum. Gözlerimi kırpmam gerekiyor çünkü tıpkı Neri'ye benziyorlar ve o kadar hızlı saldırıyorlar ki iki Büyük Boynuz'un kafesimden sürüklenmeden önce tepki verecek zamanları olmuyor ve katliam başlıyor.

Ormandan daha fazla kurt akıyor, ama daha küçükler. Normal kurtlar. Bir düzine kurt tek bir Büyük Boynuz'a saldırıp onu yere seriyor, iç organlarını ve kanını karın üzerine saçıyor. Daha fazlası da aynı yolu izliyor ve sayılarını kullanarak ölümcül canavarları yere seriyor. Kuzey'in Tanrısı'nın kurtları onu savunmak için ayağa kalkarken görülmeye değer korkunç bir manzara.

Ama kafesteki birkaç Büyük Boynuz hâlâ Neri ve benim peşimde.

Kılıcımı iki elimle kavrıyorum, bir yumruğum ters kavrayışta, bıçak sağıma dönük, bir Büyük Boynuz kafesime doğru ağzını açıyor. O şey bana hırlıyor ve çok garip bir şey oluyor.

Konuşuyor.

"Kazanamayacaksın, Bloodgood." Sesi kaygan ve kötü niyetli. "Beyaz Kurt da kazanamayacak. Thamaos ikinizi *de görüyor*. Sizi izliyor. *Biz de* sizi izliyoruz. Ve biz sadece *geri* geleceğiz."

Nefes almakta zorlanıyorum, kokunun bir Büyük Boynuz sürüsünü ele geçiren hayaletlerin etrafımızı sarmasından kaynaklandığını fark ediyorum. Raina bana Helena'dan yayılan kokudan, kükürtten, kükürtten bahsetti.

Korku ve nefret kalbime bıçak gibi saplanıyor. Neyse ki, nefret kazandı.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Büyük Boynuz aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyor ve sivri burnunu kollardaki bir boşluktan içeri sokuyor. Kılıcımın ucunu yaratığın gözüne saplıyorum.

"Thamaos'a söyle gitsin kendini becersin!" Bıçağımı olabildiğince sert büküyorum.

Hayvan çığlık atıp çırpınıyor ve bıçağımdan kurtulmak için kendini savurarak geriye düşüyor. İkinci kez saldırdığında, diğerleri gibi onu da ağzından yakalıyorum, bıçağımı derine itiyorum, ta ki o şey sonunda sarsılıp

Ne mutlu ki ölüyor, ama bizden uçup gidiyormuş gibi o ağlama sesini tekrar duymadan önce değil.

Ben onu canavarın içine hapsedip Nether Reaches'e geri gönderemeden Wraith kaçtı. Lanet olsun.

Neri diğerleriyle ilgileniyor. Pençelerini bir hayvanın boğazına geçirip kafesime daha fazla kan akıtıyor, sonra bir diğerinin kafasını koparıp arkadaşlarının yanına, açıklığa fırlatıyor. Neri'ye benzeyen iki canavarı arıyorum ama gitmişler.

Beyaz göğsü kabarmış ve her yeri kanla kaplanmış olan kurdum, o canavar yüzüyle bana bakıyor, altın gözlerini bana dikiyor ve her nasılsa içimdeki canavar ve tanrıya bayılıyorum.

Başını arkaya atıp uluyor, bu sefer bir zafer sesi ve ben kanlı karda yatarken, farkındalığın ağırlığı altında gömülürken bile gergin, gergin kaslarım gevşiyor.

Thamaos'un bu topraklarda zaten bir hakimiyeti var.

Gece sakinleşip kurtlar avlarını ormana sürükleyerek geri çekildiğinde, Neri kafesin içinden yine bana bakıyor ve yaptığım işi inceliyor. Galatini hatırlıyorum ve onun kılıcına dönüşmesini izliyorum, kabzası titrek tutuşumda.

Dikkatle tahtayı söküyor ve çok iyi öğrendiğim o güzel, güçlü ele dönüşmeye başlayan pençeli pençesini uzatıyor.

"Gel küçük kuş," diyor, sesi sert, derin ve rahatlatıcı. Bir saniye bile tereddüt etmeden ona uzanıyorum.

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

NEPHELE

I Neri'nin insan formuna dönmesi bir saatten fazla sürer.

Acıya şahit olmak dayanılmaz, kurt formu nasıl da hükmetmek ve kalmak istiyor gibi görünüyor, içten dışa onunla savaşıyor. Uluyor ve Karda dört ayak üzerinde mücadele ediyor, sanki görmemi istemiyormuş gibi benden uzağa bakıyor. Ama gözümü ondan alamıyorum. Soluk ay ışığı altında kemikleri bükülüyor ve yer değiştiriyor, deri ve kürkün, canavar ve tanrının savaşı.

Yardım etmek istiyorum. Denedim ama Neri yüzüme kükreyerek gitmemi emretti. Ama uzağa gitmedim.

Birkaç adım ötede, üst üste yığılmış yüklerimizin üzerinde oturmuş, pelerinime sarınmış, bizi sert rüzgârdan koruyacak küçük bir yapıyı ayakta tutmak için elimden geleni yapıyorum. Gücüm şimdiden azalıyor ve her yerde kan kokusu var, bu da canımın çekmesine neden oluyor.

Özellikle de Neri'nin kanı. Şimdi onu tattığıma göre, vücudum gerektiğinde bir savaş alanının kanları arasından onu seçebilirmiş gibi görünüyor. Kendimi bu gece bu açıklıkta bulunan canavarlardan biraz farklı hissettiriyor. Tek fark, bir kadın formuna sahip olmam ve dişlerimle pençelerimin olmaması. Henüz yok. Diş etlerim ve dişlerim ağrırken, değişimin gelmeyeceğinden tam olarak emin olmadığımı fark ediyorum.

Neri yumruğunu kara vuruyor ve tekrar kükrüyor. Vücudumdaki her kas bu sesle geriliyor. Bir an için bu dövüşü kazanabileceğinden emin olamıyorum.

Ama sonra sırtı değişiyor. Kavisli omurgası düzeliyor, ardından geniş omuzları sanki yerlerine geri dönüyormuş gibi sertçe kırılıyor. Onun

Bacakları da değişiyor, kalın kasları güçlü bir adamın biraz daha küçük bacaklarına dönüşüyor. Onu hala yer yer örten kürkü yok olur ve arkasında çıplak bir Neri bırakır, açık altın rengi teni ay ışığında terden bir parıltının altında parlar.

Çantasındaki yün tunik, pantolon ve deri terliklerden oluşan kıyafetlerini alıp hemen yanına gidiyorum. Bana baktığında gözlerinde parlayan endişeyi görüyorum.

"Hâlâ buradasın," diyor, sesi sert ve çiğ.

Yakışıklı yüzünü avuçluyorum. "Seni gerçekten terk edeceğimi mi düşünüyorsun kurt?"

İç çekiyor, sonra karda sırtüstü yuvarlanarak yere yığılıyor. Yanındaki kanlı boynuz yarası pıhtılaşıyor ama kesik derin görünüyor ve kokusu midemi bulandırıyor. Yaralıyken onu isteme düşüncesi yanlış geliyor.

"Bunu görmeni istemedim," diyor. "Canavarım hiç bu kadar zor olmamıştı."

Bana acı verse de yanına oturup çıplaklığına bakıyorum ve kandan rahatsız olmamış gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. "Evet, gördüm. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmez. O yüzden bunu bir sığınak bulduğumuzda konuşmayı kabul edelim." Kıyafetlerini tutuyorum. "Şu anda, donmadan önce seni giydirmemiz gerekiyor."

Bana bakıyor ve neyse ki dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Parçalarım için endişeleniyoruz, değil mi?"

Elini tutup oturmasına yardım ediyorum. İkimiz de kanlar içindeyiz ve ihtiyacımı bastırmak zorunda olsam da eğilip onu öpüyorum. Sadece yumuşak bir öpücük. Soğuk dudaklarımızı birbirine bastırıyorum. Onu hissetmeli ve burada olduğu için duyduğum rahatlamayı hissetmesine izin vermeliyim.

"*Hepiniz* için endişeleniyorum," diyorum geri çekildiğimde. "Ama özellikle bitler için. Onlar çok güzeller."

O parlak viski gözleriyle sırıtışı biraz daha genişliyor ve elini saçlarımın arasına sokuyor. "Böyle düşündüğünü duyduğuma sevindim. Şimdi şu kulübeye gidelim."

NERI'NIN BU ORMANI EN SON ZIYARET ETTIĞINDE UZAKTAN GÖRDÜĞÜ KULÜBE

Alexus ve Finn ile birlikte mütevazı bir ev. Daha çok bir av barınağı gibi.

Söyleyebileceğimiz en iyi şey, insanlardan arınmış olması ve bu gece için yeterli olan bir çatı ve bacaya sahip olması.

Neri ve ben ana kapının yanındaki odun yığınına bakıyoruz ama kapı da dahil olmak üzere kulübenin geri kalanı gibi yarı yarıya karla kaplı. "İçeri girmenin yolunu kazabilirim," diyorum, bana yardım edemeyeceğinin tamamen farkında olarak. Ya da en azından bana yardım etmemeli. Az önceki savaştan sonra zayıf düşmüş olmalı.

savaştı ve hala kanaması var.

İşe başladığım anda kulübenin etrafında dolanıyor ve geceyi çınlatan bir gürültünün ardından kaşlarını kaldırarak geri dönüyor. "Bir pencere buldum. Panjur tokasını kırdım. Kazmaktan biraz daha kolay, küçük kuş."

Kürek olarak kullandığım ince tahta parçasını bir kenara fırlatıyorum ve bir pencere aramayı akıl edemediğim için gözlerimi deviriyorum. "Benimle dalga geçme. Yoruldum."

Kapının yanındaki yığının tepesinden bir kol dolusu odun alıp yanından geçerken kıkırdamıyor bile.

"Asla yapmam," diyor.

Üç kucak dolusu odunu kulübeye boşalttıktan sonra, ona yardım edebilmek için önce onu içeri girmeye zorluyorum. O kadar büyük ki geniş omuzları zor sığıyor. Sonunda sıkışarak içeri girdiğinde, çantalarımızı içeri atıyorum ve pencere çerçevesinden kolaylıkla kayarak karanlıkta ayaklarımın üzerine iniyorum.

Neri panjurları kapatıyor ve kapalı kalmaları için küçük, yassı bir tahta parçasını kırık donanımın içine sıkıştırıyor. Rüzgârdan korunduğum için hemen şükrediyorum. Ne yazık ki küçük kulübenin içi de dışı kadar soğuk ve donmuş.

Neri'nin yan tarafındaki ağrıdan dolayı yüzünü buruşturduğunu fark etmemiş gibi yaparak çantalarımızı tahta zemine bırakıyorum ve taşımasına yardım etmesine izin vermeyi reddettiğim ağırlıktan kurtulduğum için bir iç çekiyorum. Ama şu anda bile faydalı olmak istiyor gibi görünüyor ve oturup işlerle ilgilenmeme izin vermesini tercih etsem de, yapmayacağını biliyorum.

Yerden birkaç parça odun alıyor ve adımlarında hafif bir aksama ve bir başka irkilmeyle ocağın yanında diz çöküp kütükleri istifliyor. "Bu ıslak odun üzerinde biraz büyü yapabilir misin ve bir çıra kutusu arayabilir misin?" diye soruyor. "Bir tane olmalı."

Tahtadan su akıtmak küçük bir iş. Sonrasında karanlıkta avlanıyorum, bir şey bulamayacağımdan endişeleniyorum. Ama parmaklarım şöminenin üstündeki soğuk metal kutunun üzerinde çırpındığında endişem hafifliyor.

Neri ateşi yakmama izin veriyor, aramızda tek bir kelime bile geçmiyor. Açıklıktan ayrıldığımızdan beri çok sessiz, uzun uzun derin düşüncelere dalıyor. Onun zihni de benimki gibi bu lanet, Thamaos ve Wraithler yüzünden çalkantı içinde ama sanırım bir şeyleri çözmeye çalışırken beni şimdilik dışlıyor. Onun benim sınırlarıma saygı göstermeye çalıştığı gibi ben de onun sınırlarına saygı göstermeye çalışıyorum.

Sonunda bir kıvılcım çakıp alevler tutuştuğunda, ellerimi ateşin üzerine koyup yükselen sıcaklığı iliklerime kadar hissediyorum. Neri ocağın kenarında dizlerinin üzerinde duruyor, ateşin ışığına bakarken gözleri parlıyor.

Sıcak odayı eritmeye başladığında, sessizliğe daha fazla dayanamayana kadar birkaç dakika bu şekilde kalıyoruz. Son günlerde Neri'nin kibirli ağzından ne kadar nefret etsem de, şu anda sesini duymayı umutsuzca istiyor olmam tuhaf. Müstehcen sözlerinden biri bile yeterdi. Bu kırılgan sessizliği bozacak herhangi bir şey.

Kalacağımız yeri daha yakından incelemek için sırtımı ateşe dönüyorum. Tek kişilik bir yatak görünce midem bulanıyor, bir kişi için yeterli büyüklükte, bu konuda daha sonra endişelenmemiz gerekecek. Ayrıca, yaralı tarafına hızlı bir ameliyat yaparken kaslı bir tanrının ağırlığını taşıyabilecek kadar büyük, yalnız bir meşe masa da var.

Eğer dayanabilirsem ve o bana izin verirse.

Kanı bana topraklı, zengin bir şarabı hatırlatıyor, tadı dilimde biraz tatlı. O giyinirken açıklıkta bana işkence etti, bu kulübeye yürürken bana işkence etti ve onunla yüz yüze gelmek zorunda kaldığımda da bana işkence edecek. Son bir saattir düşündüğüm tek şey bu. Yine de yapılmalı.

"Yaranı tedavi etmeme izin vermelisin. Diğer seçeneği denemek istemiyorsan belki yarayı dikip kapatabilirim. Çantamda gerekli aletler var. En azından hasarı temizleyebilirim."

Çok fazla sözsüz an geçti. "Diğer seçenek?"

Dirseklerimi soğuğa karşı tutarak ona bakıyorum. "Kan yuttuktan sonra parmağın iyileşti. Şimdi sana yardımcı olabilir."

Alnı ortadan aşağı doğru çekiliyor. "Senden içmemi mi öneriyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Vahşi bir hayvandansa ben daha iyiyim, değil mi? Avlamak zorunda kalacağımız? Okuma odasında kanımın tadına baktın. Ve şimdi ben de seninkini tattım. İyileştirdiğini biliyorum. Güç verdiğini biliyorum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, korunun üzerimizdeki laneti kanla ilgili."

"Olabilir. Ama senden beslenemem, Nephele. Beslenmeyeceğim. Lanet olsun ya da olmasın."

"Neden olmasın?" Gerçekten merak ederek sordum. "Acını hafifletebilir. Ve bunu zaten yapmamış değiliz. Beni besledin ve bundan zevk aldın. Beni öptün ve tadına baktın ve bundan zevk aldığını biliyorum."

"Bu *tutkuydu*. *Arzuydu*. O sadece senin için ve senin tarafından dökülen kan *damlalarıydı*. İçimde bir *canavar* var Nephele, parmağımın ucundaki bir kesikten çok daha fazlası. Kurdumu bu şekilde baştan çıkarma riskini göze alamam. Eğer seni incitirsem... Eğer kontrolümü kaybedersem..." Başını iki yana sallar. "Kendi kendime iyileşeceğim. Normalden daha uzun sürebilir ama *iyileşeceğim*. *Diğer seçeneği* daha fazla tartışmayacağız."

"Gerçekten mi?" Kollarımı kavuşturuyorum, ellerimi yumruk yapıyorum ve kaşlarımı saç çizgime doğru kaldırıyorum. "Sen öyle diyorsun diye mi? Sesindeki endişeyi duyuyorum, biliyorsun. Ve sessizliğinde. Tanrısal gücün cevap vermiyor, canavarını kontrol etmek umduğundan daha zor ve iyileşme yeteneğin gelişmiyor. Lanetin bir parçası olmasaydı, bu şeyler daha iyiye giderdi. Daha kötüye değil. En azından denemek sana iyi gelebilir. Lanetin bizden ne istediğini ya da bize ne yaptığını bilmiyorum ama güce ihtiyacınız var. Eğer Thamaos biz buradan çıkmanın bir yolunu bulmadan önce yeni bir saldırı başlatırsa, kesinlikle bir bütün olmanız gerekir ve sizi temin ederim ki güç *bende* bulunabilir. Tek yapmanız gereken onu almak."

Ateşe dönüyor, yüzü sert. O an beni neyin etkilediğinden emin değilim. Bizi didişen, şakalaşan aptallara geri döndürmeye bu kadar çok ihtiyaç duymamın nedeni nedir, küstahlaşıyorum, ama yapıyorum.

"Bir parçanızın gayet iyi işlediğini biliyorum. Aslında, çalışmadığı bir an olduğundan emin değilim, belki de şu an hariç, sonunda bunu umursamayacağım zaman."

Sert yüzü hafifçe yumuşuyor ama ifadesiz kalıyor. "Sadece sen konuyu değiştirmek için böyle cilveli bir espri yaparsın." Bir kez daha bana bakıyor, gözleri kısılmış. "Ya da belki de sadece istediğini elde etmeye çalışıyorsun."

Tenim sıcaktan yanıp sönüyor. "Peki tam olarak ne istiyorum? Bildiğinden emin misin?"

Neri elini yan tarafına kaydırıyor ve ayağa kalkıyor. Bu çaba çenesini sıkmasına neden olsa da, sığ bir nefes alıyor ve üzerime gelene kadar tam boyuna doğru düzeliyor.

Her zamanki hınzır sırıtışı yok ama yine de benimle yarı yolda buluşmaya çalışıyor. "Oh, eminim. Şu anda bile arzunun kokusunu alıyorum. Beni istiyorsun tabii ki. Çıplak olarak."

O kadar soğukluk ve ciddiyetten sonra biraz alay duymak beni rahatlattı ve kaşlarımı kaldırdım. "Çok doğru. Hem de gömleksiz." Küçük masaya geçip soğuk ahşabı okşuyorum. "Hadi ama. En azından bir bakayım. Ben halledebilirim. Sana da ihtiyacımız var, hem de bir an önce."

Tereddüt ediyor ama odadaki ayazın hızla erimesi gibi, benden içmesine izin vererek ona yardım etmekten bahsettiğimde dikilen soğuk dış görünüşü solmaya başlıyor. Yavaşça bana katılıyor ve masanın üzerine kayıyor, ahşap onun ağırlığının altında inliyor.

Ateşin ışığında ellerime bakarken, derime yapışmış kanları görüp ürperiyorum. "Bir şey yapmadan önce temizlenmek için suya ihtiyacımız var."

Ocakta asılı çaydanlıkları alıp kar toplamak için kapıya yöneliyorum. Dakikalar sonra elimde iki tencere sıcak su ve gömleklerimden birinden koparılmış temizlik bezleri için birkaç şerit keten var. Ayrıca çantamdan bir dikiş seti çıkarıyorum ve iki derin bulaşık tenceresi ile bir parça sabun buluyorum, böylece bir kazan suyu kirletmeden ellerimizi yıkayabiliyoruz. Hemen işe koyuluyoruz, ellerimiz temizlenene kadar ovalıyor ve yıkıyoruz.

Suyu değiştiriyorum ve Neri yüzünü yıkarken ben de onun kanlı gömleğine bakıyorum.

"Kumaş yaranın üzerinde kurumuş," diyorum ona. "Tuniğini çıkarmak canını yakabilir."

Tek kelime etmeden etek ucuna uzandı ve gömleği başının üzerinden yırttı. Homurdanıyor, ama bu acının tek işareti.

"Daha kötülerine de katlandım," diyor.

"İnanın bana." "Eminim. Ama bir dahaki sefere beni uyar."

Nedenini söylemeyeceğim ama sanırım o biliyor. Yeni kanayan yarayı temizlemeye başladığımda, sızıntıyı emmek için birkaç bezi elden geçirirken kalbimin daha sert attığını hissedebildiğinden eminim.

"Düşündüğüm kadar derin değil," diyorum dikkatle inceleyerek. "Dikerek kapatmayı deneyebilirim ama korkarım bu kadar kan varken zor olacak. Kanamayı durdurmalı ve belki birkaç saat sonra tekrar denemeliyiz."

Elimin tersiyle alnımı ovuyorum. Çok yorgunum ve başım dönüyor. Parmaklarımı yalama düşüncesinin aklımın ucundan bile geçmemesi ağlamak istememe neden oluyor.

Bu lanetin sonuçlarını düşünecek zamanım olmadı. O kan artık açlık duyduğum ve muhtemelen *duyacağım tek* şey.

Önümde oturan tanrı hariç.

Neri yüzüme dokunuyor, gözleri şefkat dolu. "Ellerini yıka ve git çantamda bir çift uyku pantolonu ara."

Kaşlarımı çatıyorum ama yapıyorum.

Döndüğümde hançerimi alıp pantolonu uzun şeritler halinde parçalıyor ve daha önce yaranın üzerine yerleştirdiği yırtık ketenden kalın bir yığının üzerine gövdesinin etrafına sarmaya başlıyor.

Ona yardım ediyorum, bacaklarının arasında duruyorum, pantolonundaki son parçayı da kullanana kadar onu sıkıca sarıyorum.

Son parçanın ucunu diğerlerinin arkasına sıkıştırırken, Neri elini kalçama koyuyor. Ne kadar yakın olduğumuzu fark ederek doğruluyorum.

Diğer eliyle masadaki küçük çarşaf parçalarından birini alıyor, hala ılık olan suya daldırıyor ve yüzümü nazik, kısa vuruşlarla temizlemeye başlıyor.

İçgüdüsel olarak irkiliyorum ve utanç dolu bir nefes veriyorum. "Çok güzel görünmeliyim."

Bezi ondan almaya çalışıyorum ama beni durduruyor, gözlerimin içine bakarken bileğimi hafifçe kavrıyor.

"Sen benimle ilgilendin. Bırak ben de seninle ilgileneyim."

Kalbim küt küt atıyor, rahatlıyorum ve onun işine dönmesine izin veriyorum. Çalışırken gözümü ondan ayırmıyorum, yüzü dikkatle bakıyor. Cildimdeki her kan lekesini, saçımdaki ve boynumdaki sıçramaları bile şefkatle temizliyor.

Kan lekeli ceketimin düğmelerini teker teker açmaya başladığında zaten çarpmakta olan kalbimin hızlanmasını engellemek imkansız. Ya da giysiyi omuzlarımdan itip yere düşmesine izin verdiğinde.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Çok yorgun görünüyorsun. Ben uyumam ama sen uyurken seninle yatmak isterim. Eğer istersen."

Parmaklarımı bileklerine doluyorum. "Ne istediğimi biliyorsun. Bunu saklayamayacağımı biliyorum. Yaz'ın eczacısından bir doz banotu bile aldım. Ama şimdi burada hiçliğin ortasındayız, gerçek hayvanlar gibi avlanıyoruz ve sen yaralısın. Şansımın kötü olduğunu söyleyebilirim."

Masadan kalkıp elimi tutarak beni odanın diğer ucundaki yatağa götürürken dudakları bir tarafa kayıyor. İçim rahatladı, yatak çarşafları hala soğuk olsa da temiz ve bakımlı görünüyor.

Neri deri ayakkabılarını tekmeleyerek kalın yün battaniyeye uzanıyor ve onu geriye katlayarak altındaki beyaz çarşafları ortaya çıkarıyor. Doğrusu, temizliğine bakmaksızın bu yatakta birbirimize sokularak uyuyacaktık. Ama bu, olayı çok daha kolay hale getiriyor.

Sırtını duvara dayayarak yatağın yaralanmamış tarafına doğru sürünüyor ve ona katılmam için işaret ediyor. "Buraya gel," diyor usulca.

Orada yatarken çok davetkâr görünüyor ve oda hâlâ ısınıyor olsa da aramızda bir engel olmasını istemiyorum. Tenini tenimde hissetmek istiyorum.

Zihnimin etrafındaki tüm perdeleri indiriyorum ve tuniğimi çıkarıp kısa yatak direğine asıyorum. İçimde, Starworth Tor'daki eşyalarımdan aldığım yeşil ipek iç çamaşırından başka bir şey yok.

Neri'nin gözleri beni görünce eriyor ve dişlerinin üst dudağına doğru uzandığını görebiliyorum. En düşük hırıltı göğsünde gürlüyor. "Beni öldürmeye çalışıyorsun."

Gülümsüyorum. "Aslında Winterhold'a vardığımızda seni yatak odama çekmeyi umuyordum," diyorum ona, göğsüm yükselip alçalarak. "Bahsettiğin tüm o ahlaksız şeyleri yapman için seni davet etmek istiyordum."

Düşüncelerime baktığında, dürüstlükten başka bir şey bulamayınca küçük bir gülümseme sunuyor. "Buraya gel," diyor yine. Bu sefer Gruffer.

Botlarımı tekmeleyip yorganın altına giriyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Kolunu başının altında kavuşturuyor, parmak uçlarını köprücük kemiğimde ve boynumun kıvrımında ileri geri gezdirirken bana bakıyor.

"Kendime dinlenmene izin vermem gerektiğini söylüyorum," diyor. "Eğer uyanık kalacaksan konuşmamız gereken bir düzine endişe verici şey var. Sana yapmayı çok istediğim şeyleri yapacak durumda olmadığımı." Parmak uçlarını köprücük kemiğimden göğsüme doğru kaydırıyor, başparmağının ipeğin arasından sertleşmiş ucunu dolaştırdığı meme ucumda oyalanıyor. "Kendime bunları söylüyorum ama yine de sana dokunmadan duramıyorum."

Beni sevdiğim şekilde sertçe çimdiklerken gözlerimi kapatıyorum. "Durmanı istemiyorum."

"Biliyorum." Parmak ucunu meme ucumun üzerinde gezdiriyor. "Küçük kalbin uçuyor ve en lezzetli arzu gibi kokuyorsun."

Neri beklenmedik bir şekilde elini bacaklarımın arasına soktu. Beni okşarken nefesim kesiliyor, sonra pantolonumun bağcıklarını çözmeye koyuluyor.

"Senin tarafın," diye hatırlatıyorum ona, sanki bunu yapmama ihtiyacı varmış gibi.

Bağcıkları ustalıkla çözüyor. "Sevişmenin birçok yolu vardır, küçük kuş."

Pantolonumdan ve iç çamaşırımdan o kadar hızlı çıkıyorum ki neredeyse utanıyorum, ama tekrar onunla yüz yüze geldiğim anda beni kendine çekiyor ve elini ihtiyacım olan yere doğru kaydırıyor, gözlerimin içine bakarken beni sıkıca kavrıyor.

"Bu zaten benim amım." Daha da sıkı bir kavrama. "Bunu anlıyorsun, değil mi? Benim amım."

Kalbim tekliyor ve içimde koru kadar eski hisseden bir şey, onun tarafından sahiplenilme düşüncesiyle neşeyle açılıyor. Kuzey Tanrısı'nın topraklarının bir parçası olarak işaretlenmek. Beyaz Kurt tarafından alınmak, sahip olunmak ve becerilmek. Bu gece istediğim gibi olmayabilir ama yakında olacak ve ben hazırım.

"Seninse al," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Beni rahatlat."

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken kalın bir parmağını bacaklarımın arasında biriken kaygan sıcaklığın içinden geçiriyor, sonra da içime sokuyor.

"Çok ıslak." Çekip parmağını ağzına alıyor, her damlanın tadını çıkarıyor, içime tekrar dalmadan önce tadına bakıp hırlıyor, sonra tekrar tadına bakıyor. "Tanrım, hayal ettiğimden bile daha iyisin."

Sonra beni öpüyor, parmağı tekrar amımın içine giriyor ve ben onun tatlı dilini emiyorum, kendimi, ihtiyacımı tadıyorum. Kalçalarımı ona doğru kıvırıyorum, parmağını tekrar tekrar içimdeki hassas noktanın üzerinde kıvırırken benden çıkan vahşi sesi durduramıyorum, daha fazlasını istememi, onu acıtacak kadar derine götürmek istememi sağlıyor.

Yaralı olsun ya da olmasın, eğilip ipeksi yeşil kumaşın arasından meme ucumu ısırıyor, parmağını daha cezalandırıcı hamlelerle içime sokup çıkarmaya başlarken hassas eti dişlerinin arasında tekrar tekrar çekiştiriyor.

İç çamaşırımın askısına uzanıyorum ve omzumdan kaydırıyorum, ona göğsümü sunuyorum, beni becerirken ırzıma geçmesini istiyorum, ısırıp içmesini diliyorum.

Neri dişlerini çıplak meme ucumun üzerinde daha kabaca gezdiriyor ve düşüncelerimi, her arzumu duyabildiğini fark ediyorum. Ona arzuladığım sikişi gösteriyorum, onun tarafından her şekilde alınmayı. Buna karşılık beni yalarken inliyor, dilini göğsümün gergin tepesinde gezdiriyor, kalın bir parmak daha sokup beni iyice gererken ağzına alıyor. Aleti bana doğru seğiriyor ve ben de elimi pantolonunun üzerinden aletin uzunluğu boyunca gezdiriyor, inatçı sertliğinden ve zonklayan, şişmiş başından zevk alıyorum.

"Sana istediğini verebilirim," diye fısıldıyor, boynuma doğru yalayarak ilerlemeden hemen önce, parmakları beni ustaca bir dokunuşla beceriyor. "Sen benim

Her fanteziyi de. Her bir lanet olası. Senin olabileceğimi söylediğimde bana inan."

Elini utanmadan sıkıyorum, yanıma ilk geldiği gün oluşmaya başlayan ihtiyacın peşinden gidiyorum. Başparmağını ekleyip klitorisimi okşamaya başladığında omzunu kavrıyorum, saniyeler içinde kendimi kaybedeceğimden ve onun işkenceci parmaklarına boşalacağımdan eminim.

Dişlerini göğüs ucumda gezdiriyor, sonra tekrar boğazıma doğru sürüklüyor, nabzımın üzerinde geziniyor, dişlerinin sıyrıkları *tam orada.*

Ağırlıklı bir an için, istediğimi elde edeceğimi, sonunda etime nüfuz edeceğini ve tekrar emeceğini, beni onunla kanımı paylaştığım iki seferde içimden geçen aynı coşkuyla dolduracağını düşünüyorum. Bunun yerine, sessizliği bozan bir hırıltı çıkarıyor ve sanki kudretli bir el uzanıp onu benden koparmış gibi benden uzaklaşıyor.

Yatağımız.

Köşede çömelmiş, gölgelere bürünmüş. Nefes alış verişi değişmiş, tutkunun pençesinde kıvranan bir insanın kesik kesik nefeslerinden, bir canavarın göğsüne doğru sürüklenen derin, hırıltılı soluklara dönüşmüş.

Çırılçıplak, arzu ve korkunun garip bir karışımıyla nefes nefese ayağa fırlıyorum. Neri tam olarak yer değiştirmedi ama çok yaklaşmıştı.

"Çıkmam gerek." Sesi çaresiz, gırtlaktan gelen bir yalvarış. Onu sakinleştirmek umuduyla yaklaşıyorum, elimi uzatıyorum ama tersliyor. "*Geri* çekil*,* Nephele. *Beni dinle."*

Sadece hareket etmeye devam ediyorum, göğsü kabarıp inerken küçük adımlar atıyorum. "Senden korkmadığımı kaç kere söylemem gerekiyor?" Söylüyorum. "Böyle bile değil."

Bir başka alçak hırıltı odada yankılanıyor. Bir anda üzerime çullandı, odanın öbür ucuna geçti, elini boğazıma doladı, omurgamda gezinen ürperti enseme ulaşamadan beni yatağa yapıştırdı.

Nefesim kesiliyor, gözlerinin ışığını alıyorum, irisleri sıvı ateş gibi.

Dişlerini gösterip parlatarak fısıltıyla yaklaşıyor. "Peki sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Bana *bir kez* söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona, kalbimin yavaşlamasını isteyerek, ona yardımcı olacağı umuduyla sakin kalmaya çalışarak. "Bu geceden önce -*canavarından* önce- benim korkumu istemediğini söylemiştin. Teslim olmamı istediğini söylemiştin." Eli sıkıca boynuma sarılmış olsa bile vücudumdaki tüm gerginliğin gitmesine izin verdim. "Ve buna sahip olabilirsin. Neri olarak. Senin canavarın olarak,

Ancak, nasıl davranması gerektiğini öğrenene kadar sahip olduğum her türlü cesarete sahip olacak."

"O zaman adımı söyle" derken gözlerindeki ateş sönmüyor. Adımı hiç söylemiyorsun. Eğer teslim olmak istiyorsan, söyle."

İçindeki canavarın konuştuğunu duyabiliyorum. İçindeki tanrıya meydan okuduğunu görebiliyorum. Ve bana, Neri'yi savaşta tutan muhalefete meydan okuyor. Aether'a olanlar gibi. Belki de tanrıların özü Neri'yi tanımayı hiç bırakmadı. Belki de onu kontrol edecek tanrısal gücü kaybetti. *Ve* canavarını kontrol etmek için.

Tanrısal güç yavaş yavaş bana doğru kayıyor.

Zihnim dönüyor. Neri hayal ettiğimden ne kadar farklıydı. Onda benim için özverili olduğunu gördüğüm o kadar çok an oldu ki. İnsanlığın parıltılarını gördüğümde. Ben Neri'nin tanrısallığının özelliklerini kazanırken, o da benim insanlığımın özelliklerini kazanıyor. Thamaos bu yüzden Wraithleri kontrol edebiliyor. Çünkü Elias'ın gücünün bir kısmını alıyor.

Ama bu prens için ne anlama geliyor?

Gerçek korku kanımı yakıyor. Lanet bir güç takasıdır. Bir tanrının özüyle yiyeceğe ihtiyacım yok ama bir *kurt* olarak kan istiyorum. Neri henüz neye ihtiyacı olduğunun farkında bile olmayabilir, bedeni ona yetişmeden önce zihni daha insani bir hale dönüşüyor, tanrısal gücü yavaş yavaş azalıyor. Peki ya bu son birkaç gün? Muhtemelen dördümüz için de sadece bir başlangıç.

Ağrıyan dişlerimi gıcırdatıyorum. Her şey söylenip bitmeden önce ne olacağım?

Bakışlarımı tutan Neri, ağzını göğsümün üzerinde gezdiriyor, bir dişiyle meme ucumla alay ediyor, canavarı düşüncelerimi umursamıyor. "Söyle. Benim. Adımı."

Bakışlarını karşılıyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Tek bildiğim canavarın tekrar kontrolü tamamen ele geçirmesine izin veremeyeceğim, yoksa Neri bu sefer kazanamayabilir. Artık kurtla savaşacak kadar güçlü değil. Daha da kötüsü, neye ihtiyacı olduğunu biliyorum - bir tanrının kanına, *onun kanına*, çünkü ihtiyaç duyduğu güç artık damarlarımda akıyor. Ama yine de onu almasını sağlayamıyorum.

Belki de yapabilirim.

Başımı tutuşuna karşı kaldırıyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve bir cesaret öneriyorum. "Adını söylememi mi istiyorsun? *Söylet bana*."

Neri'nin canavarı kükrüyor ve dişlerini boğazıma geçirmeden hemen önce başını geriye atıyor.

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

NERI

Nephele'nin kanı boğazıma doluyor, kırmızı mutluluk ağzımda yakalanıyor. Bileklerini başının üstünde kavrıyorum ve kurdumun dürtüsüyle dişlerimi daha derine batırıyorum.

Onun tadı ilahi, kokusu benim efendim, her ikisi de içimde hiç bilmediğim bir açlık yaratıyor.

Ben içerken itiraz etmiyor. Onun yerine, küçük bedeni benimkinin altında kıvranıyor, beni arzuyla okşuyor, çıplak şeklinin kıvrımları bana baskı yapıyor, kalbinin her güçlü itişiyle nabzı kulaklarımda çekiç gibi atıyor.

Bileğindeki nabız parmaklarımın altında hoş bir ritim oluşturuyor, damarından her uzun çekişi zamanlamak için kullandığım bir ritim. Ama ben onun hassas kalçasındaki nabzı hissediyorum. Narin kulağının yanındaki. İnce ayak bileğinin iç tarafındakini.

Hepsi. Beni çağırıyor. Kırmızı zevk nehirleri.

Boğazına doğru inlediğimde titriyor, sikim açılmış kalçalarının arasında vahşice dikleşiyor. Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, içimdeki tanrı ve canavar derinlere batmak ve asla çıkmamak istiyor.

Bana ulaşmaya çalışırken çırpınıyor, omurgasını eğiyor, kalçalarını kıvırıyor. Bir elini kavrayışımdan kurtardığında ve sikimi gevşetmek için aramıza soktuğunda, onu durduramıyorum. Durdurmak da istemiyorum. Onun dokunuşunu istiyorum ve bunu elde ettiğimde, o kadar mükemmel bir açgözlülük ki, sadece ihtiyacımı karıştırıyor, o kadar çok ki eline sızıyorum.

Beni okşuyor, o küçük sıvı akışı ağzının ıslaklığını, amının sıkı sıkılığını hayal etmemi sağlamaya yetiyor. Onun ipeksi kayışı

sıcaklık bekliyor, çok, çok yakın ve ben tüm kontrolümü kaybetmek, onu eğmek ve adımı haykırana kadar ona sahip olmak için horozumu arzusuyla sürüklüyorum.

O an bu arzunun nereden geldiğini bilmiyorum. Benden ya da kurttan. Ya da ikimizden. Şu anda tek bildiğim, bedenim onun kanını emdikçe içimde bir şeylerin değiştiği.

Ve sonra cevabımı alıyorum, çünkü kurt sessizleşmeye başlıyor, canavar bir kez daha evcilleşiyor ve Nephele'nin damarından çekişlerimi hafifletiyorum, dişlerimi çıkarmanın güvenli olduğunu hissedene kadar ağır ve titreyen soluklarının yavaşlamasını dinliyorum.

Ama yine de istiyorum.

Artık onun fantezilerini gördüm ve her birini gerçekleştirmek istiyorum.

Bileğindeki kavrayışımı azaltarak boğazını, delinmiş yaralarını yalıyorum ve dilimin altında iyileştiklerini hissediyorum. Benim tarafım da iyileşiyor ve o da bunu fark etmiş olmalı, çünkü çarşafları g ö v d e m d e n çözmeye başlıyor, pürüzsüz bir deriden başka bir şey kalmayana kadar her şeridi yere atıyor.

Benim sayemde mi yoksa onun sayesinde mi iyileştiğimizi bilmiyorum. Şu anda umurumda değil. Sadece kurtla olan savaşı kazandığım için mutluyum. Kanı boğazımdan aşağı döküldüğünde o kadar da imkansız gelmedi.

Üstüne çıktığımda bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o kadar da parlak değil. Gözlerinin altında, daha önce orada olmayan çürük hilaller yatıyor.

Çok fazla aldım.

"Nephele, beni affet." Daha önce hiç yaşamadığım, içimde boğucu bir kederle yüzüne dokunuyorum. Artık sadece Nephele bana Un Drallag'ın arkadaşı Rhonin'le konuşurken bahsettiği insanlığı verdiği için bildiğimi fark ettiğim bir duygu.

Güç, insanlığın yüceliğinde yatar. Nephele sayesinde artık nasıl *hissedeceğimi* biliyorum.

Çok yorgun görünmesine ve haddimi aştığımı bilmeme rağmen parmaklarının tersiyle elmacık kemiğimi okşuyor ve "Kazanacağını biliyordum" diyor.

Göğsümdeki bir şey acıyla geriliyor. "Senin sayende. Benim küçük düzenbazım."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Kendimi ona kaptırıyorum, ağzı sıcak ve davetkâr, kanının tadı aramıza karışıyor, baş döndürücü bir uyuşturucu sadece ihtiyacımızı artırıyor.

Dilimi keskin bir şeye kaptırana kadar.

Geri çekiliyorum ve Nephele endişeli gözlerle bana bakıyor. Sonra dudaklarını yeni dişlerinin üzerine kıvırıyor.

Midem bulanıyor. "Bunu düzelteceğim. Bir yolunu bulacağım. Ben-"

Parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Düzeltilecek bir şey yok. Bunun değiştirebileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum. Korudan ayrıldığımız günden beri geliyor. Ve değişmesini isteyip istemediğimi de bilmiyorum. Bir süre bununla yaşamalıyız. Neler olduğunu ve bununla en iyi nasıl başa çıkabileceğimizi bulmalıyız." Duraklıyor ve sesine bir belirsizlik notası doluyor. "Sadece *sana* ihtiyacım var."

Bacaklarının arasında olduğum ve hava onun özleminin kokusuyla sırılsıklam olduğu halde, onun seksi kastetmediğini biliyorum. Henüz değil.

Onu itiyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve sırtımı yatak başlığına dayayarak oturuyorum. Onu tutup kucağıma sürüklüyorum, zihnini dinlemek zorunda kalmadan ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

Ben de saçlarımı geriye itip boğazımı açtım.

Aslında benden her yerde kan alabilirdi ama bu yakınlık onu çok güçlü bir deneyim haline getiriyor. Bunu hissetmesini istiyorum.

Gözlerinde temkinli bir ifadeyle bana bakıyor, göğsü daha hızlı inip kalkıyor. "Bu... farklı."

Yüzünü, boynunu, göğsünü, kolunu okşuyorum. "Her şey yolunda. Korkma. Sadece yap. Bir sonraki kalp atışında pişman olmayacaksın. Söz veriyorum."

Gözlerinin buz mavisinde tereddüt parlıyor, ama nabzının vuruş ritmi kulaklarımda bir kez daha kükrerken başını yavaşça eğiyor.

Sonunda yenik düştüğünde, küçük dişleri tenimi deldiğinde ve o ilk muhtaç içkiyi içtiğinde, vücudumda dolaşan zevk daha önce olduğu kadar enfes.

Beni soluk soluğa bırakan iniltiyi ya da saçlarını avuçlayıp onu daha da yakınıma çekme şeklimi beklemiyordum. Yatağın ahşap baş çerçevesini kavramayı ya da daha iyi erişmek için bana sarıldığı anı beklemiyordum. Onun altında kendimi savunmasız hissetmeyi de beklemiyordum. Ama şu anda, tıpkı okuma odasında hissettiğim gibi, dişleri çıkan küçük bir kuş tarafından yakalanan bir avım.

Ve bana sahip olmasını istiyorum. Beni almasını. Hiçbir şey kalmayana kadar beni içmesini.

Sonunda durduğunda, dişlerinin vücudumdan çekildiğini hissedebildiğime şaşırıyorum. Acı vermiyor. Dolgun dudakların arasından kayan bir dil kadar şehvetli hissettiriyor.

O boğazımı öperken ellerimi sırtından aşağı, kıçının kıvrımlarına doğru kaydırıyorum, dilini oradaki çukurun üzerinde gezdiriyor, sonra da onu incelerken sallanan düğümü.

"Lütfen, Neri?" diye fısıldıyor, sesi arzuyla sertleşiyor.

Sonunda adımı söylediğinde içimdeki her şey kıpırdıyor ve tüm varlığım sirenimin yalvaran çağrısına cevap vermek istiyor.

Ama emin değilim. Beslenmenin tahrik edici bir etkisi vardır. Bunu gerçekten istiyor mu? Beni istiyor mu? Yoksa bu sadece bir kan cazibesi mi?

"Nephele." Adı dudaklarımdan sanki bin yıldır söylemek için yanıp tutuşuyormuşum gibi dökülüyor. "Ne dediğini bildiğinden emin değilim, küçük kuş."

"Seviyorum." Yumuşak sözleri kulağımın kabuğuna sürtünüyor. "Seni becermem için bana yalvarmanı istiyorum. Hiç durmamam için yalvarmanı. Seni o kadar iyi hissettirmek istiyorum ki canın yansın."

O sikime sürtünürken ben de kıçını sıkıca kavrıyorum. "Hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim. Seni istiyorum, Nephele. Lanet olası yıldızlar ve azizler, seni istiyorum. Ama ben senin-"

"Emin misin? Şu haline bak, ne kadar asilsin," diyor gülümseyerek. "Eminim. Bütün bunlardan önce de seni istiyordum, Neri. Fia'nın sarayındaki odamdayken de seni istiyordum. Ve hatta daha önce. Sanırım seni her şekilde isterdim. Beni akılsız yapan şey sensin. Kan değil. Kan sadece hissettiklerimi çok daha yoğun hale getiriyor."

Bunu duymak her ne kadar hoşuma gitse de, yine de duymak istemediği belli olan bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, çünkü beni başka bir öpücükle susturuyor, derin ve aç bir öpücük, her endişeyi ve düşünceyi silen türden bir öpücük, sorunlarımız aramızdaki ateşle sönüyor.

Nephele Bloodgood'un içine tüm karanlıkların en uçsuz bucaksızına düşmüş gibi düşüyorum, kayboluyorum, bağlarım kopuyor ve biraz... korkuyorum. Bana fiziksel olarak yapabileceklerinden değil, onunla bu kulübede geçirdiğim her saniyenin bana duygusal olarak neler yapabileceğinden.

Çünkü ona karşı koyamıyorum, karşı koymam gerektiğinden korksam bile. Beni akıl almaz bir şekilde değiştirmek üzere olduğunu bilsem bile.

Bunun yerine, kalçalarımı onun için kaydırıyorum ve amını sikimin üzerinde yavaşça gezdirmeye başlamasına izin veriyorum. Gözlerimin içine bakarak, bir eliyle omzumu kavrayarak, geniş başımın vücuduna girdiğini hissettiğinde kabaca nefes alıyor.

Ona uzanıyorum, elimi narin boynunun arkasından geçiriyorum ve onu bir öpücüğün içine çekiyorum. "Bunu sen istedin küçük kuş," diye

fısıldıyorum.

ağzına karşı. "Şimdi canımı yak."

O zaman bıraktım. Bıraktım ve şimdi bir cadının ayaklarına kapanan Kuzey'in Tanrısı'nın benim üzerimdeki gücünü ilk talep eden, ona bahşeden kişi olmasına izin verdim.

Ateşin aydınlattığı karanlıkta birlikte hareket ediyoruz, bağlılığımızı ve çığlıklarımızı, lanetli ruhumdan geriye kalanları çalmaya yemin eden bir öpücükle boğuyoruz, o sallanıyor ve sallanıyor, vücudunu tam da böyle eğiyor, sürtünme beni mutluluğun uçurumuna götürmeye yetiyor.

Dudakları şimdi şarap gibi kırmızı, meme uçları çakıl taşları gibi sert, ağzımı her ikisine de çarpıyorum, beni acımasız bir terk edilmişlikle becerirken yutuyorum, beni daha sert, daha hızlı, daha derine götürüyor - o kadar derin ki acıttığını biliyorum.

Ama öyle olsa bile umurunda değil. Bu sadece onun ihtiyacını körüklüyor, elleri kafa derimi pençeliyor, ben teslim olup uzun, acımasız itişlerle ona pompalamaya başladığımda saçlarımı yumrukluyor, her inişini tüm vücudunu sarsan bir saldırıyla karşılıyor.

Elimi kalçasının üzerinden geçiriyorum ve dokunulmak istediğini bildiğim yerlerine dokunuyorum. O bana gösterdi, ben de ona bunu verebilirim.

Tek bir parmak ucumu onun dar, büzüşmüş deliğine sokuyorum ve o bu hisle titriyor, nefes nefese kalıyor ve yalvarıyor, ikimizin de dönüşü olmayan çizgiye yaklaştığımızı hissedene kadar sikişiyor. Bir anlığına geri çekiliyorum ve onun güzel saçlarını sıktığım elimle yakalıyorum, onu yumruğum, parmağım ve sikim tarafından kıstırılmış halde tutuyorum.

"Bana bak," diyorum ve o da bakıyor, o büyüleyici gözlerinde bir yalvarış var.

Ve onu yok edeceğim. *Bizi* yok ediyorum. Ona vuruyorum, o hassas beyaz gırtlağını bana açıyor, damarları gümbür gümbür atıyor.

Onu ağzıma sürüklüyorum ve hafifçe ısırıyorum, kanını kör edici bir coşkuyla doldurmaya yetecek kadar, sonunda ayrıldığımızda onu çıldırtmak için.

Onu orgazma taşıdığımda göğsünden kopan çığlık, gecenin içinde özgür bırakılmış canlı bir şey. Yine yalvarıp yakarıyor ve ben de yalvarıyorum - asla *durma, durma, sik beni, lütfen sik beni- ve* yapıyorum. Yapıyoruz.

En uzun dakikalar boyunca, onun orgazmına ve benimkine katlanıyor, şişmiş horozum vücuduna her uzun cumurt ile zonkluyor, ikimiz de artçı şoklardan titreyene kadar her yükte sıkıca sıkıyor, sonunda tükendi ve aylarca süren özlemden boşaldı.

Yan yana yatıyoruz, her şeyin doruğundan iniyoruz, o titriyor, ben okşuyorum.

Kıpırdamadan durduğunda, küçük yatağı itiyorum ve dizini

kaldırıyorum. Bana merakla bakıyor ama sonra neye ihtiyacım olduğunu anlıyor. Onu evcilleştirdim, ama kurt

ve bunu görmeye ihtiyacım var, kendimi onda görmeye ihtiyacım var.

Parmağımı içine sokup bir nefes almasını sağlıyorum. Vücudundan döküldüğümde, bu sadece beni tekrar sertleştiriyor. Bu sefer onu domaltmama izin veriyor ve kalçalarında kayganlaşan zevkimize uzun uzun baktıktan sonra derinlere dalıyorum ve onu tekrar alıyorum.

Ta ki adımı haykırana kadar.

OceanofPDF.com

IV

OceanofPDF.com

A P ROM I S E F OR A P ROM I S E

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

NEPHELE

Ertesi sabah yemek yerken, Neri'nin karşısındaki masada oturmuş, Elias Gherahn'a ait anı vazosunu elinde döndürmesini izliyorum. Bizi elekten geçirmeye çalıştım ama aether cevap vermiyor. Sadece Thamaos'un külünden yoksun ve yalnız olan ben, öze ulaşıyorum. Şafaktan kısa bir süre sonra karlı Hampstead Loch'a gittim. Warek ve Mena ve bir ay önceki tüm ekip hâlâ oradaydı. Onlara Finn'den ve Helena ile Rhonin'in nerede olduğundan bahsetmek zorundaydım.

Warek oğlunu kaybetme haberi karşısında yıkıldı ama Mena hikâyemi dinledi ve Neri için bana leşten kıyafetler önerdi. Yaklaşan savaş ve Thamaos tehdidi ışığında, güvenlik için Winterhold'da benimle buluşmak üzere Frostwater Ormanı üzerinden yolculuk yapacaklar.

Ama şimdi kulübeye döndüğümde, düşüncelerim farklı bir endişeye odaklanıyor.

"Seni burada bırakmayacağım."

"Yapmak zorundasın, Nephele. Aether Thamaos'a ait hiçbir şeyi asla taşımayacaktır. Ve Elias'ın anıları gibi değerli bir şeyi burada, bu izbede bırakıp Thamaos'un onlara ulaşmanın bir yolunu bulmaması için dua edemeyiz."

Bunu nasıl düşünemedim bilmiyorum. Starworth Tor'a dönmek için kışladan ayrıldığımızda, sert bir iniş yapmıştık. Doğru düzgün *yemek yemediğim* için halsiz olduğumu düşünmüştüm. Ama belki de aether'ın gizli odadan taşıdığımız büyülü eşyaların sahibini deşifre etmek için zamana ihtiyacı vardı. Ve sonunda çözdüğünde, bizi kıç üstü bıraktı.

"Seni terk etmiyorum," diyorum ona tekrar.

Neri elime uzanıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Bana güveniyor musun?" "Düşündüğümden çok daha fazla."

"Ve açıklıkta bana söylediğin gibi: Seninle aramda küçük bir mesafe gibi bir şeyin kalmasına izin vereceğime gerçekten inanıyor musun? Çok geride kalmayacağım. Sana söz veriyorum. Ve bunun icabına bakacağım." Vazoyu işaret ediyor. "Ama Thamaos'tan önce halkına ulaşmalısın. Dün gece yeterince zaman kaybettik. Winterhold'daki insanların hemen bir perdeye ihtiyacı var. Thamaos beni ortadan kaldırmak istiyor, belli ki seni de ve sanırım bu lanetin bana ne yaptığını biliyor. O wraithleri Nether Reaches'a geri göndermenin bir yolunu bulana kadar gelmeye devam edecek. O zamana kadar işler daha da kötüye gidecek."

Başımı iki yana sallıyorum. "Benden Winterhold'a gitmemi istiyorsun ve seni burada seyahat edecek bir yol olmadan bırakıyorsun. O yolculuğu biliyorum. Hem de kışın? Ya Thamaos tekrar saldırırsa?"

Öne doğru eğiliyor, vazoyu bir kenara bırakıyor ve bu kez iki elimi birden tutuyor. "Tam arkanda olacağım. Sana söz veriyorum. Thamaos'un, prensin wraithler konusundaki bazı yeteneklerini kullandığı açık. Ama onun da tıpkı benim gibi bir zayıflığı olduğu kesin. Eve dönmek için sadece birkaç haftaya ihtiyacım var. En geç bir ay. Bu konuda bana güvenin."

"Neri."

Adından başka bir şey söyleyemem. Haklı olduğunu biliyorum. Başka seçeneğimiz olmadığını biliyorum. Ama bunu yapmak istemiyorum.

Ayağa kalkıyor ve ödünç aldığı siyah kıyafetleriyle masanın kenarına oturuyor ve elimi tutarak beni ayağa kaldırıyor. Beni uzun bacaklarının arasına çekiyor ve kenetlediği ellerini sırtımın alt kısmına koyuyor.

"Sana bir sır vereceğim," diyor, alnı eğik bir şekilde yukarı doğru kalkık.

Ellerimi başının arkasına koyup elmacık kemiklerinin genişliğini hayranlıkla seyrediyorum. "Anlat bana."

"Frostwater Ormanı'nda bir kulübem var. Winterhold'a yaklaşık beş mil uzaklıkta aslında."

Başımı geriye atıyorum. "Tanımıyorsun. O odunu adımı bildiğim gibi biliyorum."

Gülümsüyor. "Pekâlâ olabilir. Ama orada. Muhtemelen uzun zaman önce beni koruyan büyü tarafından hâlâ saklanıyor. Evi bir kalkan olarak değil, bir inziva yeri olarak kullandım. Savaştan ve askerlerden uzaklaşmak için-"

Sözlerini kestiğinde ve gözleri belirsizlikle parladığında, ne söyleyeceğini hemen anlıyorum. Bunu yapmak istememiş olması ya da en azından daha iyi düşünmüş olması beni gülümsetiyor.

"Asha?" Ben tedarik ediyorum.

Bir nefes verir. "Evet. O."

"Ama ben orada kalacağım," diye devam ediyor. "Kendi küçük dünya parçamda gelişmeye devam edeceğim. Yeniden yaşamayı dört gözle bekliyorum. Pek çok insanın arzuladığı bir şeyin bana bahşedilmiş olması gözümden kaçmadı. Hayatta ikinci bir şans mı?" Beni usulca öpüyor ve "Bunu mahvetmeyeceğim." diyor.

O zaman onun ölümsüzlüğünü düşünüyorum. Benim *ölümlülüğüm* hakkında. Ama şu anda oraya gidemem. Bunu düşünmeye bile başlayamam. Bu belirli özellikleri de değiş tokuş edip etmediğimizi.

"Peki yazlığınız *sizi* bu şekilde *terk etmesi* ne anlama geliyor? Saçmalık mı?" Diğer endişelerimi derinlere gömerek söylüyorum.

"Bu, dört gözle bekleyeceğim büyük bir şey olduğu anlamına geliyor. Beni dayanmaya ve Winterhold'a gitmeye itecek bir şey. Çünkü sadece *sen orada değilsin*, benim *evim* de orada. Ve bunu sana göstermek istiyorum."

"Ama bana bu mucizenin nasıl gerçekleşeceğini söylemeyeceksiniz."

Omuz silkiyor. "Henüz tam olarak emin değilim. Ama kendime inanıyorum. Sadece senin de bana inanmana ihtiyacım var."

Kendimi bunu yapmaya zorlayabilmem için yarım saat daha geçmesi gerekiyor. Çantamı toplamam, kılıcımı kuşanmam ve Neri'nin önünde durup tek başıma eleme yapmaya hazır olmam yarım saat sürüyor.

"Bir ay," diyorum ona, bu süre içinde çok şeyin değişebileceğini bilerek. "İşte bu kadar. Eğer gelmezsen, seni bununla çağıracağım." Kalbinin kalıntısını tutuyorum. "Ve eğer bu da işe yaramazsa, buraya geri döneceğim ve seni bulana kadar avlanacağım."

Çarpık bir gülümseme gözlerini parlatıyor. "Anlaştık."

Bu söz üzerine ona bir bakış atıyorum, ama alaycı bir şey söyleyemeden yüzümü kavrıyor ve beni öpüyor.

Uzaklaştığında beni bırakıyor ve kulübenin uzak tarafına gidiyor, Elias'ın anılarının olduğu vazoyu tutarak aether'ın cevap vermesi için mesafe bırakıyor.

Rüzgâr geldiğinde Neri göz kırpıyor ve "Yakında görüşürüz küçük kuş" diyor.

"Otuz gün," diye hatırlatıyorum ona, aether beni almadan hemen önce.

Sanırım cevap veriyor ama ben çok hızlı gidiyorum, sesi rüzgarda kayboluyor.

OceanofPDF.com

2 8



OceanofPDF.com

NEPHELE

Winterhold'da üç hafta geçti ve Neri'den hâlâ bir iz yok.

Zihnimi kaledeki önemli görevlere odaklayabilmek için her gün diğer Cadı Gezginleriyle birlikte peçe üzerinde çalışıyorum. iş toplantılarım ve köy gezilerim. Ayrıca Colden'ın en yakın danışmanlarından bazılarıyla, Kuzey'in casus zinciri ve sınırımızdaki çabaları yönetmek gibi konularda başvurduğu kişilerle sohbet ederek zaman geçiriyorum. Öğreniyorum. Ya da en azından deniyorum. Her gün Thamaos saldıracak diye endişeleniyor, Raina gibi bir görme yeteneğini miras almadığım için nefret ediyorum.

Güneye inip Alexus'la konuşabilirim. Sanırım bu beni daha iyi hissettirirdi. Ama büyüm Winterhold'un etrafındaki perdeyi tutan şeyin büyük bir kısmı ve Neri gelene kadar bir an bile ayrılmaya cesaret edemem. Benim için önemli olanlardan haberdar olmamak beni öldürüyor.

Elimden geldiğince kurdu hissetmeye çalışıyorum. Sabah, öğle ve gece, bariyerin parıldayan kenarına kadar yürüyorum ve bir süre soğukta ve karda tek başıma bekliyorum. Vadideki köylüler iki hafta sonra geldiler, ama kurdum asla ortaya çıkmıyor ve boynumdaki kalıntı asla ısınmıyor.

Fiziksel olarak hayatta kalabilmek için Rowena birkaç günde bir Mari'nin yahnisini yapmama yardım ediyor ve akşam yemeği için bir kase ve bir kadeh şaraptan sonra genellikle sonunda dinlenebileceğimi hissediyorum.

Ancak dördüncü hafta başladığında, sinirlerim verdiğim savaşı kazanıyor ve uyku benden kaçıyor. Sadece yorgunluk bastırdığında uyukluyorum, sonra her şafakta uyanıyorum, yarı yarıya Neri'nin yanımda yattığını görmeyi bekliyorum.

Rowena kendimi iyi hissetmediğimi anlıyor, bu yüzden son hafta boyunca neredeyse her gece lavanta yağı ve kurutulmuş gülle dolu sıcak bir

banyo hazırlıyor.

Geçen yaz topladığı yapraklar. Hatta her gece odama bir fincan papatya çayı getiriyor, dayanılabilir hale getirmek için ağır dozda bal ve viskiyle karıştırıyor ve karışımının son damlası da bitene kadar benimle oturuyor. Her gece yatağıma girdikten sonra düşünebildiğim tek şey viski ve balın bana Neri'nin gözlerini hatırlattığı.

Bu çileli ayın otuzuncu sabahına uyandığımda, içimde bir korku hissiyle uyanıyorum.

Koyu renk pantolon, çizme ve kırmızı kadife bir palto giydikten sonra Winterhold'daki liderlik günlerime başlamak üzere yola koyuluyorum. İzlanda Ovalarına ikinci bir maiyet göndermekle ilgili bir toplantım ve Joran'ın okçu çırağıyla okçuluk savunmamızla ilgili bir başka toplantım var. Colden'ın sağ kolu olarak *geçirdiğim* sekiz yıl beni bir şeye hazırladı. Babamın anladığını düşündüğüm bir şeye.

Winterhold ve Northland Break'e savaşta liderlik etmek zorunda kalacağım bir zaman gelecekti. Muhtemelen tek başıma.

Kütüphanede oturmuş, Thamaos ve Kara Savaşları hakkında bulabildiğim her şeyi okuyarak onun savunma uygulamalarını ve tanrısal savaş taktiklerini daha iyi öğrenmeye çalışırken, göğsümde ani bir sıcaklık fark ediyorum.

Kalıntıyı kavrıyorum, kalbim göğsümün içinde küçük bir kuş gibi çırpınırken ana salona aceleyle giriyorum ve pelerinimi almadan dışarı fırlıyorum. Dışarısı buz gibi, kar kalın ve sert yağıyor ama umurumda değil.

Şu anda kurdun gelişinin basit düşüncesi karşısında bu kadar çok şey hissettiğime inanmak zor. Onun yokluğunda bir ay geçirdim, ama sanki savaşa gideli bir yıl oldu.

Bariyeri ve köyün ötesindeki karlı ormanı herhangi bir işaret var mı diye tararken, Alexus ve tatlı küçük kız kardeşim için göğsüm ağrıyor. Bu kadar imkânsız bir şekilde ayrı düşmek, gerçekten fark ettiğimden çok daha acı verici bir şey gibi görünüyor. Pek çok imkânsız koşul onları çevreliyor. Onları yenebilecekler mi?

Neredeyse pes edecektim ki gözetleme kulesindeki adamlardan biri "Bayan Bloodgood! Dışarıda yalnız bir kurt var! Kış Yolu'ndan geliyor."

"Ben hallederim," diyorum onlara, nabzım hızla atarken. Bunun bir tür hile olması ihtimaline karşı bir kılıç ödünç alıyorum, ancak öyle olduğuna inanmıyorum.

Kurdumu hissediyorum.

Yine de "Arkamı kolla ama burada kal." diyorum.

Onun Neri olduğu düşüncesiyle damarlarımdan akan rahatlama, peçenin bir kısmını kırıp tekrar mühürlediğimde ve karda Kış Yolu'na doğru ilerlediğimde çok büyük.

Henüz kimsenin önünde eleme yapmadım. Aslında, Neri'nin hayatta olması dışında onunla olan hiçbir şeyden bahsetmedim. Herkes eninde sonunda kurt ve cadının bir takım olduğunu öğrenecek. Ama şu anda sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Thamaos'un ona dokunmadığından. Çünkü dokunduysa.

Bir tanrıyı ikinci kez öldürmeye yemin edemeden, yoldaki bir virajı dönüp duruyorum ve buzlu hava bulutlarını soluyorum, sadece kurdumun yağan karda bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Onu bıraktığım aynı siyah deri ve botları giymiş, galatine kılıcı ve çantası sırtına bağlanmıştı. Bir kızağa bağlı beyaz kurt sürüsü, o yaklaşırken arkasında belli bir mesafede duruyor.

Beni görünce gülümsüyor, yakışıklı yüzüne yayılan bir gülümseme ve ben ona doğru yürürken, ellerim paltomun ceplerinde kıpırdanırken koşmamak ya da kaçmamak için her şeyimi veriyorum.

Ama kendime şimdilik yönetmem gereken bir krallığım olduğunu ve gözetleme kulelerinde beni ve yolumuza çıkan yabancıyı gözetleyen adamlar olduğunu hatırlatıyorum. Bir ekip olduğumuzu açıklamak bir şey, ama Beyaz Kurt Tanrısı'na biraz aşık olduğumu öğrendiklerinde ne hissedeceklerinden emin değilim. Ben de yeni farkına varıyorum. Bunun sadece bizim olması için zamana ihtiyacım var. *Benim*.

Ona ulaştığımda, karda ayak ayak üstüne attığımızda, tek eliyle belimi kavrıyor ve ben onu durdurmuyorum.

"Beni özledin mi?" diye soruyor ve ben de aptal gibi gülümsüyorum.

"Adamlarım izlemeseydi seni bir dişi kurt gibi parçalardım. Beni tehlikede sanabilirlerdi."

Altın rengi gözleri bu karlı günün gri ışığında bile parlıyor. "Ya da şu Tehlikedeyim," diyor. "Belki *de* kurtarılması gereken kişi *ben* olurdum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yalnız kaldığımızda yapabilirsin." Gülümsemesi genişlerken omzunun üzerinden kurtlarına bakıyorum. "Kendini çok adamış ve sadık dostların var."

Başını sallıyor. "Bana yol gösterdiler. Uzun bir yolculuktu ve kolay olduğunu söyleyemeyeceğim. Ama topraklarıma geri dönmek güzeldi. Bir sürüyle yeniden bir araya gelmek. Kuzey Toprakları'yla tekrar bütünleşmek."

Elini sıktım. "Benimle kaleye gelir misin?"

Yüzündeki belirsizlik ifadesini beklemiyordum. "Sanırım önce kulübeme g i t m e m gerekiyor. Ama hazır olduğunda senin için gelebilirim?"

Reddedilmiş hissetmek istemiyorum ama başka nasıl hissedeceğimi de bilmiyorum.

Zihnimde bunu görüyor olmalı çünkü çenemi eğiyor, başparmağıyla dudaklarımı okşarken bakışlarımı kendisiyle çarpışmaya zorluyor. "Ben hâlâ senin kurdunum, küçük kuş. Ama bunun çok önemli bir anlamı var. Neredeyse üç yüzyılımı hapishanemden o kalenin içindeki hayatı izleyerek geçirdim. Ve daha yakın bir zamanda, sekiz yıl boyunca o duvarların içinde, hor gördüğüm bir adamın özlemini çekerken *seni* izledim. Bazı geceler seni Un Drallag'ın gözlerinden görüyordum. Thibault gözlerini hızla kaçırırken Moeshka'yı yatak odasına kadar takip edişini izledim. Benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi o şatoya öylece giremem. Çünkü öyle." Yakınına eğiliyor, dudakları bir nefes ötede. "Kokumuzu her yere yaymak isteyeceğim Nephele. Başka bir erkeğin kokusunun senin kokuna karıştığı ve onu kirlettiği her molekülü silmek isteyeceğim. O şatonun eşiğinden adım atmaya devam edebilmem için bölgesel doğamın temizlenmesi gerekecek." Beni usulca öpüyor, dikkatli gözlerine lanet olsun, dilini dudaklarımda gezdiriyor. "Seni her odada, her karanlık köşede, her duvara karşı becermem gerekecek. Bunu yapana kadar seni orada ziyaret etmeyeceğim."

Nefes nefese ceketinin derisini kavrıyorum, dizlerimin bağı çözüldü bile. Buraya geleli beş dakikadan az oldu. Yine de anlamak zorundayım. Anlamamamın imkanı yok.

"Ama yazlık hazır olduğunda benim için geleceksin?" diye sordum.

Gülümsüyor. "Evet. Sadece birkaç gün daha." Ağzını boynumda gezdiriyor, dişleri tenimi hafifçe sıyırırken ona karşı erimemi sağlıyor. "Ve katlandığın bekleyişe değmesini sağlayacağım."

İçimde kesinlikle bir hayvan var. Sadece bir hayalet olsa bile. Çünkü onu şu anda, tam burada, bu ormanda bir ağaca karşı becerebilirim, kar, soğuk ve acı hava - umurumda değil.

Ama onun yerine kendi yolumuza gidiyoruz.

Perdeye girip gözetleme kulelerini geçtiğimde, adamlarımın binlerce soruyla bana baktığını hissedebiliyorum. Bir tanesi konuşacak kadar cesur.

"Kimdi o adam leydim?" diye sorar.

"O adam değil," diye sesleniyorum kaleye doğru yürürken, gözlerimi önümden ayırmadan. "Bu Neri. Northland Break'in Beyaz Kurt'u."

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

NEPHELE

İki sabah sonra Rowena kütüphanenin kapısına gelir ve ahşap çerçeveye vurur. "Bayan Nephele. Bay Neri sizi görmeye geldi."

İşimden başımı kaldırıyorum ve çok fazla etkilenmiş gibi davranmamaya çalışıyorum.

Bu haber. İçten içe midem bulanıyor. Bugüne hazırlanmıştım. Bu sabah temizleyici bir banyo yaptım. Kulaklarımın arkasına lavanta yağı sürdüm ve saçlarımda gezdirdim. Dün köydeki bir dükkânda çok güzel bir iç çamaşırı takımı buldum. Vakit geldi.

Bu kez kırmızı uzun paltomu ve pelerinimi giyip soğuk güne doğru yola çıkıyorum. Neyse ki kar lapa lapa yağıyor ve rüzgâr da dinmiş.

Neri'yi bir atın üzerinde görmeyi beklemiyordum ama işte orada, etrafımızdaki kar kadar pırıltılı beyaz bir kürkü olan bir aygırın sırtına tünemiş.

Ben şaşkınlıkla ona bakarken kurdum elime uzanıyor. "Nasıl?"

Sadece başını sallıyor ve gülüyor. "Büyü."

Dakikalar içinde ormanın içinden geçiyoruz, kolları beni sarıyor, iri vücudu benimkinin etrafında kıvrılıyor. Yolculuk boyunca ikimiz de sessizdik, sadece birbirimizin sıcaklığının, varlığının ve karlı ormanın sessizliğinin tadını çıkarıyorduk.

Kulübe göründüğünde nefesim kesiliyor. Kare camlı pencereleri, kemerli bir kapısı ve gri duman dallarının gökyüzüne doğru kıvrıldığı uzun bir bacası olan taştan yapılmış küçük bir mesele.

Neri attan iniyor ve bizi ahıra götürüyor. Hayvanı soğuktan koruduktan sonra beni evine götürüyor.

Konforlu yeterince iyi bir kelime değil. Rahat, düzenli ve sıcak, bir ailenin yaşayabileceği bir ev, bir tanrı değil.

Raflara dizilmiş kitaplara gülümsüyorum. Uzun, iyi minderli bir divanın yanına yığılmış battaniyelere. Elias'ın anıları ocağın üzerindeki şöminenin üzerinde, güvende ve sağlam bir şekilde bir kurdun bakımı altında duruyor.

Ve yemeğin beklediği masa. Ona göz kırpıyorum. "Yemek mi yapıyorsun?"

Pelerinimi ve ceketimi çıkarmama yardım ediyor, kapının yanına asıyor. "Bir tanrı için sıradan bulabileceğiniz pek çok şey yapıyorum. Sanırım burada yaşarken hatırladığımdan bile daha insandım."

Oturup yemek yiyoruz, köy kasabından aldığı tuzlu etle birlikte ekmek ve sıcak kış meyvesi kompostosundan oluşan bir kahvaltı. Normal insanlar gibi onun buraya yolculuğundan, güçlü kalmak için nasıl avlandığından bahsediyoruz. Ona peçeden, köylülerin onunla ve Thamaos'la ilgili haberleri nasıl karşıladıklarından ve Hampstead Loch'tan gelip kalede kalanlardan bahsediyorum. Ayrıca Winterhold'da son bir aydır neler üzerinde çalıştığımı, araştırma ve okumaları, savaş konuşmalarını ve savunma planlamalarını anlatıyorum.

"Sana yardım edebilirim," diyor. "Neye ihtiyacınız varsa. Buradaki liderliğiniz eminim çok takdir ediliyordur."

Öyle olduğunu biliyorum. Ve hizmet edebildiğim için mutluyum. Ama artık Thamaos ya da görev hakkında konuşmak istemiyorum.

Ayağa kalkıp Neri'nin kucağına oturuyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

Parmaklarımı ipeksi beyaz saçlarında gezdirirken bana bakıyor. "Bu bir veda mı?" diye soruyor. "Geçici kraliçe işinin başına mı dönmeli?"

"Bu bir veda gibi mi hissettiriyor?" Sırıtarak söylüyorum. "Yani, *yapmalıyım* muhtemelen gider."

Kollarını belime doluyor. "Neden?"

"Çünkü bugün yapmam gereken işler ve daha sonra demirci ile bir toplantım var ve sen şimdiden senden başka bir şey yapmamayı düşünecek kadar kafamı karıştırıyorsun."

Dudakları her zamanki gibi kurt gibi yukarı kıvrılıyor. "Sadece burada oturarak mı? Sana zar zor dokunmak mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Sanki bu yeterli değilmiş gibi."

Hâlâ gülümseyerek kolumu aşağı çekiyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Ama gitmek istemiyorsun." Burnunu kulağıma dayıyor. Hissettiğim bu imkânsız arzunun kokusunu içine çekerken kalbim hafifçe çarpmaya başlıyor. "Mmm." Gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor. "Kalmayı çok istiyorsun, küçük kuş. Ve ben de seni burada istiyorum. Bütün gece." Şefkatle, öpmek için elimi dudaklarına götürüyor. "Öyleyse kal."

Ben kalıyorum. Günün büyük bir bölümünde birlikte divana uzanıp ateşin başında dinleniyoruz; nazik dokunuşlar ve yumuşak öpücükler paylaşıyoruz, hayatlarımız ve paylaştığımız anılarla ilgili hikayeler arasında kolay okşamalar yapıyoruz. Hatta bir süre onun göğsüne yaslanarak uyuyorum.

Uyandığımda onun yatağındayım, Neri'nin iri bedenine uygun, bükülmüş ağaç dallarından yapılmış devasa bir şey. *Benim* yapacağım bir şeye benziyor.

Yorganın altına kıvrılıyorum ve gün sonunda güneşin son ışınlarını pencereden içeri süzdüğünü fark ediyorum.

Neri kapı aralığında beliriyor, seksi bir tanrı gibi oraya doğru eğiliyor. Gömleği yumuşak ama tam oturmuş, pantolonu doğru yerlerden dar.

"Buraya gel," dedim ona.

Sevmeye başladığım sırıtışıyla odanın öbür ucuna yürüyor ve yanımdaki yatağın kenarına oturuyor. Yorganı geri çekiyorum ve elini göğsüme götürüyorum.

Sıkıyor, sonra gömleğimi yukarı çekip başımın üzerinden geçiriyor ve altındaki siyah dantele bakıp gülümsüyor. "Vay, vay. Birisi bugün tam olarak ne istediğini biliyordu."

Eğiliyor ve kumaşın üzerinden meme ucumu ağzına alıyor, alay ediyor ve çekiştiriyor. Bana baktığında, dişleri dışarıdaydı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Onun için o kadar hazırım ki şimdiden zorlukla dayanabiliyorum. "Sana çıplak ihtiyacım var, kurt."

Bir saniye bile tereddüt etmeden ayağa kalkar ve soyunmaya başlar. "Bu benim itaatkârlığım, Bayan Bloodgood. İstediğiniz zaman soyunmamı emredebilirsiniz."

Kız gibi bir kıkırdamayla diğer kıyafetlerimi de çıkarıyorum, sonra Neri yatağın ayak ucunda duruyor, örtüleri yırtıp yere atıyor.

"Bir odaya ihtiyacımız olacak ve birbirimizden başka kimseye bulaşmamalıyız."

Siyah dantelleri dışında yatağında çıplak bir halde bana bakarken aleti çoktan sertleşmiş ve gururla dikiliyor.

Bacaklarımı açıp kumaşı kenara çekerek kendime dokunuyorum, bir parmağımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum, kendimi onun gözlerine açıyorum, bir davet. "Tadına bakmak ister misin, kurt?"

Öne doğru uzanıyor ve tek bir pençesiyle iç çamaşırlarımı yırtarak bedenimden ayırıyor. Sonra yavaşça yatağa sürünüyor, omuzlarındaki kaslar esniyor ve dalgalanıyor. Kendimi takip edilmiş hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor, özellikle de gözlerindeki o bakış içimi acıtıyor.

"Tatmaktan fazlasını istiyorum," diyor. "Senin her bir parçanı ezberleyeceğim. Gözlerimle, parmaklarımla, dilimle." Eğiliyor ve uzun bir yalamayı merkezime doğru sürüklüyor, gözlerindeki bakış vahşi. "Ve sikimle. Daha sonra."

Dizlerimi daha geniş açıp öğleden sonrasının alacakaranlık ışığında beni incelerken kalp atışlarım çılgınca artıyor. Nabzım bile muayene sırasında hızla atıyor. Nefeslerim de.

"Kendini gördün mü?" diye soruyor, sanki tam bir inançsızlık içindeymiş gibi. "Çok mükemmelsin." Yavaşça, sıcak parmak uçlarını kaygan giriş yerimde aşağı yukarı gezdiriyor. "Sadece benim için açan güzel küçük yapraklar," diye fısıldıyor. "Bana senin güllerini hatırlatıyor."

Yüzündeki şaşkınlığa gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Daha önce bir kadını hiç bu kadar yakından görmemiş gibi davranıyorsun," diyorum. "Ama ben aksini biliyorum."

O da karşılığında gülümsüyor, sinsi bir sırıtış. "Uzun zaman oldu, kabul ediyorum. Ama seninle kıyaslanamaz bile. Olacağından da şüpheliyim."

Sözlerindeki şefkatli samimiyet ve dürüstlük karşısında göğsümde bir şeyler kasılıyor ama ben daha bu düşünceyle oyalanamadan parmaklarını içime sokuyor ve bu hareket omurgamı yataktan bir kavis çizmeye zorluyor.

Vücudumun tepkisini durduramıyorum, beni eliyle sikerken ona karşı sürtünme şeklim, her geri çekilişte bir yalvarış gibi ismini solumam, muhtaç ve çaresiz, o uzun parmakların daha derine inmesi için can atıyorum.

"Mmm. Ve bu küçük tomurcuk," diyor. "Çok tatlı."

Eğilip dilini klitorisimin üzerinde ileri geri oynattığında donup kalıyorum, çünkü dizlerimi yatağa sabitliyor ve beni yutmak üzereymiş gibi üzerimde kıvrılıyor.

Dişlerini çıkarmış olmasına rağmen, ön dişlerini kendinden emin bir şekilde sinir demetinin üzerinde gezdiriyor ve bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırırken onu hararetle ağzına çekiyor. Yine o dil, ağzına hapsettiği etime dokunuyor ve beni yok etmekle tehdit eden bir hızla çalışıyor. Sonunda bunu yapamadan vazgeçiyor ve bana unutmasına izin vermeyeceğim bir söz veriyor.

"Sana çok yaramaz şeyler yapacağım, Nephele Bloodgood.
Yani. Çok. Yaramaz. Şey."

Dilinin bedenime dalması dudaklarımdan bir çığlık çıkmasına neden oluyor ve ellerimi tutunacak bir şey aramaya gönderiyor. Çok derinlere bastırırken yatağın bükülmüş kollarını kavrıyorum, kalçalarımı onun tutuşu altında kaldırmak için elimden gelen her şeyi yapana kadar o uzun dili fiskeliyorum.

Ama bana izin vermiyor. Bana saldırmaya devam ediyor, yalıyor ve beceriyor, klitorisimi emiyor, gözlerimin içine bakıp ziyafet çekerken o dil kendi başına büyülü bir varlık, her hareketi beni hızla ağzına boşalmaya götüren hassas bir dans.

"Seni ısırmak istiyorum," diyor dişleriyle am dudaklarımı okşayarak.

Ciğerlerimdeki her nefes titreyerek dışarı çıkıyor. "Lütfen yap. Sadece aşağıdaki önemli kısımlara dikkat et."

Derin bir kahkaha bedenimde yankılanıyor ve dişleri hafifçe geri çekiliyor. "Özür dilerim. İçimdeki hayvanı ortaya çıkarıyorsun. En ilkel yanımı. Ve senin tadını özledim." İç baldırıma bir öpücük konduruyor, dilini burada döndürüyor, düşünmemi ve konuşmamı zorlaştırıyor.

"Bana cam gibi davranmanı istemiyorum," diyorum ona. "Kendini hiç tutmanı istemiyorum. Aksine, beni paramparça etmeni istiyorum."

"Bana ne söylediğini anlıyor musun?" Beni tekrar yalıyor, ortasını temizliyor ve klitorisimi ısırıyor. "Anladığını sanmıyorum, küçük kuş."

Bakışlarını yakalayarak inliyor ve acı çekiyorum. "Bildiğim tek şey vermen gereken her şeyi istediğim, kurt. Sana daha önce de söyledim. Sakın bu konuda nazik davranmaya kalkma."

"Bu çok şey istemek olur," diye yanıtlıyor. "Eğer sana her şeyi verirsem, sabah olduğunda vücudunda tatmadığım bir yer, seni sahiplenmediğim bir tavır kalmayacak. Birden çok kez. Birçok şekilde." Üzerimde sürünüyor ve dilini boğazımdan geçiriyor, siki ağır, sert ve bacaklarımın arasında biraz tehditkâr. "*Aynı anda*."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Anlamıyorum."

Başını eğiyor ve meme ucumu ağzına alıp büyük bir gürültüyle bırakıyor. "Açıklıkta. Bana benzeyen diğer kurtları gördün mü?"

Emmeye ve ısırmaya devam ederken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Evet."

"Çünkü onlar bendim." Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bu beni henüz terk etmeyen bir yetenek ve terk etmesi durumunda seninle paylaşmak için her şeyimi verirdim."

Kafamı salladım, kafam karıştı.

"Seni üç şekilde becerebilirim, küçük kuş." Bileklerimi kavrıyor ve uzun vuruşlarla sikini bana sürterken yatağa doğru tutuyor. "Fantezini gördüm. Beni amında. Ağzında. Kıçında. Sana bunu verebilirim. Hepsini birden."

Tenim ateş gibi yanıyor. "Ve sen... hepsini hissedebiliyor musun?"

Başını sallıyor ve dişleriyle kazıyarak boğazımı öpüyor. "Hepsini. Sana yaşattığım her orgazm. Her sıkışma, her emme, her vuruş." Kulağıma yaklaşıyor. "Seni üç kez ısırabilirim. Üç farklı yerinden, aynı anda hem sikip hem emerek. Ve üç kez içine boşalabilirim. Üç şekilde. Seni kendimle doldurabilirim, Nephele, ve lanet olsun, istiyorum." Gözleri kararıyor. "Bir keresinde benim senin tanrın olmadığımı söylemiştin. Ama bahse girerim bu gece bitmeden tanrın olacağım."

Hiç olmadığım kadar muhtaç bir halde onun altında nefes nefese kalırken tüylerim diken diken oluyor.

"Bunu istiyor musun?" diye sorar. "Sana sahip çıkmamı ister misin, küçük kuş?"

Bu benim felaketim olsa da ve beni bekleyen akıl almaz zevke dayanabileceğimden emin olmasam da, yapabileceğim tek şekilde cevap veriyorum.

"Evet, Neri. Siktir, evet."

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

NERI

I Nephele'i alttan izlemek garip ve harika bir deneyim, ikinci formumun boğazını kavrama şekli, parmakları güzel ağzına takılı. Başını kendinden geçmiş bir şekilde arkaya yatırmış, bize öyle sert biniyor ki, Mükemmel küçük göğüsleri ve karnının zarif kıvrımları ateş ışığında parlıyor, porselen teni ince bir ter tabakasıyla aydınlanıyordu.

"Beni çok iyi alıyorsun, Nephele," diye fısıldıyorum ikinci formumun dudaklarından, arkadan içine pompalıyorum. "Bütün bu siki o kadar derine alıyorsun ki. Daha fazlasını istiyor musun küçük kuş? Çünkü sana daha fazlasını verebilirim."

Kulağının kabuğunu yaladığımda ve klitorisini okşamak için uzandığımda bir iniltiyle ürperiyor. Ama sonra cevap olarak başını sallıyor, sanki tüm hayatı buna bağlıymış gibi ağzındaki parmakları emiyor.

İkinci halim onu serbest bırakıyor ve göğsüme yığılıyor. Lanet sarhoş, ellerini yatağa bastırıyor ve bakışlarımla buluşmak için yukarı itiyor. Yüzünü kavrayarak başımı kaldırıyorum ve ağzımı onunkiyle birleştiriyorum. Dilimi emiyor ve benden ne istediğini açıkça belli ediyor.

Ama sonra bana dedi ki. "Seni ağzımda istiyorum. Lütfen."

İfadesi şehvet ve açlıkla puslanmış, ona arzuladığı her şeyi vermem için bana ilham veriyor.

O sırada üçüncü formum beliriyor ve omuzlarımın yanında diz çöküyor. Nephele sanki isteğine bu kadar çabuk cevap vereceğimi düşünmemiş gibi tatlı bir şaşkınlıkla bakıyor, bu da beni gülümsetiyor. O sert ve çıkık siki eline ve ağzına almakta tereddüt etmiyor.

Onun dokunuşuyla içimde dalgalanan hisler beni yok etmeye yetiyor. Aynı anda her yerde; sikimin başını emiyor, taşaklarımı yalıyor, uzunluğumu okşuyor, beni beceriyor. Kokusu her şeyi tüketiyor, o kadar güçlü ve istilacı ki, artık zar zor dayanabiliyorum.

Üçüncü formum onun bakımları altında inlerken, göğsünü avuçluyorum ve sert küçük meme ucunu ağzıma alıyorum. Derisinin altında akan kanı hissediyorum. Kokluyorum. Tatmamak için çok lezzetli.

Eli hâlâ üçüncü formumun sikinin dibine sarılıyken, ağzını serbest bırakıyor ve ben şefkatle ısırırken haykırıyor, dişlerim deliyor ve saldırımın ardından sadece dünyayı sarsan bir zevk bırakıyor.

"Lütfen durma," diye yalvarıyor. "Lütfen, Neri." Gözleri geri dönüyor ve onu alttan ve arkadan daha sert beceriyorum, sahip olduğum her kalın santimi ona veriyorum.

Her deliğini doldurmaya ihtiyaç duyan üçüncü formum, güzel ağzını tekrar açıyor ve ağrıyan bir horozu dudaklarının arasına sokuyor. Ziyafet çekmeye ve okşamaya geri dönüyor, güzel mavi gözlerini kaldırırken bile tam bir coşku içinde kayboluyor. Sarı buklelerini yüzünden geriye doğru düzeltirken ve boğazına girip çıkarken buz gibi bakışlarına bakabilmeyi seviyorum. Genişçe gerilmiş dolgun dudaklarının sikimde aşağı yukarı kaymasını saatlerce izleyebilirim. Ama aynı zamanda meme ucunu ağzımda tadabilirim, o hassas tomurcuğu emerken, fiske atarken ve ısırırken kanı serbestçe akıyor.

İkinci formumun görüşüyle, Nephele'nin kemerli omurgasının uzun çizgisini dar beline ve bana karşı zıplayan soluk kürelere kadar takip ediyorum. Ama odak noktam, onun kaygan, pembe amını ve dar kıçını delen iki yarağın görüntüsünde kalıyor, bu görüntüyü hafızama kazıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve beni bombardımana tutan her baş döndürücü hissin tadını çıkarıyorum. Her şey o kadar iyi -o kadar doğru- ki neredeyse içimde zonklayan ihtiyaca teslim oluyorum. Başka hiçbir şey yapamazken beni bitirebilecek çoklu bir orgazma neredeyse yenik düşüyorum.

Bunun yerine biraz yumuşuyorum ve dişlerimi göğsünün kıvrımından geri çekiyorum, mandalları çözme kontrolü için minnettarım. Buna karşılık o da ağzını dudaklarının arasındaki sikten çekip bakışlarını indiriyor. Sadece yüzünde ve gözlerinde yaklaşan orgazmın vaadini görmüyorum, aynı zamanda içinde inşa edildiğini de hissedebiliyorum, o tatlı sıcaklık etrafımda sıkılaşıyor.

Final zamanı geldi sanırım.

Üçüncü formumda, bir elimi saçlarının arasına sokuyorum ve diğer elimle kendimi okşamaya başlarken başını sikime doğru çeviriyorum. "O güzel ağzını benim için aç, küçük kuş."

O kadar kolay, o kadar hızlı itaat ediyor ki, serbest bırakılmam üç saniye sürüyor, her damlayı tatlı dudaklarına ve diline dökerken vücudum her spazmla sarsılıyor.

Sanki bana açmış gibi yutkunuyor, sonra sikimi boğazına alıyor, derinlere, emerken ve inlerken beni titretiyor. O sırada ben hâlâ bacaklarının arasında sikişiyordum. Hâlâ mutluluktan ölmemeye çalışıyorum.

Saç diplerini çekiştirerek ağzını aletimden ayırıyorum. Tıpkı onun kadar muhtaç olan üçüncü formum eğiliyor ve onu öpüyor.

Dilindeki şehvetli, tuzlu tat beni çok sert vuruyor, her bir formu birbiri ardına mızraklayan seken bir etki. Bu içimdeki kurt. Benim olanı işaretleme ihtiyacı. Onun üzerinde benden başka hiçbir şeyin kokusunu ve tadını alamamak.

Aniden, göz kapakları çırpınarak kapandı. Nefes nefese kalıyor, sesi kesik kesik geliyor ve sonra adımı haykırıyor.

"Buradayım, küçük kuş." Başımı kaldırarak ağzını kendi ağzımla yakalıyorum. Amcığı sikimi acımasız dalgalar halinde sıkıyor, aynı anda ikinci formumun sikini kıçına daha da itiyor ve kısıtlamayı on kat daha zor hale getiriyor. Bırakabilirdim. Eğer dayanabilseydi bırakır ve her şeyi baştan yapardım. Ama yapabileceğini sanmıyorum.

Ve böylece serbest bırakıyorum, o boşalırken onu zevkimle dolduruyorum, aletim iki eşzamanlı ruh emici orgazm boyunca çarpıyor, Nephele Bloodgood'un vücuduna her şeyimi döküyorum.

Bittiğinde, bir ipek parçası gibi üzerime örtülü yatıyor, o kadar durgun ki hareket edebildiğinden emin değilim. Altından çıkıyorum ve banyo hazırlamaya başlıyorum. Banyo hazır olduğunda onu kontrol ediyorum. Orada yatıyor, tamamen doymuş ve tükenmiş, kalbimi kavrayan bir bakışla bana bakıyor.

Onu kucağıma almama izin verdi ve ben de onu küvete taşıdım. Arkasına geçip onu sıcaklığın içinde tutuyorum, suyu tembelce göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, ağrıyan yerlerini yatıştırıyorum.

"İyi misin?" Sonunda söyledim. "Çok sessizsin."

"Az önce üç tanrıyla seks yaptım," diye yanıtlıyor. "Adımı hatırlamaya çalışıyorum." Gülüyorum ama sonra "Bunu bana hep yap, tamam mı?" diyor.

Şakağından öperim. "Kesinlikle deneyeceğim."

Su ılıklaştığında ikimizi de kuruluyorum ve yatağa geri dönüyoruz.

"Hizmetçin ve muhafızların seni aramaya gelecekler. Kraliçelerini çalan canavarı avlıyorlar."

Kolunu göğsüme dayıyor ve bana bakıyor. "Rowena beni geri

beklememesi gerektiğini biliyor. Kimse elinde yabalarla bağırarak gelmeyecek,

Yemin ederim. Bu da demek oluyor ki bütün bir gecemiz kaldı. Tek başımıza."

Bir damla arzusu kaldığına inanamıyorum ama küçük pembe dilini meme ucuma doğru uzatıyor ve irkilmeme neden oluyor.

"Evet?" diye soruyor ve bedenimi öğrenme sırasının onda olduğunu fark ediyorum. "Evet," diye cevap veriyorum.

Kaşlarını çatıyor ve meme ucumu emerek sikimin seğirmesine neden oluyor.

Daha aşağılara iniyor, göbeğimin altındaki saç izini yalıyor ve öpüyor. "Evet?"

"Evet," diye cevap veriyorum.

Daha da alçalarak bacaklarımın arasına yerleşiyor ve kalçamın iç kısmını yalıyor. "Evet?"

Deniyorum ama içimden kaçan kahkahayı yutamıyorum. "Hayır. Gıdıklanıyor." "*Gıdıklıyor* mu?" Bacaklarımı sıkıyor ve o hınzır dilini bacaklarımın arasında gezdiriyor.

Aynı yerde.

Kendimi geri çekmeye çalışıyorum. "Kes şunu, seni şeytan, şeytan kadın."

O kadar büyük ve tatlı gülümsüyor ki aptal kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ve yine dilini kalçamda dolaştırarak beni gıdıklıyor, öyle ki ondan uzaklaşmak için yatakta doğrulmak zorunda kalıyorum.

"Dişi şeytan," diye tıslıyorum, bana doğru sürünerek geliyor, çıplak ve acı verecek kadar güzel.

Kemerli bir kaşla ereksiyonumu kavrıyor, o zarif eli beni herhangi bir büyünün yapabileceğinden daha iyi kontrol ediyor.

"Bana ne istediğini söyle," diyor yaramaz bir sırıtışla. "Ve sana verebilirim."

Parmaklarımı onun uzun, ipeksi buklelerinin arasına kaydırıyorum. "Sikimi emmeni istiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum daha fazla kahkaha ve yankılanan bir inilti ile. "Yorulmadın mı? Yoksa bunu benden bir şeylerin intikamını almak için mi yapıyorsun?

Beni kökten uca okşuyor. "Elbette öyleyim. Beyaz Kurt Tanrısı'nı meşhur dizlerinin üzerine çökertmek için ne kadar az şey gerektiğini sana göstereceğim."

"Sanki bilmiyormuşum gibi," diyorum ona. Saçlarını sıkıca kavrayarak onu öpmek için eğiliyorum ve o da beni yarı yolda karşılıyor. "En kötüsünü yap, cadı," diye fısıldıyorum, ağzına karşı gülümseyerek. "Bana acı çektir."

"Oh, niyetim bu, kurt." O tatlı, pembe dilini dudaklarımda gezdiriyor ve sikime doğru öpüşürken dişlerini gösteriyor. "Seni ulutmak için ne gerektiğini öğreneceğim."

OceanofPDF.com



OceanofPDF.com

NEPHELE

Ertesi sabah, Neri'nin güçlü kollarında uyanıyorum, sadece kolları oldukça farklı görünüyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda aslında uyuduğunu ve halsiz bir şekilde uyandığını görüyorum.

"Bunlar senin işaretlerin mi?" Parmağımla kolunu ve göğsünü kaplayan, hatta siyah kanatlar gibi boynunun yanlarından yukarıya doğru genişleyen arkaik ve biraz da runik çizgilerin üzerinde geziniyorum. "Çok güzeller."

Gülümsüyor ve bu karnımda bir şeylerin kıvrılmasına neden oluyor. "Onlar. Adurnalarım. Onları dün gece sen ilk uyuduğunda fark ettim." Elini kaldırıyor. "Neden geri döndüklerini dürüstçe söyleyemem. Sadece adurnaların kazanıldığını biliyorum, bu yüzden belki de o alanda beni doğru yola sokacak bir şey yapmışımdır. Aether beni tanıyamasa bile, belki de hayal ettiğim kadar dinsiz değilimdir."

Bu lanet hakkında hâlâ öğrenecek çok şeyimiz var. Gezinecek ve keşfedecek çok şey. Ve bunu birlikte yapacağımızı biliyorum.

Tatlı bir öpücüğün ardından Neri bana muzip bakışlarından birini atıyor. "Giyin hadi. Bu sabah sana bir sürprizim var."

Kaşlarımı çattım. "Sürprizler için ne zaman vaktin oldu?"

"Benim evim büyüdür," diyor. "Bir tanrı için yapılmış bir ev. Hâlâ beni dinliyor ve dün gece uyumaya çalışırken de dinledi ki bu, oldukça yorucu faaliyetlerimiz göz önüne alındığında beklenenden daha uzun sürdü."

Ona şakacı bir şekilde gözlerimi kısıyorum ama sonra itiraf etmek istediğimden daha heyecanlı bir şekilde giyiniyorum.

Daha erken. Şafak öncesi. Pencereden dışarı baktığımda her zamanki sağanağı görüyorum. Yatak odasından çıktığımda, Neri arka kapının yanında duruyordu.

mutfağın dışında.

"Dışarıda mı?" Kapıyı işaret ederek söylüyorum. Sırıtıyor ve başını sallıyor.

"Dışarıda."

Bir hamleyle kapıyı açıyor ve ben de karı kesen kaldırım taşlı patikaya adım atıp hayal edebileceğim en güzel duvarlı gül bahçesine doğru ilerliyorum. Güller yılın bu zamanında burada olmamalıydı. Aslında yılın büyük bir bölümünde. Yine de dikenli çalıları kaplayan ve sarmaşıklara tırmanan, duvarın ve kapının üzerinden ve hatta bir çardağın üzerinden sarkan binlerce çiçek, Kan Kırmızı Güller var. Hepsi yapraklarında biraz kar taşıyor. Etraftaki duvarın tepesinde şamdanlar duruyor, mumlar sabah karanlığıyla savaşmak için yanıyor.

Kirpiklerime kar yapışırken gözyaşlarım gözlerimi ıslatıyor. Elimde olmadan ellerimle ağzımı kapatıyorum.

"Beğendin mi?"

Etrafımda dönüyorum. Neri tam arkamda, altın rengi gözleri şimdi mutluluk olduğunu anladığım bir şeyle parıldıyor.

"Kesinlikle bayıldım. Benim için mi? Gerçekten mi?"

Beni kendine çekerken çarpık sırıtışı geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet. Gerçekten. Her zaman buraya gelmeni istiyorum. Elimde olsa seni sürekli burada tutardım. Ama o gün gelene kadar, seni bana geri çekmek için bu bahçeye sahibim."

Bir bebek gibi ağlamamaya çalışarak uzanıp yüzüne dokunuyorum. "Bir bahçeye ihtiyacın yok, kurt. Ama acıtmaz."

Buna gülüyor. "Nedense öyle olacağını düşünmemiştim."

Neri'ye annemin Cila ve Thaddius'un hikâyesini anlatırken gülleri koklayarak bir süre oyalanıyoruz.

"Sanki benimle tanışacağını biliyor gibiydi," diyor. "Baban senin için ne düşündüğünü ona hiç söylemediğini söylese de."

Tek bir gül koparıyorum ve burnuma götürüyorum. "Biliyorum. Ölürken bile, sanırım bu hikâyeye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ve bunu bana bir rüyada iletti."

"Onunla böyle bir bağ kurmuş olmana sevindim. Ve benimle uğraşmayı senin için biraz daha kolaylaştırdığı için. Empyreal Fields'dan bile."

Bu fikre gülümsemeye çalışıyorum. Ama gerçek şu ki, eğer beni ve Raina'yı babamın izlediğini düşündüğüm gibi izliyorsa, görmek zorunda olduğu şeylerin çoğu için üzülüyorum.

Güneş doğduğunda, Neri beni kaleye geri götürüyor. Gün, bu son ayın diğer günlerinden farklı hissettirmiyor. Herkes öğütüyor

ve uzakta, köy hayatla dolup taşmaya başlıyor.

Neri bana yardım ediyor ve önümde duruyor, heybetli, yakışıklı ve karşı konulmaz. "Günü senin köyünde geçireceğim," diyor. "Eğer herkesi bir günlüğüne kaleden kovmak istersen, bunu gerçekleştirebilir ve sözümü yerine getirebilirim. Aksi takdirde, seni herkes oradayken, köşelere gizlice sokarak, kapıları kilitleyerek masaların üzerinde becerebilirim. Eğlenceli olabilir. Her iki şekilde de, orayı temizleyebiliriz. Ayak uydurabilirsen bunu bir günde yapabilirim."

Gülümseyip göz kırpıyor ve nefesim kesiliyor. Bu gülümseme tehlikeli. Altın gözlerinde parıldıyor ve hınzırca güzel ağzının bir köşesini kıvırıyor, kargaşa, yaramazlık ve ahlaktan tamamen yoksunluk vaat ediyor.

Bu çok hoş, lanet olsun ona.

"Her ne kadar daha fazlasını istemesem de," diye yanıtlıyorum, "dün gece üç tanrıyla yattım ve bugün de öyle hissediyorum. Bu yüzden biraz dinlenmek ve çalışmak yerinde olur. Ama bu gece-"

Düşüncemi bitiremiyorum.

Perdeye bir şey çarpıyor, büyümle yankılandığını hissettiğim bir şey. Yolun aşağısında biri çığlık atıyor.

Neri ve ben onun atına binip kargaşaya doğru sürmeye başladık. Yakın mesafede, bir grup köylünün buzu yerinden oynatmak için çalıştığı kale kuyusunun yakınında, insanlar boyunlarını bükmüş, gözlerini güneye bakan gökyüzüne dikmiş duruyorlar.

Kırmızı lekeler örtüyü boyuyor.

Yukarı bakıyorum, sadece başka bir titreşim hissediyorum. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

Bunu daha fazla kırmızı patlama izledi.

İşte o zaman onu gördüm. Kış Yolu'ndan geliyordu.

Güvercinler. Yüzlerce güvercin çığlık atarak bize doğru uçuyordu.

Duvara çarparken kalbim kaburgalarıma çarpıyor, her seferinde düzinelercesi, büyünün sağlamlığı karşısında boyunları kırılıyor. Daha fazlası kanlı sıçramalara dönüşüyor, ama gelmeye devam ediyorlar, gücümüzün kuvvetine karşı gümbürdüyorlar, aynı anda fırlatılan binlerce ok gibi.

Tekrar ve tekrar ve tekrar, kırmızı bir ölüm perdesiyle karşı karşıya kalana kadar kan perdeye doğru patlıyor.

Büyünün zayıfladığını hissediyorum.

"Peçeyi tutun!" Alanda oluşan yetersiz cadı sırasına doğru bağırıyorum. "Lanet olası tutun!"

Kaleden ve köyden daha fazla insan akın ediyor. Her yerden geliyorlar ve şarkı söylemeye başlıyorlar, Thamaos olduğunu zaten bildiğim şeyle aramızdaki duvarı tutuyorlar.

Perdenin arkasından bile hayaletlerin kokusunu alabiliyorum. En az bin tane. Ve temas sonucu ölenleri kaybetmeye razı. Onların Nether Reaches'e geri gönderildiğini görmek istiyor. *Bu* da ne demek *oluyor?* Ölülerin ruhlarıyla oynanan bu oyun mu?

Onun için tiyatrodan başka bir şey değil.

Neri'nin kolu ortama sıkıca sarılıyor ve daha sert nefes aldığını hissedebiliyorum. Hâlâ atının üzerindeyiz, hâlâ kızıl ölüm perdesini izliyoruz, ama sonra Neri kulağıma yakın konuşuyor.

"Nephele. Oku şunu."

Ne demek istediğini anlamak biraz zaman alıyor. Neyi okumak?

Ama sonra onu gördüm. Gün gibi açık, gözlerimin önünde, kalın, parlak, kanla yazılmış. *Benim adım.* Ailemin adı. Thamaos'un bir şekilde benden almış olmasından korktuklarım.

Babamın adı. Annemin adı. Kız kardeşimin adı.

Bloodgood.

Bunun ne olduğunu anladığımda kalbim duracak gibi oluyor. Bir vaat. Ölüm, kan ve yıkım.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diyor Neri ve ben başımı sallıyorum, yeni keşfettiğim öfkeyle sarsılırken gözlerimden öfkeli, soğuk yaşlar dökülüyor.

"Bu savaşın yaklaştığı anlamına geliyor," diyorum ona, kendi sözümü verirken ruhum Doğu'nun tanrısına duyduğum nefretle kararıyor. "Ve o zaman hazır olacağız."

Okuduğunuz için teşekkürler! Beğendiniz mi? Lütfen yorumunuzu ekleyin çünkü hiçbir şey bir yazara yorumdan daha fazla yardımcı olamaz ve okuyucuları bir kitaba şans vermeye teşvik edemez.

Ve 2023 sonbaharında çıkacak olan KINGDOM OF THE FORGOTTEN ile Witch Walker serisinin devamını kaçırmayın! Charissa'nın geleceğinden haberdar olmak için

yayınlarını takip etmek veya okur grubuna ya da Patreon'a katılmak için direct.me/charissaweaksauthor adresindeki bağlantı sayfasını ziyaret edin.

O zamana kadar Şehir Baykuşu Yazarı Alexis L. Menard'ın KANATLAR VE YILDIZ IŞIĞIYLA DOLU BİR GECE kitabını keşfedin. Bir göz atmak için sayfayı çevirin!

Ayrıca City Owl Press bültenine kayıt olarak tüm kitap çıkışlarından haberdar olabilirsiniz!

OceanofPDF.com

S U k A fl P k fl Ot A U IG H T Ot V I UG
S A U D S TA R 1 IG H T

OceanofPDF.com

YAZAN ALEXIS L. MENARD

İçinde yaşadığım dünyada sadece üç kural vardı: Hızlı ol, sessiz ol ve dikkatli ol.

Her gün bu gerçekler üzerine meditasyon yaptım ve bunların hayatımın mantrası, inancım ve dinim olmasına izin verdim. Dışarıdan bakan biri için bunlar basit kurallardı ama West Mirth koşucuları için bizi hayatta tutan şeylerdi.

Temellerini ruhumun çerçevesine özenle inşa eden bu ideallerin, bir zamanlar sahip olduğum tüm kişisel arzuları unutarak, içinde kolayca saklandığım bir kalıp oluşturmasına izin verdim. Gençliğimin hayalleri daha rasyonel, daha ulaşılabilir bir şeye dönüştü. Bir aile, bir gelecek, doğarken satıldığım dağla ilgisi olmayan her şey, iki ıslak parmak arasında yanan bir fitil gibi silinip gitti.

Eğitimimin son on yılında yüzlerce kez yaptığım gibi gözlerim bağlı bir şekilde oturdum, kurtarıldığım hayatın geçici düşüncelerini uzaklaştırmaya çalıştım ve odağımı elimdeki görevden uzaklaştıran her türlü kasvetli dikkat dağınıklığından vazgeçtim. Gözlerimin önündeki kalın kumaş hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu, sadece önemli olan tek duyuları -ses, koku ve korku- artıran yakıcı bir siyahlık vardı. Çünkü dışarıda, bizi geceden koruyan dağların granit duvarlarının dışında, görüşümüz düşmanımızdı.

"Odaklan Arya, kendini toparla. Hazır olduğunda bana haber ver." Eğitmenimin kararlı sesi antrenman odasının taş duvarlarında yankılanıyordu. Havanın durgunluğu benimle konuşuyordu; koşu derilerimdeki boşluklar, tenimin atmosferdeki en ufak bir değişikliği hissetmesi için alan sağlıyordu. Sessiz ve yavaş bir nefes aldım, kendimi yerdeki koltuğuma sabitledim ve içimde hâlâ canlı olan tüm duyguları uyuşturdum. Sinsi bir sessizlik içinde yükselirken ağırlığımı ayak parmaklarıma verdim çünkü bir sonraki bölüm ayaklarımın üzerinde hafif durmamı gerektiriyordu.

"Hazır," diye fısıldadım ve testin başlamasını bekledim.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı, bu da şüphenin dikkatimi dağıtmasına neden oldu. Ama tam bir kez daha seslenmek üzereyken, sağ tarafımda hava hafifçe kıpırdandı. Kulağımdaki küçük tüyler bir hareket yakaladı,

Ama daha fazla incelemek için hareketsiz kaldım. Parmaklarım tepki olarak dokunuşumun yüzey alanını arttırmak için genişçe açıldı. Gerilime karşı gerilen bir ipin her zamanki gibi sessiz sesine bakılırsa, yoluma çıkan şeyin ne olduğuna dair tek bir tahminim vardı.

Bir an sonra, elim yüzümün sağ tarafına uçtu ve çok gerçek, çok ölümcül bir okun kuyruk ucunu kavradı. Vızıltı onu ele vermişti. Yavaşça yanıma bıraktım. Ayak sesleri soluma yaklaştı, önce yavaşça, sonra bir hücuma dönüştü. Sığ bir çömelme pozisyonuna geçtim, sonra sıçradım, iki ucu keskin kılıç tarafından kesilmekten kaçınmak için her tepkimi kınından çıkarılmış bir bıçağın havasının yönlendirmesine izin verdim. Kılıç ayaklarımın altından savruldu ve aynı sıçrayışta tekmemi sola doğru savurup topuğumun kılıcı kullanana değmesine izin verdim.

Vücudu darbemin ağırlığına dayanamayarak göğsüne sertçe çarptı ve ayak sesleri keskin bir şaşkınlığın yankısıyla tökezleyerek uzaklaştı. Ayak parmaklarımın üzerine hafifçe inerek, aramızda oluşan mesafeyi kapatmak için vücudumun uzunluğunu büktüm. Diğer bacağım havaya kalktı ve kafatasıyla buluştu. Dişleri birbirine çarpan çenenin mide bulandırıcı sesi kulaklarıma müzik gibi geldi, göğsünden çıkan nefesin acelesi melodiye yeniden canlılık kattı. Silahı, vücudunun ağır gümbürtüsüyle birlikte yere düştü, ama ne son bir darbe indirdim ne de silahına uzandım. Yere düşmüştü, dövüşe teslim olmuştu, bu da onu daha fazla takip etmeme gerek olmadığı anlamına geliyordu. Ben bir suikastçı değildim, bir koşucuydum.

Test aynı şeylerin daha fazlasından oluşuyordu, karanlıkta saldırılar sadece duyularımın pratik güveniyle bekleniyordu. Bir ömür boyu onları keskinleştirdikten sonra, duyma, algılama ve sezgilerime gözlerime güvendiğimden daha fazla güveniyordum. Karanlık, belirsizliği içinde çok sayıda tehdidi gizleyebilirdi ama eylemler asla saklanamazdı. Kraliçenin en yetenekli koşucularından değil, kesinlikle benden de değil.

Çukur durgunlaştıkça gözbağının ötesindeki dünya da sessizleşti. Yumuşak bir ses sabit ritmi kesmeden önce kulaklarımda kanımın çarpmasından başka hiçbir şey ses çıkarmadı. "Testin sona erdi. Tebrikler Arya, geçtin."

Şaşırmadığım ama yine de rahatladığım bir rahatlama dalgası üzerime çöktü ve son birkaç saattir taktığım göz bağını çözdüm. Gözlerimi kırpıştırarak gözlerimin iyi aydınlatılmış eğitim odasına ve onları pusuya düşüren ani parlaklığa alışmasına izin verdim. Ayaklarımın dibinde dört adam vardı, şu anda eğitimim pahasına bilinçlerini kaybetmişlerdi. Burada, çukurda öğrendik

Dağdaki yalnızlığımızın hemen dışında var olan ölümsüz gece iblislerine, vampirlere karşı savaşmak ve kendimizi savunmak. Öldürülmesi neredeyse imkânsız olan bu iblislerle karşılaştığımızda hayatta kalmak için tek şansımız cehennem gibi savaşmak ve başarısız olursak göklerin bizi alması için dua etmekti.

Kaslarımı geren ve onları hareketsiz bırakan gerginliği silkeleyerek attım. Denemem, haftalık uzun koşularımdan birini takip etmişti ve o gün daha sonra bir denemem olduğunu bilerek kendimi çok fazla zorlamıştım. Ama iyileşmek zorundaydım. Gelişmiş duyularımın her biriyle dış dünyayı hissetmek için kalbimde umutsuz bir ihtiyaç vardı. Bu testi geçmek beni hedefime yaklaştırmıştı ama yeterince yaklaştırmamıştı. Yüzüme karşı temiz havayı hissetmeden önce daha çok antrenman yapmam, daha çok çalışmam ve atlamam gereken engeller olacaktı.

Eğitmen Mallo odaya arenanın girişlerinden birinden, gizli bir alandan girdi ve bir ilahi gibi duruşmamı yönetti. Mallo bu çukurun tanrısıysa, ben de onun en sadık koruyucusuydum ve onun onayından ve kutsanmış lütfundan başka bir şey istemiyordum. Kısa gövdesi ancak bana zarar vermek için tasarlanmış kuleleri ve zalimleri gizlemek için tasarlanmış düzinelerce sütunu geçtikten sonra görünür hale geldi. Bu zalimlerden biri ayağa kalktı, ayaklarımın dibinde inliyordu ve kanayan şakağını tutarken ona zaferle gülümsedim.

"Kendine fazla güvenme," diye tersledi, sırıtışımdaki bariz memnuniyeti fark etti. "İyi iş çıkardın ama bu birçok denemenin sadece ilki. Her test bir öncekinden daha zor olacak ama bize yeteneklerin hakkında tam bir fikir verecek şekilde yeteneklerini gösterecek." Kelimeler dilinden ayaklarımın dibine dökülen oklar kadar keskin çıktı. Başımı sallayarak teslim oldum ve yüzümdeki sırıtışı ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde sildim.

"Bir sonraki test ne zaman olacak?" diye sordum.

Başını salladı ve gözlerini kolumdan aşağıya, parmaklarımda giderek artan titremeye doğru gezdirdi, son birkaç haftadır geliştirmeye başladığım sinirsel tikime meraklı bir kaş kaldırdı. Titremelerini durdurmak için ellerimi yumruk haline getirdim ve dikkatini tekrar konuşmaya çekmeye zorladım. "Bu bizim bileceğimiz ve senin öğreneceğin bir şey, bu yüzden her zaman hazır olmalısın."

Tekrar başımı salladım ve derin bir nefes alarak hayal kırıklığımı sesli bir şekilde ortaya koydum. Mallo'nun sivri yüz hatları yumuşadı, hoşnutsuzluğumu fark etti. "Sabırlı ol, Arya. Sen elimizdeki en iyi koşuculardan birisin. Bu yolda ilerlemeye devam edersen, yetenekle bir ilgisi varsa, yakında göreve çağrılacağından hiç şüphem yok."

Boğazımda düğümlenen imbiği ısırdım ve sıkı bir gülümseme verdim.

Seçilmiş. Şansım varmış gibi çalıştım. O zamandan beri hiçbir kadın seçilmemişti.

Kimse tam olarak hatırlayamıyordu. Kraliçemizin bir tipi vardı ve bu tip, ince seksin inceliklerini içermiyordu. Ama Mallo beni kovdu ve ben de minnetle soyunma odalarını bulmak için çukurdan ayrıldım, kendimi hedefimden her zamankinden daha uzak hissediyordum. Burada, dağın altında zamanım hızla tükeniyordu; obsidyen duvarlarımızın ötesindeki karanlıkla yüzleşmek için gerekenlere sahip olduğumu kanıtlamak için sadece bir yılım kalmıştı. Bir yıl sonra sistemden çıkacak ve başka bir iş bulmam için daha aşağı bir krallığa gönderilecektim. Başka bir hapishaneye nakledilmeden, daha fazla duvarın ardına hapsedilmeden ve bir kez daha hoş olmayan bir kalıba sokulmadan önce son bir doğum günü.

Bunun olmasına izin veremezdim. Boşa harcadığım varlığımın geri kalanını aşağı bir krallıkta yeni bir meslek öğrenerek, Son Çiftlik Hayvanlarına bakarak ya da hızla azalan nüfusu giydirmek için kumaş dokuyarak geçiremezdim. Yeterince iyi olduğumu biliyordum ve sınıfımdaki en hızlı, en zayıf ve en çevik koşuculardan biri olmak için çok çalışmıştım. Benim yaşımdaki diğer kızlar koşucu kraliyet ailesini baştan çıkarıp West Mirth'teki sosyal kademelerde yükselirken, ben antrenman yapıyordum. Genç kalbimde sevgi ya da şefkat, ilgi ya da popülerlik için yaratılan her açlığı gömdüm.

O zayıf vücutlu, düşünceli, sinir bozucu derecede yakışıklı erkek koşucular tarafından fark edilip edilmediğim umurumda değildi. Terli deri ve nemli kıyafetlerimi çıkarıp daha rahat bir şeyler giyerken içlerinden birinin badem şeklindeki gözleriyle vücudumu izliyor olması da umurumda değildi. Islak kumral saçlarından damlayan suyu ve şakacı bir sırıtışla dans eden yanaklarını da fark etmedim. Dolabımın kapısını sertçe çarpıp soyunma odalarından çıkarken ne yanaklarımda ne de kalçalarımda hiçbir sıcaklık yoktu.

Hayır. Onlar hiç umurumda değildi. Bu ihtiyaçları yıllar önce, gençlik mutluluğundan kaynaklanan diğer tüm ergenlik dürtüleriyle birlikte gömmüştüm.

Gün ilerliyordu ve zaman sonsuz gecenin belirlediği bir gerçeklikten çok bir kavram olsa da kemiklerimdeki yorgunluk dinlenmemi gerektiriyordu. Uyku odama giden tünel artık neredeyse terk edilmişti. Ben taş koridorda tek başıma dolaşırken diğer birkaç koşucu sınıflarına dönüyor ve geceyi geçirmek üzere dinlenmeye çekiliyordu. Yanından geçerken mesaj panosunu görmezden gelmeye çalıştım ama başaramadım; panodaki son yazı çorak topraklara kurban giden bir başka Seçilmiş'in yüzüydü.

Adı Grisham'dı ve benimkinin karşısındaki ranzada kalıyordu. Daha geçen hafta çağrılmıştı.

tempo koşusu yapmış ve ayrılmadan önce kimseye veda etme zahmetine girmemişti. Onun ölümünün ardından bu ay içinde iki koşucu daha öldü - bizim standartlarımıza göre bile endişe verici bir istatistik. Koşmanın tehlikeli olduğu bilinen bir gerçekti. Ama ne tür bir görev bir değil üç koşucunun hayatına mal olacak kadar tehlikeliydi? Ve neden sonuncusu da öldükten sonra koşucuları bu kadar çabuk göndermeye devam ediyorduk? Belki de eğitimde tutulmak şimdilik iyi bir şeydi. Hayatım boyunca arkasında yaşadığım hapsedici granit duvarları terk etmeyi arzulamış olabilirdim ama ölmek istemiyordum. Tek istediğim bir amacımın olması, geçen yirmi yılın tamamen boşa geçmediğini bilmekti. Bu lanetli diyarda geçireceğim zaman, erkeklerin peşinden koşmaktan ya da aşağı krallıklarda anlamsız bir işte çalışmaktan daha fazlası olacaktı. Bir Seçilmiş olarak, halkımın hayatta kalması için gerekli olacaktım.

Önemli olurdu.

Yaklaşık yüz yıl önce ilk koşuculardan birinin adını taşıyan en yüksek rütbeli birim olan Darrow Sınıfı'na giden tünele yaklaştım. Diğer yatakhanelerin yanından geçerken, karyolalarına giden kemerlerden sessiz konuşmalar dökülüyor, ben geçerken kısık sesleri tamamen kesiliyordu. Seslerini benim yaklaşmamdan saklamalarında bir gariplik vardı. Fısıltılarının dikkatinden kaçmak için adımlarımı hızlandırdığımda deri botlarımın adımları hafifledi.

Kendi ranzamın köşesini döndüğümde Loren'i yatağının üzerinde otururken buldum, uzun ayakları benimkinin hemen üzerinde, kenarından sarkıyordu. Karyolası hazırlanmış ve yatağın ucuna katlanmıştı, çarşaflar ince bir yığın halinde onun yanında sığ bir yığın oluşturacak şekilde sıkıştırılmıştı. Elinde bir not vardı ve ben içeri girerken bile gözlerini kelimelerden ayırmadı.

"Loren?" Tereddütle sordum. "Her şey yolunda mı?"

Notu yavaşça indirdi ve sonunda bakışlarımla buluştu. "Ben seçildim."

Loren'le birlikte siyah granit gökyüzünün altında otururken kalbimin içinde kendine acıma, endişe ve üzüntü karışımı bir duygu egemenlik için yarışıyordu. Her zamanki saklanma yerimize, tünellerden oluşan kıvrımlı bir ağın sonunda yer alan kullanılmayan, unutulmuş bir eğitim odasına gizlice girdik. Bu gizli yere yıllar önce, umutsuzca kaybolmuş yeni koşucular olarak, akşam antrenmanları için avluya geri dönmenin yolunu bulmaya çalışırken rastlamıştık.

O kader gününden beri Loren ve ben özel odaya gizlice girer ve ruhlarımızı yaralayan yaraları tartışırdık, daha derin ve daha acı verici

derimizi süsleyenler. Başarısız olduğumda ya da kötü bir koşu geçirdiğimde, her şeyden uzaklaşır ve dolambaçlı taş koridorlardan izole odaya doğru yürürdüm. Bu, dağdaki evimden şimdiye kadar gittiğim en uzak mesafeydi ve sorunlarımızdan sadece kıvrımlı bir tünel uzakta olmamıza rağmen, sanki başka bir dünyadaymışız gibi hissediyordum. İşte bir kez daha, son bir kez, acı veren anılara ve geçmiş travmaların unutulmuş fısıltılarına son bir veda için birbirimize sarılmıştık.

Orada uzun bir süre konuşmadan oturduk. Konuşulacak bir şey de yoktu zaten. Durumla ilgili duygularım aramızda açıkça duruyordu.

"Uzun süre ayrı kalmayacağız, Arya. Yakında seni seçecek. Yeteneğini kimse inkâr edemez." Şüpheli kalbimi rahatlatmaya çalışırken sesi şakağıma çarpan çakıl taşları gibiydi. Sıkarak kapattığım gözlerimi açtım, sadece arkalarında biriken yaşlara engel olmak için. Loren'in boştaki eli omurgamdan aşağıya doğru inen gevşek saç örgümde gezindi. Parmaklarının doğal tabaklanmış teni, sırtımın dibindeki deri bağlamadan dökülen kül sarısı saçlarımla karıştı. Şakağım omzuyla boynu arasındaki boşluğa, başım için mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş noktaya, en çok özleyeceğim noktaya düştü.

"Ben bir kadınım Loren. Hepimiz biliyoruz ki bu işi başarmak için çok az şansım var. Bu yüzden diğer kızların hiçbiri denemiyor bile." Kendimi acıdan korumak için içimdeki acıyı geri çektim.

"Yani öylece pes mi edeceksin? Bu benim en iyi arkadaşım gibi görünmüyor."

Boynunun kıvrımına karşı gülümsedim. "Haklısın. Öyle değil." Sıra dışı bir kadere teslim olmak istediğimden değil, ama zaten yirmi yaşındaydım ve o yaştan sonra çok az koşucu seçiliyordu. Yaş sınırına ne kadar yaklaşırsak, kraliçenin dikkatini çekme şansımız da o kadar azalıyordu. Bir an sonra acıma duygumun yerini suçluluk duygusu aldı. Loren bu tepkiyi hak etmemişti. O da aynı derecede sıkı çalışmıştı ve bu onuru sonuna kadar hak etmişti. "Özür dilerim Loren. Senin adına gerçekten çok sevindim. Çağrılmayı hak ediyorsun ve harika bir Seçilmiş olacağını biliyorum."

Nefesi göğsünde düğümlendi. "Daha heyecanlı olmam gerektiğini hissediyorum ama dürüst olmak gerekirse gerçek bir koşuya çıkacağım için çok korkuyorum. Nasıl seçildiğimi anlamıyorum. Bilerek daha kötüsünü yapmaya çalışıyordum, böylece çağrılmayacaktım."

Gözlerinin içine bakmak için çenemi kaldırdım ama bakışları tam karşımdaydı, odanın köşesindeki büyük yarığa bakıyordu. Bakışlarını takip ederek

Dağ kayasını yaran çatlak, öteki dünyaya açılan küçük bir pencereydi. Pek bir şey göstermiyordu ama dışarıyı görmemizi sağlıyordu. Siyah bir fonda küçük beyaz lekeler göz kırpıyordu, taş hapishanemin ötesinde yatan güzel bir alay. İçten içe kanatlanıp bu dağdan çok çok uzaklara uçabilmeyi, karanlık beni bütünüyle yutarken tüm unutulmaz anıları unutmayı diledim.

"İyi tarafından bak, en azından sonunda yıldızları görebileceksin," diye fısıldadım. "Yüzüne vuran esintiyi hissetmenin, havayı koklamanın, dünyayı görmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacaksın. Lor, sen dışarı çık! Dışarıda bir dakika geçirebilmek için binlerce iblisle yüzleşir ve beni parçalamalarına izin verirdim."

Başımın tepesini şefkatle öptü, sesimdeki çaresizliğe aldırmadı. "Merakın senin ölümün olacak, Arya."

"Ölmekten daha kötü şeyler de var," diye mırıldandım. "Ne gibi?"

"Asla gerçekten yaşamamak gibi." Dişlerim yanağımın içini ısırdı, bu düşünce bile beni telaşlandırdı.

"Evet, haklısın," diye omuz silkti. "En azından uzun bir koşu için aynı sonsuz tur dizisini koşmak zorunda kalmayacağım. Sadece göz alabildiğine uzun, bitmek bilmeyen bir arazi."

İnledim, suçluluk duygusu yerini kıskançlığa bıraktı. "Ah, hatırlatma bana. Hâlâ düzlüklerde yüzüncü tura yaklaşırken başım dönüyor. Geçen gün, toparlanma koşumuz sırasında tur numaramı unuttum. Mallo bana her şeye yeniden başlamamı söyledi."

Dudaklarından soluk soluğa bir kahkaha kaçtı. Bakışlarımı duvardan kaydırdığımda ağzının yüzümden sadece birkaç santim uzakta olduğunu gördüm. Arkadaşlarımızın çoğu gizliden gizliye birbirimize özlem duyduğumuza inanıyordu ama gerçek bundan farklı değildi. Loren ve ben birbirimize karşı yüzeysel romantik duyguların ötesine geçen özel bir sevgi besliyorduk. Aşkımız aileseldi; gözyaşı, kan, fedakârlık ve acılarla sonsuza dek birbirine bağlıydı.

"Seni seviyorum Loren. Lütfen dışarıda dikkatli ol." Yüzü benimkiyle buluşmak için alçalırken cevap vermedi, gördüğüm tek şey parlak, yeşim rengi gözler ve dağınık sarı saçlardı. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Geri döner dönmez. Mektupta birkaç kısa vedalaşma için zamanım olduğu, sonra da Eğitmen Tarsus'a rapor vermem gerektiği yazıyordu."

"Kahretsin, özür dilerim. Bu kadar az zamanın olduğunu bilmiyordum, yoksa hepsini kendim için çalmazdım." Vücudu benimkine karşı hafifçe sarsıldı ve yalanıma güldü.

"Evet, çünkü hoşça kal diyecek kadar sevdiğim insanların uzun bir listesi var," diye cevap verdi alaycı ve hafif bir sesle, aramızdaki gerginlik hayali bir esintiyle süzülüyordu.

Küçük bir gülümsemeye zorladım ama göğsümde bir boşluk hissettim. Daha önce birbirimize bu kelimeyi söylemek zorunda kalmamıştık, şimdi de kalmayacaktım. "Yine de bu bir veda değil."

"Hayır. Bu bir veda değil. Bana bir iyilik

yapar mısın?" "Ne istersen."

"Hemen çağırıl, çünkü bunu sensiz yapabileceğimi sanmıyorum." Kendinden emin maskesi bir anlık kırılganlıkla düştü ve zümrüt gözlerinin ardında yatan korku ve belirsizliği ortaya çıkardı. Kısa bir an için kendimi renklerin içinde unuttum, tüm sıkıntılarımı kaybettim ve acımı yeşilin çeşitli tonlarıyla renklendirdim.

"Çabuk ol," diye

fısıldadım. "Sessiz ol." O

da cevap verdi.

"Dikkatli ol." Birlikte söyledik.

Gitmek için ayağa kalkmadan önce alnıma uzun bir öpücük kondurdu ama ben onu takip etmedim. Bunun yerine dizlerimi göğsüme çektim ve çenemi kemikli kısımlara koyarak dağ duvarının ötesinde bana seslenen uçuruma baktım. Son kez gittiğini duymadım. Onunla ilgili son anım olduğuna kalben inanmadım. Ondan önceki üç koşucu gibi öleceğini de düşünmedim. O hayatımdan sonsuza dek çıkarken gözyaşı dökmedim ve ruhumdan bir parça kopmuş gibi hissetmedim.

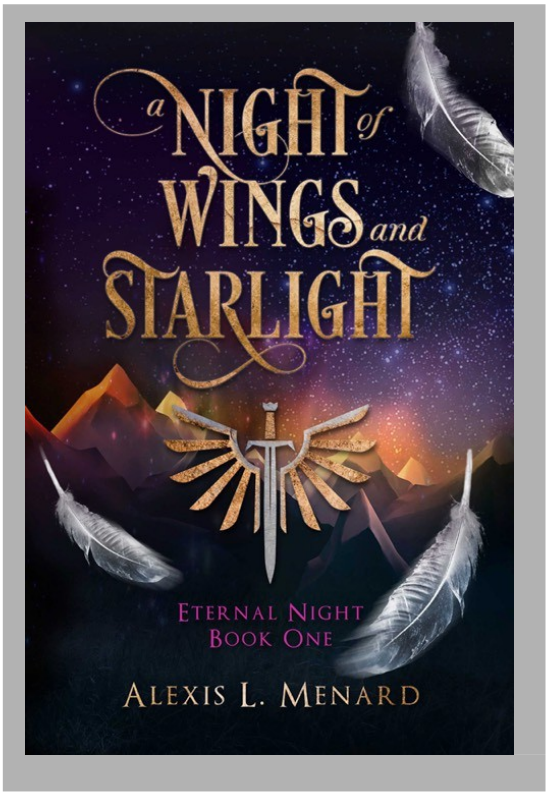
Çünkü kendime yalan söylemek gerçekle yüzleşmekten çok daha kolaydı.

Şimdi durmayın. City Owl yazarı Alexis L. Menard'ın A NIGHT OF WINGS AND STARLIGHT kitabını okumaya devam edin.

OceanofPDF.com

2023'ün sonbaharında çıkacak olan KINGDOM OF THE FORGOTTEN ile Witch Walker serisinin devamını kaçırmayın! Ve Charissa'dan daha fazlasını bulun Weaks www.charissaweaks.com adresinde

O zamana kadar, Şehir Baykuşu Yazarı Alexis L. Menard'ın KANATLAR VE YILDIZ IŞIĞIYLA DOLU BİR GECE kitabını keşfedin.



Laneti kırmak kalbini, hayatını ve mümkün olduğunu hiç düşünmediği geleceğini riske atacaktır.

Arya Seçilmeden önce, sonsuz gecede kendisini nelerin beklediğine dair hiçbir şey bilmiyordu; ne çekici ama kibirli kanatlı Gözetmenler, ne lanetli bir kraliçe, ne de Valdihr'in vampir istilasına uğramış çorak topraklarında mesaj taşıyan bir koşucudan fazlası olabileceği ihtimali.

Ancak karanlıkta bekleyen en büyük sürpriz, kalbini ateşleyen ve ona Avcı diyen küstah Gözcü'dür.

Karanlıkla örtülü yüz yıl ve Arya nihayet şafağı geri getirebilecek tek kişi. Onu ölümle işaretleyen bir kutsama ve
Yanında çıldırtıcı derecede kışkırtıcı bir adam olan Arya, gölgelerde gizlenen tehlikeyle yüzleşmek için çağrısına ve cesaretine sarılmak zorundadır. Çünkü gece sırlardan daha fazlasını barındırmaktadır ve canavarlar sandığından daha yakındır.

ŞİMDİ AL!

OceanofPDF.com

B A Ş K A N L I K M Ü D Ü R L Ü Ğ Ü ?

City Owl Press haber bültenine kaydolmak için buraya tıklayın ve ÜCRETSİZ kitap günleri, içerikler, çekilişler, kapak tanıtımları ve daha fazlası dahil olmak üzere özel tekliflerden ilk siz haberdar olun!

Hemen kaydolun ve bugün bir City Owl Okuru olun! Ve daha fazla fırsat ve bir sürü topluluk ve eğlence için City Owl Okur-Yazar grubumuza buradan katılın!

OceanofPDF.com

A C fl U O V l k D G M k U T S

Benimle birlikte Witch Walker yolculuğuna çıkan aşağıdaki kişilere teşekkür ederim!

Aileme. Teşvikiniz ve sürekli desteğiniz için size sonsuz teşekkür ederim. Beni bir odaya kapatıp yazmamı söylediğiniz, bir yandan da karnımı doyurup bol bol kahve ikram ettiğiniz için. Sizi seviyorum ve bu hayali gerçekleştirmeme yardımcı olmak için yaptığınız her şey için minnettarım.

Nicki Carignan'a, asistanım ve her yönüyle harika insan. Beni kurtardın. Bu yazarlık işinin baskısını üzerimde hissettiğimde, mükemmel bir zamanda bir melek gibi ortaya çıktın. Yaptığın her şey için ve kitaplarımı okuyucuların ellerinde görmek ve bir yazar olarak büyüdüğümü görmek istediğin için minnettarım. Yeriniz doldurulamaz.

Yazmak benim için çoğunlukla yalnız bir uğraş, ancak Tina H.'nin yardımı olmadan bu kitabın üstesinden gelemezdim. Yardıma ihtiyacım olduğunda oradaydın ve sürekli ve tereddütsüz desteğin ve OMG'lerin batacağımı hissettiğim günlerde beni ayakta tuttu. Kitaplar seni bana getirdiği için çok mutluyum.

Asi Okuyucularıma. Siz olmasanız ben ne yapardım? Beni her gün gülümsetiyorsunuz. Size bayılıyorum ve bu kitap herkes için olduğu kadar sizin için de. Nephele bir nevi hepimizi temsil ediyor, kız kardeşi gibi sevdikleri için sıkı savaşan bir Asi. Beni cesaretlendirdiğiniz, bu karakterler ve bu seri hakkında her şeyi yaydığınız için hepinize teşekkür ederim. Benim için dünyalara bedelsiniz.

Tee Tate'e... Gece yarısı çılgınlığı notlarınız ve son dakika revizyonist beyin eğilimlerimde bile beni desteklediğiniz için. Size minnettarım!

Lorraine Bondi'ye... Sen bir hazinesin. Nazik desteğiniz ve her zaman sözlerimi okumaya istekli olduğunuz için teşekkür ederim.

Diğer beta okuyucularıma: Tia B., Mikayla N., Britt G., Emily M., Danielle M., Danielle S., Tara M., Rebekah F., Kelsy M.-Gözleriniz için çok minnettarım!!!

Harabeler Şehri çorbası yapmama yardım eden okurlar için: Tia LeTourneau, Danielle Mellett, Stephanie Stenquist, Mikayla Nicholson, Becca Stevens, Kara Marshall Sorensen ve Trisha Budhai - belki de gerçek bir tarife ihtiyacımız vardır? ;) Burada olduğunuz için teşekkür ederiz.

OceanofPDF.com

A B O U T T H E AU T H OR

CHARISSA WEAKS ödüllü bir tarihi fantezi ve spekülatif kurgu yazarıdır. Fantezi, büyü, zaman yolculuğu, romantizm, tarih ve ara sıra kıyamet maceraları içeren hikâyeler yazmaktadır. Charissa, ailesi, iki buruşuk İngiliz Bulldog'u ve var olan en tatlı Alman Çoban Köpeği ile Nashville'in hemen güneyinde yaşamaktadır. Charissa'nın yazma çabalarını takip etmek, bedava yazı ve kitap çekilişlerine erişmek için haber bülteni The Monthly Courant'a veya Facebook'taki Rebel Readers grubuna katılabilirsiniz.



www.charissaweaks.com

OceanofPDF.com

A B O U T T H E P U B L I S H E R



City Owl Press, romantizm ve spekülatif kurgu dünyasını seçkin okuyucularla buluşturan son teknoloji bir bağımsız yayıncılık şirketidir.

Kendi Dünyanızdan Kaçın. Bizim Dünyamızda Kaybolun!

www.cityowlpress.com

OceanofPDF.com

A D D I T İ L E R

KANATLARIN VE YILDIZ IŞIĞININ OLDUĞU BIR GECE

Tarafından: Alexis L. Menard

Laneti kırmak kalbini, hayatını ve mümkün olduğunu hiç düşünmediği geleceğini riske atacaktır.

CEHENNEM ATEŞI VE BAL

Yazan: A.N. Payton

Prenses Sal'in büyüsü halkına huzur ve güvenlik getirmiştir ama vampir kral kalesindeyken asla güvende olmayacaktır.

ÇAMUR

Yazan: E. J. Wenstrom

Savaş yüzünden parçalanan ve tanrılar tarafından terk edilen insanlığı kurtarmak için tek bir umut kalmıştır. Ama kurtarıcı hiç de insan değildir.

Yılın Kitabı dalında Royal Palm Edebiyat Ödülü ve Fantezi dalında Birincilik.

SOLDAN IKINCI YILDIZ

Yazan Megan Van Dyke

Bildiğiniz Varolmayan Ülke'den çok uzakta olan Peter Pan'in bu yeniden anlatımında sağlıklı bir dozda buharla havalı ve maceralı.

DENİZE AİT OLAN KIZ

Yazan Katherine Quinn

Deniz Tanrısı tarafından seçilmiş bir kadın. Gizemli ada evini kurtarmaya kararlı bir kral. Ve hepsini yok edebilecek yasak bir aşk.

DUNCAIRN LORDU

Tarafından: Craig Comer

Yıl 1882 İskoçya ve kral ile fey arasındaki eski ittifak uzun zamandır unutulmuş durumda.

ORTAÇAĞCI

Yazan Anne-Marie Lacy

Jayne ile tanışın. Hevesli bir tarihçi. Maceraperest. Hanımefendi.

Bir gizemi çözmek için zamanda yolculuk yaparken kalbini geçmişte mi bırakacak?

GECENİN SEÇİLMİŞLERİ

Yazan: E. E. Hornburg

Ay Tanrıçası'nın seçilmişi. Kaderinde hükmetmek var. Kaderinde evlenmek var. Ailesini, krallığını ve kalbini kurtarmak için bir arayış.

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.